„Proza Shvetei Thakrar este la fel de splendidă precum lumina stelelor."
HOLLY BLACK

FIICA STELELOR

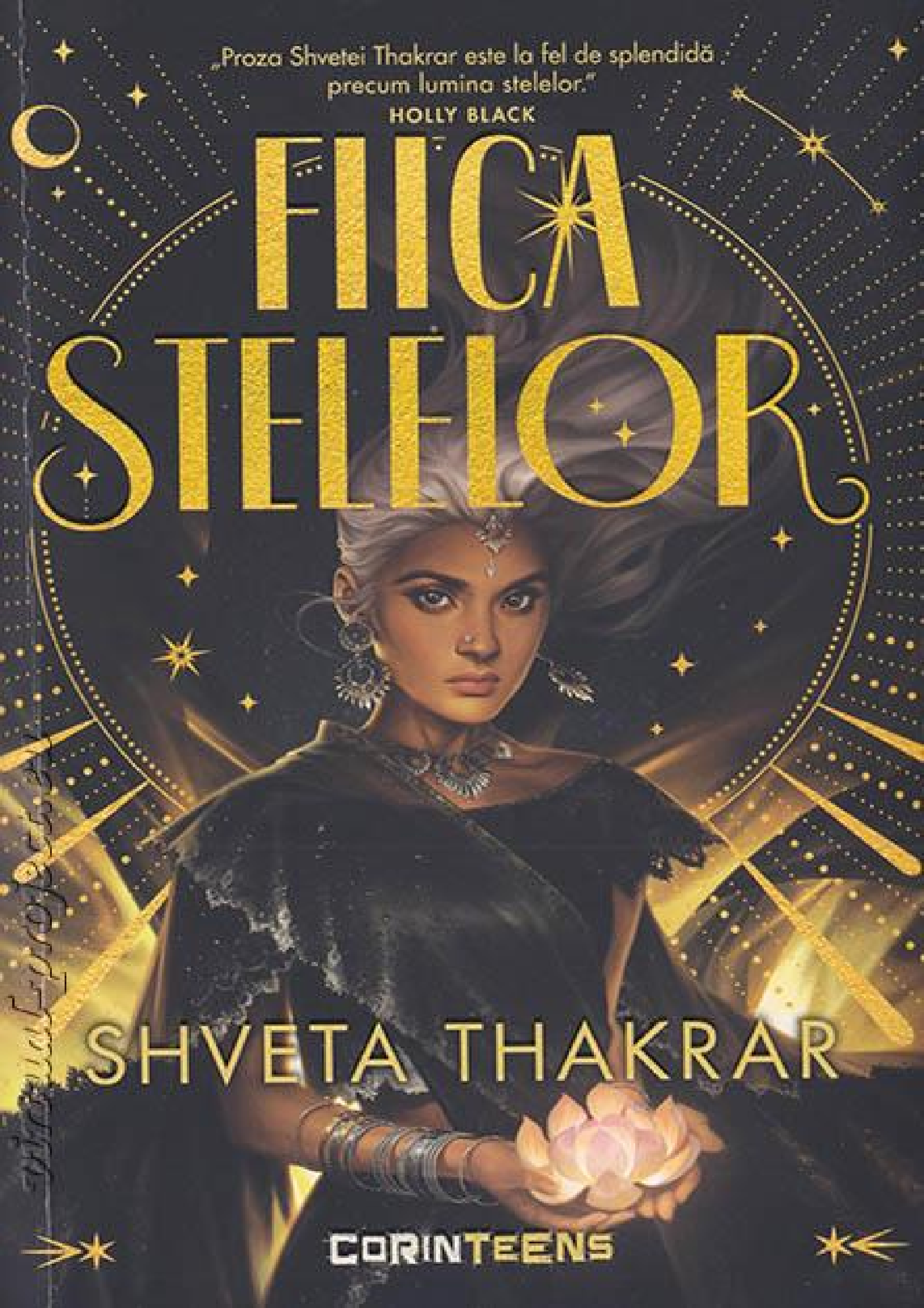

SHVETA THAKRAR

CORINTEENS

SHVETA THAKRAR

FIICA STELELOR

Original: *STAR DAUGHTER* (2020)

Traducere din limba engleză:
ALINA DOBRE

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

— 2021 —

Pentru Aryasura, Prinţul meu de Lotus (raza mea de lună?)

PARTEA ÎNTÂI

Suntem cu toţii în mocirlă, dar unii din noi
privesc către stele.[1]

– OSCAR WILDE

MAMA MEA ESTE O STEA.

Eu sunt doar o jumătate – jumătate pământ, jumătate ceruri.

Taie-mă, şi s-ar putea să sângerez argint. Pielea mea este brun-închis, nuanţa exactă a pielii tatălui meu om, dar părul meu este lung şi bogat, şi strălucitor ca luna. În pieptul meu arde o inimă aprigă, ce bate în tandem cu muzica sferelor, cu cântecul lor profund, veşnic prezent în visele mele.

Mama mea este o stea, una dintre nenumăratele bijuterii strălucitoare care cântă laude pe cer şi ne privesc de sus. A ales să coboare şi să îşi creeze o viaţă pe Pământ, dar nu a durat mult până ce a dorit să se întoarcă acasă. Nimic nu o putea ţine cu adevărat aici – nici cererea în căsătorie a tatei, nici naşterea mea, nici măcar dansurile noastre noaptea, în curte, după ce devoram cina pregătită de tata, când fugeam de chiuveta plină de vase pentru a face piruete, scăldate în lumina familiei sale din ceruri. Familia noastră.

Mă urmăreşte acum de pe vechiul ei tron, încă o sclipire în constelaţia Pushya, o figură la fel de îndepărtată ca personajele din poveştile de adormit copiii pe care obişnuia cândva să mi le spună. Seara, o văd limpede, râzând cu prietenii ei, strălucind. Uneori, o văd fugitiv în timpul zilei, când cerul este albastru şi totul este cald şi auriu, şi este aproape ca şi cum aş avea-o din nou cu mine. În unele nopţi, în timp ce lumea doarme, ridic capul spre cerul negru-cărbune şi visez că pot vorbi cu ea.

Cu toate acestea, nu o mai pot atinge, nu mai pot merge cu ea în parc, nu îi mai pot cere să mă ducă la cumpărături, nu mai poate să mă îmbrăţişeze sau să mă certe sau pur şi simplu să mai stea în aceeaşi cameră cu mine.

Mama mea este o stea, aşa că nu pot face nimic din toate astea. Nu cât timp ea este pe cer, iar eu sunt aici.

Mereu am simţit-o ca pe o trădare, dar era ceva ce nu înţelegeam, pentru că mă uitam doar în locurile greşite, la umbrele dintre stele.

Încă nu ştiam cum să găsesc lumina noastră.

– DIN JURNALUL LUI SHEETAL

1

UNEORI, SĂ PĂSTREZI SECRETE ERA CEL MAI greu lucru din lume.

Sheetal Mistry decise să ia o pauză de la asta. Chiar dincolo de pereţii înveliţi în oglinzi care se reflectau reciproc, până când sala de petreceri elegantă părea că se extinde la infinit – o infinitate îngrozitor de supraaglomerată, formată din copii zgomotoşi, mătuşi şi unchi de succes şi bunici bârfitori. Toată lumea se uita, toată lumea vorbea şi râdea.

Pătrunse în mijlocul gloatei. Peste tot în jur, haine superbe licăreau în culori bogate, bijuterii de aur complicate şi pietre preţioase sclipeau şi străluceau, şi un curcubeu de cuvinte se răsfira prin toată sala. Fără să se străduiască prea tare, recunoscu limbile gujarati, hindusă, punjabi, tamilă, telugu şi engleză – inima comunităţii desi[2] din New Jersey, toţi sub acelaşi imens acoperiş.

Petrecerea zilei de naştere a verişoarei ei ar fi trebuit să fie frumoasă, ca o fermecătoare scenă dintr-un basm cu zâne. În schimb, totul era prea zgomotos, prea exagerat. Se gândi să se ascundă pe hol. Minal va trebui să o ierte şi gata pentru dispariţie.

Făcu exact doi paşi spre ieşire, când Brigada Lăudăroasă, un grup alcătuit din cele mai enervante mătuşi şi unchi, se repezi asupra ei ca şoimii după pradă.

— Bună, Sheetal! spuse un unchi inginer, care începea fiecare discuţie cu aceeaşi întrebare. Cum merge şcoala? Ai auzit că Vaibhav al meu a fost pre-admis la Harvard?

— Şi Bijal a primit bursă naţională de merit! anunţă o mătuşă oncologă. Asta va da atât de bine în cererile ei de înscriere la facultate!

Sheetal mimă un rânjet.

— Grozav!

Vacanţa de vară tocmai începuse, aşa că nu avea ore şi, oricum, ştia deja toate aceste lucruri. Of, de ce nu continuase să fugă?

Celălalt unchi îi zâmbi.

— Ţie îţi merge bine la şcoală? Încă vrei să mergi pe urmele tatălui tău, la facultatea de fizică?

De fapt, şcoala de clovni pare din ce în ce mai promiţătoare, pe zi ce trece, Sheetal fu pe cale să-i răspundă. În schimb, dădu alene din cap.

— Dar activităţile extraşcolare? interveni mătuşa oncologă. Acum, că eşti clasa a unsprezecea, te-ai gândit să faci voluntariat la clinică, precum Bijal? Trebuie să fii bine pregătită în zilele noastre.

— Îmi pare rău, mătuşă, eram în drum spre baie, mormăi Sheetal, care simţi apoi cum judecata lor se agaţă de ea când trecu pe lângă ei, lipicioasă ca o pânză de păianjen.

Copiii cu care o comparaseră nu erau cu nimic mai presus decât părinţii lor lăudăroşi. Vaibhav şi Bijal aveau tot ceea ce Sheetal nu avea, şi ştiau asta. Chiar şi acum, le cântau în strună fanilor lor, la celălalt capăt al sălii de mese, aruncându-i priviri răutăcioase de fiecare dată când trecea pe lângă ei. O dăduseră la o parte cu ani în urmă, după ce Radhikafoi o prinsese în piscină la o petrecere comunitară şi o târâse afară, în văzul tuturor – clorul şi vopseaua ei de păr nu se înţelegeau prea bine, după cum avea să sublinieze mai târziu mătuşa ei –, şi, în afară de asta, îi auzise de mai multe ori cum râdeau de ea, pentru că era timidă şi plictisitoare.

Sheetal nu era timidă. Cu siguranţă nu era plictisitoare. Desigur, nu ar fi avut cum să le demonstreze asta.

O melodie duioasă, argintie, îi înconjură urechile, oprind-o din mers. Tremură, tonurile seducătoare mângâindu-i coloana vertebrală şi aducându-i furnicături în palme. Sângele ei se încălzi, ca şi cum ceva îi alimenta flacăra interioară. Dacă lumina ar fi avut voce, aşa ar fi sunat.

Cântecul stelelor.

Ştia deja că nimeni altcineva nu îl putea auzi, şi nu doar din cauza basului strident al hiturilor bollywoodiene, care pulsau prin restaurant ca nişte bătăi de inimă neregulate. Acest cântec era menit doar urechilor ei.

La fiecare notă, pielea ei se umplea de broboane, recunoscând-o pe fiecare în parte.

Uită de petrecere, uită de invitaţii enervanţi, uită totul în afară de dorinţa de a ieşi afară şi de a saluta cerul nocturn de la sfârşitul lunii iunie, de a face piruete sub întinderea nesfârşită a stelelor. Voia să absoarbă totul în înghiţituri uriaşe şi însetate, în timp ce muzica stelelor o cuprindea şi îi răsuna în corp.

Degete brune, împodobite cu inele, îi pocniră în faţă, urmate de ronţăitul zgomotos al unei samosa.

În următoarea clipă, viziunea se risipi, iar Sheetal se întoarse în sala de petreceri. Gura i se umplu de salivă când simţi mirosul de samosa, al tuturor condimentelor şi al aluatului prăjit, însă restul trupului ei încă tânjea să audă cântecul stelelor.

— Te-am găsit.

Minal o privi amuzată pe sub pleoapele conturate cu tuş şi fard albastru-verzui, aceeaşi nuanţă precum combinaţia de salwar kameez[3] satinat, decorat generos cu mărgele.

— Mătuşa ta tocmai m-a întrebat dacă mă înscriu la acel curs *PSAT*[4] cu tine. Chiar nu înţelege nimeni că şcoala s-a terminat acum două zile?

— L-am *auzit.*

Sheetal întinse mâna după senzaţia aproape mistică, după felul în care venele i se luminaseră, însă toate acestea dispăruseră.

— *Cântecul.* Ştii tu, adăugă, făcând semn către tavan şi uşile deschise din capătul holului.

Minal se gândi puţin, dar apoi se încruntă.

— *Acel* cântec? Eşti sigură?

— Nu ştiu, răspunse Sheetal luând samosa şi muşcând din ea. Adică, aşa cred.

— De când nu l-ai mai auzit?

Încercând să-şi amintească, Sheetal muşcă din umplutura picantă de cartofi şi mazăre.

— Bună întrebare. Nu cumva de vara trecută?

Niciodată nu mai auzise cântecul sideral atât de *tare*. Ba mai mult, în trecut trebuise mereu să se concentreze pentru a-i auzi acordurile.

Deja momentul i se părea ireal, ca un miraj lăsat în urmă, după trezire.

Nu se putea învinovăţi că îşi imaginează cântecul, pentru că, sincer, cine nu ar fi vrut să-şi distragă atenţia de la petrecerile familiei lui Radhikafoi? Ca întotdeauna, sora tatei îşi invitase toţi cunoscuţii. Vecinii. Cosmeticianul care îi pensa sprâncenele. Chiar şi pe poştaş, de parcă acestuia i-ar fi trecut prin cap să vină. Desigur, familia nu avea de ales, trebuia să rămână până la final.

Sheetal îşi şterse degetele uleioase cu un şerveţel.

— Da, probabil că mi s-a părut.

— Recunoaşte, spuse Minal în şoaptă, că singura melodie de care îţi pasă cu adevărat este cea a lui Dev.

— Poate, râse Sheetal, care doar gândindu-se la Dev începu să se simtă moale pe dinăuntru ca o bezea coaptă.

— Iar ai zâmbetul ăla ciudat, spuse Minal, făcând-o să se strâmbe. Cum de încă nu v-aţi săturat unul de celălalt?

Muzica plină de başi se opri brusc, iar vocea lui Radhikafoi explodă din difuzoare. Un microfon scârţâi, făcându-i pe toţi să tresară, speriaţi.

— Şi acum, special pentru dumneavoastră, un număr live de la superstarul din Edison, Dev Merai, propriul nostru Kishore Kumar[5]!

Dev Merai, care, în lipsa unui cuvânt mai bun, era foarte, foarte drăguţ, cu părul său lung şi pometii de model. Dev Merai, care se mutase din Toronto la începutul clasei a zecea, dar care avusese întotdeauna o iubită sau alta – până în acea zi de marţi din martie, când o salutase călduros pe

Sheetal şi o întrebase dacă citea comicsuri on-line, pentru că el tocmai ce terminase una foarte bună.

Sheetal ştia că oameni ca Bijal şi Vaibhav se întrebau ce vedea el la ea. Dar când Dev îi făcu cu ochiul de pe scenă, nu se mai gândi la asta.

El zâmbi către mulţime, apoi se apropie de microfon şi începu să cânte o melodie hindi dintr-un film clasic. Fu puţin deranjant cât de tare semăna la voce cu Kishore Kumar, unul dintre idolii vechi ai muzicii de la Bollywood. Timbrul lui era puternic şi melancolic, perfect pentru versuri romantice despre poeţi deprimaţi şi îndrăgostiţi osândiţi.

Sheetal închise ochii şi se lăsă purtată de cântec. Pe zei, ce *voce* avea! Îi făcea ei o serenadă, învăluind-o cu totul, până când începu să se topească precum ciocolata caldă.

Se strădui să-şi păstreze expresia neutră, în caz că tata era cu ochii pe ea – „Dikri, fără băieţi până nu ai împlinit treizeci şi cinci de ani!" Sau, Doamne fereşte, Radhikafoi! – „Beta, trebuie să-i verific diagrama astrologică şi istoria familiei şi…"

Dev trecu la refren. Sheetal se simţea ca sub lumina stelelor…

Nu, acela chiar era cântecul stelelor care îi pătrunsese din nou în urechi, ademenind-o spre alte dorinţe, alte lumi.

Rânjetul lui Sheetal se ofili. Acum era sigură că nu şi-l imaginase. Cântecul stelelor se întorsese.

Era greu să păstrezi secrete, atunci când al tău era mult mai mare decât al celorlalţi, când ei doar ascundeau persoana de care le plăcea sau că au copiat la test, că s-au dus pe ascuns la o petrecere ori că au fumat ţigări pe furiş, în parc. Când secretul tău era la fel de vast ca şi constelaţia la care nu te puteai abţine să te holbezi în fiecare seară, înainte de culcare.

Mai ales, se gândi Sheetal cu amărăciune, cu ochii acum deschişi, când acordurile îndepărtate ale melodiei stelelor se auzeau din ce în ce mai tare, iar acel secret erai tu.

Nimeni din sală nu mai scotea niciun cuvânt, ci cu toţii îl ascultau pe Dev, fascinaţi. Chiar şi Minal părea impresionată. Probabil că toţi se prefăceau că Dev le cânta doar lor, că privirea lui care cerceta mulţimea vedea ceva special în ei, ceva ce toţi ceilalţi rataseră. Ochii lui erau aproape suficient de întunecaţi pentru a fi negri şi, dacă Sheetal nu ar fi încercat atât de mult să ignore cântecul stelelor, s-ar fi gândit la nişte dulcegării despre cum s-ar fi putut pierde în ei. Poate chiar şi la sărutări şi la cum i-ar fi plăcut să fure câteva.

Dar cântecul stelelor persista, continuând să răsune în surdină, imposibil de ignorat, iar degetul îi zvâcnea acolo unde îşi rupsese pieliţa.

Sheetal trebuia să iasă afară. Trebuia să afle ce se întâmplă.

Chiar înainte ca ultima notă a lui Dev să dispară, petrecăreţii izbucniră în aplauze şi în urale şi cerură un bis. Dev clătină din cap şi sări de pe scenă, făcându-şi loc printr-un roi de fani compus din mătuşi şi unchi.

Sheetal cercetă mulţimea cu privirea. Nici urmă de Radhikafoi sau de tata. Dacă ar ţine capul plecat, ar putea pleca de aici fără ca cineva să o oprească.

Arome încărcate de condimente se îndreptau spre ele două.

— Ce bine, e timpul să mâncăm! spuse Minal. Haide!

— Dar… începu Sheetal, cu doar o secundă prea târziu.

Un braţ acoperit cu brăţări îl înhăţă pe al ei şi o trase spre bufet, unde ospătarii terminaseră de descoperit vasele aburinde. Chiar şi admiratorii lui Dev îl abandonară pentru a se aşeza la coadă.

Când Dev le prinse din urmă, Minal îl întrebă:

— Nu-i aşa că deteşti să faci asta? Să cânţi la comandă ca un papagal dresat?

El ridică din umeri.

— M-am obişnuit. Ştii că ai noştri se laudă cu noi, de parcă ar fi la Olimpiada Părinţilor. Cu vocea subţiată şi cu accent indian, în timp ce-şi dădea

ochii peste cap, rânjind, rosti către Sheetal: „O, fiul meu, el va fi următorul superstar!” Penibil, dar ce să faci?

Dar Sheetal nu ştia cum e. Nimeni nu se lăudase vreodată cu ea. Şi, auzind cântecul stelelor, care concura cu zumzetul a o sută de conversaţii suprapuse şi cu ciudatul *bum, bum, bum* al basului cântecelor de la Bollywood, ca să nu mai vorbim de bătăile propriei inimi, nu se putea concentra la discuţie. Avea impresia că pereţii deveneau din ce în ce mai mici sau poate că era gâtul ei; replicile amuzante pe care ar fi putut să le spună se blocaseră pe drum.

Sheetal făcu ochii mari, semnalând, spera ea, un strigăt după ajutor. Dar Minal era prea ocupată să-şi umple farfuria cu ceea ce părea a fi cel puţin jumătate din bufet, pentru a o observa. Neştiind ce altceva să facă, Sheetal începu să-şi umple propria farfurie.

— *Chiar* te pricepi! îi spuse Minal lui Dev, ducându-şi muntele de mâncare la o masă din apropiere, apoi rânjind jucăuş. Credeam că doar te lauzi.

Sheetal se aşeză şi ea, holbându-se la farfuria ei cu naan pufos, biryani vegetarian, aloo mattar, dai makhani cremos şi raita. Încă putea să iasă afară şi să alerge după cântecul stelelor, dar acum, când Dev o privea, toate vechile interdicţii ale lui Radhikafoi o legau de scaun, la fel de implacabil ca o centură de siguranţă. „Pierde-te întotdeauna în fundal. Nu lăsa pe nimeni să bănuiască cine eşti.”

— Ai chiar propriul tău fan club, îl tachină, în schimb.

Dev se aşeză lângă ea, schiţând un zâmbet strâmb. Stomacul lui făcu o serie de tumbe şi fiecare celulă din ea deveni incredibil de conştientă de genunchiul lui apăsat de al ei.

— Ce mai fan club – nici măcar cu mâncarea nu pot concura! El îi găsi mâna sub masă, alungându-i toate celelalte gânduri din cap, după care adăugă:

Pariez că fanii ar mai fi stat dacă *tu* te-ai fi urcat acolo, îi spuse lui Sheetal.

— Da, sigur, spuse ea, sperând că nu va observa cât de transpirată îi era palma şi cugetând că n-ar fi trebuit să-i spună niciodată că ştie să cânte. Pe tine însă ar trebui să te trimitem la una dintre emisiunile acelea de cântat, unde nimeni nu se pricepe, cu excepţia a cinci persoane, şi chiar şi atunci numai trei dintre ele sunt în regulă.

Grozav! Acum bătea câmpii.

— Bine, gata! făcu Minal, aplecându-se înainte şi proptindu-se în coate. Păstraţi toate dulcegăriile astea de admiraţie reciprocă pentru când nu sunt prin preajmă să vomit peste tot. Să trecem la lucruri mult mai importante – cum ar fi marele pariul al canapelei! Pe care, apropo, o să-l câştig.

— Ţie chiar îţi place să-mi finanţezi colecţia de benzi desenate, nu-i aşa? întrebă Dev. Scuipă tot, Sheetal. Ce ţi-a zis de data asta? El îi aruncă lui Minal o privire piezişă şi adăugă: Să ştii că am pus ochii pe noul număr *Kibuishi*[6].

— Foarte amuzant! spuse Minal, cu machiajul strălucitor şi o atitudine încrezătoare, având în vedere că *tu* vei fi cel care o să *mi-l* cumperi.

În mod normal, Sheetal ar fi chicotit împreună cu ei. Unii oameni colecţionau timbre sau păpuşi, chiar şi maşini. Radhikafoi colecţiona canapele. Mă rog, într-un fel. Obişnuia să cumpere una, apoi, după câteva zile, decidea că o urăşte şi o returna. Şi apoi cumpăra una nouă. Era atât de previzibilă, încât Dev şi Minal începuseră să parieze pe motivul returnării încă de acum trei luni.

Dar Sheetal auzi încă o dată melodia înaltă şi dulce din urechile ei, eterică precum o vrajă, chemând-o, chemând-o.

— Deci? insistă Minal. E prea vişinie, nu-i aşa? Ultima a fost prea albastră, aşa că sigur ăsta o să fie motivul.

Telefonul lui Dev vibră, şi el se desprinse de ea pentru a răspunde la mesaj, lăsând genunchiul lui

Sheetal descoperit. De izbelişte. Şi fără ceva aici, pe Pământ, de care să se ţină. *Telefoane tâmpite!*

Îl împunse cu degetul în umăr.

— Nu-mi spune că vrei să te dai bătut!

El zâmbi, scuzându-se.

— Îmi pare rău, vărul meu a vrut să ştie dacă mi-a ieşit melodia.

Minal lovi farfuria cu o lingură, făcând-o să răsune.

— Încercăm şi noi să ne concentrăm, oameni buni? De preferat, înainte să îmbătrânesc şi să mă zbârcesc?

Încetişor, Sheetal luă o îmbucătură de aloo mattar şi mestecă mazărea şi cartofii galben-fluorescent, transformându-i într-o pastă moale.

— Adevărata întrebare e dacă mătuşa ar fi măgulită sau îngrozită să afle că are fani atât de devotaţi? Genul care pariază pe ea?

Minal şi Dev îi aruncară aceeaşi privire aspră.

— Nu mai trage de timp, Sheetu! zise Minal, înghiontind-o. Vreau să iau nişte rasmalai, înainte să-l devoreze lumea pe tot.

— Veşti proaste, Minu! spuse Sheetal cu un fals regret în voce. Radhikafoi a zis că nuanţa e bună. Întoarcerea ei iminentă în această săptămână se datorează faptului că, şi citez, „Pielea îmi dădea dureri de cap cu tot scârţâitul ei”. Presupun că n-ai decât să te bucuri de rasmalai, cu o lingură cu vârf de dezamăgire.

Dev ridică pumnul în aer, apoi întinse mâna pentru banii lui Minal. Ea practic îi aruncă în palma lui.

— Mă voi gândi la tine în timp ce o citesc, o linişti el, rânjind larg.

Cântecul stelelor se auzi din nou, de data asta comandând, în loc să invite. Râsul lui Dev dispăru; avertismentele lui Radhikafoi despre a nu se da în spectacol se împrăştiară în vânt. Indiferent de cât de ciudat ar fi arătat, Sheetal trebuia să răspundă.

— Apropo de desert, şopti ea, ar trebui să-l găsesc pe tata. Mă întorc.

Dev dădu din cap, evident nedumerit. Înainte ca Minal să poată spune ceva, Sheetal o şi zbughi.

Ţinându-se aproape de pereţi, urmă acordurile insistente ale cântecului până la ieşire. Ce se întâmpla? Muzica venise şi dispăruse de-a lungul anilor, dar nu îi atrăsese niciodată atenţia aşa, fermă ca o pisică flămândă, şi cu siguranţă nu atunci când era în public.

— Sheetal! se auzi o voce familiară, care o făcu pe tânără să îngheţe. Aici erai, *beta!* Doar ce îi mulţumeam tatălui tău pentru că a adus tortul.

Radhikafoi venea iute pe hol, un ciclon de categoria trei într-un sari roz-aprins.

— Arată foarte…

Se întrerupse la mijlocul propoziţiei, făcând ochii mari.

Înainte ca Sheetal să se poată feri, degete dolofane îi cuprinseră bărbia şi i-o traseră în jos. Voia să moară. Dacă s-ar fi întâmplat să o vadă chiar atunci Vaibhav sau Bijal, probabil că le-ar fi spus tuturor de la şcoală că are păduchi.

Mătuşa ei clătină dezaprobator din cap.

— Dikri, şopti ea în gujarati[7], rădăcinile tale…

Fără să facă vreo pauză, trecu la engleză, de parcă asta ar fi împiedicat pe cineva aflat în treacăt să o înţeleagă.

— Ţi se *văd* rădăcinile.

— Ce?

Sheetal se îndepărtă, deşi pulsul îi crescu vertiginos.

Era imposibil. Tocmai ce îşi vopsise rădăcinile. Radhikafoi era paranoică. Mai mult ca sigur.

— Nu-i nimic de râs!

Mătuşa ei apucă dupatta de la gâtul lui Sheetal şi încercă să i-o pună pe cap.

— Dacă te vede cineva…

Sheetal abia scăpă din mâinile ei.

— Radhikafoi, se uită lumea la noi.

— Bine! izbucni mătuşa ei, aşezând dupatta înapoi pe spatele lui Sheetal. Dar trebuie să-ţi

rezolvi *problema* imediat ce ajungi acasă. Trebuie să mergem la petrecerea de logodnă a lui Maneesh weekendul acesta!

Sheetal dădu din cap, două gânduri bubuindu-i prin minte. Oare vopseaua chiar nu prinsese? Şi o mai văzuse şi altcineva?

O, pe zei, o văzuse *Dev?*

El îi tot spunea cât de mult vrea să o audă cântând şi să-i scrie o melodie. Era mult prea aproape de secretul ei.

Secretul care îi făcea sângele să pulseze odată cu cerurile.

Poate că *trebuia* să îşi lege dupatta ca pe un batic, chiar dacă ar fi făcut-o să arate ca o fetiţă de la sat. Dacă ar fi văzut-o cineva – dacă şi-ar fi dat seama…

Acesta era motivul pentru care, aşa cum îi amintea mătuşa ei mereu, nu putea să se remarce la şcoală, pentru care nu putea da nimănui niciun motiv să o privească prea atent, pentru care trebuia să se ascundă întotdeauna.

Chiar dacă o parte din ea ar fi vrut să scoată totul la iveală.

Un alt oaspete se apropie de Radhikafoi, iar Sheetal profită de ocazie să se strecoare în toaleta de pe hol. Îşi văzu reflexia panicată în oglindă şi rămase zgâindu-se la ea. Şi se tot zgâi.

Era imposibil. Îşi vopsise părul într-un negru normal, profund şi rezistent, cu doar trei nopţi în urmă. Şi totuşi, în această seară, chiar la baza scalpului, rădăcinile începeau să i se vadă.

Rădăcini lucioase, sclipitoare, sfidător de argintii. Teama pe care o înăbuşise rupse zăgazurile.

Ce avea să facă dacă vopseaua nu mai funcţiona? Părul alb era un lucru; unii oameni apelau la decolorant pentru a obţine acel efect. Dar argintiu sclipitor? Nici chiar aşa. Nimeni nu avea părul sclipitor.

Era de parcă părul ei nu mai accepta să fie ascuns.

Vocile argintii o învăluiră din nou pe Sheetal, liniştindu-i gândurile. Inima îi tresăltă în piept drept

răspuns.

Ca o invocaţie, melodia răsuna în ea, stranie şi eterică. Doar un tavan, cel mult un acoperiş, o despărţea de moştenirea ei. Tot ce trebuia să facă era să iasă afară, îi promitea muzica, şi totul urma să fie al ei. Degetele ei apucară instrumentele fantomă, pregătite să danseze peste corzi proaspăt acordate.

Vocea îi clocotea în gât, extrem de aproape să i se reverse printre buze.

Cineva deschise uşa toaletei.

— Sheetal? strigă Minal.

Sunetul numelui ei, rostit peste al apei trase în toaleta de-alături, nepoftit ca apa rece, întrerupse vraja, amintindu-i brutal de locul unde se afla şi de camera alăturată plină de oameni. Închise imediat gura.

— Nu te-ai mai întors, sublinie Minal, mijindu-şi ochii. E vorba de cântec, nu-i aşa?

În loc să răspundă, Sheetal o îmbrăţişă.

— Sunt bine. Mulţumesc că ai venit după mine!

Ultimele acorduri ale cântecului argintiu îi rămaseră pe limbă ca un strat de ger, aşa că se repezi să le înghită. Trebuiau să aştepte. Oricât ar fi durut-o, şi *ea* trebuia să aştepte.

Îşi lipi mâinile de faţă, blocând tot din jurul ei cât timp expiră şi inspiră de câteva ori. Apoi îşi rearanjă cărarea pentru a-şi ascunde rădăcinile deschise la culoare, stinse lumina care-i pâlpâia în corp şi ieşi în hol, gata să îşi reia rolul de fată obişnuită. La fel de normală şi de umană ca Radhikafoi şi tata, aşa cum toată lumea se aştepta să fie.

Radhikafoi nu vorbea niciodată despre cumnata ei, de parcă tăcerea putea să şteargă amintirea din inima lui Sheetal şi, mai important, din ADN-ul ei. „Problema” ei dezgustătoare. De parcă ceea ce mătuşa ei refuza să accepte nu exista.

Dar, oricât ar fi încercat Sheetal să ascundă, oricât de mult ar fi vrut Radhikafoi să nege, ea mereu avea să fie pe jumătate stea.

Mereu.

2

LA O ORĂ DUPĂ CE SCĂPASE DE RADHIKAFOI ŞI ÎŞI terminase de jucat rolul de la petrecere, Sheetal stătea întinsă pe iarba răcoroasă din spatele casei sale. Singură, în sfârşit – doar ea, cu o pungă de dimensiuni industriale de pufuleţi cu brânză, un hanorac rulat pe post de pernă, o lampă de citit şi o carte de la bibliotecă.

Întoarse pagina şi îşi dădu seama că nu fusese atentă la niciun cuvânt din capitolul anterior.

Of, pe cine păcălea? Dacă ar fi vrut să citească, s-ar fi cuibărit în patul ei sub o grămadă de pături, nu în curtea din spate, uitându-se pe furiş la stelele de deasupra cărţii.

Focul interior nu i se mai aprinsese aşa de când plecase mama ei. Crezuse că e în siguranţă – până în seara asta, când aproape că începuse să cânte într-o toaletă publică. În toaletă!

Se scutură şi se afundă în pufuleţii cu brânză. Dacă Minal n-ar fi găsit-o la timp… Dacă Dev ar fi auzit-o…

Iar părul! Tocmai propriul păr o trădase.

De ce?

Deasupra capului, stelele sclipeau în tiparele lor obişnuite. Constelaţii, asterisme, roiuri. Conacele lunare, unde locuiau cele douăzeci şi şapte de soţii ale lunii. Sheetal trasă liniile neclare ale feţelor rudelor sale, observând fluiditatea împletiturilor lor sclipitoare. În copilărie, le învăţase toate vocile, înşirate ca nişte perle într-un colier cosmic. Amintirea pâlpâia în ea, un limbaj subtil, de culoare argintie, care nu prea avea legătură cu vorbirea umană.

Printre ele, desigur, sclipea Charumati. În ochii lui Sheetal, mama ei ardea mai strălucitor decât celelalte stele din cerul albastru-negru, aproape prea vibrant, prea vizibil.

Sheetal îşi îndesă şi mai mulţi pufuleţi cu brânză în gură, umflându-şi obrajii, şi îi mestecă hotărâtă.

Dacă ai fi abordat-o din unghiul potrivit, povestea părinţilor ei ar fi putut fi un basm: Charumati, dornică de aventură, îşi abandonase locul în nakshatra, casa ei regală, şi coborâse pe Pământ, pentru că i se păruse că vieţile omeneşti erau pline de farmec şi captivante. Şi pe cine întâlnise acolo, dacă nu pe tata, astrofizicianul care îşi făcuse o carieră din studiul stelelor?

Îi plăcea să spună că fusese dragoste la prima discuţie, o dragoste compusă din inspiraţie, vise şi magie.

În basm, se întâlniseră, se căsătoriseră, o făcuseră pe Sheetal, tata descoperise soluţia la o problemă uriaşă în domeniul său, iar ei trei aveau să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Dar viaţa nu era un basm şi, din păcate pentru Charumati, trecuse vremea când oamenii credeau în magie. Cu excepţia câtorva visători ici şi colo, muritorii îşi construiseră o nouă fantezie, una plictisitoare în care ştiau deja tot ce merita să fie cunoscut – toate dovezile empirice şi etichetele definite în mod explicit. Orice altceva era o superstiţie prostească şi nu era adevărată. Nu era loc pentru mama ei într-o lume ca asta, aşa că se întorsese acasă, la curtea ei înstelată.

Lăsând-o pe Sheetal fără nimic, în afară de aceste resturi ocazionale de melodie care, în acelaşi timp, o şi linişteau, o şi făceau să se simtă înfometată după mai mult.

Superstiţie? Spune-i asta părului meu, se gândi ea, în timp ce expresia îngrozită a lui Radhikafoi îi apăru în minte. Îşi cercetă cu blândeţe creştetul capului, cu degetele murdare de praf portocaliu. O şuviţă i se răsfiră în mână, cu vârful strălucind ca gheaţa.

Cum de se făcuse din nou argintiu? De ce i se întâmpla asta? De ce în seara asta?

Pieptul i se încordă la fel de tare precum corzile unei harpe. Înghiţi o gură de aer şi îşi aţinti ochii asupra baldachinului ceresc de deasupra ei, privind

diferitele nakshatre. *Ashvini. Svati. Visbakba. Satabbisbak. Pusbya.*

De parcă le-ar fi invocat, stelele începură să-şi coboare melodiile raga[8], cu voci la fel de şic şi de exersate ca un vis favorit. Esenţa lor acoperea cerul cu lumină şi cântec. Până când nu încercase prima oară să i le arate lui Minal, când aveau şase ani, Sheetal nu-şi dăduse seama că numai ea şi tata puteau vedea feţele din nakshatra ei, darămite să le audă muzica. Nimeni altcineva nu putea.

Cerul liniştitor al nopţii o acoperea cu falduri întunecate, ca un şal cu bijuterii. Încercă să se împotrivească vrăjii lui, să lupte împotriva cântecului, chiar când scânteia din sufletul ei se aprinse a recunoaştere.

— Ascultă! murmurară stelele. Ascultă!

Se relaxă uşor, muşchii eliberându-i-se de încordare. Jumătatea care nu încetase niciodată să aştepte revenirea mamei *voia* să asculte. Nu încetase niciodată să tânjească după mângâierile blânde ale lui Charumati, nu încetase niciodată să viseze la îmbrăţişările calde ale mamei, la poveştile ei pline de strălucire şi la zâmbetul ei sclipitor.

Mi-e dor de tine, mamă!

În timp ce Sheetal se scufunda în cântecul înstelat, sorbindu-l ca pe un vin de argint, acesta se răspândi prin corpul ei, luminându-i venele, camerele secrete ale inimii sale. Se simţea ca şi cum atinsese tradiţii şi legende şi rezervoare de vise încă neexplorate. Era aproape de a înţelege, atât de aproape…

Mâinile o furnicară.

— Frumoasă noapte! remarcă tata, trezind-o din reverie.

Se schimbase din pijamaua kurta în pantaloni şi tricou.

— O salutai pe mama ta?

Sheetal sări în sus, răsuflând întretăiat. Probabil că nu auzise uşa deschizându-se.

În mod normal, îi plăcea să-l aibă pe tata în preajmă. Însă acum o deranja prezenţa lui, atitudinea lui relaxată, o notă falsă ce producea zgârieturi fine în sticla delicat lucrată, ce servea drept liant între ea şi constelaţia ei – mama ei. Cântecul stelelor îi scăpă din strânsoare.

Fără clopotele argintii care să o ţină la distanţă, suspiciunea o inundă imediat. *De ce?* se întrebă ea din nou, simţind covorul de iarbă sub picioarele goale. De ce o chemau stelele? Ce voiau de la ea?

Un colţ al gurii tatei se ridică.

— Sau poate te gândeşti la altcineva?

El începu să fredoneze o melodie familiară, dar falsând intenţionat.

Sheetal încremeni.

— Of, pe zei, tată! Opreşte-te!

Tata mai poci câteva versuri.

— Ce, nu crezi că şi eu cânt la fel precum Kishore Kumar?

Faţa îi ardea la fel de fierbinte ca flacăra proaspăt aprinsă din ea.

— Putem să, înţelegi tu, nu vorbim despre asta?

— Dar îmi place melodia asta. Ţie nu?

O fredonă din nou, exagerând notele.

— Tată!

De s-ar fi putut scufunda şi ascunde în gazon, la fel cum şi sprâncenele ei arcuite a groază trebuie să i se fi ascuns în păr.

— Ce. Crezi. Că. Faci. Te. Rog. Opreşte-te!

Păstrându-şi expresia neutră, tata se servi din pufuleţii ei.

— Nu-mi spune că trebuie să invit clanul Merai la seara de Scrabble, doar ca să fiu cu ochii pe tine.

Sheetal îşi dorea să-şi poată trage gluga peste faţă.

— Radhikafoi ţi-a spus, nu-i aşa?

Nu că ar fi existat cu adevărat ceva *de* spus. Nu era ca şi cum ea şi Dev se sărutaseră în public.

Şi, bleah!, nu voia să se gândească la săruturi, în timp ce tatăl ei stătea la doi metri distanţă.

Tata chicoti.

— Nu, dar tocmai mi-ai spus tu.

Urma să înceapă prelegerea despre băieţi, despre întâlniri. Dar Sheetal ştia cum să-i distragă atenţia. În copilărie, ea îl întreba pe tata ce vedea când privea cerul, iar el spunea întotdeauna acelaşi lucru: „Pe mămica ta."

În această seară, la fel de copleşită de apariţia bruscă a cântecul stelelor, ea şopti:

— Nu te-ai săturat să-ţi fie dor? De mama, vreau să spun?

— O aud, dikri, răspunse tata, simplu. Nu mă voi sătura niciodată de asta.

— Dar cum? Sheetal îl privi fix şi adăugă: A plecat.

— O aud, repetă tata. O aud cântând. E la fel de frumos ca ziua în care ne-am întâlnit!

— Nu înţeleg.

Nu îi spusese asta niciodată. Pieptul i se strânse de confuzie şi durere. O auzise el mai des pe Charumati decât ea însăşi, propria ei fiică?

Tata îşi ridică privirea spre cer şi ochii i se umplură de duioşie. Iat-o, tristeţea cenuşie şi tulbure, pe care amândoi reuşiseră atât de bine să o ascundă de toţi ceilalţi.

— În curând vei face şaptesprezece ani. Ai crescut.

— Peste patru zile.

Sheetal nu ştia ce să mai spună. Poate că nu conta cât de mult o putea auzi tata pe mama ei. Acest lucru n-ar fi compensat absenţa ei.

— Chakli, spuse tata, trăgând-o pe Sheetal spre el. Micuţa mea chakli. Ştii că te iubesc, nu?

Ea îşi îngropă capul în pieptul lui. Mirosea a cremă de ras şi a siguranţă.

Preţ de un minut, îşi îngădui să uite că nu mai era mica lui vrăbioară, îşi îngădui să uite toate întrebările, toate îndoielile. Se lăsă pur şi simplu purtată în trecut, când totul era aşa cum trebuia să fie. În zilele de vară, când se bălăcea în ocean la Point Pleasant cu tata, dar numai până la talie, astfel încât părul să nu i se murdărească de la apa sărată,

în timp ce mama ei îngenunchea pe mal pentru a vorbi cu pescăruşii.

Sau în nopţile de vineri, când comandau pizza şi se jucau jocuri de cultură generală, pe care Charumati cumva le câştiga întotdeauna. Refuza să mănânce pizza, pentru că era prea unsuroasă, dar nu se putea sătura de jocurile de cultură generală şi politică, până în punctul în care tata ajunsese să o numească „spion sub acoperire pentru stele".

Bineînţeles, toate acestea se prăbuşiseră deodată, când ea plecase. Deşi Sheetal, având şapte ani, îşi îl implorase tatăl să se joace cu ea, el ascunsese jocul într-un dulap şi îi dăduse să citească biografii.

Biografiile erau în mare parte despre fizicieni. Dar nu era ca şi cum ştiinţa putea să o înveţe cum să fie pe jumătate stea.

Sau cum să oprească rădăcinile ei stupide şi argintii din a străluci ca un far, în văzul întregii săli de petreceri. Of – n-ar fi *vrut* să-i spună tatei asta, dar dacă nu îi spunea, cu siguranţă ar fi aflat de la Radhikafoi.

Sheetal se desprinse din braţele lui strânse în jurul ei.

— Tată, părul meu! Vopseaua… nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Ce tot spui acolo? întrebă el, cu vocea calmă.

Cu vocea lui de *adunat date ştiinţifice.*

Povestea parcă i se revărsă pe gură. Ceva ce părea a fi alarmare apăru pe chipul lui, dar când ea se uită mai atent, văzu doar o încruntătură.

— Încearcă alt tub. Probabil a fost un lot stricat.

— Da, probabil, spuse Sheetal.

Păcat că furnicăturile din palmele ei nu erau de acord.

Tata ridică din nou privirea spre locul în care se rostogoleau norii, ascunzând stelele de privirile lui, iar melancolia preluă controlul chipului său. După ce Charumati plecase, mătuşile şi unchii bine intenţionaţi încercaseră să-i facă cunoştinţă cu alte femei, insistând că Sheetal avea nevoie de o mamă şi el avea nevoie de o soţie. El refuzase politicos,

dar ferm, fiecare potenţială pretendentă. Sheetal ştia că pentru el nu avea să existe niciodată altcineva, în afară de mama ei.

— Tată… începu ea, dorind să îi fie de ajutor, dar neştiind cum.

— Încă nici n-ai împlinit şaptesprezece ani. Eşti prea tânără pentru băieţi! spuse el aspru, întrerupând-o. Să nu crezi că am uitat.

Compasiunea lui Sheetal se stinse într-o clipită. Pe zei, el chiar habar n-avea! Jumătate dintre tinerii desi pe care ea îi ştia aveau relaţii, chiar dacă le ascundeau de părinţi.

Dar nu despre asta era vorba. I se întâmplase ceva bizar şi niţel înspăimântător, iar acum tata insista să îi spună că n-are voie să aibă prieten.

— Nu e ca şi cum m-a văzut Dev. Nu m-a văzut nimeni!

Tata clătină din cap, fixând în continuare noaptea cu privirea.

— Nu, Sheetal. Eşti fiica mea şi este treaba mea să te protejez. Nu ai voie cu băieţi, cel puţin până nu termini liceul, ai înţeles? Vreau să-mi promiţi.

Era atât de nedrept! De ce nu o asculta?

— Tată!

Cuvintele lui dobândiră greutatea plumbului, avertizând-o să nu mai continue discuţia.

— Nu glumesc!

Sheetal reuşi să nu suspine cu voce tare.

— Bine.

Inima i se strânse în piept. Chiar dacă era total nerezonabil, ea ura să-l mintă.

Tata îşi frecă fruntea.

— Bine.

Nu era deloc bine, iar lui Sheetal chiar nu-i plăcea că el era mulţumit cu tot ce se întâmplase. Că Charumati îi lăsase să se descurce singuri. Că Sheetal trebuia să se ascundă. Gesticulă energic spre firmamentul strălucitor, cu peisajul înstelat scăldat în nuanţe de albastru şi negru, iar furia izbucni din ea ca lava.

— N-o poţi aştepta la infinit, tată. Ştii asta, nu?

În clipa în care cuvintele îi ieşiră pe gură, îşi dori să le smulgă înapoi.

Când răspunse, glasul tatălui căpătase un ton dur. Împachetă punga cu pufuleţi.

— La culcare! Amândoi.

Fir-ar! De ce spusese asta? Doar nu vorbea serios. Cuprinsă de vinovăţie, alergă după el spre casa umbrită.

Tata nu mai spuse nimic până nu ajunseră în camera ei.

— Nu uita să te speli pe dinţi.

O pupă rapid pe frunte, apoi dispăru pe hol.

Rămasă singură în cameră, Sheetal simţi că se frânge în bucăţele. Stelele sclipeau prin fereastra dormitorului ei, dar cântecul lor se stinsese. Voia să ştie ce ar fi trebuit să facă, de ce i se vedeau rădăcinile, de ce propria ei muzică îi umplea atât de insistent cutia toracică, un refren de note strălucitoare şi metalizate, care o ademeneau spre libertate.

Dar tata nu putea răspunde la aceste întrebări. Doar stelele puteau.

✶

Foindu-se sub aşternuturi, după patru filme la rând care nu reuşiseră s-o captiveze, Sheetal ştia că nu mai poate să adoarmă. Chiar şi după ce îşi puse jos tableta, tot lăsă lumina aprinsă. Nu putea să nu se gândească la felul în care cântecul stelelor o ademenise, la cât de mult se apropiase de… ceva.

Mai rău, golul din inima ei, pe care îl cimentase atât de atent acum zece ani, se redeschidea.

Trase de pieliţa de la degetul mare până apăru o picătură de sânge. *Nu mi-e teamă,* îşi spuse ea, încercând din răsputeri să o creadă. *Nu îmi e.*

Privirea îi rătăcea peste lucrurile familiare din cameră: dragonul-bebeluş de pluş; biroul împovărat cu lumânări parfumate şi decupaje de reţete pentru delicatese, pe care nu le-ar fi încercat niciodată; rafturile turcoaz ticsite cu romane, biografii de la tata, benzi desenate de la Dev, colaje, bileţele

mâzgălite cu citate motivaţionale şi poze înrămate cu ea şi Minal, cu tata, chiar şi cu Radhikafoi, cu Deepakfua şi cu verii ei cei răsfăţaţi; stelele fosforescente pe care Minal le lipise pe tavan, în glumă.

Gândeşte-te la toate acestea! îşi impuse ea. *Numără oi. Orice.* Încercă până şi să cânte în gând melodia lui Dev de la petrecere, ca şi cum era un cântec de leagăn. Dar cântecul stelelor se auzea în tandem, clinchetindu-i în gând, ţesând cu grijă o coloană sonoră perfectă pentru versurile lui. Palmele o furnicară, iar flacăra din inimă i se aprinse.

S-a dus şi somnul!

Întinse mâna şi scoase telefonul dintr-o biografie pe jumătate citită despre matematicianul Srinivasa Ramanujan. Îl butonă niţel şi porni filmarea lui Minal, arătându-l pe Dev pe scenă, rânjind. În timp ce vocea lui răsuna din difuzorul telefonului, fluturaşii din stomacul lui Sheetal începură să zboare. Chiar era bun – suficient de bun, încât să devină profesionist, dacă şi-ar fi dorit. Şi, bine, nu strica nici că era plăcut privirii.

Îi trimise un mesaj, chiar dacă probabil dormea.

Tata ştie de noi. 😱 *Fugi unde vezi cu ochii!*

Noi. Erau noi. Lui Sheetal încă nu-i venea să creadă. Nu avea să uite niciodată cum îi cântase pe scenă sau cum îi făcuse cu ochiul. Cu atât mai puţin zâmbetul lui complice.

El îi ceruse să-i cânte. Gura i se usca. Îi ceruse să cânte *cu* el. Nu ar fi putut niciodată, desigur, dar ce vis frumos…

Buzele ei deja modelau cuvinte, iar degetele tânjeau să atingă muzica stelelor, să o direcţioneze prin corzi şi cântec. Nevoia o ardea, cerând să fie hrănită. Odată ce presiunea creştea, simţi ca şi cum ar putea izbucni în flăcări argintii, luând şi casa cu ea.

Sheetal coborî uşor la parter, pe lângă peretele pe care încă mai atârnau pozele cu Charumati, şi dădu la o parte o tapiserie atârnând până în podea, pentru

a descoperi un mâner din bronz, turnat în forma unui naga care zâmbea senin. Camera secretă a mamei sale.

Charumati o decorase asemeni marii biblioteci a stelelor, despre care se spunea că îngloba orice poveste sau legendă, pe care oricine şi-ar fi putut-o dori, toate organizate după culoare şi cântec. Era sanctuarul ei de pe Pământ, plin cu toate vechile comori, toate visurile secrete. Parfumul trandafirilor sălbatici şi al iasomiei o întâmpină, de parcă Charumati încă o aştepta acolo.

Dar acum era camera lui Sheetal. Inspirând adânc, deschise uşa şi păşi înăuntru.

Aruncă o privire, dincolo de ţesăturile bogate şi beculeţele înşirate, care căptuşeau pereţii, şi de cireşul înflorit alcătuit din LED-uri, peste volumele de basme aurite şi textele magice din întreaga lume, până când văzu cele două lucruri pentru care venise. *Harpa sau dilruba?* dezbătu ea. Amândouă o chemau din colţuri diferite, iar când Sheetal le testă corzile, amândouă sunară vesel, cu tonuri bogate şi pline.

Tata îi cumpărase instrumentele, după o perioadă în care Sheetal se trezea noapte de noapte, cântând melodii pe care niciun om nu le ştia, când devenise clar că muzica din sângele ei nu avea să dispară doar pentru că mama ei plecase.

Lui Sheetal i se puse un nod în gât. Câte ore se ascunsese aici, cântându-şi la corzi suferinţa, durerea, izolarea – toate la fel de sufocante şi de reci ca păturile înmuiate în apă? Câte ore implorase cerul nopţii să-i dea mama înapoi?

Cel puţin până în ziua în care lacrimile îi secaseră, ziua în care acceptase că Charumati dispăruse definitiv. Încercase să împingă totul departe. Să lase în urmă camera secretă.

Şi totuşi, nu putuse să o facă. Ici şi colo – între teme şi petreceri de noapte, spălat de vase şi excursii la acvariu –, atunci când acel gol o apăsa prea tare, se furişa aici şi răbufnea cu toate lucrurile pe care nu le putea spune. Tot ce nu putea fi.

Alţi tăciuni se aprinseră în Sheetal, argintii şi fierbinţi. De ce trebuia să se ascundă mereu?

Îşi luă jurnalul, o agendă cu hârtie liniată, cu o copertă cartonată pe care era gravat un păun, ale cărei pagini le umpluse cu toate poveştile pe care i le spusese mama ei. Unde îşi scrisese propria durere, când aceasta devenea prea greu de îndurat. Dar nimic din toate astea nu o puteau ajuta în seara asta.

De ce să nu arate lumii ce putea face, în acelaşi mod în care Dev, Minal sau oricine altcineva o puteau face?

Harpa, decise ea, dând la schimb jurnalul pentru cheia de acordaj. Într-un final, aşezată pe canapeaua învelită în mătase, cu cadrul din lemn sculptat al harpei sprijinindu-i-se de umăr şi coapsă, începu să cânte.

Aerul avea un gust rece şi proaspăt, dulce în lumina lunii. Încă o respiraţie şi muzica se scurse afară, coborându-i prin degete, năpustindu-se în corzi. Nu conta că nu mai cântase de câteva luni; degetele ei ştiau întotdeauna exact ce să facă. Ciupea şi estompa, răsucind mânere în sus şi în jos, în sus şi în jos, melodiile învăluind-o cu totul. Octave şi cvinte goale, acorduri şi triluri delicate reverberau prin cameră şi alunecau pe fereastră, fiind purtate în sus pe aripi intangibile.

Muzica i se ondulă în inimă, deschizându-i culoarele, doborându-i mecanismele de apărare. O dureau degetele, dar ea refuză să se oprească. Nu voia. Parcă era un miracol, un joc al mercurului, un mister – toate urcând din ce în ce mai sus, înghiţind tot ce le stătea în cale, mai puţin pe ea.

Cântă prin ceaţa cristalină, din ce în ce mai repede, corzile tăindu-i caneluri în piele. Fiecare nouă amintire era o notă, fiecare notă, o bogăţie de sunet şi lumină. Miracolul răcoritor se născu din durere, din corpul ei, până când camera se coloră în argint.

Şi vocea ei pomi la drum, mai întâi oprindu-se, împiedicându-se de sine însăşi, apoi găsindu-şi până

la urmă ritmul. Îi dizolvă nodul din gât în cuvinte, îi dizolvă îndoielile în acorduri. Cântă la harpă, cântă fără oprire.

Sheetal ura cum stelele, cerul, deţineau această parte a ei. Cum, de fiecare dată când cânta sau intona, propria lor melodie se împletea cu a ei, completând-o, armonizând-o. Dar nu putea niciodată să urască muzica, această putere care o lăsa să-şi exprime toate focurile arzătoare din interior.

Exista ceva ce nu putea defini, ceva ce avea legătură cu Charumati, cu tata, cu ea însăşi. Avea de spus o poveste, care era numai a ei.

În curând, jură Sheetal, cântând şi mai repede, îi va putea întrerupe metamorfoza acelui ceva, suficient de mult ca să îl poată atinge.

3

LUMINA SOARELUI DE DIMINEAŢĂ TÂRZIE, CARE făcuse din patul ei un adevărat cuptor, bătea acum la geamul lui Sheetal ca laba unui pisoi, împungând-o şi sâcâind-o, până când ea îşi forţă ochii să se deschidă. Degetele o dureau, buricele fiindu-i inflamate.

Căscând, se întinse şi clipi în lumina neiertătoare a soarelui. Un strop de negru îi atrase atenţia. Ciudat. Se răsuci ca să îl vadă mai bine.

Ceva nu era în regulă cu patul ei. *Cerneală?*

Îşi frecă ochii tulburi şi verifică din nou. Nu, nu era cerneală.

Faţa de pernă arăta ca locul unei crime, dacă victima ar fi fost o cutie de cremă de pantofi. Mâzgă neagră era împroşcată peste tot.

Era vopseaua veche de două zile, care i se îmbibase în păr şi se uscase, dar acum îi pătase perna şi cearşafurile. Chiar dacă, de fapt, nu avea cum să fie asta.

La fel cum rădăcinile ei nu ar fi avut cum să fie argintii, cu o seară în urmă – dar fuseseră.

Nimeni nu trebuie să afle vreodată ce eşti tu.

Sheetal merse clătinând-se la baie şi se uită direct în oglindă. Stomacul i se strânse.

Fiecare picătură întunecată, fumurie, de vopsea dispăruse, de la rădăcini şi până la vârfurile tăiate drept, care-i ajungeau la şold. Spre deosebire de cercelul de diamant, în formă de floare, din nasul ei, care sclipea doar în lumină directă, valuri dese şi încâlcite i se revărsau pe spate, strălucind şi orbind prin simpla lor putere. Era drept că moştenise pielea foarte sensibilă a tatei, dar acesta era sută la sută părul mamei ei.

Şi strălucea puternic, încât să-l vadă toată lumea. Extraterestru. Inuman. Nu de pe acest pământ. La fel ca părul care odinioară trebuise ascuns cu o perucă scumpă, deoarece refuza să accepte vopseaua. Părul care sclipise şi se revărsase, când

Charumati îşi scosese peruca şi se întorsese în ceruri.

Aşa mamă, aşa fiică. Doar că Sheetal era încă aici.

✶

Minal ridică o şuviţă din părul sclipitor al lui Sheetal şi-o răsuci, lumina argintie reflectându-se în faianţa albastră a căzii, apoi se uită cu regret la mâinile ei mânjite cu vopsea, dar protejate de mănuşile albe.

— Eşti sigură că trebuie să facem asta? Este atât de superb!

Aşezată precar pe marginea căzii, Sheetal suspină. O durea capul. Prosopul vechi şi jerpelit de pe umeri îi provoca mâncărimi în jurul gâtului. Totul mirosea urât – toate substanţele chimice ascuţite, corozive, care îi ardeau nasul de fiecare dată când trecea prin acest ritual. Nimeni nu ar fi vrut să sară peste acesta mai mult decât ea.

— Putem să terminăm mai repede, te rog? Sunt atât de obosită!

Nu mai adăugă că trebuia să funcţioneze. Trebuia.

— Bine, cedă Minal, întinzând mâna spre castronul de vopsea întunecată pe care tocmai o amestecase. Chiar dacă e o crimă să-ţi acopăr părul de zână. Mă faci să comit o crimă, să ştii. Sper ca eşti fericită!

Sheetal îi aruncă lui Minal cea mai piezişă privire cu putinţă.

— Hei, nu te mai mişca, dacă nu vrei o ureche neagră!

Minal începu să aplice vopseaua.

— Nu te-am mai văzut niciodată aşa, ştii? L-ai avut mereu vopsit. Se mişcă să o studieze pe Sheetal din lateral şi adăugă: Sincer îţi spun – dacă părul meu ar arăta aşa, eu nu l-aş acoperi în veci.

Nici Sheetal nu se mai văzuse niciodată aşa. *Chiar* era frumoasă. Gura i se curbă într-un surâs. Lui Dev i-ar fi plăcut.

Zâmbetul se retrase în colţişorul lui. Păcat doar că nu avea să o vadă niciodată. Nimeni nu avea să o vadă.

— Deci, spuse Minal, întorcându-se la bol. Aseară, în baie. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

O prinsese. Sheetal se concentră la perdeaua de duş cu fluturi. Ar fi trebuit să ştie că Minal nu avea să o lase să scape basma curată.

— Arătai de parcă erai pe punctul de a-ţi lua zborul. Ce s-a întâmplat?

O dorinţă la fel de adâncă precum cerul – dorinţa să audă din nou cântecul astral, să îl înţeleagă – aprinse celulele lui Sheetal.

— Sunt… Nu ştiu. Cântecul stelelor. Mi-a făcut ceva.

Pensula lui Minal se opri din pictatul minuţios.

— Ce înseamnă asta?

Sheetal clătină din cap.

— Nu ştiu.

— Dar ce ţi-a făcut? insistă Minal. Sună cam sinistru.

Toate lucrurile pe care Sheetal nu le spunea îi trecură prin minte, scânteie de argint după scânteie de argint. Cum muzica siderală îi trezise ceva în oase, şi îşi pierduse aproape complet controlul şi i se predase. Cum, tânjind să o atingă din nou cu orice preţ, intrase în camera ei secretă şi cântase la harpă, până când simţise că îi vor cădea degetele cu totul.

Cum, din fericire, în lumina zilei cântecul stelelor hiberna, însă pe ea tot o speria de moarte.

Doar gândul de a încerca să-i explice o făcu să vrea să tragă un pui de somn chiar acolo, în cadă.

— Nu, nu-i nimic rău, răspunse ea repede. Am… am cântat mult azi-noapte. Adică, bătăturile mele o să facă bătături.

— Crezi că a avut legătură cu părul tău?

— Poate, replică Sheetal, tresărind. Radhikafoi o să mă omoare dacă află despre asta.

— Atunci, nu-i spune.

Minal lăsă pensula deoparte şi se aşeză lângă Sheetal.

— Ştii, uneori cred că mătuşa ta te priveşte ca pe una dintre clientele ei. Adică pe ele nu le-a putut salva de la suferinţă, dar poate reuşeşte cu tine.

Sheetal pufni.

— De la ce să mă salveze, de la a-mi trăi viaţa?

Radhikafoi le ajuta pe femeile abuzate să scape din situaţii oribile, dar, aşa cum ştia şi mătuşa ei, Sheetal nici că putea fi mai în siguranţă decât acasă, cu tatăl ei.

— Nu, vreau să spun că probabil simte că trebuie să compenseze pentru plecarea mamei tale.

— Da, ei bine, eu nu i-am cerut niciodată asta, preciză Sheetal. De ce nu pot să am o familie ca a ta? Voi vă înţelegeţi.

— Mi-ai *cunoscut* fraţii? Chiar în dimineaţa asta, Yogesh se smiorcăia despre cât de nedrept e că eu am maşină, dar el nu… Poate pentru că are treisprezece ani? Iar Soni i-a vărsat cafeaua tatei pe cămaşă. Cea pe care tocmai o adusese de la curăţătorie. Minal pufni, apoi adăugă: Obişnuiţi. Aşa suntem noi. Dar uită-te la *tine,* prinţesă-stea din basme. Tu eşti magică.

— Presupun, spuse Sheetal.

Cu siguranţă nu se simţea ca o prinţesă-stea. Se simţea ca o ciudată şi parcă era vorba că eroinele din basme nu aveau coşuri sau părul ciufulit, şi nici nu erau stângace tot timpul. Fără vreun efort din partea ei, Minal avea pielea mai frumoasă. Niciun fir despicat de la toate nuanţele cu care se vopsise.

— În plus, întrebă Minal, îngrijorată, chiar vrei să fii normală? Normalul e plictisitor. Mereu mi-am dorit să fiu magică, şi tu chiar eşti.

Nu ai cum să înţelegi, se gândi Sheetal. *Magia te izolează. Eşti un inadaptat care nu-şi găseşte locul nicăieri şi vrei să faci totul să dispară, dar în acelaşi timp tânjeşti după magie şi nu te poţi abţine. Eşti prins între ciocan şi nicovală.*

Minal se ridică şi luă castronul în mână.

— Gândeşte-te puţin. Mama ţipă după mine pe scări sau îmi trimite mesaje ca să mă verifice. A ta îţi trimite lumina stelelor.

Mama ei. Of! Sheetal nici măcar nu îndrăznise să se întrebe dacă Charumati avea vreun mesaj special pentru ea.

— Putem să schimbăm subiectul?

— Bine. Dar, dacă te hotărăşti vreodată să o saluţi în persoană, adăugă Minal pe un ton glumeţ, nici să nu-ţi treacă prin cap să mă laşi acasă!

Măcar la asta Sheetal îi putea răspunde. Ridică suficient capul, încât Minal să-i vadă zâmbetul firav.

— Nu te las.

— Ai face bine să nu mă laşi!

Minal schimbă subiectul, povestindu-i despre cel mai recent proiect la care lucra, un cărucior de circ din diverse materiale, făcut dintr-o cutie de ţigări şi sticlă de mare, şi continuă frământarea vopselei în părul lui Sheetal.

Aproape terminase, când telefonul lui Sheetal scoase un bip, anunţând-o că primise un mesaj de la Dev.

Acum ţi-am văzut mesajul. Nu mă dau în vânt după alergat. Dacă vrei, putem să mergem ceva mai repejor, ca să scăpăm cu viaţă.

Am auzit că nu face bine la genunchi, îi răspunse ea.

— Au!

Minal îi strânsese părul în punga de plastic cu puţin prea mult entuziasm.

— Îmi pare rău! spuse Minal, fără vreo urmă de remuşcare. Trebuie să stea strâns. Citeşte instrucţiunile dacă nu mă crezi.

— Arată-mi unde scrie că trebuie să-mi întrerupă circulaţia!

Telefonul lui Sheetal se auzi din nou.

Atunci o luăm la picior. Hoinărim împreună.

Dar dacă ne rătăcim? N-ai cum să dai greş cu o rătăcire sănătoasă.

Am putea să rătăcim. Atât doar să nu ne târşâim picioarele – asta dacă nu eşti zombi, continuă Dev. *În fine, să-ţi povestesc ce am visat aseară: se făcea că mâncam fursecuri şi mă păzeai cu o sabie dată naibii. Trăgea cu lasere de fiecare dată când cineva se apropia prea mult de mine.*

Sheetal simţi că se frânge în două persoane, una suprapunându-se peste cealaltă. Fata umană obişnuită, care flirta cu iubitul ei, şi bizara fată extraterestră, ascunsă în pielea acelei fete obişnuite, prefăcându-se energic că totul era în regulă. Pielea ei nu era suficient de încăpătoare pentru amândouă.

Dar tot ce putu răspunde fu: *Poftim??? În calitate de cavaler, pot mai mult decât să-l protejez pe Monstrul Fursecurilor. Nu face altceva decât să mănânce fursecuri! Spune-i subconştientului tău că vreau să mă promoveze.*

N-ai decât să pofteşti, răspunse Dev, *dar ar trebui să te simţi onorată să ai o slujbă atât de importantă. Cu siguranţă erau o grămada de oameni care voiau să-mi fure fursecurile. Cine mai e Monstrul Fursecurilor fără fursecuri, ă? ĂĂĂ?* 🍪🍪

Sheetal ezită. Ceea ce voia cu adevărat să spună, la fel de degajat, era: *Hei, ghici ce? Sunt pe jumătate stea şi părul meu o ia razna, iar cerul îmi cântă şi nu ştiu ce să fac. Vrei un taco?*

Se mulţumi cu: *Bine, o să mă străduiesc să previn acea criză existenţială* ⚔🛡

Binecuvântat fie Cavalerul Sheetal, protectorul Monştrilor Fursecurilor de pretutindeni.

Sheetal schiţă un zâmbet, fără să vrea.

Mmm, ce bun e! Deci, ai de gând să mă întrebi ce-am făcut azi?

Poate. Încă nu m-am hotărât.

Ştii că vrei 😛

Vreau?

Sheetal îl făcu să aştepte câteva minute înainte de a-i scrie: *Bine, ce-ai făcut azi?*

Am terminat melodia! E gata. A durat toată noaptea, dar parcă mi-am luat o piatră de pe inimă,

ştii?

Abia aştept s-o aud! răspunse Sheetal, iar acum chiar zâmbea.

Vino la mine. Sunt singur acasă.

Un fior electric o străbătu, amestecat cu vinovăţie. Nu fusese acasă la Dev nici măcar o dată, în cele trei luni de când erau împreună. Tata nu ar fi fost niciodată de acord cu asta.

Dar tata nu trebuia să ştie şi, în plus, ea nu mai voia să se streseze cu chestiunile legate de stele.

Minal îi întrerupse gândurile.

— Momentul adevărului. E timpul să-l clăteşti.

Bine, scrise Sheetal. *Ne vedem curând.*

Se ridică şi puse telefonul lângă chiuvetă.

— Minu, dacă nu funcţionează?

— O să funcţioneze.

Minal îi oferi o îmbrăţişare scurtă.

— Deşi eu aş cam vrea să nu meargă.

Apoi o lăsă pe Sheetal să facă duş.

Chiar şi după tot ce se întâmplase, când Sheetal ajunse sub duşul fierbinte, parcă şi ea îşi dorea niţel să nu meargă.

4

MAŞINA LUI MINAL STĂTEA LA RALANTI LÂNGĂ trotuarul din faţa casei albe în stil colonial a lui Dev, cu motorul huruind. Tot ce trebuia să facă Sheetal era să deschidă portiera şi să iasă.

Doar atât…

Fundul ei nu se mişca de pe scaunul pasagerului, de parcă era lipit.

— Mai verifică o dată, o imploră ea pentru a cincea oară.

— Veşti bune, spuse Minal, ridicând ochii din telefon. Părul tău încă e negru ca inima unui politician. La fel cum era şi acum cinci minute.

Vopseaua se fixase cum trebuie. Sheetal ar fi trebuit să se bucure. În schimb, se clătina pe un balansoar emoţional, simţindu-se când uşurată, când vinovată.

— E destul de negru, aşa e. Nici rădăcinile nu mi se văd?

— Nici. Minal îi făcu semn cu bărbia spre casă şi adăugă: Intri?

Uşurată, decise Sheetal, examinând un fir de păr negru ca abanosul. Era subţire, uscat şi aspru, pentru că fusese vopsit de două ori într-o săptămână şi chiar avea nevoie să taie acele mănunchiuri de vârfuri despicate. Dar măcar erau negre.

Deci, ce mai aştepta?

— Poate?

Minal se aplecă peste ea şi îi arătă fereastra.

— Vezi chestia aia dreptunghiulară de acolo? Dintre stâlpi? Se numeşte *uşă de la intrare.* Ştiu că până acolo mai sunt zece paşi întregi, dar n-ai cum să te pierzi, îţi promit.

Sheetal îşi apăsă buzele colorate cu pete rubinii. Poate că era o prostie, dar simţea furnicături în palmele transpirate, şi un întreg ansamblu de fluturi punea în scenă un spectacol de balet în burta ei.

Îşi amintise să se dea cu deodorant, nu-i aşa? Şi să se spele pe dinţi? Of, pe zei, dacă îi ieşise vreun

coş…

— Gândeşte-te, Sheetu, spuse Minal, inexpresiv, dacă nu cobori din maşina mea, începând de mâine vei petrece restul verii prinsă la lecţiile de pregătire pentru examen, tocind liste de cuvinte sub ochii atenţi ai mătuşii tale şi dorindu-ţi să fi intrat în casă când ai avut ocazia, în loc să te holbezi la ea de afară.

Sheetal se îndreptă ca o vergea când o auzi. Îşi netezi fusta dantelată cu volane albastru-marin, pe care i-o împrumutase Minal, apoi întinse mâna după geanta de poştaş.

Zâmbind, Minal deblocă maşina.

— Hai, mergi la băiatul acela de care îţi place!

✶

Sheetal stătea pe un taburet de lângă insula din mijlocul bucătăriei lui Dev, legănându-şi picioarele înainte şi înapoi, jucându-se leapşa cu lumina soarelui care se strecura prin ferestre, în timp ce el meşterea la cuptor. Era prima săptămână din vacanţa de vară şi ea se afla acasă la Dev. *Casa lui Dev.* Doar ei doi.

Nu fuseseră niciodată singuri, ca acum, la şcoală. Începu să se gândească la numeroasele posibilităţi pe care le aveau în acest moment, ceea ce o făcu să se simtă îndrăzneaţă şi timidă în acelaşi timp.

Inhală aromele de vanilie, unt şi zahăr care se împrăştiau din locul unde stătea el.

— Miroase *uimitor.*

— Da.

Se ridică şi se întoarse, cu o tavă de copt în mâini.

— Acum nu-ţi mai trebuie decât o sabie.

Fursecuri. Chiar îi făcuse fursecuri. Sheetal îşi dădu seama că iar avea pe faţă acel zâmbet stupid, de care nu putea scăpa când el era prin preajmă.

Probabil că Dev făcuse duş chiar înainte ca ea să ajungă acolo, pentru că părul închis şi ondulat încă nu i se uscase complet. În timp ce el transfera fursecurile pe un grătar, Sheetal încercă să se

concentreze asupra părului lui, asupra tricoului albastru cu o trupă, care îi venea atât de bine, dar privirea ei se tot fixa pe buzele lui şi se trezi întrebându-se ce gust or avea după un fursec.

Dev făcu un gest de *ta-da* către fursecurile care se răceau, în mod cert extrem de mulţumit de el însuşi, iar Sheetal puse stăpânire pe întreaga tavă.

— Dacă eşti drăguţ, se oferi ea cu mărinimie, poate că o să te las să iei unul. Poate.

Sprâncenele lui se uniră într-o furie prefăcută.

— Dar eu le-am copt!

— Şi eu le-am furat.

Echilibrând tava într-o mână, Sheetal căută în sertarele din bucătărie până găsi un cuţit de unt.

— Uite, am şi sabie!

Dev reuşi să înşface un fursec.

— Trebuia să mă aştept că vei fi un cavaler întunecat.

Sheetal îi flutură cuţitul în faţă, apoi lăsă jos tava şi întinse şi ea mâna după un fursec.

Dinţii muşcară din ceea ce ar fi trebuit să fie o bucurie plăcută şi caldă din ciocolată, şi încercă să nu tresară. Lăsase tava prea mult în cuptor. Dar cui îi păsa? Îi pregătise fursecuri!

— Nu e rău, nu? o întrebă Dev, muşcând din al lui. Ciudat, mă aşteptam să fie mai moi.

— Nu e rău deloc, aprobă Sheetal şi nici măcar nu minţea.

Cei doi îşi apropiată scaunele până când laturile lor se atinseră. Dev rupse un fursec în două, mâncă o jumătate şi pe cealaltă i-o dădu ei.

Nici măcar nu aşteptă ca ea să termine de mestecat şi se aplecă să o sărute. Doar un pupic pe buze şi apoi se întoarse pe scaun, rânjind. O gropiţă îi apăru lângă colţul gurii.

— A, da; fiecare fursec costă un sărut. După calculele mele, până acum ai mâncat unul şi jumătate.

— Îmi place să-mi plătesc datoriile, spuse Sheetal şi se aplecă pentru a-i da şi ea un sărut. Gata. Acum *îmi* datorezi tu o jumătate de prăjitură.

— De fapt, dacă luăm în calcul inflaţia, ţi se cuvine doar o pătrime dintr-un fursec.

Dev rânji diabolic, dar când ea protestă, îi dădu cealaltă jumătate.

În timp ce mânca, Dev îi arătă un DVD încă în folie: *Fungi Furibunzi 5: Gălbiorii contraatacă.* Coperta arăta de parcă cineva luase de pe internet desene cu ciuperci supărate, pe care le colorase şi apoi le trecuse printr-un filtru foto oribil.

— Am putea să ne uităm la filmul ăsta pe care l-am găsit la reducere *sau…*

Sheetal se holbă la el o clipă, încercând să-şi dea seama de ce ar plăti cineva chiar şi cei 99 de cenţi trecuţi pe etichetă.

— Presupun că vrei neapărat să aleg opţiunea B?

Dev se uită la ea cu o expresie serioasă, apoi la picioarele lui.

— Sau, ştii, am putea să mergem la mine în cameră.

La el în cameră. Inima ei începu să-i bată tare, iar pielea o furnica de emoţie. Chiar şi flacăra argintie din nucleu i se aprinse.

— Acolo le scriu, se grăbi să adauge. Cântecele mele, adică.

— Bine.

Doar spunând cuvântul, baletul de fluturi din stomacul lui Sheetal se activă. Îşi şterse pe furiş palmele pe fustă.

— Dacă asta înseamnă că nu trebuie să ne uităm la chestia aia.

— Bun, zise el, zâmbind. Nu voiam să-l vedem, de fapt.

Lăsându-şi geanta pe masa din bucătărie, Sheetal îl urmă pe scările lucioase din lemn masiv. Nu se putea gândi decât la cât de aproape era Dev şi la ce se putea întâmpla în continuare.

Când ajunse la uşa camerei, Dev se opri, timid.

— Cred că ar fi trebuit să fac puţină curăţenie. În mod normal, nu e atât de rău.

Nu glumise. Cărţi, bucăţi de hârtie mototolită şi romane grafice zăceau pe tot covorul bej. În faţa

dulapului era un morman de haine, care ascundeau jumătate dintr-un poster cu Batman. Nu-şi făcuse patul, dar cel puţin cearşafurile păreau curate.

Dev se grăbi să arunce lucruri în dulap. Când Sheetal se aplecă să-l ajute, văzu că una dintre hârtiile mototolite era acoperită cu cuvinte tăiate. O melodie nou începută?

— Nu glumeam, spuse el, privind-o cu ochii lui negri şi frumoşi. Doar asta am făcut în ultimul timp, am scris melodii. Mă faci să vreau să scriu atât de mult!

Sheetal simţi iţindu-i-se cel mai siropos zâmbet, dar încercă să pară sceptică.

— Pare cam mult chiar şi pentru tine.

Dev ridică din umeri.

— Ăsta-i adevărul. Aruncă o grămadă de rufe într-un coş şi trânti uşa dulapului, apoi conchise: Gata.

Pulsul lui Sheetal se opri. Iată-i în camera lui, cu jaluzelele trase, şi el mai aprindea şi o lumânare. Trebuia să stea pe pat? Sau să rămână pe podea şi să pretindă că nu se uita pe furiş la noul lui cântec?

Străduindu-se să nu se simtă stânjenită, se uită în jur după ceva de făcut şi observă pozele de pe pereţii portocalii. *Ce bine!*

Lăsă jos ciorna şi se îndreptă spre cel mai apropiat perete. Fotografiile spuneau o poveste: Dev cu familia sa; Dev cu prietenii săi; Dev cu un băiat mai mare cu părul creţ. Se opri la o fotografie cu Dev ţinut cu braţul de gât de un băiat mai mare, ambii având tricouri verzi de fotbal şi zâmbete uriaşe.

— Cine e aici?

Dev îşi duse o mână prin păr şi se încruntă uşor.

— Vărul meu Jeet.

Se aruncă pe pat, sprijinindu-se de perne, şi îi făcu semn lui Sheetal să i se alăture.

O străbătu un fior. Nu mai contau fotografiile. Află acum unde trebuia să stea.

Simţind un gol în stomac, se urcă lângă Dev, pe jumătate încântată, pe jumătate îngrozită. Deodată,

braţele lui erau în jurul ei, iar faţa lui atât de aproape de a ei, încât îi simţea genele când clipea.

— Te-am prins, drăguţă, o şicană el. Ce-ai să faci acum?

Îl privi direct în ochi.

— Poate că am vrut să fiu prinsă, spuse ea evaziv.

Pe de o parte nu-i venea să creadă că spusese asta. Dar acum, cu el în patul lui, se simţea lipsită de inhibiţii. Liberă.

Pentru prima oară, Dev păru că rămăsese fără replică.

— A, da? întrebă el în cele din urmă, cu vocea mai joasă.

Ochii lui, catifelaţi, negri şi înflăcăraţi în lumina lumânărilor, o priveau fix, până când totul din jurul lor dispăru. Acum chiar că se putea pierde în ei, se gândi ea, extaziată, simţind un val de energie aprinzându-i scântei în fiecare nerv.

Se cutremură toată.

— Ţi-e frig, observă Dev, trăgând o pătură peste ea. Mai bine?

Sheetal se abţinu să-i spună că era luna iunie şi erau douăzeci şi nouă de grade. În schimb, se lăsă pe pieptul lui.

Era atât de aproape de căldura lui, încât simţi cum o furnică pielea. Inimile lor băteau în tandem. Ceva orbitor strălucea în interiorul ei, şi nu-şi putea da seama dacă era flacăra ei sau aşa se simţea când erai doar o fată căreia îi plăcea de un băiat.

Doar o fată care voia ca Dev să o cunoască întru totul, să o înţeleagă cu adevărat. Şi ca gura lui să o găsească pe a ei.

Între sărutări, ea voia ca el să-i spună visele şi dorinţele sale secrete. La schimb, Sheetal voia să-i dezvăluie toate lucrurile pe care le păstrase ascunse atât de mult timp, să scoată la iveală toate adevărurile care căptuşeau camerele arhipline ale inimii ei.

Braţele lui în jurul ei îi confereau o senzaţie plăcută. Puternice, solide.

Încălca deja vreo treizeci de reguli fiind aici şi el oricum n-ar fi crezut-o niciodată, aşa că ce-ar fi fost dacă i-ar fi dat un indiciu?

— Când eram copil, cântam tot timpul. Cu mama, murmură ea, memorând, cu ajutorul vârfului degetelor linia maxilarului său. Ieşeam afară şi priveam cerul, şi ea îmi spunea poveşti şi dansam şi cântam tot felul de melodii. Poate că este stupid, dar am crezut… Am crezut că mereu vom face asta.

Dev îi strânse mâna.

— Cred că ţi-e greu. Îmi pare rău!

Gura lui era aproape de urechea ei, gâdilând-o cu fiecare respiraţie.

— Ea m-a învăţat să cânt. Sub stele. *Cântecul stelelor.* Mi-e… mi-e tare dor de ea uneori, ştii?

Dev dădu din cap.

— Şi dacă ai cânta una dintre acele melodii? Doar pentru mine. Nimeni altcineva nu trebuie să ştie.

— Ce? spuse Sheetal prea repede, bătăile inimii transformându-se în loviturile dureroase ale unui baros. Credeam că *tu* o să îmi cânţi *mie.*

— Aş prefera să te aud pe tine. Dar…

— Eu nu sunt artistă, ca tine.

Flacăra izbucni din nou în ea, iar acum se contopi cu notele melodiei siderale. Nu cântase niciodată pentru nimeni în afară de Minal şi de tata. Cu siguranţă nu putea cânta pentru Dev. Doar o singură notă, şi el şi-ar fi dat seama că nu era muritoare; simţind cântecul stelelor bâzâindu-i în piept, era sigură de asta.

Înainte ca Dev să o poată contrazice, ea îi cuprinse faţa cu mâinile şi îl sărută.

Intenţionase doar să-i distragă atenţia, să-l abată de la ceea ce nu-i putea împărtăşi până la urmă, dar buzele lui erau atât de calde şi moi, iar felul în care se despărţeau de ale ei o făcea şi pe ea să uite. Trăgând-o mai aproape, constată că el chiar avea buzele dulci, cu toate că nu aveau gust de fursecuri. Degetele lui îi conturară liniile spatelui şi i se jucară în păr.

Aici, în întuneric, cântecul stelelor pe care refuzase să-l cânte cu voce tare trecea prin ea într-o furtună de note joase şi ornamente strălucitoare. I se auzea în sânge, în buze, acolo unde Dev le atinsese, în bătăile furioase ale inimii ei. În acest moment, cât timp cântecul nu încerca să preia controlul, nici nu o mai interesa ce făcea.

Cât timp ţinu acel sărut, cât timp ţinu şi următorul şi cât timp aveau să ţină şi toate cele care urmară, ea fu doar o fată căreia îi plăcea de un băiat, un băiat care o plăcea şi el, la rândul lui.

Ar fi rămas în acel moment pentru totdeauna.

În cele din urmă se despărţiră, cu obrajii înroşiţi şi buzele umflate.

— Uau! exclamă Dev. Ar trebui să vii mai des la mine.

— Da, fu de acord Sheetal, încercând să-şi recapete răsuflarea. Uau!

Nu ştiuse că va fi *aşa.*

Dev se întinse pe pernă, cu părul zbârlit. *Ea* îi făcuse asta. Se cuibări pe pieptul lui, bucurându-se de modul în care acesta creştea şi se retrăgea, precum marea.

Doar o fată normală şi iubitul ei.

Rămaseră aşa o vreme, umbrele aruncate de lumina lumânărilor dansând peste ei. În cele din urmă, Sheetal întrebă:

— Dacă ai putea avea ceva, orice, ce ţi-ai dori?

Dev se gândi preţ de un minut întreg, iar ea inspiră mirosul de băiat, amestecat cu puţin şampon şi cu puţin din ceea ce îl făcea Dev.

— Un elefant minuscul pe care să-l ţin pe umăr ar fi mişto, răspunse el. Asta – şi să nu-mi mai pese de ceea ce crede lumea că ar trebui să fac. „Dev va fi un mare avocat!”, „Dev va fi un cântăreţ celebru!” Ce zici de „Dev vrea doar să fie lăsat în pace”?

Poate că ar fi vrut să o spună pe un ton sardonic, batjocoritor, dar păru a fi doar frustrare. Sheetal ştia cum este, chiar dacă situaţia lui era complet opusă faţă de a ei.

Dev se jucă niţel cu o şuviţă de păr de-ale ei. Cuvintele lui se auziră de parcă era la ani-lumină distanţă:

— *Tu* ce ţi-ai dori?

Sheetal vru să răspundă. Apoi îşi dădu seama că nu putea. Nu tocmai.

Ce îşi dorea? Aventuri. Fursecuri şi kulfi. Să fie steaua strălucitoare şi muritoarea întunecată şi să facă şi ea propriile alegeri. Să nu fie constrânsă de aşteptările altor persoane.

Mai mult decât orice, să fie *văzută.* De-ar fi putut doar să-i spună.

Dar stătuse atât de mult să se gândească, încât ochii lui se închiseseră. Sheetal îşi aminti că fusese treaz toată noaptea, lucrând la cântecul lui misterios.

— Eşti atât de confortabilă! mormăi el.

Sheetal îi sărută obrazul, apoi se mişcă mai jos, lipindu-şi urechea de pieptul lui. *Bum, bum, bum,* îi bătea inima, un metronom păstrând tempoul perfect. Era constant, dar încetinea în timp ce îl cuprindea somnul. Se cuibări mai adânc în braţele lui, vrând să adoarmă şi ea.

Ascultându-i pulsul, îşi dădu seama că fredona. Având încă amintirea muzicii de aseară, sclipindu-i argintiu în minte, totul se simţea firesc. În plus, Dev dormea dus, aşa că nu ar fi putut să o audă.

Ochii i se închiseră.

Şi scânteia din nucleu i se aprinse. Melodia sideralã prinse viaţă, tulpinile sale revărsându-se din gât ca nişte ghirlande strălucitoare, fiecare ţesută din fire strălucitoare de lumină a stelelor.

Firele se ţesură, formând o pânză în jurul lui Dev şi al ei. Un colţ al minţii ei se întrebă ce naiba se întâmpla, dar cântecul stelelor o calmă. Era doar un vis.

În vis, cel puţin, Sheetal putea avea ceea ce îşi dorea. Aşa că urmă melodia şi îşi lăsă inima să o atingă pe a lui Dev.

Vedea pulsaţia ritmică a sângelui care transporta oxigenul dătător de viaţă către celulele lui Dev,

simţea râul unde îşi îngropase amintirile şi visele. Sângele ei se transformă în muzică. Focul de argint i se strecură prin vene în timp ce fredona, curgând din inima ei în a lui Dev, formând o punte între ei.

Imagini începură să se formeze de-a lungul podului, mai întâi neclare, ca lâna netoarsă, apoi mai fine, mai detaliate, cu cât cânta mai mult, schiţa câştiga mai multă profunzime şi căpăta noi proporţii. Apoi îl văzu pe Dev, la şase ani, cu restul familiei, farfuriile de plastic încărcate cu mâncare de petrecere: pilaf cu unt, cu boabele albe şi pufoase colorate cu morcovi şi mazăre; puri, prăjit până la perfecţiunea aurie; bhajia uşor prăjită, picantă şi umplută cu cartofi şi ceapă. Dev vorbea, fericit, cu ceilalţi copii. *Chiar şi atunci,* se gândi Sheetal, *era fermecător.*

Un bătrân începu să vorbească şi toţi ceilalţi tăcură. Unul dintre copiii care stăteau cu Dev, un băiat cu părul creţ de vreo nouă sau zece ani, părea emoţionat, de parcă auzise această poveste înainte. „A fost odată o stea…”

Scena se schimbă, luând-o cu ea pe Sheetal şi cântecul ei.

✶

Stelele se plimbau liniştite printre muritori, cu coamele lungi sclipind şi ochii negri lucind, în timp ce insuflau inspiraţie, ca şi cum ar fi fost fulgi de zăpadă. În urma lor, pasiunile adormite ale muritorilor se transformau numaidecât în artă: pictorii redau capodopere accentuate cu frunze de aur şi pietre preţioase, dansatorii îşi rafinau cele mai subtile gesturi în mişcări demne de aprecierea nimfelor apsara[9], muzicienii ţeseau notele în compoziţii complexe pentru a fi lăsate moştenire peste generaţii, iar povestitorii scriau teancuri de poeme epice, care îmbinau fără efort lumescul cu miticul.

Stelele nu îşi anunţau niciodată prezenţa în lume. Pur şi simplu veneau şi plecau din vieţile oamenilor,

după cum voiau, aprinzând şi apoi alimentând flăcările creativităţii.

Cei mai mulţi artişti uitau la scurt timp de muzele astrale, lăsându-se devoraţi de lucrările lor – asta dacă observau măcar stelele. Îşi petreceau zilele ca şi cum se aflau într-un vis, în care singurul adevăr era arta lor, până când finalizau lucrarea. Bucătarii monarhilor inventau reţete; arhitecţii construiau monumente emailate pentru a fi apreciate; bijutierii creau piese incredibil de elaborate, care arătau ca nişte vise forjate din metal. Lumea strălucea mai puternic datorită lor.

Dar, ocazional, un artist îşi întorcea capul suficient de mult, încât se îndrăgostea de steaua lui, creând o adevărată artă din acea fixaţie, o dramă minunată a dorinţei.

Şi, ocazional, o stea îşi uita statutul şi răspundea acelei chemări, cu priviri care duceau la mângâieri şi întâlniri secrete, până când între muză şi artist se aprindea focul de argint.

Cu toate astea, în timp, aceşti muritori începeau să se ofilească, consumaţi pe dinăuntru.

Încetau să mănânce, să se spele, să doarmă, chiar şi să muncească. Feţele lor deveneau osoase, părul li se pleoştea înainte să cadă şi rămâneau izolaţi, scandând numele muzei iubite până când ultima urmă de aer le părăsea corpul.

Stelele le incinerau întreaga esenţă.

Zvonurile începură să se răspândească, atât pe Pământ, cât şi în ceruri. Curtea siderală convoca şi pedepsea acele stele care cochetaseră cu oamenii, ascunzând copiii creaţi prin aceste uniuni, până când aceştia ajungeau la vârsta la care se puteau descotorosi de sângele de muritori. „Oamenii nu pot face faţă unei expuneri atât de îndelungate la inspiraţia şi lumina noastră”, fusese verdictul, pronunţat de un cuplu vârstnic şi impunător, de pe tronurile lor gemene, „şi să participi la o astfel de uniune este blasfemie.”

Nu după mult timp, o stea care în anii umani ar fi avut douăzeci sau douăzeci şi unu de ani, şi a cărei

frumuseţe era la fel de impresionată precum lumina ei, fugi la iubitul ei muritor. În timp ce se îmbrăţişau, şuviţele ei lungi de argint curgeau în jurul lor într-un baldachin sclipitor. Deşi aventura lor începuse nu de mult timp, trebuia să îi pună capăt, îi explică ea. Expresia ei îi cerea înţelegere.

— Dacă plec acum, ai putea fi în continuare în siguranţă.

Bărbatul, tânăr şi îmbrăcat într-o pijama kurta vopsită în culori aprinse, o apucă de încheietura mâinii.

— Nu poţi pleca. Cu ce rămân dacă tu pleci?

— Nu fi nechibzuit! îl mustră steaua. Ea îi arătă spre picturile lui şi continuă: Vei rămâne cu familia, cu prietenii şi cu arta. Eu ţi-am oferit doar inspiraţie, nimic mai mult.

— Uită-te la tine, spuse el. Tu eşti magică. Unde voi mai găsi eu asta?

Steaua îi atinse obrazul.

— Mai avem o noapte împreună. Haide să profităm la maximum de ea.

Rămaseră îmbrăţişaţi toată noaptea, bărbatul şoptindu-i poveşti stelei. Ea îşi estompă strălucirea, astfel că îi luminau doar de lămpile cu gaz aşezate în jurul ferestrelor.

— Chiar trebuie să pleci? întrebă bărbatul când începu să se lumineze de ziuă.

— Da, răspunse steaua printre lacrimi. Carul Lordului Surya{10} va zbura în curând peste cer.

El o prinse de mână.

— Nu sunt pregătit să-mi iau rămas-bun.

— Nici eu nu sunt, dar trebuie. Ţi-am oferit tot ce am putut – toată lumina mea, toată dragostea mea. De-ar şti curtea că sunt aici chiar acum…

Cu toate acestea, îl ţinea strâns. El se gândi, apoi dădu din cap.

— Încă o noapte. Doar una. Trebuie să poţi!

Steaua se arătă de acord prin mici sărutări. Apoi se ridică, stinse lămpile cu gaz şi dispăru în zori.

Când reapăru după apusul soarelui, strălucirea ei alungând întunericul din căsuţa bărbatului, acesta o luă în braţe.

— Nu vrei să te mai gândeşti?

Steaua îi zâmbi, îmbrăţişându-l.

— Pentru binele tău, nu pot. Se uită peste umărul lui la pânza roşie care acoperea un obiect mare în centrul camerei şi-l întrebă: Ai început o nouă lucrare?

— Ai putea spune aşa.

Se dădu înapoi şi îi oferi un mic pachet.

— Pentru tine.

Steaua îl deschise şi găsi o mangalsutra, colierul auriu cu negru pe care îl purtau soţiile după căsătorie odinioară.

— Ce drăguţ! Dar nu-l pot accepta.

— De ce nu? întrebă bărbatul. Nu vrei să rămâi cu mine?

Durerea îi învălui cuvintele.

— Numai de-aş putea.

— Tu eşti totul pentru mine. Viaţa mea are culoare acum.

Bărbatul îi fixă fiecare cuvânt în gât cu un sărut.

— Viaţa ta a avut întotdeauna culoare. Cum altfel ai fi putut crea artă?

— Dar nu culorile pe care le văd acum. El desfăcu colierul şi insistă: Nu vrei să rămâi?

Vocea stelei tremura.

— Nu pot. Ştii că nu pot.

Aruncând colierul, bărbatul întinse mâna după pânza roşie. O dădu deoparte, scoţând la iveală o cuşcă uriaşă cu gratii de fier. Steaua nu avu timp să spună nimic, bărbatul împingând-o prin uşa deschisă şi trăgând zăvorul.

Steaua luă foc, revoltată.

— Ce crezi că faci? strigă ea, luptându-se cu gratiile subţiri. Ce fel de joc e ăsta?

Bărbatul zâmbi, însă era un zâmbet trist.

— Nu înţelegi? întrebă el cu disperare. Nu te pot lăsa să pleci. Picturile mele s-ar transforma în cenuşă. *Eu* m-aş transforma în cenuşă.

Steaua tăcu pentru un moment, iar radierea ei se estompă.

— Acesta ţi-a fost planul, nu-i aşa? De aceea mi-ai cerut să mă întorc astăzi.

— Nu te pot lăsa să pleci, repetă el. Dar vei vedea. Acum, ei nu te pot lua înapoi şi putem fi împreună.

— Eliberează-mă! îi ceru ea. Ştii că faci o greşeală. Nu aş alege niciodată să rămân de bunăvoie.

— Nu pot, îi spuse el pentru a treia oară, cu vocea dură ca o piatră.

Zilele treceau, iar steaua stătea lipită de spatele cuştii, plângând. Refuza orice mâncare sau băutură oferită de bărbat, şi se ferea când el îi întindea mâna printre gratii.

— Eşti aici pentru binele tău, afirmă el. Nu vezi cum curtea doar încearcă să te controleze? Indiferent de ceea ce spun ei, tu niciodată nu m-ai rănit.

Steaua îşi ascundea privirea de el.

Trecu mai mult timp, iar bărbatul încercă să picteze. Mai întâi luă pensula greşită. Apoi, vopseaua nu se amestecă aşa cum trebuie. Când nu reuşi să aplice bine stratul de bază, aruncă pânza, dezgustat.

— Ajută-mă! îi porunci el, dar steaua rămase ghemuită ca o minge, cu spatele la el. Credeam că îmi preţuieşti arta. Sau şi asta a fost o minciună?

Steaua nu îi răspunse.

În următoarele săptămâni, bărbatul încercă să picteze, iar şi iar, şi totuşi nimic nu îi ieşea nimic.

— Ce mi-ai făcut, femeie proastă?

Steaua rămânea retrasă, doar uitându-se la el prin părul încurcat. Ochii îi erau sângerii şi umflaţi, iar petele de lacrimi îi întunecau faţa. Firava aură care-i lumina corpul părea că îşi bate joc de ceea ce fusese odinioară.

Într-o dimineaţă, după o altă încercare eşuată de a crea, bărbatul se apropie de cuşcă şi descuie uşa.

— Destul, spuse el. Vino aici.

Steaua se feri.

— Suntem meniţi să fim împreună. Eşti menită să mă inspiri. De ce te porţi aşa?

Când ea nu răspunse, bărbatul o scoase cu brutalitate din cuşcă.

— Dacă nu vei fi cu mine, măcar o să mă inspiri!

Steaua se uită la picioarele ei goale, acum acoperite de murdărie. Bărbatul îi ridică bărbia, aşa că nu avu de ales, trebui să-i întâlnească ochii furioşi.

— Vorbeşte!

Ea îl zgârie cu unghiile, dar asta doar îl înfurie şi mai mult. O bătu cu coada din lemn de la mătură.

— De ce nu vorbeşti cu mine?

Steaua îl lovi înapoi, zgâriind şi lovind, şi chiar arzându-l. Cu toate acestea, în cele din urmă, el era bine odihnit şi hrănit, iar ea nu, aşa că cedă sub atacul măturii, ghemuindu-se în sine şi protejându-şi faţa cu braţele.

Într-un final, omul se opri. Sângele, argintiu şi vâscos ca mercurul, acoperea coada măturii.

Steaua îl scuipă, dar bărbatul se uita fascinat la sânge.

— Ce fel de lumină curge prin venele tale?

Scutură fiecare picătură într-un vas de lut.

— Aceasta, îi spuse el stelei, ducând-o înapoi în cuşcă, trebuie să fie sursa puterii tale. Te voi lăsa să pleci odată ce este a mea. Îmi vreau doar arta înapoi.

Apoi, ignorând arsurile de la încheietura mâinii, îşi scufundă pensula în sânge şi aşteptă revărsarea inspiraţiei. Când nu se întâmplă nimic, înjură.

— De ce nu *merge?*

Aruncă vasul de perete, iar acesta se sparse. O fărâmă de lut roşu-maroniu sări şi îi perforă degetul mare. Înjurând, o smulse.

Laturile tăieturii se îmbibară cu sângele argintiu, iar bărbatul trase aer în piept când rana nu numai că se închise, dar dispăru cu totul. Şi arsurile de pe încheietura mâinii dispărură, pielea vindecându-i-se de parcă nimic nu se întâmplase cu ea.

— Deci sângele tău *are* puteri, spuse el, cu gura contorsionându-se într-un zâmbet meschin. Doar că un alt tip de puteri.

Steaua nu răspunse, dar era prea târziu. El aflase.

Bărbatul plecă fără să mai spună nimic, lăsând-o pe stea plângând, în cuşcă. Când se întoarse, avea pe umeri o geantă care zăngănea.

— Mi-ai furat inspiraţia, şopti el, aşa că acum trebuie să găsesc o altă modalitate de a-mi câştiga existenţa. Sunt mulţi care ar da orice pentru ceea ce poate face sângele tău.

— Nu! îl imploră. Lasă-mă să mă întorc acasă! Nu voi spune nimănui nimic despre asta; ai cuvântul meu. Doar lasă-mă să plec.

— În niciun caz! se împotrivi bărbatul. Îşi goli geanta de flacoanele de sticlă şi continuă: Ai avut atâtea şanse să-mi înapoiezi inspiraţia. Le-ai irosit pe toate.

— Cum aş putea să returnez ceea ce nu am furat niciodată? obiectă steaua. Încă ai inspiraţia în tine, aşa cum a fost dintotdeauna. Tot ce am făcut a fost să o trezesc.

Omul râse. În palma lui apăru o lamă sclipitoare.

— Acum am altă inspiraţie.

Şi, ignorând implorările stelei, ţipetele ei de durere, el începu să extragă sângele din ea, crestând-o atent cu cuţitul.

5

SHEETAL ŢIPĂ, IAR PÂNZA CÂNTECULUI SE DESTRĂMĂ în jurul ei.

Când îşi reveni, se întinse pe podeaua camerei lui Dev, chiar peste teancul de melodii respinse. *Ce-a fost asta?*

Inima îi bătea atât de tare, încât credea că avea să leşine.

Imaginile cu steaua şi acel bărbat oribil – iubitul ei? – fuseseră atât de clare, ca un film! Gândul că stelele puteau umbla liber printre oameni, atunci când încă se credea în magie, insuflă multă speranţă în inima lui Sheetal. Libertate totală, acceptare din partea tuturor. Întregul ei trup tânjea după aşa ceva.

Dar peste toate acestea se suprapunea cuţitul însângerat.

Simţea doar furnicături în mâini, durând-o ca atunci când amorţea, stând prea mult timp în aceeaşi poziţie. Nu, ca şi cum ar fi avut şiroaie de foc care îi curgeau sub piele. Încercă să-şi maseze palmele, dar nu făcu decât să agraveze durerea.

Deasupra ei, încă în pat, Dev îşi frecă ochii.

— Am avut cel mai ciudat vis. De-asta nu dorm la prânz. El clipi confuz spre ea şi apoi o întrebă: Ce faci acolo jos?

— Eu… Nu ştiu. Am avut un coşmar.

— Şi tu? Cred că amândoi suntem alergici la puii de somn. Eşti bine?

Sheetal se mişcă, astfel încât să-şi poată ascunde mâinile sub pat.

— Sunt bine. Despre ce a fost visul tău?

Dev îşi răsuci umerii, înainte de a aprinde lampa de veghe. Lumina bruscă o orbi pentru un moment pe Sheetal.

— Se făcea că eram cu vărul şi familia la un picnic.

— Nu sună atât de rău, spuse ea. Cu excepţia cazului în care, nu ştiu, nu-ţi place să mănânci afară.

— Ei bine, a devenit ciudat după aceea. Bunicul meu a început să ne spună o poveste. Dev se încruntă, după care adăugă: Ciudat – nu m-am mai gândit la ziua aceea de ani de zile.

Văr, picnic de familie, bunicul care spune o poveste. Întrebarea îi scăpă pe gură înainte ca Sheetal să o poată prinde:

— Stai, copilul cu părul creţ era Jeet? Ca în fotografie?

Dev se încruntă.

— Ce?

— Şi povestea, se repezi ea, cea pe care a spus-o bunicul tău despre…

Limba i se opri. Chiar şi cu tot elanul din spate, ea nu putu să spună *stele.*

Nimeni nu trebuie să afle ce eşti.

Creierul îi prinse gura din urmă cu două secunde prea târziu, iar Sheetal se înroşi puternic în obraji. Ce făcea? Uneori visele erau ciudate, dar asta nu însemna că trebuia să-l facă să creadă că şi *ea* era.

— Nu contează.

— Ce-i cu povestea? întrebă Dev încet, ezitând să-i întâlnească privirea.

Încercă să îi răspundă într-un mod degajat:

— Cred că ţi-am visat amândoi familia. Amuzant, nu?

— Ce ai văzut, mai exact?

Tonul lui Dev era precaut, ca şi cum avea grijă să nu sperie un animal sălbatic pe care îl găsise pe stradă. Ceea ce o convinse. Nu avea nevoie să fie cocoloşită, mulţumesc foarte mult! În plus, nu era ca şi cum ar fi crezut-o.

— Un bărbat şi o femeie-stea.

— O femeie-stea, repetă Dev.

Şi apoi, pentru că în mod clar nu ştia când să se oprească, Sheetal adăugă cu o voce înfricoşătoare:

— Şi un *cuţit.*

Dev se holba la un afiş de pe perete, deloc relaxat sau glumeţ acum. Anxietatea pâlpâia adânc în sufletul ei, aprinzându-i flacăra.

De ce nu o tachina şi el?

— Logica viselor, nu?

Dev îşi cântări atent răspunsul.

— Ce s-a întâmplat cu cuţitul?

Ei bine, Sheetal deja se dăduse de gol, aşa că nu mai conta dacă îi spunea restul, şi poate atunci ar începe să râdă împreună de subconştientul ei dramatic.

— Bărbatul a încuiat steaua într-o cuşcă şi apoi a *tăiat-o.* Ca să-i fure sângele. Groaznic, nu?

— A tăiat-o, repetă Dev, uitându-se încă la afiş. Ai văzut asta.

— Da, şopti ea, desfăcând şi mototolind la loc cea mai apropiată hârtie cu versuri de pe jos.

Bine, fusese o idee foarte proastă. Acum Dev sigur credea că îi plăcea violenţa.

— Ştii ce? Las-o baltă! Cine ştie de ce visăm ce visăm.

Dev îşi trecu o mână prin părul dezordonat.

— Jeet avea dreptate, mormăi el. Nu-mi vine să cred!

Nu era reacţia la care se aşteptase.

— Ce anume?

O privi din nou, cu o expresie ciudat de rece.

— La naiba! Chiar ai făcut-o, nu-i aşa? Mi-ai văzut visul.

Sheetal avea senzaţia că se mişcă pe sub apă. Totul era neclar şi ireal.

— Ce?

Îşi aminti vag că îi cântase în timp ce adormea, îşi aminti felul în care i se aprinsese flacăra şi preluase controlul, în timp ce ea îi atingea inima cu a ei. Dar asta fusese parte din vis, nu-i aşa?

Sau încă mai visa acum?

Când Dev vorbi, părea uluit.

— Ai văzut povestea bunicului meu.

Pe Sheetal o furnicau palmele şi mai tare. Acum *el* o speria pe *ea.* Îşi vârî mâinile sub corp, sperând că vor amorţi.

— Nu înţeleg.

— Îmi pare rău, spuse el, clătinând din cap. Ar fi trebuit să-ţi spun că ştiu.

Sheetal trebui să se gândească la cuvintele lui de trei ori până să le poată desluşi.

— Să-mi spui că ştii ce?

Dând mai multe pagini la o parte, Dev i se alătură pe podea. Privirea lui îngrijorată trecu repede peste a ei.

— Nu am vorbit niciodată cu nimeni din afara familiei mele despre asta.

— Aşa… spuse ea cât putu de răbdătoare.

— Bine. Ăsta-i momentul în care fac marea mărturisire, spuse el, dar încercarea de a destinde atmosfera eşuă. Ăăă, e… Cum să zic eu. Nu e… nu e doar o poveste. E o amintire. Amintirea mea.

Sheetal se uită în jos şi văzu că îşi smulgea pieliţa de la deget. Nu auzise niciodată despre faptul că putea vedea amintirile sau visele altor persoane ori ceva de genul acesta.

— Nu pricep.

Dev răsuflă.

— S-a întâmplat cu adevărat. Acum mult timp.

Sheetal simţi cum pământul se înclină, dezvăluindu-i noi privelişti pe care nu şi le imaginase niciodată. Ce spunea el, că stelele obişnuiau să umble nestingherite printre oameni? Şi că mai existaseră şi alte jumătăţi de stele?

O bănuială îi bâzâia în minte, ca un ţânţar pe care nu putea să-l alunge: şi *asta* nu însemna că el ştia că stelele ca ea sunt reale?

— Ha, ha! făcu ea, deşi nu ar fi putut fi mai puţin amuzată nici dacă ar fi încercat. Ce amuzant!

— Ştiu cum sună, dar jur că nu inventez, continuă Dev. Tipul acela din poveste, artistul? El a fost stră-stră-stră-stră-străăă-bunicul meu.

Artistul din poveste o ameninţase pe stea cu cuţitul. O închisese şi îi furase sângele. Sheetal se trase înapoi, inima contractându-i-se de groază şi tristeţe.

— Stră-stră-străăă-bunicul tău a torturat o stea?!

Avertismentul vag al lui Charumati de a rămâne ascunsă îi răsuna în urechi, rezonând într-un fel în care nu o făcuse niciodată.

„Acolo unde există magie, va exista întotdeauna foamea de a o poseda. Trebuie să ascunzi ceea ce eşti.”

Dev îşi duse o mână la faţă.

— Nu merge prea bine.

Vru să se apropie de ea, dar se opri.

— Uite, îmi pare rău! Trebuie să înţelegi asta.

Cu capul învârtindu-i-se, Sheetal se rezemă de pat. Abia simţi cadrul metalic lovindu-i omoplaţii.

Cu siguranţă visa, se gândi disperată. Nimic din toate acestea nu avea niciun sens. Sforţându-se să alunge oribila viziune, îl întrebă:

— Dar de ce nu te miră că ţi-am putut vedea visul?

La urma urmei, dacă nici măcar *ea* nu ştia că putea face asta, el ar fi trebuit să fie şi mai surprins. Nu?

Dev părea confuz.

— A, pentru că eşti o stea?

Bâzâitul ţânţarilor se opri. Mai erau doar Sheetal şi întregul cosmos, care îşi ţinea respiraţia, aşteptându-i răspunsul.

— *Ce?*

Ea pufni în râs. În mod normal, ar fi fost îngrozită, dar asta s-ar fi întâmplat înainte să se trezească în Lumea Glumelor Proaste.

— Stai, tu vorbeşti serios? Chiar crezi că *eu* sunt o stea?

Părea în zadar chiar şi pentru ea, un ultim efort de a-l băga în ceaţă.

— Uite, spuse Dev, frecându-se pe ceafă, îmi pare rău că nu ţi-am spus că ştiu, dar ce tot spui acolo? Nu pricep.

— Ce tot spui *tu!* Cum să fiu o stea?

Privirea lui se fixă pe fotografiile de pe perete.

— Familia mea a ştiut întotdeauna despre stele, dar acum le tratează mai mult ca pe nişte superstiţii. El ridică din umeri, apoi continuă: Ştii tu, ca şi cum ai spune că te înrudeşti cu Cleopatra. Nu prea am crezut în stele, până să te întâlnesc.

„Pentru că eşti o stea.”

Dev continua să vorbească, descriind cum strămoşul său devenise primul vânător de stele, dar povestea îi intra pe o ureche şi ieşea pe cealaltă.

Ştia ce este. Ştiuse dintotdeauna şi o lăsase să creadă că nu ştie.

Cum de trecuseră de la fursecuri la asta? De-ar fi putut lua ultima oră de la capăt! Unghia ei săpă mai adânc în rana de pe degetul mare, făcându-l să ţipe.

— Şi apoi m-ai inspirat şi nu a mai fost doar o poveste.

Capul lui Sheetal ţâşni în sus. Mâinile îi erau cuprinse parcă de flăcări, iar durerea ajunsese până la zece pe scara intensităţii.

— Ce vrei sa spui? Eu n-am făcut nimic.

Auzi clinchetul cântecului stelelor, ca şi cum o contrazicea.

Dev o studia de parcă nu era sigur dacă glumeşte sau nu. Ea îl privi ţintă, cu braţele încrucişate, aşteptând o explicaţie.

— Sper că ştii că nu sunt zâna din poveşti a visurilor tale, da?

Dev înţelese ce se întâmpla, ochii micşorându-i-se. Ba chiar începu să râdă.

— Nu ţi-a spus nimeni că stelele sunt muze? Cum crezi că mi-am terminat melodia? M-ai inspirat tu. Cu lumina ta.

Sufletul lui Sheetal se umplu de revoltă şi neîncredere, alimentându-i flacăra şi propulsând-o până la ceruri. Întregul corp i se încinse de ruşine şi se simţi sigură că avea să ardă covorul şi toate melodiile ratate care-l acopereau. Acest băiat uman, pe care îl întâlnise acum trei luni, ştia mai multe despre ea decât ştia ea însăşi, ştia mai multe despre magia ei. Mai multe decât propria familie se deranjase vreodată să-i spună.

Lumea i se dizolvase sub picioare, lăsând-o să plutească liber.

Se uită fix la tavan, dorindu-şi să-l poată străpunge cu privirea. Dorindu-şi să poată străpunge stelele, astfel încât să sufere şi ele aşa cum suferea ea.

Mintea ei era o tornadă de îndoială, mânie şi teamă. Alese la întâmplare un gând, ţinându-l strâns, ca şi cum însăşi viaţa ei depindea de el, şi se întoarse spre Dev.

— O, pe zei, aveai de gând să-mi furi şi tu sângele pentru melodiile tale?

El clătină cu putere din cap.

— În niciun caz! Cum poţi să spui aşa ceva?

— Dar ştiai că sunt o stea şi m-ai lăsat să te inspir şi…

Dezordinea de pe podea, care fusese drăguţă înainte, i se părea acum apăsătoare. Toate acele versiuni ale melodiei, inspirate de ea. La fel ca străstră-stră-bunicul lui şi biata muză-stea.

Dar dacă până acum Dev nu se folosise de ea, păru a spune, plină de furie, inima din pieptul ei, de ce nu fusese sincer de la început?

— Nu te-am *lăsat* să mă inspiri! protestă Dev. Pur şi simplu ai făcut-o. E ceea ce faci tu.

Ceea ce face? Sheetal nu se putea mişca. Ce se întâmpla cu ea? Mai întâi părul ei, acum această putere de a pătrunde în visele oamenilor… şi de a-i inspira fără ca măcar să încerce.

Frica o făcu să strige:

— Ştiai ce sunt şi te-ai prefăcut că nu ştii!

— Ce ai fi vrut să-ţi spun, Sheetal? strigă Dev drept răspuns, strângându-şi tivul tricoului în ambii pumni. Că familia mea urăşte stelele? Că străbunicul meu a încercat să omoare una? Pentru că da, e adevărat, a încercat. Dar înţelege: nimeni, în afară de Jeet, nu crede că mai existaţi…

— Dev. Opreşte-te! strigă ea. Chiar şi dacă familia ta nu crede în stele, de ce ar vrea să-şi reamintească o astfel de poveste? Omul acela ar fi vrut să mă *omoare.* Ar fi vrut s-o omoare pe mama. Ce ar spune Jeet dacă ar afla că m-ai găsit?

Dev părea la fel de trist ca ea.

— El e cel care mi-a spus unde să te găsesc. A vrut să te cunosc, dar…

— Ce?

Genunchii lui Sheetal tremurau. Ce trebuia să facă cu toate aceste informaţii? Cu flacăra argintie care îi trosnea violent în suflet?

Sheetal îl privea cu atenţie pe acest băiat frumos pe care îl sărutase şi căruia îi încredinţase cele mai prosteşti gânduri, care o fermecase şi o făcuse să râdă, pe care crezuse că l-ar putea iubi. Îi urmări liniile feţei, arcuirea buzelor, ochii negri, puşi pe trăsnăi, care reuşiseră mereu să o facă să se topească – până acum.

Nu îi minţi pe cei la care ţii. Cu siguranţă nu te prefaci că îţi place de ei.

Obrajii îi ardeau. Ce fraieră fusese!

Dev întinse mâna spre ea.

— Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme că ştiam. Am vrut să…

— Mama mi-a spus să am grijă cu oamenii ca tine.

Cuvintele se zbăteau să iasă din gura lui Sheetal, gata să ardă totul din jur şi să-l transforme în cenuşă.

— Nu-mi vine să cred că ştiai toate lucrurile astea şi nu ai spus nimic. Cum să mai pot avea încredere în tine acum?

El plecă capul.

— Vrei să mă asculţi, te rog…

— Trebuie să plec.

Trebuia să se îndepărteze de această casă a unor oameni ale căror rude avuseseră – avuseseră –, şi care poate încă mai aveau de-a face cu… Nici nu voia să se gândească, vestea era prea copleşitoare şi îngrozitoare.

Totul era atât de copleşitor şi de îngrozitor!

Sheetal se îndreptă în viteză spre bucătărie după geantă, ocolind insula din mijloc, pentru a nu vedea cu coada ochiului restul fursecurilor. Doar gândindu-se la ele, îi veni să vomite sau să plângă, sau amândouă.

Ca în transă, ieşi afară şi îi trimise un mesaj lui Minal. Primele raze ale soarelui pe cale să apună se revărsau peste case, un torent dulce-acrişor de suc

de mango, ceea ce însemna că tata urma să se întoarcă în curând de la serviciu – iar cântecul sideral avea să revină în forţă.

Bineînţeles, Minal nu răspunse şi, bineînţeles, Sheetal nu avea bani nici pentru taxi, nici pentru autobuz. Şi era şi prea departe pentru a merge pe jos. Bineînţeles!

Îşi dădu seama că ar fi putut la fel de bine să facă singurul lucru care în mod cert i-ar fi înrăutăţit ziua.

Sheetal o chemă pe Radhikafoi să vină să o ia.

O oră mai târziu, ghemuită pe canapeaua vişinie de piele din livingul mirosind a produse de curăţenie al lui Radhikafoi, Sheetal îşi urmărea verişorii apăsând butoanele de pe controlerele consolelor de jocuri, în timp ce mătuşa şi tatăl ei vorbeau cu voci coborâte. Acest ultim model de canapea avea să dispară într-o zi sau două; Radhikafoi tocmai ce îi spusese tatei despre o canapea victoriană, tapiţată cu auriu şi verde, dintr-un magazin local de antichităţi. Nu s-ar fi potrivit niciodată cu decorurile ei contemporane amestecate cu arta populară indiană, dar de când conta asta?

De când conta orice?

Faptul că Dev spusese că l-ar fi inspirat o supără şi mai tare. Trase de un ciucur care tivea o pernă decorativă, aproape destrămându-l. Cum putea fi adevărat?

Geanta de poştaş a lui Sheetal stătea la picioarele ei. Acum o anunţă că primise un mesaj. Cu ochii uscaţi şi iritaţi, nervii scânteindu-i ca nişte fiinţe vii, întinse mâna şi scoase telefonul.

Nu am vrut niciodată să mă inspiri. Vreau să scriu melodii despre tine, nu datorită ţie.

— Cine ţi-a scris? strigă Radhikafoi din bucătărie. E băiatul acela?

— Nu e nimeni.

Chiar în timp ce Sheetal minţea, ea îi trimise înapoi un şir de emoticoane cu flăcări, urmate de o mulţime de cuţite şi cranii. Se simţi grozav.

Dar nu pentru mult timp. Pe dinăuntru simţea în continuare mocnirea rănii, a emoticoanelor cu inimi frânte pe care le tastase şi apoi le ştersese, înainte de lăsa telefonul deoparte. Nu doar că o minţise, ceea ce o înfuria. Dar îi făcuse o mare nedreptate nespunându-i adevărul. Ar fi putut avea încă o persoană care să-i împărtăşească secretul, cineva alături de care ar fi putut fi ea însăşi, în timp ce se ascundea de restul lumii.

Gâtul o înţepa. Nu ar fi trebuit să se simtă atât de singură.

— Chhokri, spuse tata de pe fotoliul său, zicându-i „fată" pe tonul furios pe care nu-l avea aproape niciodată când îi vorbea, ce ţi-am spus eu despre băieţi?

Radhikafoi dădu buzna în cameră, aşeză trei căni de ceai masala pe măsuţa de cafea, îi goni pe Akshay şi Kumar şi veni chiar lângă ea.

— Ei bine, continuă tata, aştept. Ce ţi-am spus?

Sheetal se holbă la ceştile de ceai, la firele de aburi aromate care dansau deasupra lor.

— Ai spus că nu am voie să mă întâlnesc cu băieţi până nu voi fi mai mare.

Ceea ce era atât de nedrept; îi dăduse ea vreodată tatei vreun motiv să se îngrijoreze în privinţa lui Dev?

Ea se uită la telefon. Deşi se părea că avusese dreptate să-şi facă griji.

Cântecul stelelor, care zumzăia fără oprire de la apusul soarelui, se auzea cât se putea de clar, iar pe Sheetal o mâncau palmele din cauza intensităţii acestuia. Nu putea să stea nemişcată, ţinându-şi picioarele înfipte în perna canapelei şi rupându-şi pieliţa din jurul unghiei. La ce bun să fii pe jumătate stea, dacă nu-ţi puteai goni sentimentele din piept prin foc?

— Chhokri, spuse din nou tata, sorbindu-şi ceaiul, eu am fost îngăduitor cu tine şi tu te-ai furişat pe la spatele meu. Ce să înţeleg din asta? Că ar trebui să încep să ascult de mătuşa ta şi să te ţin în casă?

— Când eram noi copii nici n-am fi visat să nu ascultăm de părinţi, interveni Radhikafoi. Chiar şi astăzi, dacă mama ar intra şi mi-ar spune să mă aşez, m-aş aşeza fără să stau pe gânduri.

— Nu suntem în India, spuse Sheetal, ştiind că remarca ei era deplasată, dar nu îi păsă.

Măcar nu adăugă şi *Oricum, tata mi-a spus că mereu intraţi în buclucuri.*

— Aray vaah! Ia ascult-o pe fata asta, cu mult mai deşteptă şi mai matură decât noi, o ironiză mătuşa ei. Deci, în America le răspunzi părinţilor şi te porţi urât cu ei?

— Didi. Tata ridică mâna şi adăugă: Lasă-mă pe mine să mă ocup!

— Îţi spun doar, mama lui Tashan mi-a spus că ea lucrează de zor la pregătirile pentru testul PSAT, în timp ce Sheetal vrea să-şi piardă vara alergând după băieţi!

Nu eşti mama mea, se gândi Sheetal. *Ce fac eu nu e treaba ta!* Transpiraţia îi picura pe spate şi i se aduna la subraţe. Pe zei, cât ura această canapea de piele stupidă şi felul în care i se lipea de corp!

— Putem, vă rog, să pornim aerul condiţionat? Ne topim aici!

Radhikafoi îi aruncă o privire ciudată.

— *Este* pornit. Beti, nu arăţi prea bine. Îţi aduc nişte apă.

Intră în bucătărie, apoi se întoarse cu o cană metalică cu apă rece.

Sheetal înghiţi apa, bucurându-se de răceala căniişi potolindu-şi furnicăturile din palme, în timp ce tata explica nevoia de a fi respectuos şi de a avea încredere în părinţii tăi.

— Nu spunem aceste lucruri doar de dragul conversaţiei. Treaba mea este să te feresc de probleme.

— Chiar aşa, tată? îl întrerupse în cele din urmă, neputând să mai suporte, în timp ce inima îi ardea de atâtea resentimente. Chiar discutăm despre încredere? Ce amuzant!

Tata îi aruncă o privite îngrijorată lui Radhikafoi.

— Ce vrei sa spui cu asta?

Odată ce cuvintele începură să curgă, Sheetal nu le mai putu reţine.

— Ştiai despre asta? Despre stele care inspiră oameni? Adică, bineînţeles că ştiai. Doar ai fost căsătorit cu mama.

Umerii tatei căzură de parcă ar fi rămas fără aer. Deschise gura şi o închise la loc.

Radhikafoi, bineînţeles, nu avu nicio reţinere să răspundă, dar orice spuse se amestecă într-un zumzet insipid, în timp ce Sheetal se concentra asupra tatei.

Ura să-l vadă atât de descurajat, dar ura şi că el crezuse că trebuia să-i ascundă asta. Destul cu secretele! Nu ajutau pe nimeni.

— Ştiu că stelele sunt muze, tată. Am văzut.

Oftând, tata se aşează lângă ea pe canapea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. L-ai inspirat pe Dev?

— Deci ştiai.

Cu toate acestea, tot se simţi ca o lovitură în stomac. Îşi înghiţi nodul din gât.

— De ce nu mi-ai spus?

Tata o mângâie pe genunchi.

— Am vrut să te protejez, dikri.

— Amândoi am vrut, adăugă Radhikafoi. Pentru binele tău.

Zumzetul se transformă într-un vaiet. Creierul lui Sheetal se vaporiza. Sufletul ei se lichefia. Radhikafoi, băgându-şi nasul mereu. Presupunând întotdeauna că ştie ce e mai bine pentru toţi ceilalţi.

Pentru o secundă, Sheetal văzu doar argint.

— De ce anume să mă protejezi? întrebă ea. Pe *tine* nu te-a inspirat *mama?*

Tata se opri.

— O singură dată. Premiul Nobel.

Când Sheetal avea cinci ani, tata şi echipa sa de cercetători câştigaseră premiul pentru o descoperire teoretică referitoare la problema expunerii la radiaţii în timpul călătoriilor spaţiale. Premiul fusese un

prim pas senzaţional către ceea ce ar fi trebuit să fie o lungă şi ilustră carieră.

Dar nu fusese. Această descoperire fusese ultimul lucru cu care tata se afirmase, iar colegii săi o numiseră noroc cosmic.

Cum de nu ştia Sheetal? Cum de nu îşi dăduse seama?

Telefonul îi scoase un bip. Un alt mesaj de la Dev. *Aveam de gând să-ţi spun, jur. La un moment dat.*

— Ştie? întrebă numaidecât tata.

— Că l-am inspirat? Ce anume sunt? Toate cele de mai sus.

Sheetal omise partea despre cum strămoşul lui Dev o atacase pe strămoaşa ei. Radhikafoi nu merita satisfacţia.

— *Tu* trebuia să-mi spui, tată.

Încercând să ignore transpiraţia care-i îmbiba tot corpul, se lăsă pe spate pe canapea şi închise ochii. Vâjâitul din capul ei deveni mai puternic, în timp ce se gândea la aceeaşi întrebare, iar şi iar de ce i-ar fi ascuns tata asta?

Radhikafoi se apropie şi îi atinse fruntea lui Sheetal.

— Arzi! Apoi îi spuse tatei: Mai întâi rădăcinile, acum asta. A început.

Sheetal se feri de ea.

— Nu e mare lucru. Sincer.

Bip. *Am aruncat melodia. Îmi pare rău! Te rog, vorbeşte cu mine?*

— Am vrut să te scutesc de asta.

Gura tatei se curbă în jos şi el oftă din nou.

— Îmi pare rău, dikri! Am crezut că dacă te ţinem în siguranţă…

Ridică ceaiul călduţ pe care îl abandonase şi-l înghiţi. Îi era atât de cald, atât de sete! Cineva îi schimbase inima cu jăratic şi se simţea incandescentă. Se simţea ca lumina stelelor, focul şi furia, toate la un loc. Tot ce putea face era să ardă.

Bip. *Sheetal?* 😢💔

— Dacă nu avem noi grijă de tine, beti, întrebă Radhikafoi, cine s-o facă? Se întoarse spre tata şi adăugă: Bhai, trebuie să i-o dăm. E timpul.

Melodia astrală trecu pe lângă urechile lui Sheetal, inima ei fiind moale ca razele de lumină ale stelelor.

Toate cuvintele începură să se amestece – ale tatei, ale lui Radhikafoi, ale lui Dev. Roşul canapelei şi galbenul lămpii se roteau în faţa ochilor lui Sheetal, până când nu văzu decât scânteia care se aprinsese în ea. Se holbă, încremenită. Apăru întâi în palma stângă, apoi în cea dreaptă, iar apoi…

Nu, se gândi Sheetal. *Nu!*

Flacăra din ea se înălţa.

Sheetal mai strălucise o singură dată în viaţa ei, atunci când dansase cu mama ei în grădina umbrită din spatele casei lor, cu constelaţia lor – familia lor – cântând deasupra. Îi păruse extrem de firesc să-şi dezlănţuie strălucirea interioară, simplă şi automată ca ritmul respiraţiei ei. La urma urmei, era pe jumătate stea.

Flacăra se înălţa tot mai sus.

Deşi, după o noapte de hrănit temeri, Charumati o avertizase pe Sheetal în legătură cu oamenii care o vor răni, o avertizase pe Radhikafoi, iar Sheetal nu avusese de ales decât să suprime totul. Până acum.

Telefonul ei sună şi ea tresări, scăpându-l pe jos. Tata o apucă de încheietură.

— Sheetal.

Mâinile ei, cu una dintre încheieturi ţinută strâns de mâna tatei, luară foc.

Era focul de argint din sufletul ei, dornic să fie liber – şi, preţ de o secundă, fii liber.

Fracţiunea unei clipiri.

Şi ar fi trebuit ca totul să fie în regulă – chiar ar fi fost în regulă –, doar că tata nu îi dădu drumul. În aceeaşi clipă, flacăra de argint îl învălui în lumină, arzându-l.

Gâfâind, cu chipul maroniu devenindu-i cenuşiu, tata îi dădu drumul la încheietură şi îşi duse mâna la

piept. Înainte ca Sheetal să poată spune ceva, înainte să poată face ceva, el se prăbuşi.

6

ÎN SFÂRŞIT, CINEVA DE LA TERAPIE INTENSIVĂ ÎI făcu semn cu mâna lui Sheetal şi altcineva o însoţi până la uşa rezervei tatei. Tot ce vedea era o armată de maşini urâte care înconjurau o targă reglabilă. Ecrane, fire, braţe electrice… Unde era tata?

Era acolo, pierdut în patul de spital cu cadru metalic. Fusese îmbrăcat într-un halat amărât din hârtie. Sârme şi tuburi ieşeau din ceea ce părea a fi fiecare parte a lui, legându-l la dispozitive de monitorizare cu ecranele şi bipurile lor necruţătoare.

Du-te acasă! îşi spuse Sheetal chiar când se apropie de pat, unde Radhikafoi vorbea cu medicul curant, o femeie neagră cu o mască chirurgicală albastru-deschis agăţată la gât şi o bonetă asortată. *Nu vrei să vezi asta.*

— Fratele dumneavoastră a suferit un stop cardiac major, explică medicul. L-am stabilizat, dar are daune serioase la nivelul ţesutului. Încă nu suntem siguri cât de mari. Vom continua să îl monitorizăm.

Radhikafoi rosti o rugăciune către micuţa imagine cu Gayatri Ma[11], pe care o ţinea mereu în poşetă. Turcoazul aprins şi rozul lotusului făceau ca restul camerei să pălească prin comparaţie.

Sheetal se împotrivi dorinţei să se piardă în acele culori până când ceda. *Stop cardiac major. Daune ale ţesuturilor,* scandă mintea ei. Din cauza ei.

Doctorul o observă pe Sheetal şi îşi înmuie tonul.

— Trebuie să te avertizez că ţi-ar putea fi greu să-l vezi pe tatăl tău aşa. Este conectat la ventilator şi sunt o mulţime de fire şi aparate. Poate fi înspăimântător dacă nu eşti obişnuită cu asta.

— E în regulă dacă te răzgândeşti, spuse Radhikafoi în limba gujarati.

— Trebuie să-l văd, declară Sheetal în engleză, ca să poată înţelege şi doctoriţa, iar aceasta dădu din cap.

— Va fi o vizită scurtă, ca să se poată odihni, spuse ea în timp ce pleca. Doar cinci minute.

Sheetal privi faţa adormită a tatei. Micul semn de la tâmplă îi atrase atenţia. Era suvenirul nemuritor al varicelei din copilărie. *Fugi,* o imploră inima. S-ar fi putut preface că nu văzuse niciodată cicatricea, că nu-l cunoaşte pe acest bărbat ofilit.

Doctorul se înşelase. Nu aparatele o speriau. Ci asta.

Bip. Bip. Bip.

Tata. Sheetal închise ochii, apoi îi căută mâna. Era caldă şi avea pulsul firav. Această mână puternică şi atentă o învăţase cum să ţină un creion, apoi cum să-l folosească pentru a aduna, scădea şi jongla cu numere imaginare. O mângâiase pe cap când făcuse lucruri bune şi o ciupise de nas când făcuse pozne. Chiar mai mult decât cicatricea, această mână îi spunea că medicii nu greşiseră.

Inspiră aerul până o duru. Buzele îi tremurară când îi strânse mâna care nu răspundea. Nu avea să plângă. Nu ar fi vrut. Neputinţa îi rodea stomacul. Dacă nu s-ar fi dus să-l vadă pe Dev, tata nu s-ar fi stresat atât de mult, iar ei nu s-ar fi certat şi ea nu l-ar fi ars.

Din vina ei era tata pe acest pat. Ea era responsabilă.

Bip. Bip. Bip.

Se uită în jos la rana de la degetul mare, care abia începea să se vindece. Ceva sclipea în ea – propriul ei sânge. O amintire ieşi la iveală, una pe care o ascunsese alături de toate celelalte.

Cu ani în urmă, Sheetal căzuse cu bicicleta şi îşi zgâriase genunchii. Mai târziu, ea plânsese când Charumati îi tamponase pielea cu alcool sanitar, dar uitase să mai plângă când sângele ei normal căpătase, temporar, culoarea prafului de stele. Mama ei schiţase un zâmbet şovăitor.

— Stai liniştită, va reveni la normal, şoptise ea, suflând pe rană, şi aşa fusese. Să nu mai spunem nimănui despre asta, bine?

Indiferent de câte ori se rănise Sheetal după aceea, nu mai văzuse niciodată sângele argintiu.

Bip. Bip. Bip. Aparatul enervant o readuse în prezent. Radhikafoi stătea acum de partea opusă a patului, strângând cealaltă mână a tatei. Ce oribilă era această cameră, cu pereţii săi palizi şi bej şi mirosul înecăcios de antiseptic. O cameră în care să mori.

— Nu arată bine, dikra, murmură mătuşa ei.

Rujul ei purpuriu se estompase, lăsând doar un inel în jurul marginii gurii. O făcea să pară bătrână.

— Hemoragie internă. Au oprit sângerarea, dar nu pot repara ţesutul deja mort.

Ceva fierbinte şi intens o cuprinse pe Sheetal.

— Cine a spus asta? Cine a spus că nu „arată bine”?

Radhikafoi pescui din poşetă un şerveţel.

— Doctoriţa. Nu a vrut să o spună de faţă cu tine, dar nu crede că se va mai trezi.

— Ce ştie *ea?*

Radhikafoi nu răspunse, doar îşi tamponă ochii, ceea ce o înfurie şi mai tare pe Sheetal.

Tatăl ei era în acel pat. Tatăl ei, care îi spunea „vrăbiuţă” şi se juca Scrabble cu ea şi care o surprinsese cu prima ei carte despre astronomie. Acest corp nemişcat şi tăcut zăcând aici, acum, corpul la care nu se putea uita – cum putea fi el?

Mătuşa avea întotdeauna ceva de spus. Acum de ce nu oferea soluţii?

Sheetal îşi ţinu respiraţia, sperând. Ura că avea nevoie ca Radhikafoi să preia cârma.

Mai mult decât orice, că avea nevoie ca Radhikafoi să-i spună că nu fusese vina nimănui.

Când mătuşa ei rămase tăcută, Sheetal începu să umble prin cameră, înconjurând patul. Nu putea să privească în jos. Nu putea să nu mai fie nervoasă. Fără mânia ei, era mică şi firavă, un melc fără cochilie.

Iar melcii fără cochilie erau călcaţi şi striviţi pe trotuar.

— Nici eu nu vreau asta, spuse Radhikafoi, dar nu adăugă altceva.

Sheetal îşi răscoli amintirile, căutând ceva, orice lucru pe care mama ei l-ar fi putut spune sau pe care l-ar fi putut face acum. Un indiciu.

Unul dintre monitoarele care urmăreau semnele vitale ale tatei se aprinse şi ea îşi aţinti automat privirea spre el. Se trezi uitându-se direct la tata, la tenul lui bolnăvicios, şi se simţi ca lovită de tren.

Trebuia să existe o soluţie. Trebuia.

Gândurile ei frenetice se fugăreau unul pe celălalt, înconjurând o viziune anume. Argint… picătura de sânge… acea stea…

Sheetal trecu rapid prin visul lui Dev, până ajunse la sfârşit, chiar dacă acest lucru îi provocă greaţă. Omul acela, monstrul acela, fusese orbit de avariţie când se întâmplase ce, mai exact? Se opri la acel cadru şi mări imaginea. Iată-l – rânjetul lui, mâna complet vindecată. Momentul în care îşi dăduse seama că sângele stelei îl vindecase şi că, până la urmă, încă îi putea fi utilă.

Din milă, Sheetal simţi înţepături în palme. Apoi – îşi duse pumnul la gură –, apoi bărbatul înjunghiase steaua. Pentru a-i recolta sângele. Iar şi iar. Ca să-l vândă. Iar şi iar.

Pentru că, asemenea unei poţiuni magice, sângele stelei avea proprietăţi de vindecare.

Sheetal înghiţi guri uriaşe de aer spitalicesc cu gust chimic. Ea era pe jumătate stea. Sânge de stea îi curgea în vene. *Dacă?*

Trebuia să încerce.

Alungând din cap imaginile cu Dev şi strămoşul său oribil, dând-o la o parte pe Radhikafoi şi judecata ei, Sheetal îşi smulse coaja de pe degetul mare.

O singură picătură roşie ieşi la suprafaţă.

Uitându-se în continuare la tata, îi lăsă în jos gulerul halatului de spital. Apoi, prefăcându-se că îl îmbrăţişează, îşi lipi pieliţa ruptă de inima lui. Pulsul îi bătea slab sub coaste, dar cel puţin era acolo.

— Îmi pare rău! îi şopti ea, cu nasul afundat în pieptul lui.

Te rog! imploră ea sângele, zeii, steaua aceea de demult. *Fii suficient. Ajută-l!*

Pata de sânge străluci ca argintul viu, transformându-se în lumină, o lumină frumoasă, liniştitoare, înstelată. Ea o privi fix, aşteptând ca pulsul tatei să prindă putere, rugându-se să-şi deschidă ochii. *Te rog. Te rog, te rog, te rog!*

Acesta licări scurt, redevenind stacojiu.

O asistentă ciocăni în tocul uşii.

— A expirat timpul, spuse ea hotărâtă.

Acum Sheetal chiar plângea – un plâns urât, plin de muci, de suspine. Nu reuşise. Văzând pata roşie, vina de care se ascunsese se năpusti asupra ei, grea ca plumbul, devastatoare. Abia dacă simţi mâna lui Radhikafoi pe spatele ei, conducând-o afară.

Avea să-l piardă pe tata, şi doar din vina ei.

✶

Sheetal nici nu coborâse bine din maşină când Minal se ridică de pe veranda lui Radhikafoi şi sări pe ea, aproape dărâmând-o, declanşând becul cu senzor de mişcare.

— Sheetal mi-a dat mesaj, explică ea. Îmi pare rău, mătuşă!

Un punct solitar de căldură sclipi în frigul şi tristeţea din pieptul lui Sheetal. O îmbrăţişă pe Minal cât de strâns putu.

— Mulţumesc, beti! Intră. Dar să vorbeşti încet; băieţii dorm.

Radhikafoi descuie uşa şi le grăbi să intre în living, unde aprinse un lampadar, înainte să urce la etaj.

— Bine, spuse Minal, întinzându-se pe canapeaua de piele care scârţâi în semn de protest. Spune-mi. Cum e tatăl tău? *Tu* cum eşti?

Sheetal se aşeză şi ea, încercând să nu se gândească la faptul că, doar cu câteva ore în urmă, fusese aici cu tata.

— Nu e prea bine.

Îi povesti despre după-amiaza petrecută la Dev, despre cum venise acasă şi îl rănise pe tata şi despre încercarea ei eşuată de a-l vindeca. Ca un ceas cu cuc, melodia astrală îmbrăca momentul în clopote şi triluri.

De parcă nu ştia şi ea cât de puţin timp mai avea tata.

Se uită fix la pictura pe pânză a lui Krishna dansând cu toate gopi-urile[12] sale. Sângele ei aproape că reuşise să-l vindece. Îi lipsise foarte puţin. Dar tot nu fuse suficient.

— Au! spuse Minal. Am putea spune că ai avut cea mai oribilă zi. Se opri, apoi adăugă: Ştii că tu nu ai nicio vină pentru ce s-a întâmplat, nu?

Sheetal nu se uită la ea. Ba sigur că avea.

Telefonul îi sună. Aruncă o privire spre ecran, apoi îngropă telefonul sub o pernă.

— De ce nu pricepe apropoul?

Minal întinse mâna.

— Dă-mi-l mie.

Sheetal i-l dădu, iar Minal citi mesajele.

— Ascultă, chiar trebuie să vorbim.

Sheetal îşi înclină capul.

— Nu *asta* facem?

— Asta ţi-a scris *Dev,* cap sec: „Ascultă, chiar trebuie să vorbim."

— Ei, să fie sănătos!

Sheetal vrusese să fie sarcastică, dar păru pur şi simplu tristă.

— Şi-a ratat şansa.

Când Minal nu fu de acord imediat, Sheetal făcu ochii mici.

— Ce?

— A fost urât din partea lui să nu-ţi spună mai din timp ce se întâmplă, aşa e, dar cum aduci vorba despre asta? „Hei, ştii, am auzit că eşti o stea?" Minal ridică din umeri şi completă: Spun doar că n-ar fi rău să-l asculţi.

Sheetal nu voia să fie rezonabilă, nu atunci când se gândea doar la pata roşie de pe pieptul tatei,

temându-se că îl pierduse definitiv. Voia să fie nervoasă.

— Nu-mi pasă. Ar fi trebuit să-mi spună.

Radhikafoi dădu buzna în cameră, înarmată cu un plic.

— Ştiam că va veni această zi, anunţă ea, întrerupând ceea ce Minal începuse să spună, şi m-am rugat în fiecare seară să vină peste ani şi ani. Decenii. Dar naseeb-ul[13] tău spune altceva şi nu te pot ţine aici. Ia asta.

— Ce este? întrebă Sheetal, care nu era sigură ce să înţeleagă din acel mini-discurs.

Când Sheetal întâlni privirea lui Radhikafoi, văzu durere pe faţa ei. Părea obosită.

— O scrisoare de la mămica ta. Despre tine.

Cuvintele lui Radhikafoi păreau să răsune ca printr-un tunel lung şi sinuos, abia ajungând la Sheetal înainte de a se disipa. Şi când o făcură, nu avură niciun sens. O scrisoare de la Charumati? Despre ea?

Cu trei paşi mici, Sheetal ajunse la mătuşa ei şi luă plicul. Textura catifelată a hârtiei se simţea ca vraja care punea stăpânire pe ea atunci când cânta, când privea spre stele. Părea a fi ceva imens şi minunat, precum însuşi cerul nopţii.

— De unde ai asta, Radhikafoi?

— De la mămica ta – de unde altundeva? Nu te-a uitat niciodată, beta. Te-a lăsat aici ca să fii în siguranţă.

Cu doar o zi în urmă, Sheetal fusese atât de sigură că îi cunoştea pe oamenii din viaţa ei! Acum, se întreba dacă nu cumva se transformaseră cu toţii în străini.

Căută furia care mocnise în ea toată seara, dar tot ce găsi fu vid.

— Ai avut scrisoarea mamei mele, şopti ea. În tot acest timp.

— Da.

— De ce nu mi-ai spus?

— Ce crezi că fac acum? întrebă Radhikafoi, nerăbdătoare ca de obicei. Este în gujarati. Ţi-o citesc eu.

Sheetal clătină din cap. Nu o putea lăsa pe mătuşă să îi citească scrisoare mamei sale.

— Las-o pe Minal.

Minal o privi cu îngrijorare.

— Eşti sigură?

Pe de o parte, inima firavă şi singuratică a lui Sheetal abia aştepta să devoreze cuvintele mamei. Pe de alta, oasele care avuseseră întotdeauna rolul de a-i proteja inima sensibilă voiau să sfâşie scrisoarea, înainte ca aceasta să o poată răni.

„Te-a lăsat aici ca să fii în siguranţă.” Sheetal se aşeză din nou lângă Minal.

— Sunt sigură.

Plicul şi singura bucată de hârtie din interiorul acestuia aveau culoarea liliacului, un violet deschis, cu pene de păun albastre şi verzi în fiecare colţ. Scrierea îngrijită în gujarati a lui Charumati acoperea pagina cu cerneală argintie, la fel de strălucitoare precum lumina stelelor. În timp ce Minal citea cuvintele cu voce tare, Sheetal îşi imagina stiloul mamei sale apăsând silabele pe hârtie.

Dragă Radbikaben,

E drept că am avut divergenţe în trecut, însă poţi fi sigură că, aşa cum voi vă minunaţi de stele, şi noi ne minunăm de bărbaţii şi femeile muritoare. Într-adevăr, ai fost întotdeauna o sursă de mirare şi fascinaţie pentru mine, în rigiditatea ta, dragostea ta pentru ordine şi în neîncrederea în toate lucrurile pe care nu le poţi controla. Cu siguranţă vei fi încântată să afli decizia mea de a mă întoarce la Svargalok. Eu nu aparţin acestei lumi a muritorilor, unde semenii tăi m-ar omorî cu pietre doar pentru că

strălucesc sau m-ar vâna pentru sângele meu. Cu câtă seninătate, cu câtă cruzime, vă vânaţi unii pe ceilalţi ca prădătorii în întunericul adânc!

Aşa că voi pleca, dar te implor, ca de la mamă la mamă, să ai mare grijă de nepoata ta, fiica mea. Am inima îngreunată de regretul despărţirii de dulcele ei zâmbet, însă curtea mea nu este un refugiu pentru ea, momentan. Totuşi, va veni vremea când va trebui să se înalţe, când va auzi chemarea noastră şi, aşa cum i-am spus lui Gautam, veţi şti când să îi daţi această misivă şi să o ghidaţi către surorile harpiste. Ele îi vor arăta calea. Până atunci, am încredere în tine să o înveţi să fie om şi, mai presus de toate, să ai grijă de ea.

Şi Radhikaben, fii blândă cu Gautam, pentru că, în ciuda forturilor tale asidue, el încă este un mare visător. La fel ca tine.

Cu drag
Charumati

Pe Sheetal o usturau ochii. Mama ei *nu* o abandonase fără să privească înapoi.

Obişnuia să viseze la acest moment, să se roage să vină, şi acum, când era aici, nu ştia cum să se simtă. Goală pe dinăuntru, poate. Ca şi cum ar fi vrut să doarmă un milion de ani.

La fel ca Dev, Radhikafoi îi ascunsese adevărul. În tot acest timp, o lăsase pe Sheetal să creadă că lui Charumati nu-i păsase de ea.

Şi tata fusese de acord cu asta.

Un gol abisal i se deschise în spatele coastelor, luând exact forma sângelui prefăcându-se în argint, înainte de a se transforma din nou într-un roşu lipsit de valoare. Palmele o mâncau de furie, iar cântecul sideral îi smulgea nemilos pielea, sufletul, aproape

ca nişte braţe puternice care încercau să o ducă departe.

Dar un gând începu să se formeze din disperarea ei.

Când va trebui să se înalţe, când va auzi chemarea noastră.

Cântecul stelelor. Nu-i de mirare că devenise atât de strident. O chema în ceruri. Poate că avea legătură cu ziua ei de naştere – cât de *curând* avea să împlinească şaptesprezece ani.

Luă scrisoarea din mâna lui Minal şi se uită la scrisul de mână elegant, până când furnicăturile se risipiră. Apoi îi vorbi mătuşii ei:

— Surori harpiste? Ce surori harpiste?

— Mămica ta mi-a spus despre o Piaţă de Noapte unde oameni… oameni ca *ea* vând lucruri. Dezgust picura din cuvintele lui Radhikafoi: Lucruri magice. Nu aş fi crezut niciodată dacă nu aş fi văzut-o pe mămica ta făcând… ce a făcut. Nici măcar aceştia nu m-ar fi putut convinge.

Puse ceva în poala lui Sheetal.

Nori miniaturali. Doi la număr. Sau, pentru a se înţelege mai bine, nori miniaturali, de care erau ataşate clame de păr. Sheetal împunse unul şi se făcu imediat gri-închis, precum fraţii săi de pe cer. Un fulger minuscul se bifurcă prin el, urmat de un bubuit de tunet, având intensitatea unui tors de pisicuţă. Uimită, Sheetal aproape că îl aruncă pe jos. Norul se calmă, redevenind pufos şi alb. Făcând-o pe nevinovatul.

Clame de păr cu nori conştienţi. O scrisoare de la mama ei demult plecată. Chemarea la ceruri. Chiar când credea că redobândea controlul, totul se schimba, din nou.

— Mămica ta mi i-a dat, nu cu mult timp înainte să plece, răspunse Radhikafoi, care nu părea deloc încântată. O risipă de bani. Unde să-i port? La bancă? Atunci când merg să schimb uleiul de la maşină?

Sheetal se uita fix la pictura cu Krishna, în timp ce degetele i se îndreptau spre clame. Magie. În

poala ei. Iar mătuşa ei îi ascunsese şi asta.

— Chiar nu-ţi plăcea de ea, nu-i aşa?

— Nu prea aveam multe în comun, dacă asta vrei să spui. Radhikafoi şovăi, apoi completă: Dar îl făcea fericit pe tatăl tău şi ştiu că te-a iubit mult.

Minal, care studia clamele cu atenţia unui bijutier, le înşfacă brusc şi şi le prinse în păr. Indignate, explodară cu fulgere de mărimea mărgăritarelor.

— Când mămica ta mi-a dat aceste *chestii,* spuse Radhikafoi, mi-a cerut să-ţi arăt scrisoarea ei şi să te duc la Piaţa de Noapte, de unde le-a cumpărat. Mi-a spus să căutăm două surori care cântă la harpă.

— Şi ai decis pentru mine că nu pot merge? Vocea lui Sheetal crescu în intensitate: Nu te-ai gândit că poate ar trebui să-mi spui că există o astfel de piaţă?

— Sheetal, răspunse Radhikafoi cu un glas lipsit de emoţie, primul meu soţ m-a abandonat şi mi-a furat zestrea.

Sheetal rămase nemişcată. Până atunci, mătuşa îl menţionase pe primul ei soţ o singură dată, şi asta doar pentru a-i spune cât de bine se simţea fără el.

— A trebuit să lupt ca să ajung în această ţară, continuă Radhikafoi, doar ca să-mi dau seama că aceleaşi lucruri urâte li se întâmplă femeilor şi aici. Spune-mi tu mie – cu ce ne-au ajutat vreodată basmele? Atâta timp cât familia mea este în siguranţă şi pot fi de folos lumii, eu sunt fericită.

Lui Sheetal i se făcu pielea de găină când şi-o imagină pe puternica ei mătuşa aruncată ca un gunoi.

— Nu mi-ai spus niciodată că te-a abandonat.

— Nu era nevoie. Ideea, dikri, e că ne era bine. Te protejam.

— Până când aproape l-am ucis pe tata.

Linişte. Chiar şi clamele lui Minal încetaseră să mai tune.

Privind-o pe mătuşă şi aşteptând inevitabila replică, Sheetal se gândi la ceva. Scrisoarea mamei menţionase sângele – faptul că oamenii îl vânau.

A fi o jumătate de stea nu era suficient. Sângele ei nu era suficient.

Dar sângele lui Charumati ar fi putut fi.

Gândul acesta îi încălzi inima lui Sheetal bătaie cu bătaie, în tandem cu cântecul sideral. Mai avea o şansă de a remedia lucrurile.

— Du-mă acum la această Piaţă de Noapte! Apoi rosti cuvintele pe care niciodată nu îndrăznise să le gândească: Trebuie să-mi găsesc mama.

Spre uimirea ei, Radhikafoi doar dădu din cap.

— De ce crezi că ţi-am dat scrisoarea?

Flacăra interioară a lui Sheetal se înălţă, de parcă era deja în drum spre cer, de parcă acest lucru fusese decis cu mult timp în urmă. Era înspăimântător cât de uşurată se simţea. Mama ei, familia ei, o chema la ea.

Dar tot ei o şi izolaseră în tot acest timp, de parcă nu conta ce credea ea. De ce avea ea nevoie. Acest lucru o îndemnă să încerce măcar să opună rezistenţă.

— Stai, e o piaţă fermecată, nu? Poate că vom găsi o poţiune vindecătoare şi nici nu va mai fi nevoie să urc la ceruri.

— Se poate, şi chiar sper asta, dar tot trebuie să înveţi să îţi controlezi… darurile.

Expresia ciudată a lui Radhikafoi arăta clar că ea credea că acele daruri ar fi trebuit să vină cu instrucţiuni de returnare.

— Eu nu te pot învăţa asta.

— Deci, plecăm?

Minal se uită cu nerăbdare la Sheetal, norii din părul ei devenind acum gri-deschis.

— Nu plecăm, o corectă Sheetal. Mă voi duce doar eu. Dacă mama nu era în siguranţă aici, pe pământ, ce te face să crezi că tu ai fi în siguranţă acolo, sus?

— Îmi pot purta singură de grija, se apără Minal, care părea insultată. În plus, ai promis că nu vei pleca fără mine, îţi aminteşti?

Sheetal ezita. Chiar nu voia să facă asta singură.

— Nu ştiu. Nici măcar nu m-aş duce dacă n-ar avea nevoie tata.

Îh, sprânceana ridicată a lui Minal ar fi putut pune la punct o întreagă armată!

— Nu te-ai duce, nu? Te-ai preface că nu există o Piaţă de Noapte magică, *chiar la noi în oraş?* Sau că n-ai da orice să vezi cu ochii tăi curtea mamei tale?

Cu siguranţă o prinsese pe Sheetal cu asta.

— Bine, dar cum rămâne cu părinţii tăi? Nu poţi să dispari pur şi simplu, şi presupun că telefoanele nu funcţionează în ceruri.

Minal zâmbi arogant şi îşi lăsă capul pe umărul lui Sheetal.

— Mătuşa Radhika le va spune că sunt acasă la tine, consolându-te. Ea deveni serioasă, apoi: Nu am să te las să faci asta singură, aşa că împacă-te cu ideea. În plus, ştii tu, *magie.*

Gaura din inima lui Sheetal se micşoră puţin. Chiar dacă totul în jurul ei se spărgea în bucăţi, ea încă îşi avea cea mai bună prietenă alături.

Îşi aşeză capul peste al lui Minal cu grijă, ca să evite clamele mercuriale.

— Bine, poţi veni. Aşa, forţează-mi mâna!

Radhikafoi le privi cu o îndoială evidentă.

— Şi cum, mai exact, va merge Minal cu tine?

— Nu ocup mult spaţiu, spuse Minal, chiar când Sheetal răspunse:

— O pun în bagaj.

Radhikafoi scoase un pufnet dezaprobator, dar Sheetal nu-şi dădu seama dacă era exasperare sau pur şi simplu înfrângere.

— Atunci, aţi face bine să vă împachetaţi lucrurile.

7

RADHIKAFOI VIRĂ MAŞINA LA DREAPTA PE STRADA Oak Tree, iar Mica Indie apăru în faţa lor. O ceaţă aurie învăluia magazinele şi restaurantele muritorilor, o mantie străvezie în spatele căreia sclipea un carnaval alcătuit din tarabe, extrem de fermecător pe fondul întunericului din jur.

Piaţa de Noapte. Fusese aici tot timpul. De câte ori veniseră cu familia în Mica Indie, ca să cumpere mâncare şi haine deşi sau pentru a mânca thali vegetarian sau chaat la restaurantele lor preferate? Şi nimeni nu se gândise vreodată să o informeze pe Sheetal că aveau şi magie de vânzare?

Tot drumul se certaseră din cauza asta.

— Nu era nevoie să ştii, reiteră Radhikafoi.

De pe bancheta din spate, Minal o împunse cu putere pe Sheetal în umăr, dar ea ignoră îndemnul de a se opri.

— Nu aveam nevoie?

— Tu şi întrebările tale! spuse Radhikafoi printre dinţi. Hai să facem ce avem de făcut!

Expresia ei era impasibilă, chiar dezaprobatoare, dar mâinile îi tremurau când parcă maşina pe strada liberă.

De îndată ce motorul se opri, Sheetal ieşi din maşină. Se simţea la fel de vlăguită şi de răvăşită ca un vechi prosop de bucătărie, şi nu îşi dorea nimic mai mult decât o baie fierbinte şi o ciocolată caldă aromată şi, of, să se trezească din coşmarul în care propriul tată ajunsese în spital, din cauza ei. Putea găsi *asta* la piaţă?

Radhikafoi o ajunse rapid din urmă, Minal fiindu-i alături.

— Oameni aceştia nu sunt de încredere. Rămâi aproape de mine!

Pe măsură ce se apropiau, piaţa prindea contur. Chiar la intrare, apăru o arcadă în formă de coadă de păun. Penele sale erau compuse din segmente de

sticlă turcoaz, verde, cobalt şi violet, toate strălucind din interior. Uitând cu totul de epuizare, Sheetal inspiră lumina, lăsând-o să-i alunece pe gât şi în sânge, dar îngheţă când păunul îşi coborî capul imens pentru a o studia cu ochii lui vii. Acesta scoase un ţipăt ca de pisică.

Radhikafoi se încordă, ca şi când voia să fugă, căscând ochii larg, ca un personaj din desenele animate.

— Beta, înapoi! Amândouă!

Sheetal nu se întoarse. Întâlnind privirea înfricoşătoare a păunului, îi spuse:

— Am venit pentru Piaţa de Noapte.

— N-o să ne mănânce, nu? şopti Minal.

— Dacă o face, mă bucur că te-am cunoscut, îi şopti Sheetal.

Îi plăcu să glumească pentru o secundă, când totul în jurul ei era îngrozitor şi imprevizibil. Se bucură că nu era singură. Totuşi, spera să nu le mănânce.

Păunul clipi o dată, de două ori, apoi îşi deschise ciocul până când întreaga arcadă străluci prin el. De cealaltă parte, siluete se mişcau, râsete cristaline se contopeau cu chicoteli de bariton, şi o învăluiră mirosuri atât de fine, încât nu puteau veni decât din tărâmul ceresc.

Tată, îi spuse Sheetal, rugându-se să o audă cumva, *asta este pentru tine.*

Apoi o luă pe Minal de braţ şi păşiră în gura păunului. În spatele lor, Radhikafoi păru că se îneacă.

În următoarea clipă, Sheetal se trezi în piaţă, atracţia ei ameţitoare strecurându-i-se în oase şi sânge. Muzica îi circula prin vene, în vreme ce ea privea spre orizontul sclipitor. Gândurile îi fură acaparate de o senzaţie de mirare, în culori de pietre preţioase şi speranţă revigorantă.

Dacă exista o modalitate de a-l salva pe tata, sigur aici avea să o găsească.

În jurul lor, obiecte de neimaginat se revărsau din tarabele bogat decorate, iar clienţii care le studiau

erau şi ei la fel de ciudaţi. O familie de kinnara[14], capetele lor de cai contopindu-se perfect cu corpurile umane, examina un felinar de cupru, incrustat cu pietre preţioase în culori pe care Sheetal nu le mai văzuse niciodată. În apropiere, o apsara care era atât de încântătoare, încât ar fi putut fi sculptată din marmură, se tocmea pentru o selecţie de sticle negre şi argintii în formă de păsări în zbor.

— Dar le vreau verzi! spuse ea, bosumflându-şi gura perfectă.

— Îmi pare rău! replică proprietarul tarabei, un tânăr care el însuşi ar fi putut fi eroul unei poveşti de dragoste de la Bollywood, dar nu am decât ce este la vedere.

Sheetal prinsese rădăcini în podeaua cu dale de mozaic, străduindu-se foarte tare să nu se holbeze. Din întâmplare sau din dorinţă înflăcărată, nimerise într-o lume mitică a minunilor. Totul era atât de ciudat, atât de seducător, încât, dacă altele ar fi fost circumstanţele, ar fi dorit să o vadă pe toată, să o guste pe toată, să dezgroape cheile ruginite ale dulapurilor în care îşi ascunsese curiozităţile şi să deşerte poţiuni purpurii aburinde, care ar fi trimis-o în aventuri pe tărâmuri imaginare.

— Sheetal! se răsti Radhikafoi. Minal! O apucă pe Sheetal de braţ atât de puternic, încât aproape că o învineţi, adăugând: Încerc de zece minute să vă fac să mă ascultaţi. Să mergem!

Zece minute? Credea că trecuseră doar treizeci de secunde. Sheetal se luptă să se elibereze din farmecele Pieţei de Noapte. Cum îl putuse uita pe tata?

Minal, la rândul ei, părea la fel de uluită.

— Acest loc… M-aş putea pierde aici. Trebuie să avem grijă.

— A, da, rosti o voce vicleană mult prea aproape de urechea lui Sheetal. O tânără doldora de dorinţe. Clocotind ca legumele în pilaf. Dorinţa merge atât de bine cu orezul, nu crezi?

Un deget maro ridat îi făcu semn. Sheetal privi lung în direcţia degetului şi dădu peste o femeie în vârstă, îmbrăcată într-un sari maro-auriu.

— Vino la taraba mea, copilă, şi hai să vedem dacă găsim ceva care să-ţi astupe acea gaură din inimă!

— Nu inima *mea* este cea care are nevoie de ajutor, răspunse Sheetal.

— Inima fiecăruia caută câte ceva.

Vânzătoarea se repezi înapoi în spatele tejghelei sale.

— O cremă, un farmec, o confirmare.

Radhikafoi suspină, dar îi făcu semn lui Sheetal să meargă mai departe.

Îi aruncă o privire prudentă lui Minal, apoi se uită la cortul din faţa lor. Ar fi putut fi o ilustraţie dintr-o carte de poveşti: de pe acoperiş curgeau licurici înşiruiţi pe lanţuri delicate, iluminând selecţia de mărfuri în culori de lavandă, albastru pudrat şi roz aprins.

Erau mărfuri deosebit de spectaculoase, fără îndoială: păianjeni din onix cu ochi de diamant, care se cocoţau în părul clienţilor, ţesând diademe elaborate din pânză de păianjen, în timp ce şopteau secrete ezoterice în limba arahnidelor. Buchete de maci argintii, ghirlande de iasomie din cupru, trandafiri-curcubeu cu cozi lungi. Sticle umplute cu seninătate şi linişte, sticle cu haos şi creaţie. Pietre preţioase ce conţineau vise proaspăt recoltate.

— Există vreo poţiune care să vindece inima tatălui meu? întrebă Sheetal.

— Unele inimi, răspunse vânzătoarea de parcă nici n-ar fi auzit-o, îşi caută reflexia în ocheada avidă a iubitului.

Împinse către Sheetal o oglindă de mână argintie obişnuită, cu excepţia unui ochi căprui, unde ar fi trebuit să fie sticla. Ca şi cum cineva o privea dintre rame – şi îi făcea cu ochiul.

Sheetal refuză oglinda. Nu *aşa* voia să o vadă Dev. Nu că i-ar fi păsat prea mult de ceea ce credea el.

— Nu, mulţumesc! Dacă nu aveţi poţiunea de care am nevoie, îmi puteţi spune măcar dacă aţi văzut pe cineva care cântă la harpă?

Vânzătoarea izbucni în râs.

— Am o întrebare mai bună. Spune-mi, ştii care este secretul din centrul unei ciuperci putrezite?

— Ce baliverne! interveni Radhikafoi. Haideţi, dikriyo!

La o altă tarabă, Minal întrebă despre surorile harpiste, în timp ce învârtea un măr de aur pe ramura lui umedă de rouă. La o a treia, Sheetal ridică şi puse înapoi jos carafe cu vin negru irizat şi unguente care creau un strat de pietre preţioase pe piele. Uimirea o cuprinse precum lumina stelelor.

— Le vreau! Pe toate, murmură Minal, cu vocea îngreunată de dorinţă. Promiţi că ne vom întoarce?

Sheetal iubea acest loc, iubea atât lucrurile minunate, cât şi pe cele înfricoşătoare. Putea să-şi petreacă tot restul nopţii aici, fermecată de cele din jur. Dar nu le găsise nici pe surorile harpiste, nici ceva care să-l ajute pe tata, şi nici nu se punea problema să fi aflat o cale prin care Minal să ajungă la Svargalok.

— Ne vom întoarce. După ce îl salvăm pe tata.

Apoi, peste drum, într-o tarabă impenetrabil de întunecoasă pe lângă care însăşi noaptea pălea, Sheetal văzu un borcan plin cu bile de sticlă, fiecare bilă încapsulând câte o lume. Lumi infinite şi poveşti infinite – vechiul dor îi răsună în piept, smucindu-i-se în inimă. Simţi o atracţie către altceva, ceva ce nu putea numi.

Flacăra interioară i se aprinse. Aici, îi şopti flacăra, putea fi văzută, pe deplin şi fără rezerve.

Ridică borcanul plin cu lumi din sticlă.

— A, spuse vânzătorul, un vetala[15] îmbrăcat în negru, privind-o cu ochi galbeni lăsaţi, la fel de şiret ca păianjenii. Încă îl mai cauţi, nu-i aşa? Locul tău în lume? Un loc căruia să-i aparţii?

Sheetal se simţi împroşcată cu nămol invizibil. Oare această creatură, acest spirit care pusese

stăpânire pe corpul unui cadavru pentru a se deplasa, tocmai îi citise gândurile?

— Le caut pe surorile harpiste. Ştiţi unde le pot găsi?

— Găseşte-te mai întâi pe tine însăţi, copilaş prins între lumi. Mereu plutind, mereu căutând, răspunse vetala, iar zâmbetul lui deveni mai ascuţit. Ţi-am spus că exersând poţi vizita fiecare lume din borcan?

Preţ de o fracţiune de secundă, Sheetal îşi îngădui să se imagineze alunecând într-o altă lume, unde ar fi putut găsi răspunsuri împrăştiate ca monedele dintr-un portmoneu. Sau, şi mai bine, un univers paralel, în care Charumati rămăsese, tata era bine, stelele mergeau din nou libere printre oameni şi familia lui Dev nu făcuse acele lucruri teribile. Un loc în care Sheetal ar fi putut sta liniştită. Părea a fi cel mai frumos rai.

Şi-ar fi dorit atât de mult să facă asta, încât o durea.

— Preţul meu este atât de mic, neînsemnat! Doar o parte din tine. Ştiu – ce zici de o amintire valoroasă?

O imagine îi străpunse gândurile, buzele calde ale lui Charumati atingând fruntea lui Sheetal, la cinci ani, în ziua în care tata îi scosese roţile ajutătoare de la bicicletă şi îi dăduse un prim brânci spre independenţă. „Mă descurc, mami”, insistase ea, speriată, dar încercând să nu o arate. „Scoate-le!”

Amintirea începu să se desprindă şi să plutească spre flaconul vetalei. Sheetal dădu la o parte atât amintirea, cât şi flaconul.

— Nu!

Rânjetul lui Dev străluci în mintea ei, urmat de mânia plină de dezamăgire a tatei. Păcat că nu putea considera întâmplările de astăzi amintiri valoroase. Ar fi renunţat la *ele* într-o clipită.

— Atunci, un an din viaţa ta, îi propuse vetala, aplecându-se peste tejghea. Nici măcar nu i-ai simţi lipsa.

Minal se proţăpi între cei doi.

— Nu. Niciodată!

— De ce muritorii sunt atât de siguri că viaţa lor merită trăită? mormăi vetala, deşi zâmbetul lui rămase larg şi straniu. Chiar şi cei mai amărâţi dintre voi vă agăţaţi disperaţi de aceeaşi existenţă mizerabilă din care vă rugaţi să fiţi salvaţi.

— Dikra! o avertiză Radhikafoi.

— Un lucru mai mic, în regulă, îi spuse vetala lui Sheetal. O singură şuviţă din părul tău. Dar fără această vopsea dizgraţioasă. Vetala chicoti, adăugând: Pe cine crezi că păcăleşti, copilă?

I-ar fi fost atât de uşor să-şi smulgă o şuviţă în schimbul şansei de-a scăpa. Să aibă *mai multul* pe care mereu şi-l dorise.

Dar tata din lumea cealaltă nu avea nevoie de ea. Cel din lumea asta, da.

— Altă dată, poate.

— Cumperi acum sau niciodată, o avertiză vetala, ai cărui ochi tulburători dispărură în masa de falduri create de rânjetul său vesel. Căci ceea ce vezi astăzi aici ar putea dispărea până mâine.

— Nu cumpărăm nimic acum! lătră Radhikafoi, fixându-l cu privirea. Suntem aici să-ţi ajutăm tatăl, dikra, nimic altceva.

— Spune doar purul adevăr vecinul meu! strigă o altă negustoreasă dintr-o tarabă din apropiere, o femeie de vârstă mijlocie, cu vocea ca de flaut. Piaţa fluctuează cu fiecare respiraţie şi nimeni nu poate şti cine va rămâne de la o zi la alta. Aşa că apropie-te şi lasă-mă să te îmbrac! Am la ofertă ţesături atât de rafinate, toate croite în cele mai noi stiluri! Pânză-de-cer! Catifea ţesută din ametist! Dacă îl poţi visa, îl poţi purta, aşa cum îmi place mie să spun.

— Catifea din ametist? Ia-mi banii! se repezi Minal şi o conduse pe Sheetal spre taraba alăturată.

Cele două fură întâmpinate de o adevărată gamă de materiale pline de opulenţă. Fiecare sul era şi mai impresionant decât precedentul: mătase de păianjen roşie şi strălucitoare, flacără pură, dantelată cu margini fumegânde, organza albăstrui-

verzui adus din valurile oceanului. Sheetal îşi plimbă degetele râvnitoare peste marginea delicată din spumă de mare. Îşi aminti că o văzuse pe mama ei purtând astfel de haine o dată sau de două ori, când tata o dusese la New York.

Apsara pe care Sheetal o văzuse mai devreme intră în magazin şi începu să răscolească printre suluri. O coroană aurie stilizată îi stătea pe părul lung şi negru, iar bijuteriile îi cădeau natural din urechi, pe gât şi din jurul încheieturilor mâinilor. Îşi întinse o bucată de pânză-de-cer peste silueta corpolentă şi îşi analiză reflexia într-o oglindă mare. Materialul luxuriant azuriu, ornat pe alocuri cu nori cumulus, îi aminti lui Sheetal de clamele temperamentale ale mătuşii sale. O nimfă cerească, îmbrăcată cu însuşi cerul.

— Trebuie neapărat să vi-l cumpăraţi, şopti Sheetal. Vi se potriveşte perfect.

— Este frumos, nu-i aşa? murmură apsara, iar cuvintele ei curseră ca un şiroi de apă, mult prea lin pentru un om. Dar îmi place mai mult această tafta.

O mână subţire, ascuţită, trecu peste o bucată de ţesătură roz intens, ca petalele de lotus, către un sul de catifea purpurie.

— Sau poate o culoare mai aprinsă.

Sheetal se luptă cu dorinţa de a i-l smulge din mână. *Ea* voia acel material, voia să-i alunece printre degete ca un lichid. Îl simţea deja pe pielea ei, suplu şi decadent. Dev nu s-ar fi aşteptat la asta.

Iritată, aruncă acest ultim gând direct în coşul de gunoi mental.

Cu gura curbându-i-se într-un rânjet, apsara plecă de lângă catifea.

— Ţi-l las ţie, atunci, fiica stelei, deşi aş fi crezut că preferi nuanţele nopţii. Reveni la scotocitul printre suluri, adăugând totodată: Firește, e incredibil că tu şi cei din jurul tău aţi supravieţuit suficient de mult, încât să-ţi pese de astfel de lucruri, având în vedere că eşti pe jumătate stea.

Sheetal ignoră răutăţile apsarei.

— Există cineva aici care vinde poţiuni pentru vindecarea arsurilor provocate de stele?

— Sărăcuţa de tine! croncăni apsara, făcând o pauză pentru a-şi acoperi umerii cu un şal din raze de soare. Sângele tău nu este suficient?

— Ştiţi sau nu?

Apsara făcu o piruetă.

— Ştiu multe lucruri.

Plecă dansând, luând cu ea speranţa lui Sheetal de a primi un răspuns concret.

Sheetal o lăsă pe apsara să cumpere ce vrea, apoi se luă după Radhikafoi şi Minal, pe lângă un chioşc care servea îngheţată şi kulfi în arome inedite, precum colţi de churel[16] şi farmecele de dragoste ale Lordului Kama[17]. Un client se lupta cu un con de îngheţată gri-fumuriu, care trona deasupra lui.

— Respiraţia lui Bhoot[18], anunţă el vesel. Ar trebui să o încerci!

Respiraţia respingătoare a unei fantome? Sheetal se uită dezgustată la Minal, care exclamă:

— De ce? De ce i-ai face asta îngheţatei?

— Shreemati[19]! Shreemati! strigă un rakshasa[20] cu cap de leu, alergând către ele.

Radhikafoi sări înapoi, dar el fie nu observă, fie nu îi păsă.

— V-am căutat peste tot!

— Rakshasa, şopti Radhikafoi. Stai departe de mine, monstrule!

Mormăind, rakshasa îşi schimbă înfăţişarea, devenind un bărbat cu pielea verde, cu colţi lungi, în formă de semilună, care îi ieşeau din gură. Sheetal era sigură că mătuşa ei avea să leşine, când acesta schiţă ceea ce el considera, în mod cert, un zâmbet încântător şi îşi puse ghearele pe umărul ei.

— Shreemati, am auzit că sunteţi o cunoscătoare a canapelelor de calitate? Atunci *trebuie* să veniţi cu mine. În magazinul meu avem dormeze, divane, şezlonguri, canapele! Orice aţi putea visa, în culori şi stiluri pe care nu vi le puteţi imagina. Pentru preţul corect, orice – *orice* – poate fi cumpărat!

Radhikafoi se smuci.

— Nu mă atinge!

— Canapele în formă de broaşte ţestoase, continuă el netulburat. Canapele *confecţionate* din broaşte ţestoase! Canapele în formă de dinţi, trandafiri, chiar şi una precum tronul de aur al Lordului Indra şi Doamnei Indrani[21], care domnesc în regatul lor, Svargalok. Vocea i se preschimbă într-o şoaptă: Am motive să cred că piesa de faţă i-a aparţinut iniţial Lordului Indra. Ar fi perfectă pentru o doamnă cu gust ca dumneavoastră!

Sheetal trebuia să-i povestească lui Dev despre asta. Ar fi murit de râs.

Nu. Se opri. De ce nu şi-l putea scoate din cap?

Rakshasa o prinsese pe Radhikafoi, nu doar de braţ, ci îi captivase şi voinţa. Radhikafoi, care făcuse tot posibilul să le protejeze pe Sheetal şi Minal de farmecul pieţei, care nu pusese mâna nici măcar pe un bibelou sau talisman, acum ezita.

— Eu… nu pot, se bâlbâi ea. Fratele meu…

În acelaşi timp, corzi de harpă se auziră în depărtare – imateriale, diafane ca vata de zahăr, fiecare clinchet fiind cheia unei uşi ascunse –, iar luminescenţa din sângele lui Sheetal se intensifică, strălucindu-i prin piele.

Surorile harpiste. Cântau melodia sideralã, sau cel puţin o versiune a acesteia, care pătrunse adânc în sufletul lui Sheetal, reaprinzându-i flacăra interioară, astfel încât jumătatea pe care în ultimii zece ani se străduise să o suprime, jumătatea de stea, prinse viaţă, nerăbdătoare să urce la ceruri.

În adâncul sufletului, Sheetal ştia că nu putea fi atât de simplu, că nu exista poţiunea fermecată, că mătuşa ei avea dreptate şi că trebuia să călătorească la Svargalok şi să se confrunte cu Charumati.

— Pe aici! strigă ea, arătându-le direcţia. Haideţi!

Dar Radhikafoi nu-şi putea lua privirea de la rakshasa, iar notele argintii se stingeau, pierzându-se în zgomotul Pieţei şi al iscusinţei rakshasei de a face vânzări.

— Du-te, Sheetu! o îndemnă Minal. Rămân eu cu ea. Du-te după surorile harpiste şi nu lăsa pe nimeni să te păcălească. Ne vedem la intrare?

Sheetal abia dădu din cap şi se adânci şi mai mult în Piaţa de Noapte aglomerată.

Vopsele stridente sclipeau, arome delicioase îi îmbiau nasul, iar râsete se contopeau cu melodia instrumentelor ascunse, rămânând mereu chiar la marginea câmpului auditiv. Aici, cântecul unui sarangi[22], dincolo, bâzâitul unui sitar. Acordurile melodiei, înalte şi melancolice, erau suficiente pentru a-i face inima să ardă cu putere.

Şi, peste toate acestea, se auzea sunetul transcendent al harpei, moale ca briza care îl purta.

Şirurile de tarabe erau aranjate în spirale interconectate, iar Sheetal trecu printre ele năpustindu-se înăuntru şi văzându-le doar în treacăt, în timp ce alerga. Un stand avea ca unică tematică păunul, vânzând coroane din pene de păuni, sari din pene de păuni, păuni în miniatură care săreau în aer, chiar şi perechi de aripi de păun care permiteau purtătorului să zboare. Doar la înălţimea pe care o puteau atinge păunii, desigur, ceea ce nu era chiar atât de impresionant, dar chiar şi aşa.

O altă tarabă etala fructe pe care nu le mai văzuse până acum, toate în forme şi culori ciudate. Vânzătorul ridică o felie de ceva albastru şi geometric, care o duse cu gândul la oceanele tropicale, întregul fruct arăta ca o geodă netăiată.

Cu toate acestea, Sheetal continuă să alerge, urmărind muzica, oprindu-se doar când un curcubeu de pulberi strălucitoare împrăştiate o invită în interiorul unui chioşc alb. Acestea variau de la aroma bogată a chimenului măcinat şi a seminţelor de muştar negru, până la culorile strălucitoare aruncate la Holi[23]: magenta, beril, auriu, portocaliul apusului, roşu închis, albastru regal, mov închis. Sheetal le devoră cu privirea şi îşi imagină nuanţele învârtindu-i-se prin corp, aruncând cu descântece misterioase.

Negustorul, simţindu-i slăbiciunea, jură că toate condimentele erau comestibile – chiar şi pulberile de aur, argint şi cupru.

— N-ai vrea să zăboveşti o vreme şi să te bucuri de tot ce am de oferit?

Aromele neîncercate ispitiră papilele gustative ale lui Sheetal. Oricât de şireţi erau aceşti oameni, erau oamenii *ei,* cu magia care în toţi aceşti ani îi fusese refuzată de Radhikafoi. Şi de tata.

Ar fi trebuit să-i spună. Era dreptul ei să ştie.

Tata…

Scutură cu reticenţă din cap spre vânzătorul de condimente şi fugi şi mai repede. Deasupra, cele douăzeci şi şapte de nakshatre[24] se întindeau pe cer. Sheetal le examină cu privirea pe rând, căutând-o pe-a ei. Iat-o – cu mama ei strălucind în centru.

Ceva explodă atunci în Sheetal. Focuri de artificii îi obturară privirea, lăsând în urmă pete portocalii şi verzi. La fel ca acasă la Radhikafoi, mâinile îi scânteiau, dar de data aceasta ea nu se opuse.

Era aceeaşi chemare, cea pe care o menţionase mama ei în scrisoare. Cântecul stelelor.

Cu cât Sheetal găsea mai repede ceea ce căuta, cu atât mai repede şi-ar fi putut satisface nevoia interioară de a se înălţa. A-i rezista era ca şi cum şi-ar fi ţinut respiraţia. Se simţea de parcă cineva îi strivea fruntea într-o menghină.

Cum de crezuse, oare, vreodată că o poate ignora?

Sheetal îşi masă tâmplele. Când vederea îi reveni, tarabele se îndepărtară, iar câţiva lujeri argintii apărură deasupra solului, fiecare ramură fiind încărcată cu dovleci de sticlă rotofei, sclipind într-un adevărat caleidoscop de culori. În mijlocul peticului de dovleci, stăteau două femei cu părul lung, strângând câte o harpă în mâini.

Femeile aveau kajal[25] în jurul ochilor şi bindi[26] mov pe frunte, dar altfel erau complet despuiate. Îmbrăcate doar cu cerul nopţii.

— Cine este această fetiţă ciudată şi rătăcită? Inima îi bate atât de argintie, atât de sălbăticită!

Surorile harpiste! Sheetal le-ar fi putut îmbrăţişa.

— Charumati mi-a spus să vă caut când sunt pregătită să merg la ea.

— Eu sunt Amrita, se prezentă una dintre surori, codiţele împletite, lungi şi negre, prelingându-i-se pe corp ca nişte târâtoare şi afişând un zâmbet amabil.

— Eu sunt Vanita, spuse cealaltă, cu şuviţele albe la fel de lungi acoperindu-i trupul.

Grimasa mânioasă care îi apăru pe chip odată cu rostirea cuvintelor o înfioră pe Sheetal.

— Amândouă cântăm aceeaşi melodie, dar o soră îl vindecă pe ascultător, spuse Amrita.

— Şi cealaltă îl răpeşte! strigă Vanita.

— Minunat! Ascultaţi, spuse Sheetal, entuziasmul scăzându-i, mama mi-a spus…

Schimbând o privire de nepătruns, cele două vorbiră la unison:

— Care-i care, te întrebi? Asta poţi afla numai dacă o întrebi pe cea mai inteligentă dintre doamne, fecioara noastră Soarta – sau pur şi simplu dacă ne asculţi cu atenţie. Vom cânta o singură dată răspunsul pe care îl cauţi.

Ca la comandă, începură să cânte la harpele cu pedale sculptate din gheaţă alb-albastră şi corzi decorate cu flori de caprifoi.

În acelaşi timp, Sheetal se simţi atât zdruncinată, cât şi fermecată de melodie, notele sale răsucindu-se într-o luptă pentru dominaţie. Stomacul îi bolborosi în semn de protest, apoi se linişti, apoi bolborosi din nou. Până atunci, nimeni nu îi mai întorsese propriul instrument împotrivă, şi nu îi plăcea deloc.

— Cu lapte din colţi de cobră, tincturi de mătrăgună şi rută, fredonă Vanita, ciupind corzile de caprifoi, iar nectarul său dulce şi înăbuşitor o adormea pe Sheetal ca un drog.

— Pulbere roşie de plumb şi freamăt de lebădă mută, adăugă Amrita.

Lui Sheetal începu să i se învârtă capul. Trebuia să plece de acolo. Cu toate acestea, ceva din ea voia să-şi aducă propria harpă şi să se alăture acestor surori viclene, să fie a treia dintr-o pereche de două, griul care separă albul de negru, echilibrul dintre ele.

Dar tata!

— Încetaţi! strigă ea, cuvintele ei neînsemnate lovindu-se de muzica strălucitoare. Mama mi-a spus să vorbesc cu voi când sunt gata să o găsesc.

Amrita chicoti.

— Pentru artă şi putere te vor pune a cânta.

Corzile îi tremurau sub degete.

— Dar sus, în turnul de argint, cine va sta? cântă Vanita, iar acum ea era cea cu zâmbetul amabil.

— Negreşit, minciuni gogonate bunicul născocea.

Amrita îi aruncă lui Sheetal o privire răutăcioasă, dar ea nu se putu mişca, nici măcar nu-şi putu muta privirea.

— Căci cum ar putea omul vinde sânge de stea?

— Doar o singură picătură, spuse Vanita, ridicând mâna şi dezvăluind un ghimpe diabolic de ascuţit. Un simplu pic, o mică înţepătură.

Amrita îşi lăsă capul pe spate, iar Sheetal văzu în ochii ei milă şi haos.

— Un pic mic, pic mic! Pic, pic, pic!

Împreună, surorile urlară:

— Cum rămâne cu tine, mică stea, mică stea? Când sângele ţi-e dens şi negru, ca însăşi smoala?

— Doar ştii că numai sângele stelelor poate a vindeca…

— …toate arsurile şi rănile făcute de stea!

Surorile harpiste zâmbiră.

— Stelificare, spuse Amrita.

— Catasterizare, spuse Vanita.

— Procesul de a deveni stea, spuseră împreună.

Sheetal se scutură din paralizia în care se afla.

— Vă rog, ascultaţi-mă! Am nevoie să-mi spuneţi cum să ajung în ceruri.

Dacă mai continuau cu balivernele în rime, Sheetal ar fi fost nevoită să plece şi să găsească

singură drumul.

În mod uimitor, Vanita scoase o cutie din argint, gravată.

— De ce nu ne-ai întrebat?

Cumva, Sheetal se abţinu să-şi dea ochii peste cap.

Cu o mişcare rapidă a încheieturii, Amrita deschise capacul şi scoase la iveală un ghemotoc de mătase albă, translucidă. Sheetal o privi chiorâş. O batistă?

Dar, în timp ce privea, mătasea se desfăcu. Obiectul se deschise petală după petală, până când înflori într-un lotus palid, luminat discret. Vinovăţia lui Sheetal, durerea ei, se domoliră sub lumina lui liniştitoare şi ea putu să zâmbească din nou.

Lotusul era format din raze de lună, firave şi alb-argintii. Pe dinăuntru, Sheetal auzi cântecul stelelor, simţi chemarea cerului. Sângele îi sclipea, spumos ca bulele de şampanie. Tânjea după alinarea lotusului; o poftea.

Nu era de mirare că mama ei nu vrusese să i-l încredinţeze lui Radhikafoi. Mătuşa nu i l-ar fi dat niciodată, nu când ştia că Sheetal ar fi putut pleca ori de câte ori ar fi vrut.

— Poate că *eu o* să zbor spre ceruri, cugetă Amrita, mângâind floarea.

— Mă iubeşte. Vanita întinse mâna după o petală, apoi completă: Nu mă iubeşte.

Nici să nu-ţi treacă prin cap! se gândi Sheetal şi fugi spre floare. Poate că doar glumeau, dar ea nu vru să rişte.

În clipa următoare, ţinea în mână lotusul lunii, apropiindu-l de obraz. Era neted, elegant ca glazura din zahăr, iar întreaga Piaţă de Noapte se dizolvă în strălucirea sa orbitoare. Sclipirea de pe pielea ei era ca o gură de apă rece pe limba însetată, calmându-i frica de a nu fi de ajuns. Frica de eşec.

Lotusul strălucea încet, petalele sale licăritoare promiţându-i că va zbura în curând.

Sheetal aruncă o privire spre surorile harpiste, cu zâmbetele lor ascuţite şi tăioase. Oare ce le oferise

Charumati în schimbul ajutorului?

Dar acest lucru nu conta. Sheetal avea acum lotusul, ştia drumul către cer şi, cu strălucirea ei argintie care o învăluia, nimic altceva nu mai conta. Amrita şi Vanita vorbiră la unison:

— Iată sfatul nostru: de vrei să te înalţi, să vezi cum te ridică, ţine floarea aproape, să nu ai nicio frică!

— Asta-i tot? întrebă Sheetal, fără să-şi ascundă scepticismul. *Atât* de uşor e?

Ca răspuns, surorile se întinseră după harpe şi începură să cânte o melodie ciudată, care o făcu pe Sheetal să se gândească la povestea Fluieraşului. Cu lotusul lunii ţinut strâns la piept, ea se întoarse. *E timpul s-o şterg.*

— Surioară, mergi şi înalţă-te acum! strigară Amrita şi Vanita după ea. Şi ai grijă să nu te faci scrum!

8

CHIAR ÎN FAŢA PIEŢEI DE NOAPTE, ÎN TIMP CE păunul uriaş le supraveghea, Minal îi arătă lui Sheetal achiziţia ei. Găsise o tarabă ticsită cu tot felul de aripi, de la libelule la condori, şi reuşise să se tocmească cu proprietara, o îmblânzitoare de şerpi cu trupul unei femei musculoase, pielea metalică aurie, faţa albă, cioc de vultur şi aripi roşii cu pene ce se strânseseră cu grijă, astfel încât să încapă în tarabă. În schimbul celor două clame cu nori, Minal primise o sticluţă cu dop, minusculă, umplută cu un parfum care îi permitea să meargă pe nori.

— Nu-ţi face griji! Mătuşa i-a spus că trebuie să ajung la Svargalok şi să mă întorc la Edison într-o singură bucată, sănătoasă, în siguranţă, că trebuie să zbor cu o viteză constantă, prestabilită, şi să fiu eu cea care controlează totul, de la început până la sfârşit. Minal râânji, adăugând apoi: Bătrâna pasăre n-a fost prea încântată, dar mătuşa n-a acceptat un refuz.

— Bineînţeles că nu! Şi ce ai aflat, dikri? întrebă Radhikafoi. Surorile alea trebuie să fi avut ceva util pentru tine, nu?

Sheetal scoase lotusul lunii din geanta ei de poştaş, lăsând-o pe mătuşă mută, şi se îndreptă spre parcarea bisericii din apropiere. Încă nu-i venea să creadă că Radhikafoi îi păstrase scrisoarea.

— Aş avea prea multe de explicat, fu răspunsul ei.

Curând, ea şi Minal stăteau în umbră, gata să plece. Radhikafoi le însemnase frunţile cu pulbere roşie şi un bob de orez crud drept binecuvântare, şi le oferise amândurora caserole cu mâncare gătită şi împachetată cu grijă, iar acum stătea lângă stâlpul de iluminat, aşteptând ca ele să plece.

Deasupra lor, luna îşi ocupase locul în căminul ceresc al celui mai nou iubit astral al său, de unde strălucea cu şi mai multă intensitate, ca o lampă

argintie luminând drumul către Sheetal. Lumea era a ei, la fel ca atunci când era mică şi dansa cu mama sa.

Fără nimic care să-l mai controleze, cântecul astral o ademenea necruţător.

„Argint în oase”, îi şoptea. „Argint în sânge. Vino la noi.”

Sheetal îşi roti umerii, întinzându-şi muşchii. Se bucura atât de mult că nu mai trebuia să lupte, că putea să accepte în sfârşit invitaţia! Că putea doar să existe, pur şi simplu.

Simţi nakshatrele de pe cer cântându-i zgomotos în urechi. Sângele îi bolborosi în trup drept răspuns, fierbinte şi flămând, fermecând-o.

Chiar dacă ştia că Minal şi Radhikafoi o urmăreau, nu se putea opri. Era ca fumul, ca flacăra, ca nişte vise care se învârteau veşnic prin întinderea infinită a spaţiului negru. Lumea din jur se transformase în argint şi umbră, şi totul stătea în loc. Nici măcar o maşină nu trecea pe lângă ele.

„Haide!” o îndemnau stelele. „Vino acasă!”

Sheetal dansa, cu mâinile întinse până la ceruri. De-ar fi putut Dev să o vadă aşa!

În acea clipă de distragere a atenţiei, corpul ei păru să se preschimbe în altceva, devenind din nou carne în loc de lumină, vraja rupându-se.

Dev o trădase. De ce se tot gândea la el? Totul se întâmplase atât de repede, îşi dădu seama, că nu prea reuşise să gândească la asta. Cu doar două zile în urmă încă se ascundea, prefăcându-se că era obişnuită, iar acum, după ce se despărţise de iubitul ei şi aproape că-şi omorâse tatăl, era pe drum către curtea înstelată, tocmai ieşind dintr-o Piaţă ameţitoare, de neconceput.

Era prea mult.

Nu avea nicio idee despre ceea ce o aştepta în Svargalok, nu ştia cum avea să fie familia ei înstelată şi se simţea complet epuizată. Ce se întâmpla dacă, în timp ce ea era în căutarea picăturii din sângele mamei, tata… murea?

Sheetal duse lotusul la piept.

Spune-mi ce să fac!

Floarea radie lumină liniştitoare alb-argintie, amintindu-i să respire. Tata avea nevoie de ea. Această alegere, acest plan, trebuia să funcţioneze.

Sub alinarea floriii, se relaxă, zvâcnirea lentă a sângelui ei devenind un tambur moale, care apoi se transformă în cuvinte. Mai întâi, o mantra către Ganesh Bhagavan[27] pentru îndepărtarea obstacolelor, apoi o invocaţie către Durga Mata[28] pentru curaj. Voia să fie puternică ca o tigroaică şi curajoasă ca un şoim, gata să planeze şi să-şi înşface duşmanii. Voia să o înfrunte pe mama ei şi să-şi salveze tatăl.

Cântecul stelelor alimentă focul din interiorul lui Sheetal, făcându-i mâinile s-o furnice şi părul să-i ardă sub închisoarea de vopsea neagră.

„Sus!” o implora sângele, în timp ce vopseaua se dizolva ca zahărul în apă. „Sus!”

Încercă să nu se mai gândească la grijile pământeşti: Dev, tata, Radhikafoi, şcoală, copiii de la mandir. Nu mai exista nimic în afară de cer.

Lotusul se mări, devenind o aureolă în jurul ei, înainte de a se dispersa într-o cascadă de scântei sclipitoare, o ploaie de meteori miniaturali, care i se scufundară sub piele, contopindu-se cu flacăra ei interioară.

Cu o singură răsuflare, începu să se înalţe.

Acest sentiment – *acesta, da, acesta* – îl ştia. Îl ştiuse dintotdeauna.

Sheetal aruncă o privire în jos şi văzu asfaltul îndepărtându-se rapid sub picioarele ei, şi pe Radhikafoi cerându-i să aibă grijă. Focul ei, propriul ei foc, o purta în sus, ştergând orice problemă care o deranjase vreodată pe pământ. Extazul i se răspândi prin vene, ca o vrajă care cânta în surdină notele argintii ale stelelor.

Între timp, Minal îşi desfăcuse sticla cu parfum de nor şi se dăduse cu el pe încheieturi. Se ridică în aer, la fel de graţioasă ca şi cum *chiar* ar fi cumpărat perechea de aripi de libelule pe care le

menţionase mai devreme. Sărind înainte, ateriză pe cel mai apropiat nor, apoi pe următorul şi pe următorul, de parcă nu erau decât treptele unei scări.

— E grozav! Îşi întinse braţele de o parte şi de alta, continuând: Zburăm, îţi vine să crezi? Şi părul tău e din nou argintiu!

Atât de multe lucruri roiau în sufletul lui Sheetal în timp ce urca la cer: visuri, mirare şi bucurie! Mergea spre tărâmul ceresc, unde locuia mama ei. Unde locuia familia lor.

Cu flacăra interioară funcţionându-i ca o busolă cerească, Sheetal se înălţă din ce în ce mai sus în noapte. Negru-tăciune, întunecat şi nelimitat, un sul de catifea neagră împodobită cu diamante strălucitoare se arăta, fiindu-i foarte familiar, simţindu-l în oase, în piele. Flacăra ei pâlpâi, apoi explodă, în semn de recunoaştere.

În continuare, întunericul infinit o chema. Iar ea îi răspundea. Lângă ea, pas cu pas, Minal urca pe scara alcătuită din nori. Împreună, aveau să găsească curtea stelelor – şi pe Charumati.

PARTEA A DOUA

Stelele i se împleteau în păr ori de câte ori se juca pe cer.

– LAINI TAYLOR

— A FOST ODATĂ, CU FOARTE MULT TIMP ÎN URMĂ, O fecioară naga[29] care a călătorit din lumea subpământeană către tărâmul ceresc. Ea se hotărâse să danseze printre zeităţi, mi-a spus mama pe un ton profund şi bogat ca o adevărată metaforă.

Avea vocea unui povestitor. Nu era nevoie să vorbească încet; toată lumea dormea la acea oră târzie. Stăteam în grădina umbrită, regină şi prinţesă domnitoare peste întreaga lume amuţită. Era toată a noastră, numai a noastră.

Făceam piruete printre margaretele şi păpădiile somnoroase, prefăcându-mă că sunt personaje din poveste. Stelele râdeau deasupra noastră, strălucind orbitor pe mantia nocturnă din catifea. Le auzeam şoaptele, iar luna plină îmi făcea cu ochiul.

— Cina cu zeii, a continuat mama, împletindu-şi o coroană de margarete, iar ei îi dăruiau o sumedenie de flori divine, într-un curcubeu de culori. Fermecătoarele apsara o găseau atât de încântătoare, încât dansau cu ea ca şi cum ar fi fost surori. Gandharva[30] îi cântau cele mai frumoase melodii, astfel încât naga mereu avea muzică pe care să danseze. Kinnara îi cereau să le povestească tot ce ştia despre lumea pământească. Chiar şi stelele o implorau să nu plece niciodată, pentru că le plăcea mult să îi lumineze chipul. Părea că zeiţa-şarpe îşi găsise locul căruia îi aparţinea, propria-i casă. Nenumăraţi ani au trecut astfel, plini de sărbători şi festine. Dar timpul este acel lucru viclean care le schimbă pe toate, iar curtenii şi-au pierdut într-un final interesul pentru şerpoaica dansatoare, ea devenind pentru ei la fel de neinteresantă şi învechită ca un sari ponosit.

Mama şi-a făcut mâinile căuş, iar o ţesătură luminoasă i-a apărut în palme, începând să se destrame în faţa ochilor mei. Faţa mamei sclipea în lumina emanată. A rupt ţesătura în două şi a

aruncat bucăţile în noapte, acestea plutind ca licuricii înainte să se disipeze.

— Zeii nu au mai chemat-o pe fecioară la ei, aşa cum obişnuiau odinioară, ci au căutat noi distracţii. Apsara au exclus-o din spectacolele lor de dans, iar kinnara nu i-au mai cerut poveste după poveste. După puţin timp, fecioara dansa singură. Chiar şi infinitele stele, deşi ea le crezuse statornice, îşi întorseseră lumina felinarelor spre alte lumi. Doar mici scântei au rămas lângă ea, dar prezenţa lor nu reuşea să-i aline inima abandonată, care tânjea după peştera ei cu pietre preţioase de lângă marea albastru-verzuie şi după familia pe care nu o mai văzuse de multe cicluri.

— Dar de ce era tristă? am întrerupt-o eu, căci uram această parte a poveştii. Trebuia să plece în aventuri! Eu asta aş fi făcut.

Mama m-a privit îndelung.

— Este greu să fii departe de cei pe care îi iubeşti, Sheetal.

M-am gândit la asta.

— A!

Mama s-a aplecat să mângâie un mugur de păpădie. La atingerea ei, acesta a înflorit ca o regină a nopţii.

— Abandonată şi izolată, fecioara a coborât din ceruri. Când să plece, acele câteva stele care încă o iubeau i-au căzut una câte una în păr, amestecându-i-se printre şuviţe. Preţ de ani şi ani, adânc sub pământ, unde cutreiera împreună cu familia şi prietenii ei, fecioara a purtat cosmosul ca pe o coroană strălucitoare. Abia când a trecut, în cele din urmă, în lumea de dincolo, stelele s-au desprins. Profund îndurerate, s-au răspândit prin caverne, pentru a lumina paşii fecioarei decedate, astfel încât ea să rămână întotdeauna în amintirile oamenilor. Dar a venit o nouă generaţie, apoi alta, şi încă una, până când fecioara şi stelele au fost uitate în întunericul subteran. Lumina lor s-a împrăştiat, inimile le-au tăcut şi s-au transformat încet în pietre. Mama mi-a aranjat coroana de

margarete, apoi a încheiat: Şi, fiica mea, aşa au apărut diamantele.

— Din nou, mami! am rugat-o, sărind în sus şi în jos. Din nou! Mai spune-mi-o o dată!

M-a luat în braţe, cu ochii arzându-i din interior. M-am cuibărit în buclele de argint care îi atârnau până la genunchi – coama deasă şi mătăsoasă care respingea toată vopseaua, strălucind în contrast cu pielea ei netedă şi maronie.

— Mâine, mi-a spus ea, ducându-mă în casă. În seara asta, copilaşii ar trebui să doarmă liniştiţi, ştiind că mătuşile şi unchii lor şi bunicii şi verii îi veghează.

Deşi m-am zbătut din greu în semn de protest, ea m-a băgat în pat şi a stins lumina. Încă mai puteam vedea luna trăgând cu ochiul prin perdele, până ce mama le-a tras. Fără faţa rotundă a lunii care să mă ţină trează, am început să casc.

Apoi mama a ieşit din cameră. Am auzit uşa de la intrare deschizându-se. Ochii mi se închideau, dar ştiam unde se duce. Înapoi afară, ca să vorbească cu cerul, aşa cum făcea în fiecare seară.

În dimineaţa următoare, am implorat-o să-mi spună din nou povestea, dar tata mi-a arătat castronul cu salată cu ouă pe care tocmai o făcuse.

— Am întârziat la grătar. Vecinii ne-au rugat să-i ajutăm să pună masa, îţi aminteşti?

Zâmbetul conspirativ de pe chipul mamei s-a întunecat.

— Chiar trebuie să mergem? Ştii că nu am nimic să le spun. Şi nici ei mie.

— Te rog, mami, te rog! am spus, sărind de pe un picior pe altul. Domnul Sanchez pregăteşte mereu cea mai bună îngheţată!

S-a uitat de la tata la mine şi am simţit cum începeam să o conving. Era ca un păun printre porumbei la aceste evenimente – în lumea noastră – şi ştiam cu toţii asta, dar nu ne spunea niciodată nu.

— Ştiu că nu sunt cele mai interesante persoane, a spus tata, dar le-am promis că venim. Ce părere

ai dacă doar trecem pe la ei? O oră, cel mult. Ce spui, Charu jaan? Pentru cea mai bună îngheţată?

— Doar o oră, a fost de acord mama, în care o să mă prefac că înţeleg cum se conduce o şcoală şi creditele ipotecare. Ea a îngenuncheat în faţa mea, zâmbind, apoi a adăugat: Şi apoi îţi voi spune povestea diamantelor şi vom desena mandate în formă de semilună, vom culege flori şi vom cânta. S-a ridicat şi a luat castronul din mâna tatălui meu, încheind: Iar mai târziu, noi doi vom găti o cină adevărată. Cine a mai pomenit de „salată cu ouă”?

— Bine! a cedat tata. Sheetal, du-te şi încalţă-te!

M-am grăbit spre dulapul din hol şi mi-am găsit sandalele. Când m-am uitat înapoi, părinţii mei se îmbrăţişau, faţa ei fiind ridicată în sus pentru a o întâlni pe a lui.

Ştiam că nu îi erau prea dragi muritorii, dar pe noi ne iubea. Rămânea aici pentru noi, într-un loc în care nu avea nici prieteni, nici amici. Nu avea pe nimeni în care se putea încrede.

Şi nimic nu avea să se schimbe.

– DIN JURNALUL LUI SHEETAL

9

SHEETAL PLUTEA PRINTRE STELE, CONTOPINDU-SE cu ele. Nakshatra ei, constelaţia ei, Pushya, o chema, cântecul său vibrant răsunându-i în sânge în ritmul inimii. Era atât de aproape, încât se simţea ca la linia de sosire, ca o piesă de puzzle alunecând în lăcaşul ei. Tot ce trebuia să facă era să ajungă acolo. Ea radia, întregul corp strălucindu-i. I se părea atât de natural, atât de firesc! De parcă doar aici îi era locul.

Cât de frumos era cerul acolo unde era întotdeauna noapte, atât de frumos, încât o durea! Nuanţe de la bleumarin, la negru-cerneală, un întreg continuum de întuneric. Se aşteptase să fie înspăimântată, sau cel puţin emoţionată. Universul era un loc gigantic, care-ţi pretindea umilinţă, iar ea nici măcar nu plecase vreodată de pe Pământ. Totuşi, acum, în timp ce se înălţa tot mai mult, Sheetal simţea cum creşte, cum se transformă, iluminând. Braţele i se ridicară şi se întinseră, iar picioarele le oglindiră mişcarea, luând forma unei pentagrame. Corpul îi era străbătut de sunete precum clinchetul clopotelor şi vibraţia corzilor de veena[31], transformându-se într-o lumină care se răspândea din cele cinci puncte ale trupului.

Întunericul era frumos, pentru că ea îl completa.

Interesant cum se schimbau lucrurile! Cum oamenii acum erau surprinşi de ceva, de informaţii noi, care nu se potriveau cu ceea ce ştiau despre lume, şi apoi se extindeau, creşteau în jurul ei, cu ea, până când lumea devenea parte din ei, doar o altă piesă din marele puzzle al universului.

Ştia că e pe jumătate stea, desigur. Ştiuse întotdeauna asta. Dar nu ştia ce *înseamnă.*

Sheetal se extindea, creştea, în timp ce magia scânteia prin ea. O simţea modelându-i peisajul interior, rearanjându-l într-unul nou. Argint în oase, argint în sânge – devenea întru totul o stea.

Dar încă nu era timpul. Trebuia să-şi amintească ceva – ba nu, de cineva. Cineva care îi striga numele. Cineva care avea nevoie de ea. Tata? Radhikafoi? Minal?

Minal. Minal o striga.

Lumina stelelor cădea peste pielea lui Sheetal, în timp ce aruncă o privire spre locul în care Minal o aştepta, pe un nor alb şi moale, minuscul în comparaţie cu enormitatea nopţii.

— Uite!

În apropiere, chiar la o aruncătură de băţ, plutea un palat de aur. Avea dimensiuni de-a dreptul colosale şi era înconjurat de zone întinse de iarbă, astfel că semăna mai mult cu o insulă. Creneluri ornate îi acopereau zidurile aparent nesfârşite, probabil concepute aşa încât semizeii să poată riposta când demonii îi atacau.

Svargalok. Sheetal privea uimită.

— Haide! strigă ea.

Ridicându-şi din nou braţele, se îndreptă spre palat.

În cele din urmă ajunseră la intrare, mult mai măreaţă şi mai elegantă decât şi-ar fi putut imagina Sheetal, plină cu detalii şi gravuri în marmură. Minal sări de pe norul ei pe iarbă.

— Bine, spuse ea serioasă. Care-i planul? Cum intrăm?

— Nu ştiu, recunoscu Sheetal. Se uită drept la porţile palatului, aflate la câteva minute distanţă de mers de unde se aflau, apoi adăugă: Nu m-am gândit chiar atât de departe. O găsim pe mama şi o rugăm să ne ajute, presupun.

Minal o privea cu îndoială.

— Nu putem intra pur şi simplu. Bunica mi-a spus că oamenii nu au voie aici decât dacă au murit eroic pe câmpul de luptă. Apoi sunt aduşi aici de o apsara şi sunt răsfăţaţi, înainte de următoarea lor viaţă.

Minal era pusă pe şotii.

— Pot mânui fără probleme o sabie, dar mi-ar fi mai greu să mă prefac că-s moartă.

— Ei bine, ai *fost* un zombi convingător de Halloween, zise Sheetal şi îşi încordă umerii. Eu o să mă transform în Radhikafoi. „Nu ştii cine sunt?”

Minal chicoti.

— Nu au nicio şansă.

Se apropiară de porţi braţ la braţ, unde găsiră două gărzi mustăcioase cu turbane aurii şi uniforme roşii, şi cu mâinile sprijinite pe săbiile lungi, vârâte în teci decorative prinse la brâu.

— Ce treburi aveţi aici, muritoarelor? întrebă garda din stânga, uitându-se ciudat la hainele lor. Nu păreţi moarte.

Sheetal se abţinu să comenteze despre impresionantele sale abilităţi de observare. Chiar dacă îşi dorea foarte mult. În schimb, ea îşi împreună palmele în semn de salut.

— Sunt Sheetal, fiica lui Charumati din nakshatra Pushya.

— Fiica lui Charumati! spuse garda din dreapta, răspunzând la salutul lui Sheetal. Vocea lui avea acum un ton de mustrare: Ai întârziat! Ceremonia de bun venit a început deja.

„Ceremonia de bun venit?” Mama ei avea multe de explicat.

— O stea pe jumătate muritoare? Garda din stânga îşi duse mâna la sabie, adăugând: Nu ştiam că prinţesa Charumati are o fiică, darămite una cu sânge de muritor.

Sheetal lăsă aroganţa să-i răzbată prin voce şi prin piele, precum un foc de argint.

— Îndrăzneşti să pui la îndoială o fiică a caselor siderale?

Garda din dreapta îl atenţionă pe partenerul său să înceteze.

— Are intenţii bune, domnişoară Sheetal.

Încă imitându-şi mătuşa, Sheetal le arătă gărzilor cea mai serioasă expresie a ei.

— Aşa sper şi eu!

— Să-mi fie cu iertare, fiică a Casei Pushya, spuse garda din dreapta, dar, pentru că veniţi neînsoţită, trebuie să vă pun trei întrebări pentru a

vă verifica identitatea! Scuzaţi-mi impertinenţa, dar trebuie respectat protocolul. Înţelegeţi, sper!

Sheetal începu să transpire. Trebuia să aibă o escortă? O altă stea? Şi dacă nu ştia răspunsurile?

Garda din stânga se întoarse spre Minal, cu buzele încleştate de dezgust.

— Cât despre tine, copil muritor, tu trebuie să fii slujitoarea domnişoarei?

— Într-adevăr. Flacăra domniţei mele s-ar putea întrece cu o supernovă. Inima ei este pură stea, intonă Minal, insuflându-şi în glas un servilism mieros. Nu sunt vrednică nici de mizeria de pe tălpile papucilor săi de aur, cu atât mai puţin de binecuvântarea de a-i fi servitoare, dar domniţa mea mi-a cerut să o însoţesc în această călătorie, şi departe de mine, o simplă muritoare, gândul de a-i pune la îndoială voinţa.

— Slujitoarea dumneavoastră pare foarte… umilă? o întrebă nesigur garda din stânga pe Sheetal.

Ea încercă să nu râdă. Nu putea decât să continue minciuna.

— Da, este perfectă. Atât de dornică să mă ajute!

— Bine! Trase aer în piept, conchizând: În acest caz.

— Să începem, fiica lui Charumati? întrebă garda din dreapta.

Râsul i se curmă.

— Desigur, spuse ea, rugându-se să pară arogantă, nu plină de teamă.

— În primul rând, ce ofrandă i-a făcut zeului Vishnu elefantul care căuta salvarea divină de la duşmanul său?

— Foarte simplu.

Când era mică, aceasta fusese una dintre poveştile ei preferate din mitologia hindusă. Gajendra, conducătorul unei turme de elefanţi, se apropiase de un lac unde căzuse pradă fălcilor unui crocodil. Cei doi rămăseseră blocaţi în acel impas timp de o mie de ani, crocodilul aşteptând răbdător ca Gajendra să cedeze şi să-i devină cină, iar

Gajendra luptând să-şi elibereze piciorul din strânsoarea puternică a crocodilului.

— Un lotus din lacul în care fusese capturat.

Tensiunea din umerii ei cedă. Dacă întrebările erau atât de simple, avea să se descurce.

Expresia gărzii rămase impasibilă.

— Corect. A doua întrebare: după ce Damayanti a fost abandonată de Nala în pădure, cine a adăpostit-o?

Sheetal ştia şi asta. Când era mică, tata îi oferise o variantă comică a poveştii despre *Nala şi Damayanti.* O înghiţise ca pe o găluşcă.

Dar nu o mai citise de foarte mult timp, astfel că uitase detaliile minore. *Gândeşte,* îşi impuse ea. *Gândeşte!*

Simţi furnicături în palme. De ce nu o ajuta creierul ei epuizat?

După ce trecu un minut, Minal interveni:

— Domniţa mea, aţi căzut pe gânduri. Aceste biete santinele vă aşteaptă răspunsul. În şoaptă, ea spuse: Chedi. Prinţesa regatului Chedi.

Fără să îşi ia privirea de la paznici, Sheetal le dădu răspunsul.

— Corect, recunoscu garda din stânga, care părea iritat.

Două întrebări cu răspunsuri corecte, una rămasă. Sheetal căscă. Nu se putu abţine; ultimele zile fuseseră atât de lungi şi era atât de obosită! Încercă să-şi înăbuşe căscatul, dar garda din stânga o văzuse deja. Acum zâmbi larg.

— A treia şi ultima întrebare: când nagini a părăsit cerurile, ce a luat cu ea sub pământ?

Glumeau, nu? Oricine cunoştea vechile mituri ar fi putut răspunde la primele două întrebări. Dar numai o stea ar fi putut şti răspunsul celei de-a treia. Era destul de clar că garda din stânga nu credea că Sheetal ştia – şi poate că nici cealaltă.

Întreaga şaradă o înfuria. Mama ei aştepta înăuntru.

— Aveţi dificultăţi, domnişoară? întrebă blând garda din dreapta. Sper că nu.

Garda din stânga îşi scoase sabia din teacă şi inspecta linia lamei sale.

— Adevărata fiică a unei stele ar şti răspunsul.

Adevărata fiică a unei stele. Una care nu era muritoare, voia să spună.

Flacăra îi tremura pe dinăuntru. I-ar fi fost atât de uşor să se descarce pe gărzi. Fiecare secundă pe care o pierdea aici era încă o secundă în care nu-l ajuta pe tata.

Minal îi puse o mână fermă pe umăr.

— Domniţa mea, ştiţi răspunsul.

Era adevărat. La urma urmei, îl scrisese chiar ea în jurnal, acelaşi jurnal pe care îl avea acum în geanta de poştaş, împreună cu câteva produse cosmetice, gustările lui Radhikafoi şi o poză cu tata.

— Stelele, le răspunse gărzilor cu îndrăzneală şi precizie, în timp ce lumină argintie îi dansa pe braţe. Câteva stele au coborât cu ea. Se spune că ele au devenit primele diamante, pentru că i-au luminat calea, dar, de fapt, ele au fost doar primele care s-au amestecat cu oamenii.

— Corect, rostiră gărzile la unison, expresiile lor topindu-se într-un respect reticent.

Cel din stânga îşi lăsă deoparte sabia.

— Veniţi, atunci! Însoţitoarea dumneavoastră muritoare, de asemenea.

10

GARDA LE CONDUSE PE SHEETAL ŞI MINAL printr-un coridor lung, străjuit de stâlpi sculptaţi în marmură. Nicio clădire umană pe care Sheetal o văzuse vreodată – nici Taj Mahal, nici Palatul Versailles – nu putea îndrăzni să se compare cu acel tavan din mozaic complex, cu incrustaţiile sale de smalţ şi aur care spuneau poveşti în mişcare, desfăşurându-se odată cu paşii lor. Era enorm, etern. O făcea să se simtă mică şi-o ameţea.

Când se uită în lateral, o văzu pe Minal încercând să absoarbă totul, uluită.

Ieşiră într-o încăpere acoperită doar de cerul liber, o curte spaţioasă plină de oameni splendizi, îmbrăcaţi în haine somptuoase, care puteau fi cumpărate chiar de la Piaţa de Noapte. Unele feţe păreau că sclipesc, dar îi era greu să îşi dea seama din cauza luminii degajate de felinarele agăţate.

— Probabil că mama dumneavoastră este pe undeva pe aici, o anunţă brusc garda, apoi se pierdu în mulţime.

— Mulţumim! strigă Minal după el. Ne-aţi fost *foarte* util!

La capătul încăperii stăteau două tronuri incrustate cu bijuterii, aşezate pe un podium. Cu sângele pulsându-i în vene, Sheetal îi măsură din priviri pe stăpânii acestora. Iată-l pe Indra, regele războinic al semizeilor şi al tărâmului ceresc, aducător de tunete şi ploi, purtător al fulgerului. În stânga lui, regina sa, Indrani, zeiţa care stăpânea peste mânie şi gelozie, dar, paradoxal, şi peste alungarea lor.

Sheetal stătea la doar câţiva metri distanţă de zei. Zei! Genunchii îi tremurau de respect, de spaimă. *Mama mea locuieşte aici,* se minună, zorind-o pe Minal într-un alcov, unde puteau să-şi tragă sufletul. *Chiar alături de zei.*

Ce ştia ea despre a fi nobil, darămite divin? Nici măcar garda castelului nu crezuse că are ce căuta

aici.

Nu conta, îşi spuse ea, supărată că acel gând îi trecuse prin minte. Tot ce trebuia să facă era să o găsească pe Charumati. Apoi putea să lase toate acestea în urmă şi să se întoarcă acasă.

Minal o împinse.

— Uau! Sheetu, ce se întâmplă aici?

— Nu ştiu, răspunse ea sincer.

Svargalok era enorm, un tărâm cu totul diferit. Adrenalina care o purtase până aici dispăru, iar toate rănile din inima ei începură să zvâcnească în cor. Avea nevoie să doarmă. Avea nevoie de timp pentru a procesa toate acestea.

Timp pe care nu îl avea, nu dacă voia să-l salveze pe tata.

Se auzi sunetul unui sitar, urmat de o tanpura, şi pe scenă apăru o trupă de apsare în sari de un verde aprins. Spectacolul lor era uluitor, plin de mişcări complicate şi priviri flirtante, iar muzica gandharvelor era rapidă şi complexă, dar Sheetal abia băgă de seamă toate aceste lucruri. Era prea ocupată să se uite după un chip familiar.

Mulţimea din jurul ei era cu gândurile aiurea, stând la taclale. Minal însă era ca bătută în cuie, făcând poze până când dansul se termină.

— Uau! repetă ea, făcându-şi vânt cu mâna. Cât de frumos! Cu un zâmbet, adăugă: Aş lua acasă una dintre ele, ca recompensă pentru serviciul meu loial. Pe oricare. Nu sunt pretenţioasă. Le place să stea cu oamenii, nu?

În ciuda grijilor pe care le avea, Sheetal râse.

— Voi vedea ce pot face, draga mea servitoare.

— Mulţumesc, doamnelor, pentru acest recital superb! strigă un vestitor. Ce număr minunat de deschidere pentru acest concurs, care nu s-a mai organizat de eoni întregi! Este un omagiu demn de onorabilul patriarh al Casei Dhanishta. Aşteptă ca aplauzele să se oprească, înainte de a continua: Şi acum, să le urăm bun venit nakshatrelor concurente şi reprezentanţilor lor muritori. Bun venit Casei Magha şi slujitoarei sale, Priyanka Chauhan!

Casele Dhanishta şi Magha. Acestea erau nakshatre. Concurau una împotriva celeilalte?

O bănuială sâcâitoare se răsuci în stomacul lui Sheetal precum o cobră. Nu putea fi adevărat, nu-i aşa? De asta fusese convocată?

„Sigur ai auzit chemarea."

— Auzi, nu a spus garda aceea ceva despre o ceremonie de bun venit? şopti Minal. Cred că la asta se referea.

Nu, Sheetal se gândea prea departe. Şi cine ar fi putut să o învinovăţească după ziua pe care o avusese? Cât putu de discret, aruncă din nou o privire din alcov.

Primul lucru pe care îl văzu fu o fată umană cu părul în ţepi, cu vreo doi ani mai mare ca ea, care ţinea în mână o marionetă în stil rajasthani şi o făcea să danseze. Apoi, trecând cu privirea mai departe, Sheetal zări stele. Foarte multe stele, atât pe scenă, cât şi lângă aceasta, toate discutând cu entuziasm. Toate superbe şi strălucitoare, ca nişte personaje dintr-un basm.

Simţi un gol în piept. Aceştia erau semenii ei.

Asta însemna că şi mama ei se afla probabil undeva în acest loc. Palmele i se umeziră.

— Priyanka reînvie de una singură arta păpuşilor kathputli în comunitatea sa, proclamă una dintre stelele mai bătrâne ale Casei Magha. A devenit expertă în a crea marionete tradiţionale şi a interpreta împreună cu ele, câştigând o serie de premii prestigioase, şi suntem siguri că se va afirma în calitate de campioană a noastră.

Deci aceasta era un fel de concurs de talente. Sheetal se simţea cuprinsă de invidie. Oare cum era să te mândreşti cu talentul tău, în loc să-l ascunzi?

Studiind grupurile de pe scenă, îşi dădu seama că putea distinge diferitele nakshatre după constelaţiile brodate pe hainele lor. Casa Krittika, Casa Ashvini, Casa Magha, Casa Revati…

Unde era Charumati?

Minal îşi lovi uşor telefonul.

— N-am semnal, aşa cum credeam. Ea mai făcu câteva poze şi i le arătă lui Sheetal, apoi adăugă: Încercam să-i prind pe Indra şi Indrani, dar în poze nu se vede decât lumină.

— Oricum toţi vor crede că le-ai editat în Photoshop.

Trupa de stele plecă de pe scenă în aplauze, iar un alt grup îi luă rapid locul.

— Bun venit Casei Krittika şi campioanei sale, Leela Swaminathan!

Leela arăta ca o bunică deşi tipică: scundă, dolofană şi ridată, cocul ei alb asortându-se cu sariul simplu, din bumbac alb. Radia, simţindu-se, în mod evident, ca acasă. Cu siguranţă se simţea mult mai confortabil decât Sheetal. În timp ce Leela le arăta tuturor o pensulă, una dintre stelele mai în vârstă vorbi:

— Campioana noastră şi-a găsit drumul spre şevalet târziu în viaţă, dar arta ei care ilustrează femininul întunecat deja a pus pe jar scena artistică din Mumbai. Se spune că pictează nu cu pigment, ci cu emoţie. Casa Krittika nu putea alege o campioană mai iscusită decât Leela.

Bine măcar că *Sheetal* nu concura. Nu era ca şi cum ar fi avut vreo experienţă în spate. Niciun juriu care să-i acorde premii, niciun fan care să-i aştepte nerăbdător următorul album. Nimeni nu ştia nici măcar cine e.

Poate că dacă nu ar fi trebuit să se ascundă, cugetă ea, tot căutându-şi mama în mulţime, ar fi avut şi ea toate acestea.

— Bun venit Casei Ashvini şi campionului său, Sachin Khanna!

Stelele din nakshatra Ashvini formau un cerc strâns şi posesiv în jurul unui bărbat de vârstă mijlocie care ridica deasupra capului o statuie de piatră.

— Sachin este un sculptor de…

Dar Sheetal rată restul, deoarece cântecul stelelor răsună atât de puternic, încât ea oftă şi se lăsă pe vine.

„Vino la noi. Este timpul.”

— Eşti bine? şopti Minal, îngenunchind lângă ea.

Înfigându-şi adânc unghiile în palme, Sheetal se clătină înainte şi înapoi. Melodia astrală aproape o împingea spre scenă.

— Casa Pushya, spuse prezentatorul, dacă nu puteţi să aduceţi un campion în acest moment, trebuie să vă retrageţi din concurs.

Campion. Ea. Lumina din inima lui Sheetal nu putea atinge umbra care o acapara. Familia ei chiar o adusese aici ca să concureze pentru ei.

Începea să i se facă rău. Nu o puteau pune în faţa faptului împlinit, fără repetiţii, fără nimic. S-ar fi aşteptat să o vrea alături de ei pentru ea însăşi, nu pentru un concurs.

— Niciun campion, şi totuşi încă concurează? întrebă cineva. Câtă aroganţă! Spuneţi-i întârzierii pe nume: disperare.

— Casa Pushya trebuie să se retragă! strigă altcineva.

— Dar ea *este* aici, le corectă o voce familiară, făcându-i pe nemulţumiţi să tacă. Campioana noastră.

Respiraţia lui Sheetal se poticni. Un nou grup urcă pe scenă, înfăşurat în mătăsuri negre şi argintii, brodate cu constelaţia pe care o cunoştea la fel de bine ca pe propriul nume.

Chiar în mijlocul acelui grup stătea o femeie cu chipul nespus de minunat, care nu dispăruse niciodată din memoria lui Sheetal. Charumati.

Mama ei.

Sheetal crezuse că era pregătită pentru asta.

Toată durerea şi furia şi dorinţa uriaşă din ultimii zece ani alergau acum spre ea, o avalanşă, până crezu că se va sufoca sub greutatea ei. Se clătină, gâfâind, prinsă între dorinţa de-a fugi pe scenă şi a fugi de ea. Pentru o clipă, îl uită până şi pe tata.

Stelele Casei Pushya începură să cânte. Întreaga sală se linişti. Cântecul era argintul luminii stelelor, al clopoţeilor de vânt şi al zurgălăilor şi al poveştilor împletite cu gheme de mituri şi visuri şi

dorinţe. Îi striga sângele din vene, mângâindu-i focul interior, făcând-o să tânjească după corzile harpei şi ale dilrubei.

Cântecul *era* ceea ce îi curgea prin vene, flacăra lichidă care putea vindeca. Trebuia să evadeze. Trebuia să îl elibereze.

Note sclipitoare şi pure îi ieşiră din gât şi se alăturară armoniei, iar pielea îi explodă într-un val de strălucire, ieşind din alcovul în care se ascundea.

Păşi în mulţime şi îi cântă lui Charumati, doar câteva note, dar suficiente. *Sunt aici.*

— Sheetu! rosti Minal printre dinţi, speriată. Ce crezi că faci?

Curtenii din jurul lor o străpunseră pe Sheetal cu privirile lor.

— Campionul dispărut a ieşit la suprafaţă! exclamă prezentatorul. Să fie oare adevărat?

Şi Charumati se uită direct la ea. Ochii li se întâlniră, căprui-închis, dar cu irizaţii argintii, sclipind de uşurare. Deşi cântecul mamei ei nu îşi pierdu din intensitate, tonul său se adânci. Melodia deveni o baladă a recunoaşterii, a legăturii lor, iar vocile stelelor înconjurătoare se adaptară pentru a o acompania.

— Ai venit!

Sheetal simţi cum corul îşi ţesea cântecul, cum împletea filamente de lumină într-o plasă vie care înconjura cerul. Ea făcea parte din fluxul cosmic, din acea mare reţea sclipitoare. În acel moment, chiar şi tata şi Dev păreau de mult uitaţi şi departe. Nu era conştientă decât de privirea fixată într-a ei şi de felul în care inima i se umpluse, în sfârşit.

Charumati o invită pe scenă.

— Juma' de lighioană, o batjocori o voce, stăpânul ei ascuns în mulţime. Semimortăciune. Du-te acasă!

Minal se uită imediat în jur.

— Cine a spus asta?

Propria minte o obligă pe Sheetal să fie atentă la ce se întâmplă, să asculte cum întreaga sală şuşotea,

să se oprească şi să se *gândească* la asta. La jigniri, la circumstanţele ciudate, la toate acestea.

Dar melodia era mai puternică, copleşind orice altceva. Era acasă, îi ciripea aceasta, şi îşi găsise din nou mama.

Urmând chemarea melodiei, Sheetal se strecură prin mulţime şi urcă pe scări şi pe scenă, unde cercul de stele orbitoare o aştepta.

— Bun venit Casei Pushya, strigă prezentatorul, şi campioanei sale, Sheetal Mistry!

11

AŞADAR, IATĂ-LE AICI, ÎMPREUNĂ PENTRU prima dată în ultimii zece ani – Sheetal şi mama ei, care o abandonase.

Se priveau în tăcere, aşezate pe două divane albastru-regal brodate cu fragmente de oglinzi, în casa lui Charumati, în timp ce Minal se prefăcea că doarme pe o banchetă cu gravuri impresionante. Mama ei le adusese aici imediat după ce Sheetal fusese prezentată mulţimii, conducând-o de pe scenă printr-o ieşire din spate, pentru a evita toate privirile indiscrete.

Charumati purta un sari negru translucid, presărat cu diamante minuscule, iar colierul şi cerceii candelabra care-i atârnau erau lucraţi în argint. Pe creştetul capului, aşezat pe părul lung şi lucios, stătea un cerc din stele argintii, incrustate în obsidian, iar mâinile ei delicate acoperite cu inele erau îndoite în poală.

— Mi-era teamă că mătuşa ta nu-ţi va da mesajul, spuse mama ei, rupând tăcerea. Sunt foarte bucuroasă că a făcut-o!

Arăta altfel decât îşi amintea Sheetal, mult mai puţin umană, mult mai mult o fiinţă a luminii, asta dacă lumina s-ar fi putut transforma în carne. Dacă nu ar fi avut aura argintie, ai fi zis că este o apsara sau chiar o zeiţă. Nicidecum mama cuiva.

Stând atât de aproape de ea, Sheetal nu ştia ce să facă cu propriile mâini. Pielea nu-i mai venea bine, de parcă îi intrase la apă. Picioarele îi tremurau ca nişte spaghete ţinute prea mult la fiert. Jumătatea ei umană, murdară şi stângace cum era, avea nevoie disperată de un pui de somn.

— Nu avea de gând să o facă. Dar ai obligat-o tu cu cântecul stelelor.

Aşa cum m-ai obligat şi pe mine.

Îşi atinse rana deja închisă de pe degetul mare. Nu, nu avea să uite niciodată cum se simţise să fie

manipulată, devenind fără voia ei campioana constelaţiei sale.

Zâmbetul mamei ei dispăru.

— Ai venit, şi asta contează.

Sheetal dădu mai tare din picior.

— Nu o să particip la concurs! izbucni ea. Orice ar fi el.

Deviase de la planul iniţial. Toate lucrurile inteligente pe care voia să le facă, toate vorbele convingătoare pe care voia să le rostească în acest moment îi fugiră complet din minte, lăsând-o amorţită.

Mama ei oftă.

— Of, dikri! De-ar fi atât de simplu!

Până şi tristeţea ei era captivantă, cea mai frumoasă imagine a tragediei pe care un sculptor şi-ar fi putut-o dori.

Sheetal nu avea ce căuta aici.

— Dar este simplu.

Charumati o privea cu atenţie.

— Eşti atât de frumoasă! La fel ca tatăl tău.

Mâinile lui Sheetal ardeau cu foc argintiu. Pe Pământ era destul de drăguţă, chiar frumuşică. Aici însă, printre aceşti oameni care habar nu aveau ce înseamnă să te trezeşti cu un coş monstru sau să trebuiască să tai câte un centimetru de vârfuri despicate o dată, se simţea chiar mai puţin decât banală.

Fără să-i ceară părerea, imaginaţia ei i-l arătă pe Dev, cu o urmă de răutate în ochi în timp ce râneja. El credea că e frumoasă. I se făcu greaţă, amintindu-şi tremurul buzelor lui pe ale ei. Amintindu-şi cum avusese încredere în el.

Dar toate acestea nu contau. Doar tata conta.

Mama ei se aplecă spre ea.

— Te-am urmărit în fiecare seară, spuse ea, cu lacrimi ca picăturile de rouă pe genele lungi. Ţi-am ascultat muzica şi am aşteptat ziua în care vei veni la mine. Nu te-am uitat niciodată.

Gata, acestea erau cuvintele pe care Sheetal *tânjise* să le audă. Dar nu era sigură că îi pasă.

— E firesc să te întrebi de ce am plecat, ştiu că te-ai gândit la asta. Casa noastră se luptă pentru supravieţuire: ierarhia curţii este instabilă, la fel şi poziţia noastră în ea, iar bunica şi bunicul tău aveau nevoie să le fiu alături. Clinchetul vocii sale fu îndulcit de afecţiune: Ţi-am păstrat întotdeauna un loc lângă noi. Ştii cât timp au aşteptat buni şi bunul să îşi întâlnească nepoata? Cât am aşteptat să-ţi arăt casa mea din copilărie şi tot ce-ţi va rămâne moştenire?

Buni şi bunul. Bunicii lui Sheetal pe care nu îi întâlnise niciodată, în casa pe care nu o vizitase niciodată.

Din momentul în care văzuse scrisoarea, aceasta fusese o aventură, ba chiar o tranzacţie: trebuia să ajungă la Svargalok, să o găsească pe mama ei, să-i ia picătura de sânge şi să se întoarcă acasă. Acum, zăgazurile din inima ei se deschiseră larg.

Toate sărbătorile pe care le ratase, toate îmbrăţişările, toate poveştile şi vizitele la bunici. O întreagă parte din copilăria ei, smulsă cu totul.

Era copleşitor. Începu să tremure, trupul epuizat cedându-i.

— Nu o să intru în competiţia ta, spuse ea mai încet, luptându-se să stea dreaptă, rezemată de pernă.

Tata. Numele lui o trezise din transă, ca lovită de lumina unui far, şi îi rămase întipărit în minte. Nu bunicii ei aveau nevoie de ea, ci tata.

Cu siguranţă nu mama ei.

Sheetal inspiră adânc, ca să-şi recapete puterea.

— Am nevoie de ajutorul tău. De aceea am venit aici.

Mama ei îi dădu o buclă de păr după ureche. Când vorbi, vocea ei era blândă:

— Îţi ofer orice ajutor de care ai nevoie, fiica mea.

Sheetal se strădui să-şi păstreze vocea calmă.

— E vorba de tata. De inima lui. E pe moarte.

Charumati se încruntă, sprâncenele delicate coborând înspre privirea radioasă, şi mâinile sale

calde le strânse pe cele reci ale lui Sheetal.

— Deja? Ar fi trebuit să mai aibă mult de trăit, în ani muritori.

Infernul se ridica acum, urlând din interiorul lui Sheetal.

Era atât de obosită! Foarte, foarte obosită.

Spune-o, se provocă ea. *„Eu l-am ars.” Doar atât trebuie să spui. Trei cuvinte.*

Dar, văzând-o pe mama ei privind-o cu nerăbdare, Sheetal nu putu să o facă. Ruşinea îi rămase aspră pe limbă şi nu putu – nu vru – să rostească acele cuvinte.

— Are nevoie de sângele tău, rosti ea în schimb.

Cumva, cu mâinile mamei ei încă strângându-le pe ale sale, îşi stinse flacăra interioară – şi, odată cu aceasta, se scurse şi ultima ei picătură de energie, care îi alimentase ultimele două zile şi călătoria în ceruri. Vederea i se înceţoşă şi alunecă pe podeaua de marmură.

În următoarea clipă, Charumati îngenunche lângă ea. Minal fugi spre ea, urmată de doamnele de onoare ale lui Charumati.

— Să o ducem în camerele oaspeţilor, o auzi Sheetal pe mama ei spunând. Trebuie să se odihnească.

— Şi daţi-i puţină apă, adăugă Minal. Probabil că e deshidratată.

Alte voci murmurară aprobator, iar una dintre ele întrebă despre concurs.

— Mai poate aştepta, răspunse Charumati. Dă-mi paharul acela!

Ochii lui Sheetal se închideau, iar buzele şi le simţea ca pe nişte haltere.

Cu toate acestea, luă câteva înghiţituri din ceaşca pe care mama ei i-o ţinea la gură şi murmură:

— Trebuie să-l ajuţi, mamă!

Mesajul fiind transmis, Sheetal îşi lăsă toată greutatea pe căldura familiară a mamei sale, inhalând parfumul de iasomie şi briza nopţii, şi leşină.

✶

Când Sheetal deschise ochii, stătea întinsă pe un pat de nori, încadrat cu stâlpi din cristal negru înveliţi într-un baldachin de cumulus. Camera bogat decorată avea cel mai subţire tavan din diamante, prin care soarele – Lordul Surya – strălucea, acoperind totul cu primele raze ale zilei, aurii şi roz.

Se răsucise şi se tot foise cât dormise. Avusese vise cu Dev dându-i prăjituri şi cu tata ţinându-i lecţii de fizică, în vremurile în care Charumati încă trăia alături de ei, care apoi se transformaseră în vise cu flacăra lui Sheetal ce se ridica tot mai sus şi ardea totul în jur.

Acesta însă era un vis mult mai plăcut. Un vis de nota zece. *Bravo!* îi spuse creierului său, apoi se ghemui în poziţie fetală, sub acoperişul de nori cirus, gata să afle exact cât de confortabile erau paturile imaginare.

— Ce bine că te-ai trezit!

Minal o trase de braţ, întrerupându-i cu grosolănie cercetările. Purta un halat frumos, din satin argintiu care strălucea în lumina dimineţii.

— E timpul să te scoli.

Sheetal o privi năucită.

— Scuză-mă, n-am terminat de dormit? Găseşte-ţi alt vis!

— Păcat! făcu Minal neimpresionată, pentru că familia ta ne aşteaptă.

Sheetal îşi îngropă faţa în pernă.

— Spune-i lui Radhikafoi… nu mi-e… foame, mormăi ea.

— Sheetu, mai ştii măcar ce s-a întâmplat azi-noapte? Mama ta, concursul?

Concursul. Sheetal îşi aminti totul dintr-odată şi aproape că-şi izbi capul de tăblia de abanos când se ridică. Se afla în Svargalok, unde locuia mama ei. Şi toate celelalte stele, unele care spuseseră clar că nu o suportă, iar altele care credeau că va lupta în numele Casei Pushya pentru ele.

— Trebuie să-l salvăm pe tata! Acum.

— Hei! spuse Minal. Ia-o uşor! Un zâmbet firav îi apăru pe faţă când zise: Azi-noapte erai aşa de ruptă, că a trebuit să te aducem aici.

— Ce înseamnă „aici”? întrebă Sheetal.

Cum putuse să se culce? Tata avea nevoie de ea.

— Ce-a zis mama?

— În camerele de oaspeţi pentru campioni. Tot ce ştiu este că familia ta vrea să ia micul dejun cu noi, iar Padmini se va întoarce din clipă în clipă ca să ne îmbrace. Eu deja m-am spălat, ca să te las să dormi mai mult. Minal bătu cu degetele în tăblia patului, completând: Îmi eşti datoare!

Sheetal încercă să ţină pasul cu ea. Mic dejun cu familia ei. Cineva avea să le îmbrace.

— Cine e Padmini?

— Doamna de onoare a bunicii tale.

— Presupun că-i drăguţă, altfel nu îmi închipui cum de eşti aşa de binedispusă de dimineaţă.

— Ce amuzantă eşti! Minal aşteptă o secundă, apoi întrebă: Cum te mai simţi?

— Mi-e sete.

Gura lui Sheetal era la fel de deshidratată ca degetele ei atunci când o ajutase pe Minal să facă un mozaic, şi mirosea la fel de urât precum chitul.

Minal îi turnă un pahar cu apă amestecată cu ceea ce păreau a fi petale de trandafiri albastre dintr-o carafă de cristal de pe noptieră. Lângă carafă sclipeau două chei gravate cu constelaţia Pushya şi un mic coş albastru plin cu bomboane argintii şi negre, ca în hotelurile de lux.

Sheetal gustă apa. Avea aceleaşi note florale dulci pe care le simţise şi seara trecută.

Bău mai mult decât avusese intenţia, savurând fiecare înghiţitură. Poate că dacă ar fi continuat să bea, ar fi început să plutească. Nu ar mai fi trebuit să se gândească la cum ar fi vrut ca Charumati să aibă grijă de ea, de parcă încă era o fetiţă naivă, atât de sigură că mama ei îi va fi mereu alături.

Apa îi potoli setea şi chiar o revigoră, ca şi cum avea electroliţi magici. Îi potoli până şi frica. Lui Charumati încă îi păsa de tata. Avea să îi dea

sângele ei, iar Sheetal trebuia doar să-i explice lui buni şi lui bunul că tot acest concurs era o mare confuzie.

Minal o înghionti în umăr.

— Asta-i tot?

Sheetal o înghionti şi ea.

— Ce altceva ar mai fi?

Minal îşi apăsă buzele, aşa cum făcea ori de câte ori se gândea la ceva.

— Nu aveam de gând să spun nimic, începu ea. Nici nu pot să-mi imaginez cum te simţi. Dar cred că ar trebui să auzi că, oricât de mişto ar fi acest Tărâm Magic, e normal să fii supărată pe mama ta. Sau să nu fii sigură ce anume simţi. Câte lucruri noi ţi-au fost aruncate în braţe în ultimele douăzeci şi patru de ore? Lucruri uriaşe, care-ţi schimbă viaţa?

— Nu sunt supărată, protestă Sheetal automat, căci ruşinea de aseară o măcina ca o rană în inimă, astfel că o dădu imediat la o parte.

— Mama ta te-a *părăsit.* Indiferent dacă a avut sau nu un motiv întemeiat pentru asta, te-a părăsit. Şi nimeni nu ţi-a spus de ce, iar acum numai tu poţi să-l salvezi pe tatăl tău şi să concurezi în concursul ăsta. Serios, eu aş fi foarte speriată în locul tău!

Sheetal nu mai ştia ce simte şi asta era problema. Nu plănuise să simtă lucruri. Tot ce *ştia* era că nu vrea să vorbească despre asta.

— Sunt bine! Hai să rezolvăm treaba cu sângele.

Minal scoase un oftat gigantic.

— Eşti cea mai încăpăţânată persoană pe care o cunosc! În plus, zici că eşti vampir.

Sheetal îşi dezveli dinţii, simulând un mârâit.

— Sheetu!

Dar imaginea tatei, care stătea neajutorat în patul de spital, îi alungă rapid rânjetul. Cât timp mai putea supravieţui fără sânge?

— Bine, bine, mă ridic, spuse ea, sărind peste marginea patului. Unde e baia?

12

PETICE DE CER ALBASTRU ÎNSORIT DANSAU printre stâlpii care străjuiau coridorul, în timp ce asistenta personală a bunicii lui Sheetal, Padmini, le conducea pe Sheetal şi Minal prin căminele campionilor, către aripa nakshatrei Pushya a palatului. Acolo unde le aşteptau buni şi bunul. Sau, cum îi numea Padmini, onoraţii matriarhă şi patriarh.

După ce Sheetal făcu baie şi se uscă, nu dură decât zece minute ca Padmini să o îmbrace cu o choli[32] asortată cu un sari albastru şi argintiu, să-i împletească iasomie în păr, să-i lipească un cristal de diamant pe frunte şi să-i acopere atent coşul care îi răsărise pe bărbie – căci bineînţeles că-i ieşise unul.

Cu toate acestea, lui Padmini îi luă cinci minute întregi să se chinuie cu sariul lui Minal, cu pliurile lui perfecte, tot împăturindu-le şi despăturindu-le, netezindu-i-l apoi peste umăr, înainte de a o conduce pe Sheetal spre destinul ei. Se părea că şi Minal avea admiratori.

Padmini îşi luă în serios slujba de ghid turistic, rostind nume şi depanând poveşti, în vreme ce treceau pe lângă o sumedenie de statui de marmură. Minal îi sorbea fiecare cuvânt, oferindu-i atât de multe păreri şi zâmbete, încât Sheetal aproape că îi oferi un pai.

„Cui nu-i plac sculpturile?”

Măcar una dintre ele se integra.

Cât timp cele două pălăvrăgeau, Sheetal rămase în spate, privind toranele[33] atârnând din ambele părţi ale tavanului, negre şi brodate cu constelaţii argintii, precum nişte steme strălucitoare. Melodia siderală dansa prin ea, cu note înalte şi acorduri pline de nerăbdare, ca o invitaţie – ba chiar şi de tristeţe, dacă se gândea la tata.

Toranul constelaţiei Pushya trecu fulgerător. Sheetal se opri să o studieze. Constelaţia ei.

Buni şi bunul fuseseră pentru ea doar personaje dintr-o poveste. Îşi dorise să-i întâlnească la fel cum şi-ar fi dorit să petreacă timp cu părinţii tatei, când ceilalţi copii construiau case din turtă dulce şi creau desene din nisip rangoli[34] cu bunicii lor în vacanţe sau erau răsfăţaţi cu suvenire de la Disney World. Dar, cu excepţia unei vizite în India când era mică şi apeluri video sporadice, ea nu-şi cunoştea prea bine nici bunicii paterni. Doar că trecuse peste asta. Crescuse.

Iar acum trebuia să-şi piardă timpul vorbind cu străini, când putea să fugă înapoi la tata?

Fu uşurată când Padmini le conduse pe amândouă printr-o arcadă mare împodobită, direct într-o cameră care ar fi putut găzdui baluri mascate de la miezul nopţii, din acelea unde nu poţi şti cu cine ai stat la masă. Lămpi cu gaz din argint incrustate cu bijuterii atârnau la diferite înălţimi, aruncând curcubeie peste pereţii şi podeaua negri ca cerneala. Perdelele albastre strălucitoare acopereau superbele ferestre, lângă care se aflau tablouri cu figuri argintii din mitologia hindusă. În mijlocul camerei, pe o masă de cristal supradimensionată, fuseseră aşezate platouri de mâncare aburindă şi şerveţele negre din in.

Şi mai erau şi oamenii. Atât de mulţi oameni, toţi incredibil de superbi şi toţi îmbrăcaţi impecabil. Toţi cu părul ca al ei. Toţi întorcându-se spre ele deodată, discuţiile lor oprindu-se brusc.

Stai! Sheetal avea deja destule emoţii crezând că vor fi doar Charumati, buni şi bunul. Cum ar fi putut să vorbească cu ei deschis, cu toţi aceşti străini ascultând-o?

Minal părea la fel de surprinsă. Probabil că Padmini nu se deranjase să o anunţe nici pe ea.

Mesenii îşi aruncară privirile asupra lor, evaluându-le. Expresiile lor trădau şoc, fascinaţie şi vag dezgust. Dar majoritatea stelelor le urmăreau cu

interes, lumină argintie pătrunzând prin pielea lor închisă şi mocnind în ochii lor întunecaţi.

Cui îi păsa ce credeau aceşti oameni? Începând de mâine, Sheetal nu trebuia să-i mai vadă. Ignorându-şi palmele transpirate, îşi ridică mai sus capul.

— Eşti nerăbdătoare să înceapă concursul? Eu sunt, spuse o stea-băiat de vârsta ei.

Îi luă o secundă să-şi dea seama că vorbea cu steaua de lângă el. Iar se discuta despre concurs. Sheetal se întoarse cu spatele la ei.

Şi văzu o bătrână maiestuoasă stând în capul mesei şi fiind în centrul atenţiei. Purta o diademă incrustată cu stele peste cocul grizonant şi, deşi faţa îi era ridată, Sheetal îşi putu da seama că avea aceiaşi ochi mari ca ai lui Charumati. Bărbia ei delicată. Buni.

În dreapta ei stătea un bărbat în vârstă, lat în umeri, cu o postură regală şi o coroană cu stele asortată. Bunul.

Melodia stelelor şopti în urechile lui Sheetal, eterică precum dantela şi plină de un dor atât de pur, încât îi făcu gâtul să o doară. Padmini veni între Sheetal şi Minal.

— Onorată Matriarhă, Onorat Patriarh, prinţesă Charumati, permiteţi-mi să vi le prezint pe domnişoara Sheetal şi pe însoţitoarea ei.

Charumati, buni şi bunul se ridicară şi îşi uniră palmele în faţa lor.

— Aav, beti, aav! Bine ai venit!

Bunicii lui Sheetal. Buni şi bunul. Muzica bunicii ei se auzea atât de tare, încât ai fi crezut că aceasta îşi deschisese gura să cânte; le lega mai strâns decât orice arbore genealogic.

Dar această muzică, îşi dădu seama Sheetal, chiar *era* arborele lor genealogic. O auzea în bătăile inimii bunicii. Ale bunicului. Ale mamei. Ale ei. Pulsul îi crescu şi scăzu în ritmul notelor.

— Du-te la ei! murmură Minal.

Sheetal trecu pe lângă şirurile de chipuri curioase, apropiindu-se de bunica ei.

— Buni.

Buni o prinse de mâini pe Sheetal. Pielea îi era moale şi delicată ca mătasea, spre deosebire de conturul ferm al gurii. Arăta ca o adevărată împărăteasă.

— Dikri, nepoata mea, draga mea. Ai venit acasă la mine.

„Draga mea.” Flacăra din miezul lui Sheetal se aprinse. Cuvintele se scufundară într-o fisură din inima ei, despre care nici nu ştia că există, sigilând-o. „Ai venit acasă.”

Era atât de nedrept! Acceptase de multă vreme că tata, Radhikafoi şi Deepakfua erau familia ei. Singura ei familie. Nu această sală plină de oameni cu ochi strălucitori şi aşteptări astronomice.

Când buni îi dădu drumul, bunul fu cel care vorbi:

— Bine ai venit printre noi, beti! Fie ca flacăra să-ţi ardă neînfricată, chiar şi în cele mai întunecate nopţi!

Charumati atinse în tăcere fruntea lui Sheetal. Umerii lui Sheetal căzură, apoi se ridicară la loc. Nu îi putea cere sângele în faţa tuturor acestor oameni.

— Şi cine este însoţitoarea ta? întrebă buni, în timp ce Minal i se alătură lui Sheetal.

Sheetal îi zâmbi prudent bunicii drept răspuns.

— Cea mai bună prietenă a mea, Minal.

— De pe Pământ, adăugă Minal, împreunându-şi palmele în faţa capului plecat. Namashkaar[35], Onorată Matriarhă! Părinţii mei vi se închină cu supunere.

— Ce maniere impecabile! Dar vă rog să vă simţiţi în largul vostru, copii! Suntem constelaţia voastră. Buni puse o mână pe umărul lui Sheetal şi o întoarse cu faţa la masă, adăugând: Priviţi! În sfârşit, fiica noastră s-a întors. Casă Pushya, v-o prezint acum pe Sheetal, fiica fiicei noastre, Charumati! Primiţi-o în casa noastră cu braţele deschise!

Camera răsuna de atâtea urări, probabil că unele mai sincere decât altele. Sheetal îşi păstră expresia cât putu de neutră, dar politicoasă, deşi pe dinăuntru simţea cum se micşorează. Nu avea deloc poftă de mâncare. Şi nici nu credea că avea să-i vină, nu până nu se asigura că tata e bine.

Bunul indică cele două locuri libere din dreapta lui Charumati.

— Minal, nu fi timidă! Aşezaţi-vă amândouă şi mâncaţi! Mă aştept ca meniul nostru astral să fie pe gusturile voastre muritoare.

— Sunt sigură că este delicios! spuse Minal, aşezându-se pe scaunul mai îndepărtat.

Întrucât toţi cei de la masă erau cu ochii pe ea, îşi puse în farfuria metalică ceva roşu-violet şi sclipitor dintr-unul din bolurile mici.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit!

Ecourile cântecului stelelor, muzica sferelor, ricoşau de jur-împrejurul mesei, fiecare şir de note fiind unic, toate împletindu-se într-o pânză. Ţesând în jurul lui Sheetal, prin ea. Simţea curiozitate bătând în fiecare notă: unde fusese această nepoată de mult pierdută şi de ce?

Aproape că râse.

De ce, într-adevăr!

Buni îşi mişcă dintr-o parte în alta capul în acel dans specific culturii deşi, care putea însemna *da* sau *nu* sau chiar *poate.*

— Nu e nevoie să ne mulţumeşti. Mănâncă, copilă, mănâncă!

La acel semnal, toţi ceilalţi îşi întinseră mâinile după mâncare.

Sheetal se aşeză în cele din urmă între Minal şi Charumati. Cercetă farfuria din faţa ei. O, slavă zeilor! Recunoscu câteva feluri de mâncare, precum dal picant, orez jeera şi legume. Probabil că stomacul ei sensibil le-ar fi putut suporta.

— Miroase bine!

— Mănâncă, copilă! o îndemnă buni. Vei avea nevoie de energie pentru repetiţii.

Repetiţii? Sheetal îi aruncă lui Minal o privire nedumerită.

— Ţi-am pregătit special gulaab jamun, spuse bunul. Mama ta ne-a spus cât de mult îţi plăcea când erai mică.

Acum, Sheetal prefera rasmalai înmuiat în lapte, dar mușcă din una dintre bilele de aluat prăjit, maro-aurii şi însiropate. În loc de tradiţionala apă de trandafiri, siropul avea gustul unei flori pe care nu o putea identifica. Arăta normal, dar nu era.

Cam ca ea.

— Eşti atât de tăcută, copilă! o tachină bunul. Vorbeşte cu noi! Povesteşte-ne despre viaţa ta!

Sheetal ezită. Ce-ar fi trebuit să spună?

— Arăţi destul de banal pentru fiica unei stele, nu-i aşa? întrebă o femeie aşezată vizavi, cu o coadă împletită, lungă şi strălucitoare, studiind-o cu atenţie. E neobişnuit!

— Într-adevăr! Sunt din nou uluit de trăsăturile grosolane ale muritorilor. Cât de mult seamănă cu ale noastre şi totuşi cât de puţin! completă un bărbat.

Alţii intervenir̆ă şi ei aprobând, de parcă Sheetal era un exponat la grădina zoologică. Părul i se zbârli. Oare tot aşa s-ar fi purtat şi cu tata?

Charumati îşi drese delicat glasul, iar femeia îşi coborî privirea. Dar Sheetal era sigură că acest lucru nu-i împiedica pe ceilalţi să se gândească la sângele ei uman. La prietena ei umană. Atât de stranii!

Îşi împinse farfuria şi deschise gura pentru a le spune exact cum stau lucrurile. *Nu* avea să îi fie ruşine de tata sau de Minal. Nici acum, nici niciodată.

Charumati o strânse pe Sheetal de mână, voind să-i înfrâneze protestul.

— Aşa se vorbeşte cu oaspeţii? întrebă buni încet, pe un ton controlat, dar care ar fi putut îndoi oţelul. Cu semenii noştri?

— Dar nu vi se pare banală? protestă femeia.

Bunul îi aruncă o privire aspră, care o făcu să îşi înghită cuvintele.

Chiar şi Sheetal putea simţi neliniştea modificând melodia stelelor. Schimbarea era discretă, o adâncire a notelor, dar totuşi suficientă pentru a-i face pielea de găină de-a lungul braţelor.

Sheetal încremeni. Asta însemna că şi ei *îi* puteau simţi sentimentele?

Buni îşi plimbă privirea peste meseni, studiind atent cu privirea fiecare stea.

— Îmi dau seama că a trecut ceva timp de când am avut oaspeţi muritori pe tărâmul nostru, dar aceasta nu este o scuză pentru a le vorbi astfel.

Capetele coborâtă şi nimeni nu părea suficient de imprudent să protesteze.

— Gândiţi-vă, reluă bunul cu o expresie gravă. Cum ne vom prezenta în faţa Curţii dacă nu putem fi solidari nici măcar între noi? Cum să desemnăm pe cineva care să ne reprezinte pe toţi, pe campionul nostru?

„Să ne reprezinte pe toţi?” Era clar, treaba cu competiţia mersese prea departe.

— Ă, buni? începu Sheetal.

Dar toată lumea se uita la Charumati, care se ridicase în picioare. Ochii ei încântători străluceau cu toată căldura după care Sheetal tânjise, făcând-o pe Sheetal să se simtă moale, chiar pufoasă, pe dinăuntru.

— Sângele nostru curge în venele fiicei mele. Ea este speranţa noastră, viitorul nostru. Trataţi-o pe ea – şi pe prietena ei – ca atare.

— Nu am vrut să jignesc, spuse femeia cu coada lungă împletită, părând că regretă sincer. Iartă-mi greşeala, domnişoară Sheetal!

Continuând să o urmărească pe mama ei, Sheetal uită că trebuie să răspundă. O tăcere anticipativă se aşternu în aer.

Minal fu cea care răspunse:

— E în regulă. Şi eu aş fi curioasă.

— Nu-i nimic, repetă Sheetal cu o secundă prea târziu, dorind să lase în urmă toată discuţia aceasta ciudată, căci ea nu era nici simbolul, nici speranţa nimănui. Dar trebuie să spun ceva.

Se pregăti, apoi aruncă o privire spre mama ei, ai cărei ochi o fixau.

Balanţa interioară a lui Sheetal se înclină, oscilând între îngrijorare, recunoştinţă şi bucurie. *Mama. Mama mea. Dansând în grădina cu margarete. Spunându-mi poveşti.*

Ca o mare de lumină stelară, valul cântecului sideral se prăbuşi peste ea şi, preţ de o secundă, un minut – o oră? –, fu tot ce ştia. Când privi din nou în jur, toată lumea se reîntorsese la mâncare. Charumati se aşezase la loc lângă ea, fredonând. Se simţea minunat şi străin în acelaşi timp.

Şi înfricoşător. Ce fusese asta?

Senzaţia frumoasă se evaporă, preschimbându-se în furie. Oare mama ei folosise cântecul stelelor asupra ei?

— Am aşteptat atât de mult să te învăţ despre casa noastră, despre istoria noastră! spuse buni, strălucind. Locul tău printre semenii noştri. Şi acum, iată-te, exact unde ţi-e locul de drept. Avem atâtea de făcut!

Sheetal simţi furnicături în mâini; înţepături în piele. Îşi dădu scaunul îndărăt şi se ridică. Gata cu politeţurile! Gata cu legăturile de familie! Nimic din toate acestea nu l-ar fi salvat pe tata.

— Ce se întâmplă, copilă? întrebă bunul. Fii liniştită, eşti în siguranţă aici!

Fiecare ochi din cameră o străpunse pe Sheetal, iar cântecul stelelor se ridica într-un crescendo. Ignorând-i, le spuse:

— Îmi pare rău, dar cred că aţi încurcat lucrurile! Eu nu pot fi campioană voastră.

Strălucirea stelelor se intensifică, în timp ce ele icniră de uimire. Aruncându-i lui Charumati o privire serioasă, Sheetal adăugă, suficient de tare ca să o audă toată lumea:

— Am venit aici doar pentru a vă cere…

Minal îi atrase atenţia.

— *Nu!* şopti ea.

Sheetal era pe punctul de a spune „sângele”, dar, la atenţionarea lui Minal, evită să folosească acel

cuvânt.

— Să-l ajutaţi pe tata. Ştiţi voi, pe Pământ.

Se aşteptă să i se răspundă cu mânie, cu vorbe furioase, dar buni ridică o mână, cerând tăcere.

— Părăsiţi camera! porunci ea. Toţi, în afară de fiica şi nepoata mea. Şi să nu spuneţi nimănui despre asta, altfel veţi răspunde în faţa mea!

După ce ceilalţi părăsiră masa lungă, ea întrebă:

— Minal, ce-ai zice de un tur al palatului, în timp ce vom vorbi ca o familie? Padmini te va însoţi.

Minal ezită, dar Sheetal îi surprinse expresia dornică.

— Du-te! se forţă Sheetal să spună. Mă descurc.

Tot ce putea face acum era să se roage că într-adevăr avea să se descurce.

★

În camera de zi, buni şi bunul o urmăreau pe Sheetal cu nişte expresii greu de citit. Mândrie împletită cu alte lucruri pe care nu le putea numi, însă nu era chiar sigură că îi plac.

— Stai jos, dikri! îi ceru buni, făcând semn către un divan indigo de lângă o bibliotecă din abanos încăpătoare. Îmi dau seama cât de bizare trebuie să ţi se pară toate acestea. Avem atât de multe de parcurs, începând cu puţină istorie a familiei!

Craterul din pieptul lui Sheetal se lărgi. Garda spusese că era aşteptată şi melodia astrală aproape că o aspirase în ceruri, atât de puternică fusese. O obligase să urce.

Ce scrisese mama ei în acea scrisoare către Radhikafoi?

Va veni vremea când va trebui să se înalţe, când va auzi chemarea noastră…

Rămase în picioare, lângă uşă.

— Mă cam grăbesc. Ştiţi – motivul pentru care am venit aici? Bunul zâmbi.

— Înţelegem. Te rog să ne asculţi!

— Stai jos, Sheetal! spuse Charumati cu blândeţe. Nu am uitat ce mi-ai cerut.

Sheetal se aşeză. Măcar nu o refuzaseră.

— Cinci minute.

— Când casa noastră conducea curtea stelelor, începu buni, noi şi numai noi stabileam modul în care constelaţiile interacţionau cu muritorii.

— Le serveam drept muze, interveni bunul. Şi atunci, şi acum.

Buni îi zâmbi.

— Într-adevăr. Se întoarse spre Sheetal şi spuse: Am închis graniţele dintre cele două tărâmuri din cauza vânătorilor de stele. Era pur şi simplu prea riscant pentru semenii noştri.

Vânătorii de stele. Familia lui Dev. Sheetal se cutremură.

— Cu timpul, muritorii au uitat cine suntem şi că am existat şi în afara poveştilor lor, poveşti care, în timp, au dispărut şi din amintiri. Zâmbetul lui buni se întunecă când reluă: Totuşi, nimic nu durează o veşnicie. Constelaţia Dhanishta a preluat mai târziu puterea, reintroducând ideea de a-i lăsa pe toţi să se descurce singuri şi redeschizând porţile, expunându-ne încă o dată la capriciul şi violenţa muritorilor.

— Muritorii nu ştiu cum să se controleze, interveni Charumati. Este responsabilitatea noastră să corectăm acest lucru.

Privirea pe care buni i-o aruncă lui Charumati nu era deosebit de liniştitoare.

— Vom discuta despre asta mai târziu, fiică!

— Foarte interesantă povestea, dar ce legătură are cu mine? întrebă Sheetal.

Cu fiecare minut care trecea, riscul ca tata să moară creştea.

— Cum crezi că am ajuns să mă întâlnesc cu tatăl tău? răspunse Charumati. Doar puţini dintre noi mai erau interesaţi să umble printre muritori, însă eu mi-am dorit dintotdeauna să aflu mai multe.

— Da, şi ce decizie prostească! se răsti buni, însă bunul o mângâie pe braţ, iar supărarea se topi de pe faţa femeii. Dar acum avem şansa de a reinstaura ordinea, pentru totdeauna. Tu eşti şansa noastră, Sheetal.

— Totuşi, încă nu înţeleg.

Sheetal încerca să aibă răbdare, dar continuau să îi ocolească întrebarea.

— Ce legătură am eu cu asta?

Charumati îi mângâie uşor mâna.

— Curtea organizează un concurs ca să stabilească succesorul, pentru momentul în care Onoraţii Matriarhă şi Patriarh ai casei conducătoare se înalţă în etapa finală a existenţei, supernova, sau, mai rar, în cazul în care aleg să abdice. Pentru a concura, fiecare casă interesată trebuie să desemneze un campion – un artist muritor pe care apoi îl inspiră.

— Din cer venim, şi în cer ne întoarcem – marele Vid, cunoscut şi ca Mama Kali[36], recită buni. Cu toate acestea, până să ajungem acolo, mai avem multe de făcut. Cu onoratul patriarh al Casei Dhanishta fiind pe cale de a se retrage, şi avându-te pe tine drept campioana noastră, ne vom revendica vechea poziţie şi vom relua acea muncă.

— Dar eu nu am ales să fac asta.

Credeau că pot s-o cheme pe Sheetal din senin, iar ea avea să le rezolve imediat problemele?

— Şi nu sunt nici artistă.

— Atunci muzica ta ce este? întrebă bunul. Aceea este partea muritoare din tine.

— Noi *suntem* muzică, completă buni. Tu însă eşti muziciană. Am fost martori la asta.

Ce voiau să spună cu asta? Sheetal crezuse întotdeauna că era o cântăreaţă bună, chiar minunată pentru o muritoare, dar cu melodia astrală „ajutând-o” mereu, nu avusese niciodată şansa să se convingă. Încercă să-şi potolească tumultul din suflet. Una era să fie în camera ei secretă şi să ştie că cerul de afară o priveşte, şi alta era să audă acest lucru în persoană, de la familia pe care tocmai o întâlnise.

— Nu, spuse ea. Sunt aici pentru tata.

Se simţea de parcă ar fi spus acelaşi lucru de o sută de ori şi nimeni nu o asculta.

— Mama – Charumati – ştie. Întrebaţi-o!

— A vorbit cu noi aseară, răspunse bunul. Gautam va primi sângele nostru. Într-adevăr, i-l vom livra.

Serios? Părea prea uşor, dar Sheetal nu avea de gând să îşi pună norocul la îndoială.

— Grozav! Mulţumesc! Sheetal sări în sus, adăugând apoi: Îl voi lua chiar acum. Ce rost mai are să aşteptăm?

Un gând nerostit păru să circule între Charumati şi părinţii ei.

— Orice pentru nepoata noastră, spuse buni încet, dar nu este chiar atât de simplu pe cât pare.

Sheetal se uită fix la ea.

— Ce vrei să spui?

Buni zâmbi.

— Se pare că amândouă suntem în situaţii dificile şi ne putem ajuta reciproc.

Capcana, atât de sclipitoare şi de hipnotică la început, se închidea în jurul lui Sheetal. Aproape că îi simţea fălcile înşfăcând-o.

Se îndreptă spre raft, stând cu spatele la buni şi la Charumati, astfel ca ei să nu poată vedea cât de supărată e. Şi ca să nu o poată hipnotiza cu frumuseţea lor nepământeană, silind-o să le facă pe plac.

— Ce trebuie să fac, mai exact?

De data aceasta Charumati răspunse:

— Te vom inspira şi vei cânta muzica ta, pentru comisia de juraţi a concursului.

— Ai susţinerea noastră, dikri, spuse bunul, cu vocea lui amabilă. Mereu.

— Dar cum se face că mă calific? întrebă Sheetal, care spera să pară indiferentă. Adică, sunt pe jumătate stea.

— Da, dar eşti şi pe jumătate muritoare. Satisfacţia lui Charumati era inconfundabilă când adăugă: Un avantaj pe care nici o altă casă nu îl poate pretinde.

— Şi când *are loc* acest concurs?

Trecându-şi degetul peste spinii placaţi cu argint din faţa ei, Sheetal se trezi direct într-unul dintre

cele mai vechi vise ale sale: stătea pe scenă într-o rochie elegantă de mătase, cu harpa sprijinită de umăr, şi îi zâmbea publicului adorator înainte de a începe un cântec popular iubit, cu vocea planându-i ca un zmeu. Numele ei era pretutindeni, pe afişe, pe program, până şi pe buzele fanilor ei care o aclamau întruna.

— Sper că este peste cel puţin câteva săptămâni, nu? Trebuie să mă duc mai întâi acasă şi să-l ajut pe tata.

— Este peste două zile. Chiar de ziua ta de naştere, răspunse buni.

Sheetal se întoarse spre ea.

— Două zile?! Nici măcar nu ştiu ce trebuie să fac!

În cel mai bun caz, trebuia să aleagă un cântec şi să-l repete în faţa altor persoane.

— Vei primi prima lecţie numaidecât, continuă buni netulburată. Ar fi fost ideal dacă ai fi ajuns când s-a făcut prima chemare a campionilor, dar nu-ţi fie teamă! Am pregătit un program riguros, pentru a profita cât mai mult de timpul care ne-a mai rămas.

Linişteşte-te! îşi impuse Sheetal. Sigur era doar o farsă. Era doar ciudatul simţ al umorului caracteristic stelelor.

— Cum… cum rămâne cu tata? Aţi spus că îi veţi duce sânge. Va muri dacă nu o faceţi!

— Câştigă concursul pentru casa noastră şi orice îţi doreşti va fi al tău, răspunse bunul imperturbabil. Inclusiv o picătură de sânge din venele mele.

Uau! Sheetal aproape începu să râdă. Tot ce trebuia să facă pentru a-l salva pe tata era să câştige un concurs despre care nici măcar nu auzise până acum vreo 24 de ore. În condiţiile în care nu mai cântase în viaţa ei în faţa străinilor, şi însuşi gândul acesta îi întorcea stomacul pe dos. Nicio presiune.

Dar simţi furnicături în mâini. Avea să fi inspirată, aşa cum şi ea îl inspirase pe Dev. Îi zdrobise blocajul creativ ca şi cum demolase un baraj.

Amintirea îi aprinse ceva în suflet. Un foc ca o flacără de gaz îi contură pielea, reflectându-se în onixul din cameră, amenințând că o va înghiți. Ce făcuse ea de fapt pentru a-l inspira pe Dev? Habar n-avea, la fel cum nu știa nici cum să-și separe propria muzică de cântecul stelelor…

Argint în oase, părea să fi cântat atunci melodia astrală, *argint în sânge.* Un curent de lumină stelară și sugestii o străbătuse, și tot ce putu face fu să încerce să nu adoarmă.

Sheetal era minusculă, o marionetă jalnică în fața unor forțe atât de copleșitoare, încât nici măcar nu putea încerca să le înțeleagă. Aveau să o devoreze. Deja făceau asta.

— Unde e Gautam? întrebă bunul, apropiindu-se. Îi poți descrie starea?

— Nu știu. A făcut infarct. Eu… am încercat să-i dau o picătură de sânge, dar nu a funcționat, se bâlbâi ea. M-am gândit… nu știu la ce m-am gândit.

Nu își dădu seama că își smulgea pielița de pe degetul mare până nu privi în jos. Îi curgea sânge – sângele care nu era suficient. Nu ar fi fost niciodată suficient.

Buni se opri și o privi pe Sheetal în ochi, măsurând-o cu atenție.

— Spune-mi, copilă! Ce anume a provocat aceste neașteptate probleme cardiace?

Sheetal încercă să clipească, dar buni o țintui cu privirea de parcă era bătută în cuie. Își înclină capul ca și când ar fi ascultat-o. Câteva secunde mai târziu, ea dădu din cap.

— Așa bănuiam și eu. Nu știi cum să-ți mânuiești flacăra. Trebuie să remediem imediat acest lucru.

Buni îi citise gândurile! Sheetal fu atât de îngrozită, încât vru să se târască afară din propria-i piele. *Trebuia* să învețe cum să se protejeze de asta.

— Beti, cum te-am putea trimite acasă cu inima împăcată, știind că te-ai putea arde? Că i-ai putea răni pe alții? Charumati părea cu adevărat îngrijorată când adăugă: Trebuie să te învățăm să-ți

stăpâneşti abilităţile, pentru că acestea vor deveni din ce în ce mai puternice pe zi ce trece.

— Nu-ţi face griji pentru tatăl tău! interveni bunul. Chiar dacă sângele tău nu e pur, e suficient ca să-l ţină ancorat în lumea muritorilor până te întorci. Dar bunica ta are dreptate: trebuie să te instruim pentru propria ta siguranţă.

Sheetal protestă.

— Mamă?

Mama ei dădu din cap.

— Ascultă melodia. Îţi va spune întotdeauna adevărul.

Măcar atât.

Sheetal inspiră cât de adânc putu, apoi se lăsă învăluită de melodia astrală. Şuviţe de lumină stelară o legară de celelalte stele de pe cer, iar preocupările ei pământeşti se risipiră ca praful de stele pe întinderi vaste de noapte. O asiguraseră că tata avea să fie în siguranţă pentru moment.

Cu un fluierat de note moi, argintii, se topi înapoi în moment, înapoi în biroul lui buni, unde mama şi bunicii ei îi aşteptau răspunsul.

— Îmi promiteţi că-mi veţi da sângele dacă voi câştiga? întrebă ea într-un final.

Buni ridică mâinile ţinute căuş, pline cu o flacără argintie.

— Jur pe lumina care ne leagă sângele! rosti ea. Dacă va câştiga Casa Pushya, sângele este al tău.

O încolţiseră pe Sheetal. Dacă voia să-l salveze pe tata, nu avea de ales.

— Prima lecţie, ciripi ea, simulând entuziasmul. Abia aştept!

13

BUNI SE OPRI ÎN PRAGUL BIROULUI, COROANA înstelată strălucindu-i ca o lumină călăuzitoare.

— Ai mâncat destul, beti? Ţi-e foame?

Părea atât de atentă, atât de grijulie, bunica perfectă.

— Nu, spuse Sheetal, încă zdruncinată.

Pentru a-l salva pe tata, nu trebuia decât să concureze în aceasta chestie, orice era ea. Trebuia să *câştige.* De parcă asta nu era suficient, avea doar două zile la dispoziţie. Cum naiba – cum mama naibii – putea să facă asta?

Aruncase o privire peste programul detaliat al antrenamentului pe care asistenta lui buni îl trecuse pe un pergament gros şi albastru – repetiţii de voce şi instrumente, tururi ale curţii, lecţii de etichetă –, dar asta o făcea doar să-şi dorească să se ascundă undeva în siguranţă, în dormitorul ei de acasă, de exemplu, şi să ţipe până când îşi pierdea vocea şi toate aceste lucruri căpătau sens. Cum de ajunsese să depindă de *ea* soarta tatei?

Tata i-ar fi spus să fie atentă şi să ia notiţe, că aceasta era o problemă, iar problemele aveau soluţii. Se agăţă de asta ca de o frânghie, pentru a nu aluneca de pe stânca disperării.

— Nu, mulţumesc! Sunt plină.

Buni bătu din palme, o singură dată şi, într-o clipă, deveni din nou monarhul măreţ şi demn.

— Bine, atunci, să începem! Avem planificată o zi întreagă de instruiri şi antrenamente.

În următoarea oră, buni o conduse pe Sheetal într-un tur al aripii palatului unde stătea nakshatra lor, detaliind cine locuia şi în ce camere. Sheetal îşi alcătui o hartă mentală în timp ce mergeau. Poziţia fiecărei stele în ierarhia casei determina numărul de camere pe care le avea, buni şi bunul deţinându-le pe cele mai multe, desigur.

Palatul propriu-zis, îi explică buni, era dispus ca o floare cu multe petale compusă din flori mai mici, acestea fiind dedicate câte unui grup de fiinţe şi unite printr-un pod acoperit, către curtea zeilor din centru.

Una dintre acele flori mai mici adăpostea cele douăzeci şi şapte de nakshatre, fiecare în aripa ei personală. Totul era atât de minunat, cu smalţ, argint şi abanos oriunde privea, iar Sheetal nu reuşi să treacă peste sentimentul că aterizase într-una din cărţile legate în piele ale lui Charumati din camera secretă de acasă. Mergeau prin multitudinea de spaţii decorate luxuriant, dintre care multe nu aveau alt tavan decât cerul. Pe lângă oamenii atât-de-frumoşi-încât-era-dureros-să-i-priveşti, îmbrăcaţi cu hainele lor din mătase şi praf de stele. Prin luminişul cu murele cereşti şi arbori de mango albastru, aromele lor atrăgătoare parfumând aerul.

Trecând prin zona cu locuinţele aripii Pushya, buni îi arătă diferite apartamente şi îi indică pe cei care locuiau în ele. O duse pe Sheetal chiar şi în propriul ei cămin impresionant.

— Eşti întotdeauna bine-venită aici, dikri! Nu fi timidă!

Camerele lui Charumati erau în stânga.

— O voi lăsa pe mama ta să ţi le arate.

— Stai puţin, aceasta ce este? întrebă Sheetal, căci buni sărise peste camera din dreapta celei pe care o împărţea cu bunul.

— Este liberă, răspunse buni evaziv, şi este aşa de mult timp. Nările i se aprinseră când zise: Dacă aş fi putut alege eu, te-aş fi adus aici, nu în cartierul de oaspeţi cu ceilalţi campioni. O fiică din linia noastră ar trebui să stea alături de noi.

— E în regulă, sincer! spuse Sheetal, căreia i se părea că până şi camera de cămin a campionilor era mai frumoasă decât orice loc în care locuise vreodată pe Pământ.

Ca o coloană sonoră fermecătoare, melodia astrală se auzea în fundalul gândurilor sale, ademenind-o către vise fantastice. Oasele ei

cunoşteau acest loc. Voiau să se scufunde în el şi să uite orice altceva. Sheetal alungă acest gând. *Oase neloiale şi făţarnice!*

Buni îi făcu semn spre capătul coridorului îmbrăcat în opere statuare cu flori, zei şi stele din trecut. Sfeşnice argintii în formă de garuda[37] şi naga înaripate stropeau pereţii cu scântei de lumină de stele.

— Dacă vrei să vizitezi un prieten dintr-o altă casă, pur şi simplu traversezi marginea curţii şi intri în pasajul corespunzător. Sunt sigură că îţi vei face mulţi prieteni şi vei merge des în vizită.

— 27 de treceri pentru 27 de nakshatre, ghici Sheetal, ignorând subiectul prietenilor.

— Într-adevăr. Şi casa noastră este – a fost – cea mai înaltă din curte.

— Dar dacă există doar 27 de nakshatre, cum rămâne cu celelalte stele din univers?

Buni dădu uşor din cap, de parcă Sheetal tocmai ce îi confirmase o anumită teorie.

— Mama ta nu te-a învăţat prea multe despre căile noastre, nu-i aşa?

Poate era din cauză că buni părea în mod clar iritată, însă prima reacţie a lui Sheetal fu să o apere pe Charumati. Îşi înfrână acest impuls. Ce făcuse mama ei pentru a-i merita loialitatea? Nu rămăsese prin preajmă, asta-i sigur.

— Ştiu câteva poveşti.

— Şi totuşi, ne *cunoşti?*

Ce trebuia să spună Sheetal? Bineînţeles că nu îi cunoştea. Până săptămâna trecută, nici măcar nu avusese idee că mama ei plănuise să o revadă la un moment dat.

— Ştiu că ai fost crescută ca muritoare, spuse buni ferm, cu ochii ei misterioşi şi înflăcăraţi, dar aici eşti una dintre noi şi este timpul să înveţi.

Merseră mai departe.

„Una dintre noi.”

Ce însemna asta? Ce voia Sheetal să însemne asta?

Nimic, îşi reaminti ea. Tata era singurul motiv pentru care se afla aici.

Scoţând un sunet de dezaprobare, buni micşoră distanţa dintre ele şi o prinse de mână pe Sheetal.

— Opreşte-te!

Degetul mare o înţepa. Îşi rupsese din nou pieliţa.

— Niciodată să nu-ţi mai faci rău! îi ceru buni. Autoflagelarea este un obicei prostesc, un obicei al muritorilor. Trebuie să te comporţi ca fiinţa preţioasă care eşti.

Păi, da, reflectă Sheetal. *Normal că spui că sunt preţioasă. Fără mine, nu aveţi campion.*

— Îmi dau seama că sunt multe de asimilat deodată, dar este vital să înveţi cât mai mult posibil în timpul pe care îl avem. Când te-am chemat, continuă buni dându-i drumul la mână, era deja prea târziu.

Îşi vârî la loc în coc o şuviţă răzleaţă inexistentă.

— După cum spuneam, nakshatrale. Fără îndoială, există multe stele în ceruri, dar este la fel ca în curţile voastre muritoare: câteva case regale guvernează masele şi, pentru a păstra ordinea, una dintre case le stăpâneşte pe celelalte.

O strălucire argintie îmbrăca silueta lui buni. În acel moment, Sheetal întrezări ambele aspecte ale bunicii ei: bătrâna care stătea în faţa ei şi steaua aprinsă. Puterea ei era evidentă, un lucru tangibil. Iată pe cineva care condusese curţi întregi, care cântase înaintea Lordului Indra şi pe care el o ascultase.

— Foarte multă responsabilitate vine odată cu poziţia noastră. Este de datoria noastră să luminăm calea pentru alţii, să ardem puternic în întuneric. Suntem copiii posibilităţilor şi trebuie să insuflăm aceste posibilităţi şi în cei care se întorc spre flacăra noastră. Această flacără, declară buni, părând mai înaltă şi tot mai strălucitoare, este în tine, chiar dacă ai şi sânge de muritor.

— Sau poate că sângele de muritor este în mine, chiar dacă am şi flacăra, mormăi Sheetal, dar atât de

încet, încât buni nu o auzi. Am câteva întrebări, spuse ea mai tare.

Buni clătină din cap.

— Întreabă-mă în timp ce mergem.

Într-un timp foarte scurt, Sheetal află că stelele nu aveau nevoie să doarmă, ci aveau în schimb aspecte care se învârteau în cer în fiecare noapte; că exista într-adevăr un loc din care stelele urmăreau oamenii, numit Sala Oglinzilor – un loc pe care intenţiona să îl vadă cât mai curând posibil –, şi că stelele concepuseră o metodă pentru a inspira muritorii de la distanţă.

Buni o conducea acum printr-o colonadă lungă.

— Că tot veni vorba, bănuiesc că îţi va plăcea următoarea parte.

Ieşiră pe un balcon care mărginea o cameră rotundă, întunecată, cu tavanul şi podeaua descoperite sub cerul nopţii. Borcane de cristal care îi ajungeau lui Sheetal până la şold străjuiau balconul, conţinutul lor aruncând în jur o vagă strălucire argintie.

— Această cameră este interzisă vizitatorilor noştri muritori, o informă bunica ei, aşa cum sunt sigură că poţi înţelege. În fiecare noapte, golim borcane de praf de stele în ceruri. Acestea sunt bucăţile din noi care cad printre nori şi intră în imaginaţia muritorilor, ceea ce voi numiţi inspiraţie. Se încruntă, apoi adăugă: Nu are acelaşi efect ca atunci când mergeam pe pământ, dar riscul contactului direct este prea mare.

— De ce? întrebă Sheetal, aşteptându-se ca buni să-i vorbească despre strămoşii lui Dev, însă aceasta făcu doar semn spre borcanele din faţa lor.

— Ridică unul, spuse ea. Oricare.

Sheetal ridică cel mai apropiat borcan. Spre surprinderea ei, nu cântărea aproape nimic.

— Acum, răstoarnă-l peste balcon!

— Dar…

— Haide! o îndemnă buni.

Un zumzet slab răscoli aerul, mângâindu-i pielea lui Sheetal, iar ea îl inspiră cu poftă când îşi dădu

seama că venea de la buni. Bunica ei cânta.

Conţinutul borcanelor răspunse cu un contrapunct înalt, dulce, care se simţea ca însuşi dorul, în forma sa cea mai pură. Melancolie, jind, dorinţa pentru mai mult. Durerea pe care Sheetal o simţise mereu ca pe o rană veche, care nu se vindecase niciodată.

Oamenii aveau nevoie de aceasta, aşa cum cremenea are nevoie de amnar, pentru a-şi aprinde imaginaţia. Inspiraţie. Iar *ea* trebuia să fie sursa.

Aplecându-se peste balustradă, Sheetal ridică braţele cât putu de sus şi răsturnă borcanul. Un milion de stele minuscule ieşiră dinlăuntru, argintii, strălucitoare şi efervescente. Muzica lor ar fi putut fi tonul bântuitor, evaziv, al unui bansuri, al unui flaut din bambus. În loc să cadă direct în jos, se învârtiră prin cameră, gravitând în jurul lui Sheetal şi al lui buni, învăluindu-le în căldură pâlpâitoare, înainte de a dansa prin podeaua deschisă către lumea muritoare, purtând cu ele perspectiva speranţei, a viselor şi a magiei.

— Nu-i aşa că e plăcut? întrebă buni, urmărind-o cu nerăbdare. Firesc, chiar?

Se simţea bine, ca şi cum cineva aprinsese în ea o ghirlandă de luminiţe. Inima lui Sheetal tresări cu propria-i melodie, armonizându-se cu notele lui buni şi creând propriul ei ritm interior de soprană. Era cântecul astral, cântecul care o lega de nakshatra lor comună. Furnicăturile se răspândiră din mâinile ei către restul corpului, aşteptând.

— Uite! spuse buni zâmbind. Prima ta lecţie.

Sheetal, ca din reflex, întinse mâna după corzile invizibile. De-ar fi avut acum harpa sau dilruba ei!

— După cum ştii, continuă buni, vei deveni majoră de ziua ta. Am început pregătirile pentru un bal fastuos în onoarea ta, chiar înaintea concursului.

Un bal! Lui Sheetal îi surâdea un pic ideea de a fi sărbătorită în sfârşit, de a fi în centrul atenţiei, pentru că mătuşa ei nu-i permisese niciodată. Îşi putea imagina sclipirile, farmecul, ţinutele.

Balul avea să fie din argint şi cristal şi învăluit în noapte, o revelaţie dintr-un basm.

În acel moment, Pământul se simţea la un univers distanţă.

Sheetal alungă imaginile. Nu era aici pentru baluri sau visuri. I-ar fi fost atât de uşor să se lase fermecată de fantezia creată de buni! Atât de uşor să pretindă că era mai mult decât ceea ce era! Iar buni ştia asta.

— Explică-mi din nou: cum de tata va fi bine până mă întorc?

— Desigur! Sângele tău posedă suficientă capacitate de vindecare pentru a-l ţine într-o stază temporară. Practic, el va dormi până îl vei trezi.

— Peste trei zile, sublinie Sheetal. Cu tot cu azi.

Într-un fel, punând lucrurile astfel, parcă păreau mai puţin imposibile.

— Peste trei zile, cu tot cu azi. Am jurat, nu-i aşa?

Sheetal se linişti suficient ca să-şi poată imagina că planul va funcţiona.

— Putem vorbi mai mult despre concurs?

— Desigur. Ce vrei să ştii?

— De exemplu, ce au de câştigat campionii? Cumva, nu-i văd făcând asta din bunătatea inimii lor.

Buni o răsplăti cu un zâmbet mulţumit.

— Aşteptam să mă întrebi. Să continuăm. În timp ce se îndreptau spre centrul curţii înstelate, ea spuse: Patru nakshatre, altele decât ale noastre, şi-au… Cum spuneţi voi, muritorii? Şi-au exprimat dorinţa de a concura?

— Şi-au aruncat pălăriile în ring? sugeră Sheetal.

Memoră toate uşile gravate şi portretele strălucitoare pe lângă care treceau, toţi stâlpii sculptaţi în marmură, toate statuile, până când nu mai încăpu nimic. Era ca şi cum ar fi rătăcit ore în şir într-un muzeu sau pe un platou de filmare, cu excepţia faptului că nimic nu se afla în spatele ecranului şi niciunul dintre oamenii cu care se întâlnea nu era actor.

Şi niciun muzeu de pe Pământ, nici măcar cele mai ciudate, nu avea magie.

— Da, exact. Alte patru nakshatre şi-au aruncat pălăriile în ring şi ţi-au oferit patru oponenţi cu care să te lupţi. Buni flutură o mână în aer, ca şi cum ar fi alungat o muscă deosebit de supărătoare, continuând apoi: Fiecare a fost selectat pentru potenţialul său artistic, după ce a fost localizat şi observat din Sala Oglinzilor.

Aşadar, Sheetal urma să se confrunte cu patru oameni diferiţi, care fuseseră aleşi pentru că erau cei mai buni în ceea ce făceau şi care, cel mai probabil, începuseră pregătirile cu săptămâni în urmă. Minunat!

Se gândi la nakshatrele concurente aliniate pe scenă. Charumati o conduse departe înainte ca ultimul campion să fie prezentat.

— Casa Revati. Cine este campionul ei?

Gura lui Buni se curbă într-o grimasă nemulţumită.

— Un artist al cuvintelor sau ceva similar.

Două stele se apropiată, dând din cap spre buni înainte de a se întoarce la discuţia lor.

— Dar nu contează, continuă ea. Poate că te-ar interesa să ştii că nu toată lumea acceptă oferta noastră. Acest lucru este rar totuşi; până când abordăm un potenţial candidat, le evaluăm amănunţit atât nivelul de competenţă, cât şi gradul de ambiţie.

Oare şi pe *Sheetal* o priviseră aşa, măsurându-i punctele tari şi pe cele slabe? Sau presupuseră doar că era cea mai bună pentru că era pe jumătate stea?

— Dar încă nu mi-ai spus de ce şi-ar bate capul cu competiţia. Campionii, vreau să spun.

Buni se încruntă.

— Puţini muritori pot rezista tentaţiei unui astfel de premiu potenţial: recunoaştere instantanee şi apreciere universală în cronicile istoriei umane, din momentul în care se întorc acasă şi până la sfârşitul timpului. Ca un foc care nu încetează niciodată să ardă şi străluceşte falnic peste tot ce vine după.

Sheetal se holbă la ea.

— Stai, ca Shakespeare? Sau Taj Mahal?

— Într-adevăr, răspunse buni. Ce artist nu-şi doreşte să fie pomenit de toată lumea? Să ştie că munca lui transcende epoci şi culturi?

— Dar… dar cum îi contactaţi? întrebă Sheetal, gândindu-se la cât de fascinată fusese Minal de toate lucrurile de când ajunseseră aici, şi cum ar fi fost probabil şi ea, dacă nu şi-ar fi făcut griji pentru tata. Şi cum faceţi să nu înnebunească atunci când ajung aici? Lucrurile astea sunt imense!

Buni se opri în faţa a două uşi de argint incrustate cu toate cele douăzeci şi şapte de nakshatre.

— Fiecare casă trimite un reprezentant pentru a vorbi cu candidatul ales. O urmă de magie este necesară pentru a atenua orice şoc cultural, după cum ai intuit; şi, pentru a-i păstra cât mai stabili, fiecărui candidat i se permite un însoţitor muritor, la alegere. Ea zâmbi, apoi adăugă: Cea pe care ai adus-o pare destul de atentă la nevoile tale. Ai ales bine!

Acest lucru explica măcar modul în care gărzile de la porţile palatului reacţionaseră la Minal.

— Dar ce se întâmplă cu oamenii care nu câştigă?

— În acest caz, aceeaşi magie îndepărtează, mai târziu, din minţile lor toate amintirile întâlnirii cu noi. Scopul nostru nu e să fim cruzi.

Aşa că nu pot vorbi despre voi, adăugă Sheetal, amintindu-şi cum o avertizase odată Charumati să se ascundă.

Dar dacă oameni ca vânătorii de stele încă existau, era oare o idee chiar atât de proastă? Habar n-avea.

Buni arătă spre uşile duble, fiecare având câte un mâner de argint în formă de stea cu patru colţuri.

— Aceasta este camera noastră comună, un spaţiu în care stelele oricărei nakshatra se pot aduna după plac. În spatele acesteia, vei găsi camerele pentru oaspeţi. În curând va trebui să fugim la repetiţia ta, dar ai vrea mai întâi să intrăm pentru ceva de băut? Este important să-ţi arăţi faţa, astfel încât nimeni să nu creadă că ţi-e frică.

Sheetal şovăia. Să-şi arate faţa? Să-i *Fie frică?* Insulta de la ceremonia de întâmpinare îi reveni în minte. „Semimortăciune.”

Buni o atinse pe umăr, iar îngrijorarea ei era sinceră, clară şi strălucitoare în cântecul din jurul lor.

— Ascultă-mă, dikri! Alegerea este a ta. Dacă vrei să mergem direct la repetiţie, o putem face. Intenţia mea este pur şi simplu să îţi ofer toate avantajele posibile.

Poate că era naiv din partea ei, deoarece cântecul stelelor reflecta doar emoţiile pe care buni şi le dorea, dar Sheetal oricum fu mişcată de îngrijorarea ei. În plus, nu avea nimic de ascuns.

— Putem intra, răspunse ea, întorcându-i zâmbetul lui buni. Ceva de băut sună bine!

Intrară în camera comună, o încăpere pentagonală înconjurată de ferestre curbate uriaşe, luminate de felinare cu decupaje în formă de stea şi şi mai multe sfeşnice din acelea pe care Sheetal le văzuse pe coridor, împodobite cu draperii albastre şi argintii şi mobilier din abanos cu tapiţerie asortată. Stelele stăteau în grupuri mici, de câte trei şi patru, toate aruncându-i priviri suspicioase când trecu pe lângă ele.

Sheetal nu se aşteptase ca adunările cereşti să semene atât de mult cu nişte petreceri pe Pământ, fiecare persoană aparţinând câte unei bisericuţe – şi cu ea stând pe margine. Unde erau stelele

Unde erau Minal şi Padmini?

Îi era dor de Pământ. Îi era foarte dor de tata.

— După repetiţie, îi spuse ea lui buni, vreau să văd Sala Oglinzilor.

— Sunt sigură că putem găsi o oportunitate la un moment dat.

Buni o conduse la fântâna de marmură din centrul camerei, unde o slujitoare scufunda cupe de argint în lichidul ce curgea.

— Mai întâi însă, să ne concentrăm! Ai foarte puţin timp pentru a te pregăti.

A cui o fi vina? se gândi Sheetal.

Slujitoarea îşi înclină capul.

— Nectar din murele cereşti, presat din propriile noastre livezi. Aţi vrea să gustaţi?

Sheetal dădu din cap, iar slujitoarea îi oferi o ceaşcă.

Era ca şi cum ar fi băut apusurile de soare înnorate, pe care în copilărie le numise „cer din vată de zahăr”. Dulce şi răcoritor, cu o notă de aciditate.

— Buni, cât de bine l-ai cunoscut pe tatăl meu?

Buni nu o auzise. Gura i se subţie când apărură stelele care purtau însemnele Casei Revati, împreună cu un om cu părul creţ ce părea să aibă în jur de nouăsprezece sau douăzeci de ani.

— Acei parveniţi îndrăznesc să ne jignească, să creadă că am putea să le predăm pur şi simplu conducerea. De parcă ne-ar putea intimida aşa!

— Ce vrei să spui?

Acel om părea vag familiar, dar asta era tot. Lui Sheetal nu îi părea ameninţător.

Două persoane se apropiată în grabă de ele, blocându-i vizibilitatea.

— Onorată Matriarhă, celelalte case concurente au convocat o întâlnire şi doresc să veniţi cât mai curând posibil, anunţă cel mai înalt dintre cei doi vizitatori. Bună ziua din nou, fiica stelei!

Era apsara din Piaţa de Noapte, îmbrăcată într-un sari din tafta roz cu petale de lotus, cea pe care o examinase în taraba de ţesături. Un paj al stelelor, care părea să aibă în jur de zece ani, o însoţea.

— Aţi luat-o, până la urmă, spuse Sheetal. Taftaua.

Apsara adoptă postura unui fotomodel.

— Trebuie să spun că mi se potriveşte destul de bine.

— Da, fu de acord Sheetal. Ne-am întâlnit pe Pământ, o informă ea pe buni, a cărei frunte se încreţise.

— Onorată Matriarhă, spuse pajul când buni nu se mişcă să-l urmeze, convocarea aşteaptă!

Buni cugetă timp de treizeci de secunde, apoi dădu din cap.

— Spune-le că eu şi Jagdeesh îi vom primi în biroul nostru în douăzeci de minute.

— Şi Onoratul Patriarh? Să-l caut?

— Nu-i nevoie, răspunse buni. Îl voi chema prin cântec.

Pajul îşi apropie palmele, în semn că pricepuse mesajul, apoi o rupse la fugă.

— Îmi cer scuze, beti! îi spuse buni lui Sheetal. Nu doresc să te las aici, dar nu avem de ales. Te descurci să te întorci în apartamentele mele când termini cu turul pe-aici?

Sheetal nu îşi dorea nimic mai puţin decât să bâjbâie singură prin această mulţime de chipuri ciudate, dar încercă să pară că nu îi pasă.

— Mă descurc.

Buni se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Faci parte din Casa Pushya. Cântecul nostru răsună în oasele tale. Lumina noastră este lumina ta. Nu are importanţă ce-ţi spun alţii!

— Cât de încântător! gânguri apsara, în timp ce buni se îndepărta. Totul era atât de îngrozitor de *plictisitor* pe aici. Dar acum, că aţi apărut voi, muritorii…

— Înţeleg. Cât timp a trecut de când v-au vizitat ultimii oameni? întrebă Sheetal. Cu cât vorbea mai mult, cu atât putea să amâne mai mult să-l abordeze pe campionul Casei Revati şi să se prezinte.

— O, poate jumătate de mileniu? Cine mai poate ţine minte?

Apsara începu să-i povestească ceea ce păreau a fi cele mai suculente bârfe ale curţii, dar Sheetal era prea uluită ca să se poată bucura de ele.

Cea mai recentă întrecere avusese loc acum *cinci sute de ani?* iar cei de-aici se aşteptau ca ea să o câştige pe cea de acum, cu zero cunoştinţe sau experienţă?

Poţi face asta, îşi aminti ea, bând din ceaşcă şi dând din când în când din cap la pălăvrăgeala apsarei.

Te descurci grozav!

Păcat că nu credea niciun cuvânt.

Şi acolo, apropiindu-se ca un miraj, era un alt tip de muritor familiar. Un tip care de fapt arăta exact ca prietenul ei.

Bine, acum chiar halucina. Nu?

Chiar şi în blugi şi tricou, Dev Merai era la fel de frumos ca stelele.

14

SHEETAL TREBUI SĂ SE UITE DE DOUĂ ORI, INIMA zvâcnindu-i în piept. Cu excepţia cazului în care Dev avea o sosie, era chiar el.

De ce s-ar fi aflat aici? StrăMoşul său o închisese într-o cuşcă pe femeia pe care susţinea că o iubeşte, după ce ea încercase să plece, şi o abuzase când aceasta nu făcuse ceea ce dorea el. Şi, pe deasupra, îi şi extrăsese sângele pentru profit.

Sheetal vru să-l strige pe Dev. Dar nu se putea opri din a se holba pentru suficient timp să-şi recapete răsuflarea.

Stelele roiau în jurul lui, aparent fără a înţelege conceptul de spaţiu personal. Îi puneau întrebări, abia lăsându-l să răspundă la una înainte să o arunce pe următoarea.

— Conduci o maşină? întrebă cineva. Cum este?

O a doua stea o împinse pe prima la o parte.

— Nu, spune-ne dacă ai jucat vreodată într-un film. Este adevărat că laşi o parte din tine în spatele camerei?

Dev privea nesigur de la o stea la alta, în timp ce încerca şi nu reuşea să creeze o oarecare distanţă între ele.

— Ăăă…

— Hei, hei, oferiţi-i puţin spaţiu! le ceru omul cu păr creţ din spatele lui, care trebuia să fie campionul Casei Revati, făcând astfel stelele să se îndepărteze. Înţeleg că sunteţi curioase, dar nu-l sufocaţi pe tip!

Sheetal îşi menţinea ochii aţintiţi la profilul lui Dev, sperând că îi va simţi privirea săpându-i în craniu. Sperând că-l va durea.

Dacă îl duru, nu reacţionă, aşa că Sheetal merse direct spre el, ignorând expresiile uluite din jur, şi îl bătu pe umăr.

El ridică capul, iar acum ea nu mai putea nega că e Dev, de la ochii întunecaţi pe care îi admirase, până la gura familiară, pe care acum îşi aminti cu ruşine că o sărutase. Îi era foarte ruşine. Mintea ei

rătăci înapoi la după-amiază de ieri, în patul lui, făcând-o să se înroşească.

— Părul tău, răsuflă el. Uau!

— Ce cauţi aici? întrebă ea, urând cum o parte din ea se bucura să-l vadă, să-l audă admirându-i cozile strălucitoare.

Ce era în neregulă cu ea?

— Şi eu mă bucur să te văd! răspunse Dev, de parcă ar fi întâlnit-o pe neaşteptate într-o pauză, la şcoală.

Ea îl apucă de încheietura mâinii şi un şoc îi străbătu pe amândoi, făcând-o să se înfioare.

— Trebuie să vorbim.

El se smuci.

— A, deci *acum* vrei să vorbeşti?

Bărbatul cu părul creţ se găsi să aleagă taman acel moment pentru a se alătura discuţiei lor.

— Bună! spuse el, întinzând mâna spre ea pentru a face cunoştinţă. Deci tu eşti faimoasa Sheetal. Ai fugit înainte să te pot saluta la ceremonia de întâmpinare.

— Bhai[38], mormăi Dev, privind în jos.

„Bhai.” Sheetal îşi dădu seama de unde îl ştia pe acest tip. Fotografiile de pe peretele lui Dev. Jeet. Flacăra interioară îi scânteie, gata să ardă totul din jur.

— Îmi spune şi mie cineva ce se petrece?

— Poate că ar trebui să ieşim afară, sugeră Jeet încet şi, fiindcă stelele din Casa Revati – şi acea apsara – erau cu ochii pe ei, Sheetal nu putu refuza.

Ea îşi lăsă ceaşca pe jumătate goală pe o masă din apropiere şi dădu din cap.

— Scuzaţi-ne un minut! spuse Jeet anturajului său, care le făcu celor trei suficient loc ca să treacă.

Se grăbiră prin uşile duble şi pătrunseră pe coridor, unde Sheetal îşi întoarse privirea spre Dev.

— Ce *cauţi* aici?

Jeet zâmbi agreabil.

— Ştiu că lucrurile au scăpat de sub control, dar n-a fost deloc vina lui.

— Au scăpat de sub control? L-ai trimis să mă spioneze!

Întrucât buzele ei stupide continuau să o furnice, îi era mai uşor să-l privească pe el decât pe Dev.

Jeet ridică mâinile.

— Ai dreptate. Am întrecut măsura şi o recunosc! N-ar fi trebuit niciodată să-i cer să facă asta. Când Sheetal nu spuse nimic, el continuă: Poţi să crezi despre mine că-s un ticălos, dar nu-l învinovăţi pe el. Chiar m-a certat după ce te-a cunoscut, aşa că am dat înapoi.

Se mişcă pentru a sta chiar în faţa ei şi, preţ de o secundă, păru că pielea lui avea o tentă palidă de argintiu. Dar apoi îşi dădu seama că el doar reflecta propria ei flacără furioasă. Ca şi întregul hol, de altfel.

— Ce încerci să spui? Da, m-ai spionat, dar este în regulă pentru că te-ai oprit?

— Nu. Încerc să-mi cer scuze.

Jeet şi Dev nu semănau deloc, dar acea expresie autodenigrantă era sută la sută Dev.

— Şi nu prea-mi iese, nu? Ascultă, îmi pare rău!

Împotriva voinţei sale, Sheetal se mai înmuie niţel. Ea dădu din cap, încordată. Nu se aşteptase la scuze, dar nici nu era pregătită să-l ierte. Şi nici pe Dev.

— Ei bine, vă las să povestiţi, dar serios, Dev încerca doar să facă ceea ce trebuie. Vreau doar să ştii asta.

Jeet dădu din cap şi dispăru înapoi în camera comună.

Acum, că erau singuri, Sheetal nu ştia unde să se uite. Fiecare părticică din ea era prea conştientă de cât de aproape se afla Dev, de cum un ultim pas era tot ce trebuia să facă pentru a-l atinge. În cele din urmă, privirea îi poposi pe un petic de perete chiar în spatele urechii lui.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce eşti aici?

Dev îşi încrucişă braţele.

— Am crezut că nu vrei să auzi nimic din ce am de spus.

— Vorbeşti serios? întrebă Sheetal, căreia nu-i venea să creadă ce aude.

— Sunt aici ca să-l susţin moral. Colegul de încredere sau însoţitorul muritor, aşa cum îl numesc aici.

— Presupun că n-ar trebui să mă surprindă, spuse ea. Ce nu înţeleg e de ce şi-ar dori cineva să aibă drept campion nepotul unui stră-bla-bla bunic torţionar de stele.

Era atât de nervoasă, dar ceva perfid din adâncul ei voia să uite totul şi să-l sărute. Asta o înfuria şi mai tare. Se sprijini de perete, încercând să pară plictisită.

— Cât timp o să-mi mai scoţi ochii cu asta? întrebă Dev spre tavanul mozaicului. Nu-i ca şi cum am eu vreo vină. Şi nici Jeet.

— Nu, dar… dar, se bâlbâi Sheetal. Dar ştiai ce sunt şi te-ai prefăcut că nu ştii!

Pe zei, de ce îi venea să plângă? Era doar un băiat prost.

Doar băiatul prost care ştia că sunt o stea şi m-a spionat.

Dev îşi băgă mâinile în buzunare.

— Uite, niciunul dintre noi nu a crezut în legenda familiei, bine? Dar apoi a apărut cineva din nakshatra Revati şi l-a rugat să fie campionul lor.

Ar fi trebuit să te aleagă pe tine. Ea alungă gândul, îngrozită.

— Cum au auzit de el?

— Scrierile lui au început să fie cunoscute. Ştii, cum sunt chestiile din *New Yorker?* Ficţiune literară?

— Vărul tău scrie pentru *New Yorker?* întrebă Sheetal, care nu se putu abţine să se arate impresionată. Nu mi-ai spus asta niciodată.

— Nu, dar vrea. Oricum, comunitatea desi de acolo îl tot laudă, mai ales după ce a câştigat o bursă Flying Start în toamna trecută. Dev zâmbi mândru, apoi continuă: N-a avut o copilărie la fel de uşoară ca a mea, ştiai? Însă el mi-a susţinut mereu muzica, indiferent de ce spuneau ceilalţi. Merită şansa asta.

— Dar este un vânător de stele. Un *vânător de stele!* exclamă Sheetal, uitându-se fix la el şi aşteptând ca el să proceseze informaţia. De ce sunt stelele de aici câtuşi de puţin de acord cu asta?

El îi aruncă o privire enervată.

— Nu crezi că exagerezi puţin? La fel de bine ai putea să-mi spui şi *mie* vânător de stele. Au trecut, nu ştiu, cincisprezece generaţii de când s-a întâmplat asta. Majoritatea familiei mele nici măcar nu crede că existaţi.

Să exagereze? Sheetal ar fi putut ţipa.

— Atunci, de ce continuă să spună acea poveste îngrozitoare?

— Ţi-am spus doar. E ceva ciudat, ceva ce îi face să iasă în evidenţă, ca atunci când oamenii spun că sunt descendenţii lui Jack Spintecătorul. Chiar crezi că asta face din fiecare persoană care îi împărtăşeşte ADN-ul unui criminal în serie?

Aşa pusă problema, suna foarte prostesc. Obrajii i se îmbujorară.

— Mă rog! Ţi-a plăcut, de fapt, de mine?

Ar fi vrut să-l rănească, dar el părea doar confuz şi un pic vulnerabil.

— Bineînţeles ca da. De ce întrebi asta?

— Dar vărul tău te-a făcut să vorbeşti cu mine. Aşa ai zis.

Sheetal nu ştia de ce insista cu asta. Ce spera să se întâmple?

— Uite, toată lumea de aici ştie că mama ta a avut un copil pe Pământ. Bănuiesc că e un lucru destul de însemnat? Şi steaua din Revati i-a spus…

— I-a spus lui Jeet şi el ţi-a cerut să mă spionezi, termină Sheetal pentru el, care simţea că o înţeapă gâtul şi care se trezi rupându-şi iar pieliţa. Deci ce i-ai raportat? Am fost utilă? E pregătit să câştige competiţia, acum că are informaţii speciale despre stele şi punctele noastre slabe?

— Nu a fost aşa! protestă Dev, apropiindu-se de ea. Nu i-am spus nimic.

— Doar pentru că eu nu am avut să-ţi spun nimic, replică Sheetal, clătinând din cap.

Deşi parcă totuşi îl credea; asta era cea mai rea parte.

— Sheetal, ascultă…

Şovăi, apoi se opri de tot, în timp ce un grup de stele trecea pe lângă ei. Stelele dădură din cap către Dev, dar se încruntară la ea. În schimb, ea se forţă să le zâmbească larg.

— Scuteşte-mă, Dev! spuse ea în clipa în care plecaseră. Recunoaşte că ai încercat să mă foloseşti!

— Păi, amândoi am greşit. Tu ai fugit fără să mă laşi să-ţi explic!

Sheetal râse.

— Amândoi am greşit.

Cum a fost cazul cu sărutul. Râuri de flăcări argintii îi umplură braţele şi faţa. Ce-ar fi fost dacă *asta* s-ar fi întâmplat când se sărutaseră?

— Glumeşti, nu?

Cu ochii mari, el păru că se micşorează de tot.

— Nici tu nu mi-ai spus că eşti o stea.

Se bucură că îl sperie, îşi spuse în sinea ei, chiar şi când flăcările se stinseră. Chiar se bucură.

— Serios? Am fost împreună timp de *trei luni.*

— Aşa, şi? Era mai bine dacă treceau şase luni?

Dev părea sceptic.

— Un an? Zece ani? Aveai de gând să-mi spui vreodată?

— O, nu! făcu Sheetal, întrebându-se cum putea el să dea vina pe ea? Nu e vina mea. Nici măcar să nu încerci!

— Încerc doar să spun că ai avut motivele tale, la fel ca şi mine.

Lui Sheetal nu-i venea să creadă cât de calm părea el.

— Motive? Pe bune?

Făcu un pas spre ea, cu zâmbetul plin de speranţă când îi întinse o mână.

— Uite, mi-e dor de tine. Nu putem să ne întoarcem la cum era înainte?

Ba da, şopti o parte jalnică din ea. O îndemna să-i spună că şi ei îi era dor de el. Îngropă acea parte cât

de adânc putu, unde nimeni nu ar fi putut-o găsi vreodată. Pentru că nu putea spune da.

— Să ne întoarcem la cum era înainte? replică ea în schimb. Vrei să spui, când mă foloseai pentru a-ţi scrie cântecele? Sau ce zici să ne întoarcem la cum l-am ars pe tata din cauza ta? E bine aşa?

Să se simtă şi Dev la fel de rănit ca ea.

Mâna lui căzu moale pe lângă corp.

— Din cauza *mea?*

— Da. Eram atât de supărată când am ajuns ieri acasă, încât nu m-am putut controla. Dacă nu m-ai fi minţit…

Privirea caldă a lui Dev deveni opacă.

— Ai dreptate! Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme că ştiam că eşti stea, bine? Şi eu m-aş fi supărat. Sheetal deschise gura, dar el continuă: Dar nu-mi spune că te-am făcut să-ţi arzi tatăl. *Tu* ai făcut-o.

Focul din Sheetal se stinse, un chibrit fumegând. Alunecă pe lângă perete, în jos. Avea dreptate. Ea o făcuse. Era numai vina ei.

Dev deschise uşile, apoi se răsuci spre ea.

— Şi, ca să ştii, trebuia să sosesc aici în noaptea petrecerii, când a venit Jeet. Dar nu am făcut-o pentru că am vrut să petrec mai mult timp cu tine. Şi apoi, pentru că nu am vrut să dispar imediat după ce ne-am certat. Scutură din cap, adăugând: Nici nu ştiu de ce m-am deranjat!

Ghemuindu-se, Sheetal icni:

— Dar încă îl susţii?

El dădu din cap.

— Da.

— Chiar dacă ştii că sunt rivala lui?

Dev nu dădu din nou din cap, însă nici nu era nevoie.

Inima lui Sheetal se rupse într-un infinit de bucăţi.

— Atunci cred că ştim amândoi cum stau lucrurile, murmură Sheetal atât pentru ea, cât şi pentru el.

— Da, răspunse Dev. Aşa cred şi eu.

Dispăru înăuntru, lăsând uşile grele să se închidă în urma lui.

✶

Ascunsă în spatele unui dulap din biroul lui buni şi bunul, Sheetal asculta adunarea certându-se din cauza ei. Un grup de stele, purtând diademe ca ale bunicilor ei, stăteau în jurul mesei oficiale, ignorând paharele din cristal argintii din faţa lor şi uitându-se urât spre familia ei.

O stea de vârstă mijlocie din Casa Magha termină să argumenteze de ce era nedrept să existe un campion pe jumătate stea, dar, în loc să răspundă, bunul doar trase uşor paharul spre el. Niciunul dintre delegaţi nu rată gestul. Cântecul sideral se întuneca de la ostilitatea lor, iar lumina stelelor, suficient de strălucitoare cât să copleşească până şi ochii lui Sheetal, învăluia întreaga cameră.

Cu toate acestea, buni doar zâmbea. Lângă ea, Charumati ţinea un sul strâns rulat, prins cu bolţuri rotunjite de argint. În locul lor, Sheetal ar fi fost lac de transpiraţie, dar mama şi bunica ei erau pur şi simplu senine, graţioase şi strălucitoare, la fel de stăpâne pe sine ca şi cum ar fi sorbit ceai într-o grădină. Un pic jignite că erau deranjate, poate, dar atât.

— Dacă protocolul nu este menit să fie respectat, întrebă steaua din Casa Magha, de ce să ne mai deranjăm cu un concurs? Ce îmi împiedică casa să revendice pur şi simplu tronul chiar acum?

— Dacă este atât de simplu, adăugă o stea-femeie mai tânără, eu consider aşa: curtea aparţine nakshatrei Ashvini!

O stea cam de vârsta lui buni din Casa Krittika îşi ridică ceaşca doar pentru a o lăsa înapoi cu zgomot.

— Poţi tânji la putere cât vrei, Eshana. E dreptul tău. Dar asta nu înseamnă să încalci reglementările.

— Noi am respectat regulamentul şi am selectat campioni pur muritori, spuse steaua din Casa Ashvini. De ce nakshatra Pushya nu urmează aceleaşi reguli?

— O întrebare corectă, replică buni cu răceală, pe un ton cât se poate de regal. Vă rog, permiteţi-mi să pun şi eu o întrebare: unde anume scrie în statut că un campion trebuie să aibă numai sânge muritor?

Ea îi făcu semn lui Charumati, care îşi desfăcu sulul şi lăsă un capăt al pergamentului să se desfacă.

Charumati trecu un deget lung pe text.

— „Calificări pentru eligibilitate: fiecare potenţială nakshatra trebuie să numească un campion muritor. Campionul trebuie apoi să fie antrenat şi pregătit să concureze.” Ciudat – nu văd nimic stipulat dincolo de asta.

Steaua din Casa Magha se încruntă.

— Dă-mi să văd şi eu!

Când Charumati îi oferi sulul, el i-l smulse.

— Este vorba despre spiritul legii, Eshanaben, spuse steaua din Casa Krittika, dând din cap. Nu despre litera ei.

Buni îşi încrucişă braţele.

— Nimeni nu vă împiedică pe vreunul dintre voi să caute un campion muritor cu sânge naga sau sânge apsara. Faceţi asta acum, cu binecuvântarea mea! Eu am vrut doar să aleg un campion muritor din familia mea.

— Atunci regulamentul trebuie să fie rescris pentru specificitate, declară steaua din Casa Ashvini.

— Cu siguranţă, admise Charumati. Vom face toate pregătirile pentru următorul concurs.

Sheetal aproape că râse cu voce tare. Era oarecum distractiv să le privească pe buni şi pe Charumati manipulând pe altcineva.

Când bunul clătină din cap, avertizând-o, îşi dădu seama că păşise prea departe de dulap şi se făcuse vizibilă. Cu inima urlându-i ca o alarmă, se trase înapoi.

Dar el nu fu singurul care o observă. În timp ce ceilalţi reprezentanţi ai nakshatrelor concurente continuau să se certe şi să protesteze, o femeie de vârsta lui Charumati arătă spre Sheetal.

— Şi iată-o pe ea însăşi, sursa disputelor. Gălăgioasă şi nepricepută, o ameninţare pentru nakshatra pe care o reprezintă.

Pulsul lui Sheetal bătu şi mai tare, iar prin minte îi trecu un gând îngrozitor. O, pe zei, oare aceste stele îi auziseră sentimentele la adresa lui Dev? Furia, dorul, toate expuse în faţa străinilor – îşi dorea să fugă cât mai departe de propriul trup. Era pe jumătate stea, aşa că de ce n-ar fi putut să se dizolve în lumină pură şi să dispară prin perete?

Neştiind ce altceva să facă, se căzni să adopte o expresie amabilă şi le făcu cu mâna.

Steaua care atrăsese atenţia asupra lui Sheetal zâmbi. Avea un ten neted, perlat, şi ochi mari, înţelepţi, iar şuviţele ei de argint erau împletite cu diamante negre. Trebuia să fie din Casa Revati, dar, spre deosebire de ceilalţi, nu avea diademă.

— O, toată lumea ştie cât de mult îţi pasă de sfinţenia regulilor, Charumati! rosti ea mieros. La urma urmei, nu tu ai fost cea care a încălcat interdicţia propriei case de a vă însoţi cu muritorii?

Sheetal se întrebă ce se întâmplase între această persoană şi mama ei, încât acum era atât de răzbunătoare. Fuseseră prietene? Rivale? Nu se aveau deloc bine, cu siguranţă.

— Şi acum ţi-ai cooptat fiica pe jumătate muritoare pentru a te ajuta să recâştigi curtea, o acuză steaua din Casa Revati, veselia ei domolindu-se. Nu te vei schimba niciodată, nu-i aşa, Charumati? Totul este doar despre tine şi ce-ţi convine ţie.

Sheetal îi aruncă o privire bunului ei. Expresia lui blândă se asprise, dar rămase tăcut.

— Ei sunt consecvenţi, fu de acord steaua din Casa Magha. Atât Eshana, cât şi Charumati. Iar acum, casa lor crede că vor redobândi rolul de conducători ai noştri.

— Cu o răzgâiată pe jumătate muritoare scoasă la înaintare, nici mai mult, nici mai puţin!

Steaua din Casa Revati părea dezgustată, dar strălucirea din ochii ei trăda cât de mult se bucura

de asta.

— Nu aveţi niciun pic de ruşine, niciunul dintre voi?

— Haide, Rati, spuse Charumati, recuperând sulul şi rulându-l.

Deşi vocea îi era rece, mânia ei răsuna în melodia astrală, doar crescendo şi bas.

— Cunosc foarte bine ce părere ai despre mine, dar nu ai niciun motiv să o aduci pe fiica mea în discuţie.

Rati zâmbi, un zâmbet dur şi ascuţit.

— A, dar tu ai adus-o în discuţie, în calitate de campioană! Eu doar scot în evidenţă nedreptatea întregii situaţii.

— Destul! interveni buni, cu ochii ei căprui-argintii scânteind. Nu voi mai îngădui niciun cuvânt împotriva rudelor mele.

Steaua din Casa Ashvini se strâmbă.

— Te rog, Rati, încetează cu insultele! Ţelul nostru nu este să mâniem Casa Pushya.

— Adevărul este acum considerat o insultă? făcu Rati, sorbind din băutură. În ce epocă interesantă trăim!

— Desigur că vezi şi tu cusurul în asta, Jagdeeshbhai? întrebă steaua din Casa Krittika. Aceste lupte care se dezlănţuie între casele noastre – nu le vei pune capăt?

Bunul îşi puse mâna pe umărul lui Sheetal.

— Stimaţi colegi, sunt pe deplin de acord că animozitatea dintre nakshatre aduce rău tuturor. Tocmai din acest motiv, deoarece am constatat că nu există încălcări ale regulamentelor în acest moment, vă sugerăm să încheiem această discuţie şi să permitem concurenţilor, mai degrabă decât oricăruia dintre noi şi prejudecăţilor noastre, să decidă rezultatul!

Ceilalţi delegaţi schimbară priviri nemulţumite.

— Întrucât nu încălcaţi statutul, rosti încet steaua din Casa Magha, de parcă cuvintele i-ar fi provocat durere, nu am de ales decât să accept. Se ridică să

plece, adăugând apoi: Să ştiţi totuşi că mă *voi* ocupa de reformarea reglementărilor, Casă Pushya!

— Chiar te rog! replică buni cu amabilitate. Specificitatea poate aduce numai lucruri bune.

Erau atât de multe lucruri pe care Sheetal nu le ştia, dar un lucru era sigur nu avea de gând să lase o grămadă de stele supărate sau pe oricine altcineva să se interpună în calea misiunii ei. Tata avea nevoie de ea.

— Vă mulţumesc tuturor, spuse ea, pentru această ocazie de a vă expune îngrijorările! Aştept cu nerăbdare să ne revedem la concurs!

— Acum, dacă ne scuzaţi – Charumati îi aruncă lui Rati un zâmbet dulce ca jalebi[39] –, antrenamentul campioanei noastre ne aşteaptă.

Rati se înclină uşor în timp ce se îndreptă spre uşă. Când trecu pe lângă Sheetal, şopti:

— Sunt sigură că ne vom întâlni din nou, fată muritoare. Foarte curând.

15

— MERGEM? O ÎNTREBĂ CHARUMATI PE SHEETAL. Orele de canto te aşteaptă şi timpul nostru se scurge.

Sheetal cu siguranţă nu avea nevoie de împrospătarea memoriei. Competiţia urma să aibă loc în mai puţin de două zile şi dimineaţa deja trecuse. Aproape că auzea numărătoarea inversă în ureche.

— După tine.

Dar la patruzeci de minute de când începuseră repetiţiile, ea era gata să o uşchească din curtea centrală. Mai întâi, irosise douăzeci de minute scormonindu-şi creierul după melodii pe care le putea cânta din gură şi la instrumente, unele cât mai complicate, pe care le ştia suficient de bine, încât să-i iasă fără săptămâni întregi de repetiţii, însă parcă cineva îi ştersese de tot memoria.

În cele din urmă, alesese doi posibili candidaţi, o baladă populară irlandeză şi un bhajan[40] hindus clasic, când Charumati o anunţă că vor face exerciţii de încălzire.

— Să începem cu trilul buzelor.

— *Tu* n-ai nevoie să faci asta când cânţi, mormăi Sheetal.

Ea evitase întotdeauna acest exerciţiu special; nu ai cum să nu te simţi prost când faci „brbrbr” ca un copil care se strâmbă la tine. Oare şi Dev făcea asta?

— Eu nu sunt pe jumătate muritoare, spuse Charumati simplu. Tu, da.

Sheetal făcu exerciţiul cu reticenţă, până când fu sigură că buzele ei aveau să se desprindă. *Pentru tata,* îşi aminti ea.

— Bun! aplaudă Charumati, care apoi se postă în faţa lui Sheetal şi o apăsă pe claviculă, dându-i forţat umerii înapoi. Dar trebuie să te străduieşti să păstrezi o postură adecvată. Acum, fredonează pentru mine!

În timp ce mama ei îi ţinea umerii în acea poziţie, Sheetal fredona, încercând să-şi relaxeze corzile vocale. Învăţase tehnica de încălzire din tutoriale on-line, dar era complet diferit să aibă pe cineva care să o critice.

Apoi Charumati o conduse în sus şi în jos pe portativ, făcând-o pe Sheetal să îl parcurgă iar şi iar. Păru să treacă o eternitate până ce mama ei fu mulţumită şi făcu un pas în spate.

— Cred că suntem gata să încercăm să cântăm.

În sfârşit! Sheetal trase aer adânc în piept, până la diafragmă. Se gândi la cât de grozav se simţea cântând, cât de natural. Cum ar fi vrut mereu să fie văzută şi cum exact acum venise şi şansa ei. Deschise gura. Şi îşi aminti cât de expusă fusese la micul dejun, cu toate sentimentele înşirate în faţa întregii curţi. Primele note ale baladei i se revărsară din gât şi fură stridente. False. O batjocură.

Chiar şi Charumati tresări, sprânceana ei netedă arcuindu-se.

Sheetal fredonă, apoi încercă din nou. De data aceasta, îl auzi pe Dev rugând-o să cânte cu el şi întregul dezastru care urmase. Gâtul i se închise. Nu avea nicio şansă. Avea să-l dezamăgească pe tata.

— Din nou! îi ceru Charumati. Cântecul este în tine.

Sheetal făcu greşeala de a arunca o privire spre publicul imaginar din rândurile interminabile de scaune, scena pe care Onoraţii Matriarhă şi Patriarh – câte doi conducători pentru fiecare nakshatra, aşa cum îi spusese buni – aveau să conducă întregul eveniment, iar ea se înecă. Vocea ei tremură. Se spulberă ca sticla.

Unde era acum talentul pe care fusese întotdeauna atât de nerăbdătoare să-l arate?

— Poate că mai degrabă ar fi trebuit să rezervăm sala pentru repetiţia de mâine, observă în cele din urmă Charumati, încercând să pară veselă. Poate că un cadru mai intim ţi-ar îngădui să te simţi mai în largul tău.

Sau cum ar fi să nu particip deloc la acest concurs? chibzui Sheetal. Toată lumea se comporta de parcă fusese dintotdeauna aici. Ca şi cum crescuse cu această parte a familiei sale şi le împărtăşise toate valorile şi obiectivele.

Cum ar fi putut ea să facă acest lucru? Nici măcar nu ştia care erau valorile şi obiectivele lor. Nici măcar nu-şi cunoştea mama.

Cinci sute de ani. Aveau nevoie ca ea să fie muritoare, dar se aşteptau să fie stea.

Ea se imagină şovăind, împiedicându-se de nota greşită, uitând versurile şi pierzând întregul concurs.

În timp ce Dev era martor la fiecare gafă. Casa Pushya ar fi putut la fel de bine să împartă floricele.

Era ridicol. Ştia să cânte mai bine decât orice altceva. Ridicându-şi mâinile şi scoţându-şi pieptul în afară, încercă un singur do lung.

Nota ieşi ca un scârţâit.

Chiar în timp ce mai multe stele se strecurată în curte, conduse de o fată muritoare cu părul ţepos, care avea două marionete Kathputli într-un săculeţ. Priyanka.

Punându-şi mâinile pe şolduri, Priyanka o măsură pe Sheetal din priviri. Când îşi înclină capul, şuviţele mov din părul ei brunet străluciră.

— Ei, ia te uită pe cine am găsit! Fata-stea care crede că poate pur şi simplu să dea buzna în ultimul ceas şi să ia mese de lux cu familia ei, de parcă e mai bună decât noi, *oamenii.*

— Marionetele tale sunt cu adevărat speciale, răspunse Sheetal.

Ea refuză să muşte momeala. În plus, o înţelegea. În locul Priyankăi, şi ea ar fi fost furioasă.

Dar nu era aici pentru glorie. Era aici pentru tata.

Stelele se încruntară la Priyanka, apoi la Sheetal.

— Nu trebuie să te împrieteneşti cu ceilalţi campioni.

— Nu-ţi face griji! Nu vreau să fiu prietenă cu cineva care cântă ca o raţă. Ce mai campioană!

Priyanka îşi dădu ochii peste cap. Cercelul cu rubin din nas sclipea în lumina argintie a stelelor

care o înconjurau ca santinelele.

— Bănuiesc că asta îţi aduce nepotismul – o amatoare lipsită de talent!

Lansă acuzaţia ca pe o săgeată asupra lui Charumati, care o privi cu ochii mijiţi, dar nu zise nimic. Câteva dintre celelalte stele chicotiră.

Intenţia lui Sheetal de a fi amabilă se împrăştie în vânt.

— Dacă aş fi în locul tău, eu aş pleca acum acasă, spuse Priyanka. Evită jena de a lăsa toată curtea să vadă cum te bat.

Scoase un măcănit, o imitaţie deprimant de fidelă a tragicei încercări a lui Sheetal de a scoate un do de sus.

Acum, chiar şi stelele care nu chicotiseră zâmbeau în spatele mâinilor duse la guri.

Arzând de ruşine, Sheetal fugi pe lângă Priyanka. Cozile ei de lumină stelară îi atârnau pe faţă, tachinând-o.

„Jumătate de stea. Semimortăciune. Sută la sută impostoare.”

Muzica ei era singurul lucru de care fusese întotdeauna sigură şi, prima oară când o auzise un străin, se făcuse de râs.

Cum avea să reuşească? Tot ce îşi dorea era să plece. Acasă, cel puţin, cunoştea regulile.

Charumati o ajunse din urmă la ieşire.

— Vor exista întotdeauna oameni care vorbesc prin săgeţi şi suliţe. Nu trebuie să te laşi străpunsă de reaua lor voinţă.

— Te rog, spuse Sheetal, încercând să pară că nu îi pasă, lasă-mă să merg să-l văd pe tata!

Aşadar, aceasta este legendara Sală a Oglinzilor, cugetă Sheetal. Arăta cam ca o atracţie de la un bâlci de pe Pământ. Pereţii din cristal negru erau luminaţi de oglinzi de toate dimensiunile şi formele, fiecare înrămată într-un satin albastru-închis, împodobit cu pietre preţioase în formă de stea. Atâta doar că holul era mult prea elegant pentru a fi ca la

un bâlci, semănând mai degrabă cu un palat făcut din gheaţă sclipitoare.

Minal şi Padmini, care o găsiseră în timp ce venea aici, trecură prin cameră, verificându-şi reflexiile.

— Oglinzile astea chiar îmi arată latura bună, decise Minal, dacă pot spune asta, şi pot.

— Nu te ataşa prea mult de propria ta splendoare! o tachină Charumati. Nu putem zăbovi. Îi zâmbi lui Sheetal, apoi adăugă: Câteva minute ar trebui să fie suficiente pentru scopurile noastre.

Ar trebui. Dar Sheetal rămase în spate, urmărind un trio de stele adunate în jurul unei oglinzi ce comentau ceva despre o petrecere de nuntă. Acum, când era aici, îi era frică.

Stelele chicotiră la ceva ce ea nu văzuse, iar Padmini o apropie pe Minal de oglindă pentru a se vedea mai bine.

— Ar trebui să fie bine, murmură ea.

În oglindă, mireasa, captivantă într-un kameez gharara{41} albastru-aprins şi purtând bijuterii din aur, stătea alături de mire, care purta un sherwani{42} de culoarea fildeşului şi un turban crem cu auriu. În jurul lor, oaspeţii dansau un dandiya raas{43}, bastoanele lor înfăşurate în pânză lovindu-se unul de altul şi apoi retrăgându-se. Mireasa, ignorând ezitarea mirelui de a dansa, îi întinse două dandiya{44}. „Soţia ta spune că trebuie", zicea ea. În cele din urmă, mirele râse şi o urmă în horă, unde reuşi să păstreze ritmul.

— Este ca televizorul muritorilor, explică Charumati. Un serial interminabil, plin cu delicii. Aşa l-am găsit pe tatăl tău, Sheetal.

Poate că Minal era fermecată de toate acestea – şi de Padmini –, iar pentru Charumati era ceva obişnuit, dar chiar acum, Sheetal dorea doar ceva urât şi uşor digerabil. Toată această frumuseţe era copleşitoare în bogăţia sa, ca şi cum ai mânca trei boluri de mousse de ciocolată unul după altul.

Aşa cum făcuse tata într-o iarnă, când ea îl provocase. Spunea că nici măcar nu mai poate să se uite la ciocolată în lunile următoare, deşi asta nu îl împiedica să guste, pe furiş, din negresele coapte de ea. Lui Sheetal îi era atât de dor de el, încât parcă îi venea greu şi să respire.

Şi Charumati fusese acolo. La fel, şi Minal.

— Îţi aminteşti, şopti Sheetal, îndepărtându-se de stelele care priveau oglinda, Revelionul când am făcut mousse de ciocolată şi am ieşit să privim focurile de artificii, iar după aceea Minal ne-a fost DJ şi eu am cântat, în timp ce tu şi tata aţi dansat în zăpadă?

Câţi ani să fi avut, şapte? Tata o lăsase pe spate pe Charumati şi cei doi dansaseră un tango mişcându-se exagerat, până când atât Sheetal, cât şi Minal ajunseseră să se tăvălească de râs pe iarba îngheţată. La îndemnul lui Minal, Sheetal începuse să cânte melodii tot mai ciudate, până când încheiase seara cu una lentă. Tata o trăsese pe Charumati spre el, legănându-se pe melodie, şi cei doi se priviseră în ochi de parcă nimeni altcineva nu mai exista pe lume, nici atunci, nici altcândva.

— Bineînţeles că da. Ochii lui Charumati străluceau ca două luni gemene când adăugă: Aceasta este una dintre cele mai preţuite amintiri de când eram împreună. Minal te-a pus să cânţi nişte melodii atât de amuzante!

— Tare distractiv a fost! interveni şi Minal, îndepărtându-se apoi de Padmini şi de oglindă pentru a se aşeza lângă Sheetal, care radia de fericire. Am tot încercat să găsesc o melodie care să te pună în dificultate, dar erai foarte hotărâtă.

— Ai fost întotdeauna o cântăreaţă atât de minunată, Dikri! o lăudă mama ei. Mereu plină de bucurie.

Sheetal începuse să-i mulţumească, când observă că trioul de stele abandonase oglinda şi trăgea cu urechea fără strop de ruşine.

— Cum fac asta? întrebă ea în schimb.

Charumati făcu semn către cel mai apropiat perete.

— Uită-te într-o oglindă şi gândeşte-te la tatăl tău. Oricare va funcţiona.

— Uite, spuse Minal, uitându-se la una ovală, acolo e mama mea!

Padmini se repezi să se uite.

— Mereu am vrut să aflu mai multe despre muritori. Ce este acea cutie? Un fel de compartiment de depozitare?

Minal râse.

— Presupun că nu aveţi nevoie de maşini de spălat aici, nu-i aşa? Ei bine, hainele noastre devin scârboase după purtare şi, datorită tehnologiei moderne, nu trebuie să îngenunchem lângă râu ca să le spălăm.

— Fascinant! Deci, această „maşină de spălat" vă curăţă hainele? Dar fără mâini?

— Dacă *asta* ţi se pare grozav, spuse Minal, atingând-o cu cotul pe Padmini, stai să-ţi povestesc despre maşinile de spălat vase.

Padmini dădu din cap, dar se uita la Minal, nu la oglindă.

— Abia aştept!

Dacă ar fi fost doar ele, Sheetal ar fi început, dar străinii încă se holbau. Se uită iritată la mama ei, care încuviinţă din cap şi îi şopti ceva lui Padmini la ureche.

Sheetal închise ochii şi inspiră până când reuşi să blocheze totul în jur. Când deschise ochii din nou, camera era goală, cu excepţia lui Minal şi Charumati.

Se putea descurca cu asta. Alese o oglindă dreptunghiulară relativ ascunsă şi se postă în faţa ei. *Tata,* se gândi ea, frenetic, fierbinte ca un foc de argint. *Arată-mi-l pe tata!*

Oglinda îi răspunse, iar bărbia tremurândă şi ochii mult prea strălucitori ai lui Sheetal se preschimbară în imaginea unui salon de spital.

Iată-l, în acea comă indusă de mere otrăvite, în centrul tufelor spinoase de aparate din jurul patului,

cu ţepuşe înfipte în braţe. Devenise cenuşiu sub luminile fluorescente, o păpuşă, un manechin, secătuit de ultima picătură de emoţie.

Sheetal îşi înăbuşi un val de durere. Cuvintele lui Dev o bântuiau. Era doar vina *ei*. Dacă l-ar fi ascultat pe tata şi nu s-ar fi dus acasă la Dev în acea zi…

Îmi pare atât de rău, tati!

Nu-şi dădea seama dacă el o auzea sau nu. Continuă să-l privească, fredonând refrenele melodiilor pe care le iubea el.

Măcar, măcar, măcar, îşi spuse ea, gândindu-se la promisiunea lui buni, nu arăta mai rău.

Radhikafoi apăru în cadru. Îşi frecă ochii obosiţi şi se aşeză lângă pat.

— Este aproape ziua de naştere a lui Sheetal, Deepak. Dacă nu se mai întoarce la noi?

Deepakfua aduse un scaun lângă ea.

— De ce n-ar face-o? Doar suntem familia ei.

Radhikafoi făcu un sunet dezaprobator cu limba.

— Ar fi trebuit să fie acasă, cu noi. Orice s-ar întâmpla cu Gautam, ar fi trebuit să fim împreună.

Pieptul lui Sheetal se strânse. Pentru prima oară, era de acord cu mătuşa ei.

— Ştiam că va pleca la un moment dat, spuse Deepakfua. Ştiu că vrei să o protejezi, dar nu o poţi apăra de cine este.

— Nu pot proteja pe nimeni, rosti Radhikafoi, iar râsul ei fu la fel de amar precum castraveţii amari pe care îi plăcea să-i gătească.

Deepakfua o cuprinse cu braţul.

— Trebuie să ai încredere în ea. E o fată deşteptă.

Radhikafoi oftă.

— Bineînţeles că este. Dar fetele tot au nevoie de mamele lor. Nu ar fi trebuit niciodată să o las pe Charumati să plece fără ea.

— Radika jaan[{45}], greutatea lumii nu poate sta pe umerii tăi. Lasă oamenii să înveţe din propriile greşeli. Expresia lui Deepakfua deveni serioasă când completă: Oricum vor continua să le facă.

— Dar aceasta nu ar trebui să fie responsabilitatea ei! E doar un copil. Radhikafoi îl luă de mână pe tatăl lui Sheetal, adăugând: Ce ne facem dacă eşuează…

Sheetal nu mai suporta să privească. Se frecă cu mâna la ochi. Melodia stelelor îi răsuna în urechi, în inimă.

Mătuşa ei avea dreptate. Sheetal crezuse că ar avea şanse să câştige când buni îi ţesuse acea fantezie, înfrumuseţând-o cu poveşti măreţe şi cu discursuri şi mai măreţe, dar pe cine păcălea? Avea să se facă de râs şi să spulbere singura şansă de a-l ajuta pe tata.

Când se uită din nou, tot ce văzu fu propria ei reflexie care o privea din mii de oglinzi, acuzator. Ochii îi ardeau, dar nu plângea. Nu aici.

Se întoarse şi le găsi pe Charumati şi Minal stând în spatele ei. Evident, văzuseră întreaga viziune. Gura lui Charumati se încreţise într-o combinaţie ciudată de zâmbet şi încruntare.

Era meschin, dar Sheetal spera că mama ei se simţea vinovată. Îi *părăsise.* Iar acum tata putea muri, şi din cauza asta Sheetal era blocată în acest concurs pe care nu-l ceruse niciodată.

Fetele au nevoie de mamele lor. Sheetal nu ar fi ars pe nimeni dacă Charumati ar fi rămas lângă ea şi ar fi învăţat-o cum să-şi controleze focul. Mama ei o urmărise tot timpul şi o lăsase să se chinuie singură. Oare chiar nu-i păsase?

Minal îşi lăsă bărbia pe umărul lui Sheetal.

— N-o asculta pe mătuşa, Sheetu! E doar speriată. Poţi să faci asta!

— Da, păi, şi eu sunt, replică Sheetal, prefăcându-se că nu observă tăcerea lui Charumati.

16

CÂND SHEETAL IEŞI DIN SALA OGLINZILOR, PADMINI aştepta pe coridor, la fel de minunată ca oricare dintre statuile care o înconjurau. Iluzia se spulberă când dădu o pagină, apoi încă una, din romanul de dragoste de epocă pe care practic îl sorbea, cu gura rotunjită de fascinaţie.

O singură persoană i-ar fi putut da acea carte, iar Sheetal făcu semn către persoana respectivă să-i distragă atenţia lui Charumati. Odată ce Minal şi mama ei începură să discute la câţiva metri distanţă, Sheetal o înghionti pe Padmini, speriind-o.

— Vii cu mine?

Padmini *trebuia* să o ajute. Sheetal nu s-ar fi descurcat singură. Nici măcar Radhikafoi nu avea încredere în ea. Tot acest concurs era o glumă proastă şi, dacă nu pleca de aici cât mai repede, tata avea să devină poanta finală.

— Desigur, Charumati. Îmi cer scuze pentru neatenţia mea, dar trebuie să mărturisesc că mă găsesc în imposibilitatea de a lăsa jos acest volum chiar şi pentru o clipă!

Padmini aruncă o privire melancolică spre carte înainte de a-şi marca pagina cu degetul.

— Nu sunt Charumati? sublinie Sheetal, nefiind sigură ce să creadă despre confuzie.

Padmini o privi mai atent, vizibil nedumerită, apoi râse.

— A, scuzele mele, Sheetal! Cu părul lăsat aşa, te-am confundat cu mama ta.

Sheetal îşi aruncă părul înstelat peste umeri şi-l dădu într-o parte, înainte să o îndemne pe Padmini să o urmeze pe hol.

— Uite, reluă ea, sperând că disperarea ei nu va suna la fel de greţoasă precum o simţea, nu ştiu cât ai auzit despre toate acestea, dar tatăl meu are nevoie de mine. Dacă mi-ai da o picătură de sânge, aş putea să-l vindec chiar acum.

Zâmbetul lui Padmini, deşi fermecător, era mai rezervat şi mai exersat decât fusese cu Minal. Acum dispăru complet. Înainte de a-şi coborî privirea, Sheetal zări un amestec de teamă şi milă.

— Îmi pare rău, Sheetal, sincer, dar mă tem că aceasta este o cerinţă pe care nu o pot onora!

— Dar *de ce?* întrebă Sheetal. E doar o picătură. Padmini nu răspunse, aşa că insistă: Te pot plăti, dacă la asta te gândeşti. Vrei mai multe romane de dragoste? Ţi le aduc de pe Pământ. Doar ajută-mă. Te rog!

Nici măcar nu-i păsa că cerşea.

Padmini oftă încet.

— Nu despre asta e vorba.

— Atunci, despre ce?

Sheetal aruncă o privire peste umăr. În orice moment, Charumati avea să o ajungă din urmă. Nu putea să rişte ca mama ei să le audă.

— Nu pot.

Padmini ridică capul, iar ochii ei căprui-argintii se limpeziseră. Orice simţea era închis undeva departe, ascuns de acordurile cântecului stelelor.

— Te rog să nu-mi mai ceri aşa ceva!

Simţindu-se ca o bătăuşă, Sheetal înaintă spre ea.

— Dar, de ce nu? Spune-mi, sau voi afla singură!

Când Padmini vorbi, o făcu printre dinţii strânşi:

— Onorata Matriarhă ne-a interzis-o în noaptea în care ai sosit.

Sângele urla în urechile lui Sheetal.

— Ce a făcut? Nu te cred!

— Cântecul ne dictează asta, Sheetal, răspunse Padmini. Ascultă-l şi tu!

Tânăra lăsă cântecul stelelor să o învăluie cu totul, căutând notele care o duceau înapoi la buni. Când se gândi să ia sângele lui Padmini, un *nu* îi răsună în piept. Nicio stea din nakshatra lor nu trebuia să verse sângele oricăreia dintre ele, indiferent de motiv. Simpla idee de a nu asculta porunca o făcea să se simtă rău.

Se îndepărtă de melodie, înainte ca aceasta să o poată prinde mai strâns.

— Vezi?

Padmini părea tristă.

— Trebuie să ţinem seama de interdicţia Onoraţilor Matriarhă şi Patriarh. Ei ştiu lucruri la care noi nu avem acces. Făcu o pauză, apoi întrebă pe un ton mai ceva mai vesel: Acum, că ne-am lămurit, vrei să luăm prânzul?

Sheetal tremura. Cum putuse propria-i bunică să-i facă asta? Cum putuse mama ei să o lase pe buni să o facă?

Era un plan de rezervă, desigur. Nu aveau încredere în ea. Şi nu greşeau; nu că le-ar fi spus asta vreodată.

Bombăni către Padmini ceva cum că voia să mănânce în camera ei şi o rupse la fugă. În mâini nu simţea doar furnicături, ci arsuri. Pulsând. Licărind. Pâlpâind.

Nu din nou. Nu, nu, nu.

Capcană! Fusese prinsă în capcană. Pereţii erau din ce în ce mai mici, ori ea se simţea slăbită, sau…

Prin ceaţa terorii, realiză ce se întâmpla.

Atac de panică.

Cartierele campionilor nu erau departe de sala comună, dar la fel de bine ar fi putut fi la un univers distanţă. Se simţea ca şi cum se întâlnise cu fiecare stea din constelaţia ei pe drum, iar unele fireşte că se opriră pentru a-i pune întrebări sau pentru a-i ura noroc. Un cuplu chiar încercă să-i dea sfaturi despre campionii anteriori. Toate se transformară în zgomot de fond.

Cumva, chiar dacă întunericul i se insinuase în piept, chiar dacă era sigură că mintea i se frângea în două, Sheetal reuşi să zâmbească. Să se ţină pe poziţii, astfel încât să nu se împrăştie peste tot. Nu ştia ce le spusese de fapt tuturor acelor oameni – cu toţii se estompaseră într-o masă de lumină stelară –, dar muzica astrală răsuna vesel, un milion de clopote strălucitoare, aşa că probabil fusese în regulă.

O eternitate mai târziu, îşi târşâi picioarele peste pragul din camera ei şi închise uşa.

Apoi se lăsă pe patul-nor proaspăt făcut. Hotărârea pe care se bazase de când plecase de acasă se sfâşie în bucăţi, lăsând-o vulnerabilă.

M-au prins în capcană. Cu toţii. Ard.

Îşi încrucişă mâinile stângace şi periculoase la spate. Gata, nu mai luminau. Dacă nu le vedea, nu existau, nu?

Dar asta nu împiedică focul să se extindă prin ea. Sau frica, în timp ce strălucirea ei colora totul într-un argint orbitor. Urma să ia foc. Să se transforme în cenuşă.

Ce mă fac? Ce mă fac? Ce…

Respiraţiile ei erau din ce în ce mai rapide, din ce în ce mai scurte, sufocând-o, până când nu mai putu respira deloc.

Avea să se jertfească şi să dispară şi ea, la fel ca tata…

Uşa se deschise.

— Sheetal?

Apoi Sheetal o văzu pe Minal, înfăşurând-o atent în aşternuturile din nori.

— Hiperventilează!

Padmini stătea în spatele ei, udând o cârpă cu apă din urciorul pe care cineva trebuie să îl fi umplut la un moment dat.

Cine se ocupa de toate astea? se întrebă Sheetal ameţită. Trebuia să afle.

Minal îi întinse pânza umedă pe frunte.

— Numără până la zece pentru mine, Sheetu. Poţi să faci asta.

Pot să fac asta, repetă ea ca papagalul. O durea să-şi ţină respiraţia, dar reuşi cumva să înceteze să hiperventileze, suficient cât să numere până la zece. Apoi inhală aer cu parfum de trandafiri şi numără din nou. În tot acest timp, se gândi la tata, la Minal. Chiar şi la Dev.

— Eşti bine! o linişti Minal, întinzându-i un pahar cu apă. Eşti bine!

Era doar un fir de speranţă, ca fumul, dar Sheetal se agăţă de el, sorbind apa. *Sunt bine.* Apoi începu

să numere măsura melodiei stelelor, lăsând-o să curgă în şi din ea.

Repetă numerele încet, conştient, ca pe o incantaţie. Păşeau prin mintea ei, soldaţi adunându-i gândurile haotice şi punându-i-le în ordine. Încet, respiraţia i se linişti şi începu să devină mai adâncă, iar pielea îmbujorată i se răcori. Camera înceţoşată prinse contur în jurul ei, vibrantă şi plină de culoare.

Chiar *era* bine.

— Mulţumesc!

Minal o îmbrăţişă, apoi se aşeză lângă ea.

— Mă bucur că te-am putut ajuta!

— Dar de unde ai ştiut că sunt aici?

Minal arătă cu degetul spre Padmini, apoi spre o tavă cu mâncare de pe noptieră.

— Mi-a spus că vrei să mănânci aici. Aşa că ţi-am adus de mâncare.

— Mulţumesc! spuse Sheetal. Când Padmini nu plecă, ea adăugă: Dar trebuie să îţi spun ceva. Între patru ochi.

Padmini se dădu înapoi.

— Vă las să vorbiţi liniştite. Schiţă un zâmbet timid către Minal, adăugând: Mă găseşti afară când termini.

În momentul în care uşa se închise, Sheetal îşi aşeză capul pe umărul lui Minal şi îi spuse totul, de la înţelegerea cu buni, la întâlnirea cu Dev, şi până la refuzul lui Padmini de a o ajuta cu picătura de sânge.

Minal nu spuse nimic preţ de un minut.

— E subordonata bunicilor tăi. Ce *ai vrea să* facă?

Sheetal se ridică dintr-o smucitură.

— Tu de partea cui eşti?

— A ta, evident. Dar Minal se lumină de parcă ea era steaua din cameră, adăugând: Ştiai că iubeşte moda? Ea e cea care creează hainele bunicii tale! Îţi poţi imagina *materialele?*

— Aşa, şi?

Sheetal ridică din umeri. Cui îi păsa de asta? Era atât de nedrept că Minal venise aici şi putea să

bucure din plin de magie şi frumuseţe, în timp ce Sheetal simţea doar presiunea de a nu da greş.

— Dacă nu mă ajută, sunt forţată să particip la concurs!

— Nu sunt sigură că ar fi atât de rău.

Sheetal se uită fix la ea.

— Ce?

— Ascultă, m-am tot gândit. E aiurea că te-ai trezit implicată în asta, nu te contrazic. Dar poate că, în loc să încerci să fugi de concurs, mai bine ţi-o asumi. Luptă! Minal gesticulă cu braţul spre măreţia camerei, apoi adăugă: Toate astea sunt ale tale, ştii? Iar tatăl tău e în siguranţă pentru moment. L-am văzut.

Nimic din ce spunea Minal nu avea niciun sens.

— De ce încerci să mă convingi să fac asta?

Minal se ridică pentru a examina micuţa statuie de argint a lui Hanuman[46] de pe şifonier.

— Te-am auzit cântând. Ştiu că poţi câştiga acest concurs. Dar nu o face doar pentru tatăl tău. Trebuie să fie şi pentru *tine*. Nu ai putut niciodată să revendici această parte din cine eşti tu. Niciodată – îmi pare rău, dar trebuie să o spun – nu ţi s-a dat voie să străluceşti.

— Dar nu mă interesează gloria eternă sau altceva! protestă Sheetal.

Deşi, se gândi ea, în acea ultimă noapte din camera secretă a lui Charumati, ce n-ar fi dat pentru a revendica acea parte a ei? Se săturase atât de mult să se ascundă! Să lase pe toată lumea să o subestimeze.

— Nu la asta mă refer, spuse Minal. Ce spun eu e că meriţi să fii şi tu în centrul atenţiei. Arată-le ce poţi să faci. Eşti prinţesa unei case regale, Sheetal! Poartă-te ca atare!

Sheetal scoase un geamăt.

— Chiar şi dacă aş vrea, m-am blocat, mai devreme! De unde ştiu că nu va fi la fel şi data viitoare?

— Se numeşte trac şi li se întâmplă tuturor.

Înflăcărarea lui Minal ar fi putut da foc patului, cu tot cu nori.

— Nu poţi lăsa asta să te oprească. Cu cât ştim mai multe despre ce poţi face, cu atât mai mult îţi cresc şansele să câştigi.

Sheetal se simţi şi mai rău. Ce prietenă rea era: fusese geloasă că Minal se putea distra şi uite că Minal îi voia doar binele, ca de fiecare dată.

Minal îi trânti tava cu prânzul în faţă.

— În fine, poate ai vrea să mănânci. Am auzit că-ţi face bine.

— Bine, mamă! făcu Sheetal, dându-şi dădu ochii peste cap, deşi îi plăcea ideea că cineva avea grijă de ea şi oricum nu mâncase decât micul dejun.

În plus, atacul de panică o lăsase flămândă. Ar fi putut mânca două tăvi gigantice. Ba nu, trei. Începu să se îndoape.

Odată ce conţinutul tăvii fu depozitat cu grijă în stomac, ea începu să redea sfaturile lui Minal în gând, analizându-le. Tata era în siguranţă; buni i-o jurase. Şi oricare ar fi fost intenţiile lui buni, de bună seamă că nici măcar ea nu putea jura strâmb pe flacăra lor.

Pentru prima dată, Sheetal se uită cu atenţie la cameră şi la tot mobilierul său elegant. La hainele şi bijuteriile de înaltă calitate. La tava din argint unde se aflau rămăşiţele mesei ei înfulecate în grabă. La cea mai bună prietenă a ei, atât de sclipitoare şi în elementul ei. Fusese atât de ocupată să se grăbească să găsească o modalitate de a-l salva pe tata, încât nu făcuse niciun pas în spate ca să aprecieze ceea ce o înconjura.

Încă îi era frică, încă îi era foarte teamă pentru tata, iar sentimentul de vinovăţie că-l arsese avea să rămână pe veci gravat în inima ei. Dar *putea* cânta cu vocea, insistă scânteia ei interioară. *Putea* cânta la instrumente. Ce dacă Priyanka îi auzise repetiţia eşuată?

Doar concursul conta.

În plus, ceva adânc înăuntrul ei începu să şoptească, făcându-i palmele să pâlpâie delicios:

posibilitatea de-a fi în sfârşit remarcată.

— Aşadar, despre ce ai vorbit cu Padmini cât am fost plecată?

— În mare, despre modele de ţesături şi despre cum întreaga Casă va fi mândră de tine. Minal se încruntă, apoi completă: A, da – există un fel de bibliotecă sofisticată pe care trebuie să o vedem. E pe agenda ta.

Asta o făcu pe Sheetal să sară în picioare.

— Bibliotecă sofisticată?

Cum putuse uita de ea?

— Da, cărţile sunt ordonate după culoare sau ceva de genul? Nu prea am înţeles.

Rotiţele i se învârteau în creier.

— Bine, ai dreptate. Ar trebui să fac asta în felul meu. Hai să mergem la bibliotecă. Cum altfel să învăţ ce înseamnă să fii o stea, dacă nu citind?

Minal nu se clintea.

— Dar agenda ta? Nu ai ceva chiar acum?

Sheetal deschise agenda zilei, pe care Padmini trebuia să o fi pus sub tava de la prânz. Urma sesiunea despre istoria concursului, iar apoi avea demonstraţii stelare cu buni şi bunul în apartamentele lor. Aşa cum spusese Minal, avea să meargă la bibliotecă, dar nu mai devreme de mâine, când urma să aibă un curs despre eticheta la curte.

Însă până acum nu fusese vorba deloc despre Sheetal, ci doar despre ceea ce putea face ea pentru toţi ceilalţi. De ce anume avea nevoie tata de la ea. De ce anume avea nevoie nakshatra ei de la ea.

Dar cum rămânea cu ce anume avea *ea* nevoie?

— Ne întoarcem repede, spuse ea. Sunt sigură că Padmini mă va pune mai târziu la curent cu istoria concursului.

Riduri fine se iviră între sprâncenele lui Minal.

— De ce nu vrei să mai aştepţi? E doar o zi.

Sheetal căută cuvintele potrivite.

— Vrei să fac asta în stilul meu.

Merse spre fereastră şi se uită la imensitatea cerului, atât de albastru, un geam strălucitor de cristal, care continua la nesfârşit.

— Să mi-o asum. Însă tu-*ţi* cunoşti istoria familiei. Moştenirea ta. Eu nu am nicio idee despre a mea. De exemplu, nu ştiu, ce facem de sărbătorile stelelor? rosti ea, apoi râse. Oare *avem* aşa ceva?

— Te înţeleg, replică Minal încet.

— Sincer, continuă Sheetal, întorcându-se înapoi, de unde ştim noi că buni sau mama îmi vor spune adevărul, şi nu doar ce vor ele să cred? Dacă… Ce se întâmplă dacă asta e singura mea şansă să aflu despre curte? Despre familia mea? Trebuie să-mi asum acest risc.

— Minunat! Minal zâmbi, apoi adăugă: Fă ce ai de făcut!

Stomacul lui Sheetal bolborosi din nou. Acel atac de panică trebuie să o fi afectat serios. Ciuguli o parte din chevdoul pe care-l ambalase Radhikafoi înainte de a-i pune punga sigilabilă în geanta de poştaş.

— Hai să cântăm nişte raga.

Biblioteca se afla în inima palatului, nu foarte departe de curtea centrală şi de camerele lor.

Sheetal intră pe uşile bibliotecii şi înţelese instantaneu de ce dorise Charumati să recreeze senzaţia acestui loc. Cu sfeşnicele sale în forme de faze ale lunii şi tavanul cu imagini din horoscop, cu covoarele bogate şi multitudinea de suluri şi cărţi argintii cu margini aurite adunate în teancuri peste teancuri pe rafturi din abanos încadrate de rame curbate, care practic se extindeau la infinit, biblioteca părea la fel de magică precum Piaţa de Noapte.

Dar şi mai bine de-atât, aici putea căuta răspunsuri.

Sheetal se opri preţ de câteva clipe, ca să se uite în jur. Atâtea cărţi! Atât de multe cărţi şi atât de multe posibilităţi!

Câteva stele stăteau la lungile mese mozaicate, absorbite de lectură, iar Sheetal îi văzu chiar şi pe doi dintre ceilalţi campioni, Leela şi Sachin, stând

confortabil în fotolii acoperite cu brocart. O văzu chiar şi pe steaua aceea nepoliticoasă de la convocare, Rati, care verifica cu neobrăzare teancul de cărţi al lui Sachin.

— O, uau! exclamă Minal. Mă întreb dacă au continuări care n-au fost scrise încă. Porni în direcţia teancurilor de cărţi, adăugând: Vii?

Bănuind că n-ar fi stricat să fie prietenoasă, Sheetal făcu cu mâna când trecu pe lângă mese. Leela o privi, îi zâmbi şi reveni la sulul pe care îşi lua notiţe. Rati îi aruncă o privire care o străpunse cu totul, dar pe Sheetal n-o deranjă deloc. Sachin totuşi se apropie.

— Eu sunt Sachin. Mă bucur să te cunosc în sfârşit, Sheetal!

Cu excepţia eşarfei subţiri, colorate cu nuanţe de verde şi piersică şi înnodate în jurul gâtului, şi a mai multor cercei în urechi, părea că ar fi putut fi unul dintre colegii tatălui ei de la laborator. Sheetal vru instinctiv să-i spună „unchiule”, dar, desigur, se abţinu.

— Şi eu mă bucur să te cunosc! Înţeleg că sculptezi?

Sachin chicoti.

— Opera mea este mai mult decât simplă sculptură. După ce am ucenicit la unii dintre cei mai buni maeştri în viaţă atât în India, cât şi în Germania, îmi place să cred că arta mea serveşte drept punte între golfurile din Est şi Vest. Logodnica mea – şi managerul meu – poate vorbi ore în şir despre critica implicită şi îmbrăţişarea paradoxală a erei pre-coloniale, aşa cum a fost exprimată prin iluminism şi neoclasicism.

Sheetal bănuia că el e unul dintre acei oameni care cred că a alege aleatoriu termeni din dicţionar îi face să pară inteligenţi. Se uită la cărţile aruncate neglijent pe masa lui. Două erau deschise, arătând imagini cu statui clasice şi instalaţii de artă modernă, lipite unele de celelalte prin vopsea fosforescentă, sârmă ghimpată şi plută.

— Abia aştept să o văd! minţi ea. Sunt sigură că e minunată.

— Da, o vei vedea, spuse Sachin. Suntem cu toţii prieteni aici. Doar pentru că suntem rivali nu înseamnă că nu ne putem cunoaşte, nu? Întotdeauna am crezut în promovarea camaraderiei la locul de muncă. Astfel, lucrurile rămân distractive.

Continua să spună lucrurile care trebuie, dar nu sunau autentic. Părea mai mult că ar fi vrut ca ea să ştie cât de neînsemnată e, pusă la perete de geniul salatei lui de cuvinte.

— Presupun că aşa este. Ei bine, trebuie să plec. Prietena mea mă aşteaptă!

Fără să se uite înapoi, se grăbi să ajungă în spatele meselor şi stivelor de cărţi. Dacă şi ceilalţi campioni erau atât de pretenţioşi şi plini de ei, urmau să fie două zile cu adevărat lungi. Minal dispăruse, aşa că Sheetal rătăci singură printre rândurile de cărţi. În afară de obişnuitele cărţi argintii, negre şi albastre, existau unele în nuanţe de roz-somon, galben strălucitor, mandarină, violet, indigo-întunecat şi cele mai bogate note de albastru-marin, toate grupate după culori, aşa cum spusese Charumati.

Rânji. Culorile reprezentau zorii şi amiaza şi după-amiaza şi seara şi noaptea, toate ascultând liniştite raga-urile, cântecele care corespundeau momentului respectiv din zi. Le studia de când începuse să cânte la dilruba.

Charumati îi spusese că toate se încadrau sub unul dintre raga-urile acelea şi că orice carte pe care voiai să o citeşti trebuia chemată prin cântecul specific. Problema era că Sheetal nu ştia ce raga să cânte. Unde se încadra istoria?

Scoase o carte de pe un raft din apropiere. Pe coperta portocalie era scris cu litere devanagari[47] argintii. Sanscrită, dar o putea înţelege cumva: *căpşuni sălbatice.* Lucru care i se păru foarte interesant. Privi pe un raft diferit şi ajunse la altă carte. Galbenă şi conţinând şi mai multe cuvinte în

sanscrită. Scană cu privirea cotoarele din jur. Toate galbene şi nimic care să aibă legătură cu ceea ce avea nevoie.

Dar Leela şi Sachin găsiseră ceea ce aveau nevoie. Trebuia să existe un sistem. Nu trebuia decât să-l decodeze.

Sheetal derulă un sul suficient de mult, încât să-şi dea seama că avea ilustraţii elaborate. Mai văzuse versiuni ale acestui tablou Mogul: Radha şi Krishna rezemându-se într-un leagăn, în timp ce Krishna cânta la flautul său de bambus.

Oare o stea inspirase autorul acestui tablou? Oare stelele inspiraseră toată arta din lume?

La câţiva metri distanţă, cineva fredona o melodie destul de cunoscută. Oricine era, avea o voce remarcabilă, înaltă şi răsunătoare ca vântul într-o peşteră.

Ea rulă sulul înapoi şi urmă muzica. Cântecul îi ciupea corzile inimii, transformându-i-o într-o veena. Când ajunse la capătul culoarului, limba ei se pregăti să cânte.

— O raga de dimineaţă, mormăi ea.

Posibil să o fi spus prea tare, pentru că stelele din jurul ei ridicară privirile. Pe feţele lor se iviră expresii de recunoaştere, aşa că şuşotelile începură să se răspândească prin aer. Zumzetul se opri şi el.

Încercând să blocheze zgomotul făcut de stele, Sheetal aşteptă până când zumzetul fu reluat. Apoi îl urmă până la următorul rând de teancuri, unde un băiat pe care îl recunoscu vag de la micul dejun căuta ceva pe un raft ticsit cu cotoare roz şi suluri legate cu panglici roz.

Zumzetul lui se opri când ajunse la marginea teancului său şi ea îl privi cum scoate un volum din raft şi trece repede prin pagini.

Acum, când era atentă, Sheetal observă şi alte voci cântând, în timp ce proprietarii lor se mişcau printre teancuri. O stea apăru pe culoarul ei, iar cartea pe care o căuta începu să strălucească, precum lumina stelelor dansând pe chiciura proaspăt aşternută.

Era cea mai ciudată şi mai frumoasă interpretare a clasificării zecimale Dewey pe care Sheetal şi-o putea imagina. Fredonă puţin şi ea, în timp ce steaua luă cartea de pe raft.

Acum, că ştia cum să acceseze biblioteca, îşi dorea mai mult. Mai mult din toate. Scoase o altă carte, fără să-i citească titlul. Avea să afle totul despre istoria concursului şi a curţii şi să câştige…

— Psst!

Băiatul de lângă ea dădu din cap spre cartea din mâna ei.

— Ai venit să te alături orei noastre?

Sheetal puse cartea pe o scăriţă albastră, ornată cu un mozaic din oglinzi.

— Oră?

— Exact, campioano, spuse băiatul. Arta trezirii inimilor muritoare. El arătă spre mesele la care stăteau stele mai tinere, chiar dincolo de teancuri, adăugând: în mod normal, sora mea ar fi participat şi ea, dar momentan are grijă de prietena ta.

— Eşti fratele lui Padmini?

Semăna cu ea, dacă se gândea mai bine, deşi nu-şi putea da seama dacă are doisprezece sau optsprezece ani.

— Într-adevăr, răspunse băiatul, arătându-i un zâmbet la fel de cald ca o explozie solară. Mă cheamă Kaushal. Sunt pe deplin încântat de cunoştinţă!

— Bine, Kaushal, atunci explică-mi ceva. Mă cam grăbesc. De unde ştii cum sunt aşezate cărţile? De exemplu, cum găsesc evoluţia dilurbei şi a harpei de-a lungul anilor?

Kaushal izbucni în râs, ignorând cerinţele celorlalţi să tacă.

— Îl întrebi pe arhivar, desigur!

— Ce?

Sheetal nu observase niciun birou de informaţii, darămite o persoană.

Dar Kaushal îi arătă cartea deschisă de pe standul înalt şi rotund de la capătul culoarului. Paginile sale

erau transparente, ca un soi de oglindă care nu reflecta nimic.

— Istoria dilrubelor, îi spuse.

Cartea scânteie şi căpătă culoarea gri-violet a unui amurg de vară. Paginile sale emiseră câteva note silenţioase – o raga de seară.

Ba nu. *Aceasta* era cea mai frumoasă interpretare a clasificării zecimale Dewey pe care o văzuse vreodată.

— Orice text care se încadrează în categoria raga-urilor de seară poate fi găsit în secţiunea cu cărţi violet, adăugă Kaushal, iar Sheetal aruncă o privire în jur.

Erau cărţi violet la doar un raft distanţă.

— *Tu* ar trebui să te faci arhivar, îi spuse ea lui Kaushal, făcându-l să strălucească.

— Hai să-ţi găsim cărţile, se oferi el, dar, când ajunseră la colţ, curiozitatea copleşi melodia siderală şi un grup de stele mai tinere din clasă se înghesuită în jurul lor.

La fel ca şi cei din camera comună, aveau o sumedenie de întrebări: le putea arăta telefonul? Fusese vreodată la televizor? Cum puteau muritorii să mănânce animale moarte? Era adevărat că muritorii credeau că magia nu există? Erau cu adevărat atât de naivi?

— Aşteptaţi, aşteptaţi! le ceru Kaushal, ridicând mâinile. Lăsaţi-o să se aşeze mai întâi!

Involuntar, elevii îi făcură loc lui Sheetal să treacă, urmărind-o până la masă, interesul lor luminând împrejurimile.

Alte trei stele stăteau la masă, prefăcându-se captivate de studii, însă nu păcăleau pe nimeni. Sheetal se abţinu să râdă.

— Ce părere aveţi de asta? sugeră ea. Voi vreţi să aflaţi mai multe despre muritori, iar eu vreau să aflu mai multe despre stele. Spuneţi-mi despre această „artă a trezirii inimilor muritoare”. Se referă la inspiraţie sau…?

Ca şi cum Kaushal abia aştepta şansa de-a se juca de-a profesorul, îşi începu prelegerea:

— Oamenii sunt meniţi să creeze. O fac tot timpul, rezolvând probleme şi aducând viziuni la viaţă. Unele dintre aceste creaţii sunt inerente, iar altele ni se datorează nouă.

Deja toată lumea îşi pusese cărţile şi sulurile jos.

— Nu o ajuta! strigă o stea. Aparţine nakshatrei Pushya.

— Da, şi aceea e casa mea, spuse Kaushal. De ce nu mi-aş ajuta campioana?

Steaua care protestase îşi închise cartea, la fel ca şi alte trei de lângă ea.

— Nu este campioana noastră şi nu o vom ajuta!

— Oi fi tu o cântăreaţă bună, dar nu o vei bate niciodată pe Leela noastră, se împăună cea mai tânără stea, înainte de a-şi urma prietenii la altă masă.

— A, mulţumesc? spuse Sheetal.

— Nu le lua în seamă, replică Kaushal. Ce vrei să afli?

— Da, da! făcu o fată de vârsta lui Sheetal, ţopăind. Mă numesc Beena. Lasă-mă să te ajut, dragă campioană!

Sheetal nu putea rezista entuziasmului fetei.

— Bine. Cum funcţionează inspiraţia?

— Ai văzut borcanele cu praf de stele? întrebă Beena, iar Sheetal dădu din cap. Menirea lui e să împărtăşească lumina noastră. El fertilizează inimile muritoare, astfel încât ideile care le apar să prindă rădăcini, pentru a încolţi şi a înflori.

— Doar atât este inspiraţia? întrebă Sheetal, amintindu-şi visul lui Dev. Dar…

— Doar de la distanţă, spuse Kaushal. În persoană, munca noastră este mai puternică. Ne contopim cu flacăra noastră interioară şi o îndrumăm către muritori.

Mimă că împinge ceva spre Beena, care se lumină pe loc.

Sheetal se uită la propriile palme, amintindu-şi cum o furnicaseră şi faptul că îl inspirase cumva pe Dev – iar cum îl arsese pe tata.

— Se simte, nu ştiu, ciudat când o faci?

Kaushal părea pierdut. În cele din urmă, zise:

— Se simte ca şi cum ai inspira. Cum altfel ar trebui să se simtă?

— Destul cu poveştile plictisitoare! hotărî Beena. Povesteşte-ne despre lumea ta! E aşa cum o vedem de aici, de sus? Muritorii se schimbă atât de repede, într-o secundă.

Sheetal presupunea că da. Cât de repede îl lăsase pe Dev să se apropie de ea! Cât de repede distrusese el totul!

— Dar voi, nu?

— Nu, desigur că nu. Stelele sunt atemporale, răspunse Beena rânjind. *Ce* îi învaţă pe muritori acolo, jos?

— Tot ce vă învaţă şi pe voi aici, sus, presupun.

Sheetal simţi o căldură în gât, în timp ce flacăra dansa din nou înăuntrul ei. De ce se comportau de parcă era Ministrul Turismului al Pământului? Trebuia să se întoarcă la cărţi şi să cheme una prin cântec.

Beena se apropie ca să-i atingă faţa.

— Arăţi atât de umană, şi totuşi părul tău este la fel de argintiu ca al nostru!

— Asta pentru că este o semimortăciune! mormăi una dintre celelalte stele, iar ochii tuturor se măriră.

Kaushal se aprinse atât de tare, încât întreaga lor masă se înroşi de căldură radiantă.

— Niciodată să nu mai foloseşti acest cuvânt! Ai uitat că şi *eu…?*

În acelaşi timp, Sheetal se răsuci şi se ridică de pe scaun.

— Vreţi să aflaţi mai multe despre Pământ? Ei bine, iată un rezumat: nu mănâncă toată lumea carne. Uneori plouă şi chiar şi ninge, asta dacă nu e secetă totală. Avem oceane pline de scoici şi meduze şi, uneori, chiar seringi folosite, dacă mergi unde trebuie în New Jersey. Când nu suntem ocupaţi să încercăm să ne aruncăm reciproc în aer cu arme nucleare, ne distrugem mediul înconjurător cu poluare şi substanţe chimice. Unii oameni cred în lucruri de care altora le e frică. Nu suportăm să fim

singuri, dar căutăm încontinuu modalităţi de a pune distanţă între noi. Cam ca şi cum te-ar preocupa cine e stea pură şi cine nu. A, şi ne îmbolnăvim şi îmbătrânim şi murim.

Mâinile îi mocneau fel de argintii ca ale lui Kaushal şi, cu gura uscată, nu se putu abţine să nu se gândească încă o dată la câtă nevoie avea să înveţe să ascundă mai bine ceea ce simţea. Probabil că toată curtea auzise asta.

Acum stelele chiar că se holbau.

— Nu e de mirare că muritorii au nevoie de inspiraţia noastră, spuse Beena.

Steaua care se crezuse atât de deşteaptă mai devreme îşi lăsase acum capul în jos. Ochii îi străluceau, plini de lacrimi, şi nu se mai uita la nimeni.

Mânia lui Sheetal dispăru la fel de repede pe cât venise. Băiatul era doar un copil care repeta ceea ce auzise.

— Vă las să vă întoarceţi la ora voastră.

Kaushal clătină din cap.

— Vino! Te voi ajuta să găseşti ceea ce ai nevoie.

— Nu trebuie să studiezi?

— Noi nu studiem, replică Beena. Ne antrenăm. Învăţăm absorbind poveştile celor dinaintea noastră.

— Da, la fel cum unii cochetează cu dansul, cântatul sau pictura. Kaushal o îndrumă pe Sheetal înapoi la arhivar, continuând apoi: Odată ce înţelegem sufletul artelor muritorilor, îi putem inspira. Dar fiecare are specialitatea lui, iar a ta, din câte am auzit, este muzica. Dacă eşti campioana noastră, sunt sigur că eşti la fel de pricepută precum înşişi gandharva.

De îndată ce se îndepărtară suficient, el se întoarse spre ea.

— Nu pune la suflet prostiile lui Urjit. El a fost întotdeauna prea isteţ pentru binele lui. Mulţi dintre noi suntem nespus de fericiţi să te vedem aici.

Părea îngrijorat. Dar jignirea nu o speriase pe Sheetal. Nu-i era ruşine de ceea ce era. Asta ar fi însemnat să-i fie ruşine de tata.

— Nu-ţi face griji, nu plec nicăieri.

Zâmbetul lui Kaushal reveni, cald de uşurare.

— Mă bucur să aud asta!

Sheetal îi spuse arhivarului ce alte cărţi mai voia – cărţi despre istoria concursului –, însă mintea ei rumega altceva. Acea insultă îl supărase foarte tare pe Kaushal.

— La ce te-ai referit când l-ai întrebat dacă a uitat? îl descusu ea, mijindu-şi ochii. Că a uitat ce ai fost?

El examină arhivarul, apoi ridică privirea.

— Da.

— Eşti… nu, *ai fost* la fel ca mine?

Kaushal doar se uită la ea. Nu încercă să-şi ascundă sentimentele, îşi dădu ea seama, şi, mai mult decât orice, Sheetal îi simţea singurătatea. O veche dorinţă de a fi înţeles.

Era ca şi cum această stea din nakshatra ei ar fi pus o oglindă în faţa propriei inimi. Propria ei singurătate se lumină găsind familiaritate. Se simţea recunoscătoare, în mod absurd, suficient cât să vrea să-l îmbrăţişeze.

Doar că…

Doar că dacă nu şi-ar fi ignorat programul ca să vină aici, era posibil să nu-l fi cunoscut niciodată. Nimeni – nici buni şi nici bunul, nici Padmini, nici măcar Charumati – nu se gândise că un prieten care ştia prin ce trece ea ar putea să o ajute?

— Dar acum eşti o stea? întrebă Sheetal în cele din urmă, calmându-se.

Se putea să nu mai aibă nicio altă şansă de a vorbi cu el, odată ce buni afla că trăsese chiulul de la ore.

Un val de teamă se aşternu peste emoţiile lui Kaushal şi apoi dispăru în spatele zidului impenetrabil al expresiei sale neutre.

— Dacă ai găsit ceea ce aveai nevoie, eu mă întorc la ora mea.

— Da, mai bine!

Luă chevdoul din geantă şi i-l aruncă. Băiatul riscase să-i spună că nu este singură şi măcar atât

putea face, să-i ofere puţin din viaţa pe care o lăsase în urmă.

— O gustare de-ale muritorilor pentru a-ţi mulţumi de ajutor.

Acum Kaushal strălucea de-a dreptul.

— Preferatul meu!

Fără să stea să se gândească prea mult, Sheetal adăugă:

— Împarte-le şi cu Urjit. La urma urmei, mâncarea împacă orice supărare.

— Aşa voi face, promise Kaushal.

17

SHEETAL FOLOSI ARHIVARUL PENTRU A CĂUTA un alt subiect, jumătăţi de stele, şi găsi un singur titlu. Apoi, cu braţele pline de cărţi din care să se documenteze, căută o masă liniştită într-un colţ îndepărtat al bibliotecii. Aşezată lângă uriaşul ceas de perete, văzu că are la dispoziţie doar o oră până la următoarea lecţie, suficientă însă pentru a începe măcar să le răsfoiască.

Unii autori scriseseră mai favorabil despre domnia bunicilor ei decât alţii, dar toţi erau de acord că, în timpul domniei lor, buni şi bunul conduseseră curtea cu mână de fier. Nu numai că încinseseră porţile dintre lumi după un incident violent pe Pământ, dar începuseră şi să cultive ideea că numai copiii erau interesaţi de muritori, dincolo de datoria de a-i inspira. La un moment dat chiar convinseseră curtea să închidă Sala Oglinzilor. Dar atât de multe stele protestaseră împotriva pierderii telenovelelor lor muritoare, încât trebuiseră să dea înapoi. În cele din urmă, popularitatea lui buni şi bunul scăzuse atât de mult, încât fuseseră nevoiţi să renunţe la tron, iar Casa Dhanishta câştigase concursul care urmase.

Uau, bunicilor ei chiar nu le plăceau oamenii deloc, deloc! Acest lucru o întristă şi o mâhni pe Sheetal – ce credeau oare despre ea? Mai ales că, spre deosebire de Kaushal, ea nu era pe punctul de a renunţa la moştenirea ei umană.

N-ar fi vrut să se gândească la asta, dar, dacă avea să câştige, era posibil să încerce iar să despartă tărâmurile.

Înfiorându-se toată, începu să caute prin texte după orice fel de detalii despre incidentul care declanşase ruptura. Avea oare legătură cu strămoşii lui Dev? Cu toate astea, cu excepţia acestei vagi menţiuni, cărţile nu mai pomeneau nimic, de parcă femeia din visul-amintire nu existase niciodată. Cine era, până la urmă?

Continuând să se gândească la asta, Sheetal începu cartea despre jumătăţile de stele. Aşa cum văzuse în vis, până în urmă cu aproximativ o mie de ani, stelele umblaseră printre muritori, inspirându-i. Tot timpul, chiar. Ocazional, relaţia deja strânsă muză-artist devenea intimă din mai multe puncte de vedere, deci nu era chiar şocant că ulterior apăreau bebeluşi. Semănau mereu cu părintele lor ceresc – părul luminos al stelelor, flacăra interioară, abilitatea de a inspira –, dar moştenirea lor umană însemna că sângele lor nu putea vindeca.

Sheetal ştia toate aceste lucruri, dar văzându-le scrise astfel, citind că mai existau şi alte jumătăţi de stele, avea impresia că făcea şi ea parte din ceva. Însemna că nu era o anomalie, o întâmplare la un milion, şi că, pentru prima dată, aparţinea şi ea unui grup. Aproape că nu mai conta că tata zăcea într-un pat de spital sau că Dev era aici pentru a-i susţine rivalul. Simţea că putea respira din nou.

Însetată de cunoaştere, citi mai departe.

Lumea muritorilor era un loc dificil pentru copiii jumătate de stea. Erau pierduţi, plini de dor; iar fără îndrumare, puterile lor explodau adesea, făcându-le rău lor şi celor din jur. Pe Sheetal o duru să citească despre asta.

Mai rău, în epoca vânătorilor de stele, se răspândise vestea despre natura vindecătoare a sângelui stelelor, făcând din stele ţinte atât pentru cumpărătorii dornici, cât şi pentru curioşi. Câţiva vânători, care doriseră să eficientizeze procesul, descoperiseră că ingerarea sângelui sporea receptivitatea muritorilor la inspiraţie, ceea ce crease şi mai multă cerere pentru acesta. Acele stele care supravieţuiseră se înălţaseră, în cele din urmă, la curtea înstelată. Şi, desigur, porţile fuseseră apoi închise, aşa că nu mai apăruseră jumătăţi de stele.

Până la ea.

Sheetal continuă să răsfoiască paginile cărţii, nemulţumită. O răsfoi până la final, căutând în zadar poveştile cu jumătăţi de stele care îşi putuseră controla puterile şi rămăseseră pe Pământ.

Bun, atunci! Avea să fie ea prima.

Nu era menţionat nici faptul că Charumati părăsise Svargalok. Doar o notă de subsol că, sub conducerea Casei Dhanishta, porţile fuseseră redeschise.

Deloc de mirare că buni era hotărâtă să reia controlul asupra curţii.

Sheetal îşi strânse cărţile şi se pregăti să plece să o caute pe Minal printre teancurile de cărţi, când Rati apăru lângă ea.

Splendidă, cu părul lucios căzându-i pe spate şi un zâmbet captivant, Rati ar fi putut fi o actriţă pe Pământ. Ochii ei vioi, creionaţi cu kajal, scânteiau, inspirând un întreg cosmos de frumuseţe ispititoare şi plăceri ilicite.

— Se pare că nu ne-am început prietenia cu dreptul. Pot să iau loc?

— Ce doreşti? întrebă Sheetal, precaută.

— Un moment din timpul tău, fată muritoare.

Deşi Sheetal nu spusese că i-l oferă, Rati se aşeză vizavi de ea.

— Am o propunere pentru tine.

Cu mişcări dramatice, Sheetal deschise prima carte din teanc şi îşi aruncă ochii peste text.

— Nu sunt interesată.

Rati doar râse.

— Aşa cum am spus, aş vrea să o luăm de la capăt. Nu-i aşa că mama ta nu ţi-a spus nimic despre mine?

— Spune-mi pe scurt ce ai de zis! Sunt ocupată.

Rati dădu din cap.

— Vrei să fiu directă? Plăcerea mea; vom termina mai repede. Se aplecă înainte, încrucişându-şi pe masă mâinile încărcate cu inele, apoi continuă: Ştiu că ai venit aici pentru o picătură de sânge pentru tatăl tău bolnav. Ştiu, de asemenea, că cei din casa ta le-au interzis tuturor să ţi-o dea.

Cum rămăsese cu porunca lui buni de a nu se vorbi despre cererea lui Sheetal?

— Chiar dacă e adevărat, replică Sheetal, întorcând pagina, ce îţi pasă ţie?

— Nu am spus că am o propunere pentru tine?

Rati aşteptă până când Sheetal ridică ochii din cartea pe care amândouă ştiau că de fapt nu o citea.

— Ştii bine că locul tău nu e aici. Nu-i niciun secret.

— Familia mea te-ar contrazice, sublinie Sheetal.

— Oare? Dar Rati nu aşteptă un răspuns, ci continuă tot ea: N-are importanţă! Trebuie să înţelegi că încerc să te scutesc de chin. Haide, fată, ştiu că nu-ţi doreşti cu adevărat să păşeşti pe scenă şi să te faci de râs în faţa întregii curţi! Nu eşti pregătită, nu vrei să fii aici. Şi de ce ai vrea? Viaţa ta, adevărata ta viaţă, te cheamă jos.

— De ce îţi pasă?

Rati se apropie şi mai mult, până când ochii ei misterioşi ajunseră să domine câmpul vizual al lui Sheetal.

— Nimeni nu va afla vreodată că nu eşti pregătită.

„Amatoare.” Batjocura Priyankăi îi răsună lui Sheetal în minte şi trebui să se lupte cu impulsul de a-şi rupe din nou pieliţa. Îşi îndesă mâinile între pulpe.

— Nu sunt o amatoare!

— Nu pe mine trebuie să mă convingi. Rati se întinse şi îi închise cartea, după care continuă: Sheetal, nimeni din nakshatra ta nu te poate ajuta cu asta, dar eu pot. Îţi voi da sângele pe care îl cauţi.

Pe Sheetal sigur o păcălea auzul. Rati nu spusese de fapt asta.

— Poftim?

— Îţi voi da sângele. Vezi tu, *mie* nu mi-a interzis nimeni să te ajut. Rati îşi privi unghiile lăcuite, un zâmbet triumfător apărându-i pe buze când completă: Tot ce îţi cer la schimb este să te retragi din concurs.

Sheetal se prinse de laturile scaunului. Niciodată nu s-ar fi aşteptat de la Rati să spună asta.

Rati nu îi dădu şansa să-şi revină.

— Ia-l şi întoarce-te acasă să-ţi vindeci tatăl. Nu trebuie să conduci tu încercarea familiei tale de a

redobândi tronul.

— Eu… Nu pot.

Sheetal simţi că i se înnoadă limba în gură, însă tot corpul i se ilumină de speranţă.

Acum putea să plece acasă. Nu trebuia să mai aştepte ca buni să o ajute să-l salveze pe tata. Nu mai trebuia să-şi facă griji că buni ar putea închide uşa dintre cele două jumătăţi ale vieţii ei.

Nu trebuia să câştige.

Tot ce trebuia să facă era să spună da.

— Ba sigur că poţi. Consideră-l cadoul meu pentru ziua ta de naştere, murmură Rati.

— De ce te-aş crede totuşi? Ce te împiedică să dispari după ce obţii ceea ce vrei?

Rati făcu semn spre teancul de cărţi.

— Te-am tot urmărit. Vrei să ştii dacă poţi avea încredere în nakshatra ta. Sunt aici pentru a-ţi spune că nu poţi. Măcar pentru asta ai putea să mă crezi că-mi onorez promisiunile.

O urmărise? Adică prin Sala Oglinzilor? Sheetal simţi cum repulsia îi şerpuieşte în josul coloanei vertebrale şi se miră din nou că Rati nu avea o diademă înstelă.

— Nici nu ştiu cine eşti.

— Am să-ţi mai spun un lucru.

Zâmbetul lui Rati se topi într-o ură ca de gheaţă.

— Ştiu bine ce înseamnă să fii lăsat în urmă. Să îţi ia cineva cu forţa puterea de-a alege. N-am să las să i se întâmple asta şi altcuiva.

Se lăsă pe spate şi îşi desfăcu larg braţele, încurajând ostentativ privirile curioase ale celor din jur.

— Chiar eşti atât de dornică să fii pion?

— Cum de nu-ţi faci griji că cineva te-ar putea vedea vorbind cu mine? contracară Sheetal. Ce mă împiedică să mă duc chiar acum la mama şi să-i povestesc despre asta?

Aşteptă ca Rati să dea înapoi. Să o implore să nu o facă.

În schimb, ochii lui Rati străluceau.

— Eşti invitata mea! spuse ea. Te asigur că nimic nu m-ar bucura mai mult!

Se îndepărtă de masă şi îşi aruncă părul lung peste umăr, făcând ca agrafele cu bijuterii să joace ca nişte fire de nisip negru într-o mare argintie.

— Nu întârzia prea mult cu răspunsul. S-ar putea să mă răzgândesc şi să-mi retrag oferta.

✶

Sheetal şi Padmini stăteau în tăcere în apartamentele lui buni şi bunul, în timp ce buni spumega. Buni o chemase pe Padmini prin cântecul sideral, iar Padmini mersese imediat să o aducă pe Sheetal din bibliotecă, unde Sheetal o căuta în zadar pe Minal.

— Cum îţi poţi trata cursurile cu o asemenea nonşalanţă, beti?

Buni se plimba supărată prin cameră, ţinând strâns la spate o broşură precum cea pe care i-o dăduse lui Sheetal.

— Avem atât de puţin timp să te pregătim şi fiecare parte a programului stabilit are scopul său. Un astfel de comportament iresponsabil nu va fi tolerat!

Se întoarse spre Padmini.

— Şi tu! Ţi-am cerut să ai grijă de nepoata mea şi să o pregăteşti.

Lui Padmini îi tremura buza.

— Am permis ca atenţia să-mi fie distrasă, Onorată Matriarhă, şi pentru asta îţi cer sincere scuze! Nu se va mai repeta!

Îşi uni palmele în faţa chipului teribil de agitat.

Sheetal se gândea doar la propunerea lui Rati şi la statutul lui Kaushal de fostă jumătate-stea. Cât de furioasă ar fi devenit buni dacă i-ar fi menţionat oricare dintre aceste lucruri?

Dar deja rămăsese prea mult în urmă cu antrenamentul, aşa că nu risca o altă ceartă.

— Nu! reluă buni pe un ton imperativ. Nu vei mai face asta, înclină din cap şi îi făcu semn lui Padmini să plece.

— Vino! continuă bunul cu blândeţe. Ce a fost a fost. Să nu risipim şi puţinul timp rămas!

Le conduse pe Sheetal şi pe buni pe balcon. Chiar dacă abia începea să se însereze, cerul nopţii se întindea în faţa lor, o veşnicie presărată cu diamante argintii şi strălucitoare.

— Ai observat cântecul care curge prin noi, nu, Sheetal? Buni n-o aşteptă să răspundă, continuând: Provine din noi şi ne leagă unul de altul, în acelaşi timp. Suntem o constelaţie, o galaxie, un cosmos, toate conectate. Ca stea, menirea ta este să luminezi întunericul, să inspiri, dar ca muritor, menirea ta este să fii inspirată.

— În timpul concursului, adăugă bunul, fiecare campion va fi inspirat de un membru al nakshatrei sale şi va avea apoi o oră la dispoziţie în care să realizeze sau să interpreteze o operă de artă, mişcat fiind de acest dar.

Sheetal era destul de sigură că mai avea un pic şi exploda de nerăbdare. Avea întrebări pe care ar fi vrut să le adreseze bunicilor ei, de pildă, cum de era suficientă o oră pentru a realiza o sculptură de la zero şi cum te simţeai, de fapt, să fii inspirat. Sau dacă ei chiar aveau de gând să închidă din nou porţile şi să o ţină captivă într-unul dintre locuri.

Dar se putea gândi doar la acea picătură de sânge care o aştepta – numai de s-ar fi putut încrede în sursa ei.

Buni o urmărea cu atenţie.

— Pot să-ţi simt îngrijorarea tocmai de aici. Ce te frământă, beti?

— Am doar emoţii, minţi Sheetal. Deci voi fi inspirată?

Buni arcui o sprânceană, dar îi acceptă răspunsul.

— Într-adevăr.

— Atunci de ce trebuie să mă chinui cu repetiţiile?

— Pentru a te pregăti pentru scenă, răspunse bunul, cu chipul ridat strălucind. Pentru a-ţi menţine vocea şi muşchii încălziţi pentru momentul tău de glorie.

Sheetal nu-i putu întâlni privirea. Bunul avea mult mai multă încredere în ea decât avea ea însăşi. Cu toţii aveau; întreaga lor casă pariase totul pe ea. Ce se întâmpla dacă Priyanka şi Rati aveau dreptate şi ea urma să se facă de râs acolo, sus?

Un zâmbet tandru lumină faţa lui buni, făcând ca lumina stelelor să pătrundă şi-n trupul lui Sheetal.

— Asta îmi aduce aminte cum am învăţat-o şi pe mama ta când era mică. A fost o elevă aptă, dar totuşi atât de neliniştită şi îşi pierdea atât de uşor interesul!

— Ai învăţat-o şi pe mama?

Deodată, lecţia obligatorie luă o formă complet diferită, devenind o tradiţie dusă mai departe din moşi-strămoşi. O floare adăugată la o lungă ghirlandă.

Făcea parte din familie.

Nu. Doar gândul la acest cuvânt o durea, ca şi cum ar fi fost însetată, şi totuşi refuza să bea din paharul cu apă curată şi dulce din faţa ei. Dar nu-şi putea îngădui să uite că buni îi interzisese nakshatrei lor să-l ajute pe tata. *Am deja familia mea.*

I-ar fi fost atât de uşor să accepte oferta lui Rati şi să fugă de acolo! Să-l vindece pe tata chiar acum. Oare el ce-ar fi vrut ca ea să facă?

— Bineînţeles, răspunse bunul. Cine-i mai potrivit să o înveţe căile inspiraţiei decât propria-i mamă?

— Era o fătucă foarte încăpăţânată, care fura mereu mango din livadă şi îi mânca pe balcon cu prietenii ei.

Buni chicoti, un sunet firav, ca de copilă, pe care Sheetal nu s-ar fi aşteptat niciodată să-l audă de la ea.

— Se strecura mereu în Sala Oglinzilor. Îţi aminteşti, Jagdeesh, cât de mândră era de şiretenia ei? De parcă noi nu o vedeam!

Sheetal nu se putu abţine să rânjească. Nu se gândise niciodată la Charumati ca la o fetiţă.

— Obişnuiam să o găsesc în bibliotecă, citind poveşti, şi o aduceam înapoi la lecţii, adăugă bunul. Vai, cum îşi mai înfigea picioarele în podea şi protesta că învăţase mai mult decât suficient şi că merita să primească diadema mai devreme!

Buni râse din nou.

— Mereu a tânjit pentru mai mult, exact ca sora mea.

Sheetal îşi îndreptă postura. Avea şi o strămătuşă? Asta ar fi explicat camera goală din apartamentele lui buni.

— Sora ta? Unde este acum?

Râsul lui buni dispăru şi următoarele cuvinte fură tăioase:

— A părăsit curtea.

— A!

Sheetal se uită în altă parte, spre întinderea inexplicabil de neagră. O atrăgea, trezindu-i partea care, la fel ca şi în cazul mamei ei, tânjise întotdeauna după mai mult.

Şi, în sfârşit, începuse să o găsească. Aceasta nu numai că era casa ei, nakshatra ei, dar avea şi o strămătuşă, despre care nu ştiuse nimic până acum, una care nici măcar nu locuia aici. Poate că Sheetal avea să o caute după ce termina cu toate astea.

— Poate că, sugeră bunul, acum, că am vorbit despre inspiraţie, ar trebui să îţi facem şi o demonstraţie!

„Tot ce îţi cer este să te retragi.” Nu mai departe de ieri, aceasta ar fi fost o alegere uşoară. Ar fi luat sângele şi ar fi fugit. L-ar fi salvat pe tata.

Dar acum, Sheetal nu mai era la fel de sigură.

— Da, spuse ea. Arătaţi-mi! Trebuie să ştiu care-i senzaţia.

Ce era acest lucru pentru care oamenii erau dispuşi să omoare? Lucrul pe care i-l făcuse lui Dev, fără să ştie?

Trebuia să-şi înţeleagă inspiraţia. În special să o poată controla avea ea nevoie.

— O idee foarte bună! recunoscu buni.

Lumina ei era încă estompată, silueta îi rămânea în umbră. Se duse înapoi în living şi îi făcu semn lui Sheetal să se aşeze pe unul dintre divane.

— Să începem!

Sheetal tocmai ce îşi găsise un loc comod, când lumina stelelor o străpunse. Nu era un lucru pe care îl văzuse, pe cât era ceva ce simţise: un râu de strălucire argintie care-i pătrunse prin vene, deschizând canale în spiritul ei pe care nici nu ştia că le are. Portaluri către minuni, către creaţie.

Era ca şi cum o pânză i se instalase în inimă, doar că ea era şi artista care avea să o picteze. Toate posibilităţile, tot potenţialul exista în ea, şi acum trebuia doar să creeze.

Muzica i se despături ca o floare în suflet, un lotus al lunii creat din cântec, iar buzele i se deschiseră, aşteptând. Stelele din firmament scânteiară şi se măriră, fuzionând într-un baldachin strălucitor, până deveniră singura imagine pe care o putea vedea. Putea deja să audă, să simtă vârtejul cântecului care tânjea să se reverse, o serie de note pure, perfecte.

Dar apoi inspiraţia dispăru, lăsând un mare gol în urmă, întuneric.

Se uită fix la buni, apoi la bunul, disperată să revină în prezent. *Asta* îi făcuse lui Dev? Nu era de mirare că stătuse treaz toată noaptea şi scrisese melodii. Dacă nu cânta acum, avea să explodeze.

Bunul pusese mâna peste braţul lui buni.

— Vezi puterea stelelor! Puterea *ta,* începu el.

Buni interveni pentru a spune că aceea fusese doar o degustare, pentru că voiau să păstreze adevăratul efect pentru concurs, iar Sheetal dădu din cap. Însă explicaţia bunicii ei îi intră pe o ureche şi îi ieşi pe cealaltă.

Palmele o furnicară când jumătatea care era stea i se aprinse, sufocând jumătatea umană. Vărsatul borcanelor cu praf de stele nu se compara cu acest sentiment. Aici se afla adevărata inspiraţie, adevăratul scop.

Simţi flăcări în vârful degetelor. Se putea gândi doar la cât de mult se apropiase strămoşul lui Dev de acea stea. La cât de mult se apropiase ea de Dev. Jumătatea înstelată ar fi vrut să-l inspire aşa, la nesfârşit, în timp ce partea umană, înăbuşită, nu mai spunea nimic.

— Nu-l lăsa pe băiatul acela muritor să-ţi distragă atenţia! o mustră buni. Destinul tău este mult mai important decât efemera sa existenţă muritoare.

O senzaţie de greaţă începu să-şi facă loc în pieptul lui Sheetal. Oare buni îi citise iar gândurile? Pe zei, oare buni îi văzuse sărutându-se? Sau bunul? Cele mai intime momente ale ei, expuse ca-n vitrină?

Voia să ţipe.

— Nu vă faceţi griji! se răsti ea. Nu există nicio şansă.

— Bine!

Un zâmbet mulţumit traversă faţa mândră a lui buni.

Bine? Sheetal ridică privirea brusc. Ce ar fi trebuit să însemne asta?

— Poate că, se grăbi bunul să adauge observându-i expresia, e momentul să mergem la cină. Biata copilă are nevoie de hrană şi de şansa de a se odihni.

— Cu siguranţă! fu de acord buni, răsucindu-şi corpul. Vom relua instruirea mâine, la prima oră.

18

UN SINGUR PAS FĂCU SHEETAL ÎN SALA DE MESE a campionilor şi deja regretă decizia de a cina aici. Păruse o idee extrem de bună să o convingă pe buni să nu rişte să îndepărteze prea mult celelalte case. Cu cât Sheetal se purta mai mult ca orice alt campion, spusese ea, cu atât mai bine. Era adevărat, chiar dacă şi-ar fi dorit de fapt să se îndepărteze de bunicii ei şi să stea în preajma altor oameni, care nu-i puteau citi sentimentele. Şi să-şi amintească că încă era om.

Parţial.

Tresări. Ce se întâmplase, mai exact, acolo, în camerele lui buni şi bunul?

Arome savuroase o învăluiau, promiţându-i, prin bucatele gustoase, că indiferent ce se întâmpla acolo, ea tot trebuia să mănânce. Îşi frecă fruntea şi se grăbi să găsească sursa mirosurilor.

După felul în care buni îi descrisese sala, Sheetal îşi imaginase cantina de la şcoală, cu pereţi din ciment şi neoane bâzâitoare, care funcţionau doar în jumătate din timp şi, când mergeau, îi învăluiau pe toţi într-o tentă delicată de verde, ca de vomă.

Da, nu era chiar aşa.

Sala de mese era decorată ca un palat, cu blazoanele tuturor celor douăzeci şi şapte de nakshatre înşirate pe pereţi, cu pene de păun strălucitoare în vaze irizate, un bar din cristal arhiplin cu gustări şi o fântână mare, din care curgea nectar de mure cereşti. Ospătari în uniforme închise la culoare alergau încolo şi încoace, primind comenzi şi livrând antreuri către campioni şi însoţitorii lor, care stăteau aşezaţi pe pernele ornate cu broderii din oglinzi ce aruncau petice de lumină pe podeaua strălucitoare din onix.

Potrivit bunului ei, spaţiul era suficient de mare pentru a găzdui confortabil până la douăzeci şi patru de persoane. Dar toţi îşi împinseră pernele într-un cerc aproximativ, în centru.

Un cerc în care Sheetal nu mai avea loc.

Fără să-şi dea seama, ochii ei căutau ieşirea. Până la urmă, unde era Minal? Era prostesc, dar Sheetal nu putu să nu se simtă abandonată.

Totuşi, Dev era chiar aici, arătând atât de bine în acel sherwani negru şi argintiu, râzând cu Jeet! De fapt, toată lumea era adâncită în conversaţie, în afară de ea. Doar o familie mare, fericită.

Îşi aminti cum inima, buzele ei, le căutaseră pe ale lui. Îl auzi întrebând timid dacă vrea să urce la etaj şi să-i asculte cântecul.

Cântecul pe care ea îl inspirase. Flacăra argintie din miezul ei pâlpâi.

Bine, se gândi ea, supărată pe el, nervoasă pe ea însăşi, lăsându-se apoi să cadă pe una dintre pernele cele mai apropiate de ieşire, întregul ei corp era atent la Dev, aflat la câţiva metri distanţă, atrăgând-o spre el ca un magnet, dar ea se forţă să-l ignore.

În timp ce încerca să atragă atenţia unui ospătar, o voce familiară strigă:

— Uitaţi cine s-a hotărât să mănânce cu noi, banalii muritori! Apoi, lucru deloc surprinzător, Priyanka măcăni.

Sheetal îşi dori să moară. Probabil că cineva îi schimbase inima cu cea a unei păsări colibri, la cum i se contopeau bătăile în piept. Oare stelele puteau deveni invizibile? Sau, şi mai bine, nu putea să se transforme într-o gaură neagră şi să o înghită pe Priyanka dintr-o singură îmbucătură?

— Hei, încetează! spuse Jeet, părând iritat. De ce ai tras cu urechea la repetiţiile ei?

Fusese drăguţ din partea lui, recunoscu Sheetal. Dev avusese dreptate. Nu îţi puteai alege strămoşii.

Ea ştia cel mai bine acest lucru.

De parcă i-ar fi auzit gândurile, privirea lui Dev o găsi pe a ei, îmblânzindu-i-se cu acea sclipire plină de speranţă, iar colţurile gurii lui Sheetal începură să se ridice. Dar apoi expresia lui păru că se întunecă iar şi el se întoarse cu spatele. Sheetal se simţi cu adevărat rece, ca şi cum jarul din miezul ei se stinsese.

Sheetal nu putea nega durerea din piept sau modul în care mâinile ei – buzele ei – tânjeau după căldura lui Dev sau cum îi lipseau glumele lui ciudate şi felul în care expresia lui jucăuşă devenea distantă atunci când se gândea intens la ceva. *Of, Dev!*

Sachin îi aruncă o privire.

— Jeet are dreptate. Fireşte că nu ne face cinste să ne batjocorim rivalii!

Leela îi făcu semn cu mâna.

— Sheetal! Vino să stai cu noi. Nu poţi mânca singură.

Sheetal ezita.

— Da, spuse Sachin, adu-ţi perna aici!

Bărbatul cu păr blond platinat de lângă el îi făcu loc. Acela trebuia să fie managerul său, cel căruia aparent îi plăcea să pălăvrăgească la fel de mult ca şi lui Sachin.

Priyanka se strâmbă.

— Minunat! Petrecere în pijamale la mine în cameră! Hai să facem şi un foc de tabără şi să gătim s'mores[48]! De-asta suntem aici, nu, ca să fim mai buni?

Până atunci, Sheetal nu observase că Priyanka era singura campioană fără însoţitor. Probabil că era prea egocentrică pentru a se deranja cu unul. Sau poate că nimeni din viaţa ei nu voise să vină. Cu o aşa atitudine, cine i-ar fi putut învinui?

Sheetal se sili să schiţeze un zâmbet, de parcă nu exista loc unde şi-ar fi dorit mai mult să fie, şi îşi înghesui perna între cea a Leelei şi cea a lui Sachin.

— Bună!

I se părea atât de ciudat totul, de parcă erau cu toţii prieteni, nu rivali. Ca şi cum pe unii dintre ei nici nu-i supăra foarte tare că ea le cerea să îi ofere un loc printre ei. Se asigură că îi priveşte pe toţi în ochi, până şi pe Priyanka, cu expresia ei plină de dispreţ.

Ei bine, aproape pe toţi. Dev se încăpăţână să-şi privească farfuria.

Sheetal simţi această ignorare ca pe o lovitură, iar rânjetul ei deveni fragil. Cum se făcea că nimeni din întreaga sală de mese nu simţea tensiunea dintre ei? Atârna la fel de dens şi înăbuşitor ca smogul.

Uită-te la mine! îi ceru ea în gând, trasându-i mental linia obrazului cu degetele. *Îmi pare rău!*

Jeet sorbi din băutură, urmărindu-i pe cei doi. Cu siguranţă *lui* nu-i scăpase încordarea dintre ei.

— Aşadar, ce vă aduce aici? încercă ea, şi vru imediat să-şi închidă maxilarul.

Premiul, evident. De ce nu putea fi mai mult ca mama ei sau ca Minal? De ce tot continua să se facă de râs?

Priyanka nu îşi controlă deloc pufnitul în râs, iar gura lui Dev zvâcni. Ceilalţi se prefăcură că nu o auziseră.

— Sheetal, spuse Leela cu amabilitate, făcând semn către femeia de lângă ea, aceasta este nepoata mea, Kirti. Conduce o organizaţie din India care ajută la promovarea artistelor. Datorită ei m-am reapucat de pictat, după ce a murit soţul meu.

— Recunosc, e vina mea! zâmbi Kirti. A fost de ajuns să văd vechile ei picturi şi am ştiut că nu o pot lăsa să renunţe la pasiune, nu atunci când are atât de multe de spus despre femei, despre putere şi patriarhat.

— Chiar dacă am optzeci şi unu de ani, continuă Leela, întorcându-i zâmbetul, abia acum am început. De ce să nu afle oamenii cine sunt?

Înainte de a termina de vorbit, Sachin îşi prezentă însoţitorul:

— Dragul meu Jürgen este cel care m-a împins de fapt să fac asta. A spus că ar fi o adevărată risipă de talent să rămân neremarcat.

Sheetal îşi muşcă puternic buza pe dinăuntru, pentru a se abţine să răspundă.

— Lumea artei trebuie scuturată, anunţă Jürgen. Este vremea să-şi *examineze* cu adevărat obsesia pentru tendinţele postmoderne şi de automulţumire, care încalcă limitele vocilor majorităţii. Este imperativ să găsim noi modalităţi inovatoare de a

încorpora actuala şi interculturala amestecare a vocilor subreprezentate şi impactul acesteia asupra planurilor noastre de viitor în privinţa poveştilor.

Cuvinte, cugetă Sheetal. *Atât de multe cuvinte!* Era destul de sigură că erau chiar adevărate propoziţii, spre surprinderea ei, având în vedere că nu spuneau nimic.

— În plus, abia aştepţi să mergi la acea casă de vacanţă de pe coasta Amalfi, îl şicană Sachin. Nu uita de asta!

Cu Jürgen alături, părea mai liniştit, mai binedispus decât fusese în bibliotecă. Aruncă o privire spre Jeet, apoi înapoi spre Jürgen, care îl lovi uşor pe nas.

Sheetal se relaxă pe pernă. Parcă nu era chiar atât de rău.

— Rândul meu, spuse Jeet, sprijinindu-şi braţul pe genunchi, chiar când un ospătar se apropia de Sheetal cu un thali plin de mâncare.

— Dar nici măcar nu am comandat încă! protestă ea.

Ospătarul aşeză farfuria în faţa ei.

— Nu e nevoie – casa dumneavoastră a lăsat instrucţiuni cu privire la dieta pe care trebuie să o urmaţi. Veţi avea mese cu un aport caloric substanţial, care vă vor furniza suficientă energie pentru repetiţiile dumneavoastră.

Dintr-odată, mâncarea nu mai părea atât de grozavă. Ce făcuse buni? Şi o lăsase pe Sheetal să afle taman în faţa celorlalţi campioni? Priyanka zâmbea răutăcios, de parcă i se dovedise încă o dată că are dreptate.

— Una dintre noi, nu? o batjocori ea. De unde să ştii tu ce înseamnă lupta, având mica ta familie perfectă de stele.

— Nu aşa funcţionează, o întrerupse Jeet. Nu contează.

Sheetal îl privea fix. Ce credea el că ştie despre familia ei? Sau ceilalţi?

— Urma să ne spui ceva, îl îndemnă Dev.

Evita în continuare privirea lui Sheetal. Ea simţi cum se înfurie, flacăra din miezul ei aprinzându-se. De ce se purta aşa cu ea?

— Aşa e. Vocea lui Jeet se adânci: Eu sunt scriitor. Vreau ca oamenii să-mi citească poveştile şi să le păstreze cu ei, în minte. Vreau să schimb modul în care văd ei lumea. Aş face orice pentru a obţine ceea ce-mi doresc. Orice.

Intensitatea cu care o spusese făcu pe toată lumea să tacă. Chiar şi Dev părea surprins.

Probabil că Jeet observă schimbarea atmosferei, pentru că râse şi îi dădu un cot lui Dev.

— Spre deosebire de vărul meu şi de muzica lui, eu îmi iau în serios scrisul.

Dev îi aruncă o privire urâtă.

— Omule, linişteşte-te! Doar nu eşti la televizor. Nu trebuie să mă ataci pe mine ca să ieşi în evidenţă.

Se uitară unul la celălalt, iar Sheetal îşi ţinu respiraţia, agitată.

În cele din urmă, Jeet dădu din cap.

— Ai dreptate. M-am lăsat dus de val. Îmi pare rău, bhai! Întinse pumnul lui Dev, ca să i-l lovească uşor. Dev o făcu.

— Se mai întâmplă.

— Dar tu, Sheetal? întrebă Kirti.

— Da, se băgă şi Priyanka, tu ce ai de *zis?*

Sheetal îşi dădu seama că terminase jumătate din thali fără să-i simtă cu adevărat gustul.

— Ă…

Buza Priyankăi se curbă.

— „Casa de vacanţă.” Tu ştii de ce *sunt eu* aici? Familia mea din India a făcut marionete Kathputli preţ de generaţii. Erau renumiţi pentru asta. Dar acum nimeni nu mai are timp pentru lucrurile vechi, iar bunicul meu a trebuit să-şi vândă pământul şi atelierul unde făcea marionetele, pentru a ne ţine pe linia de plutire. Dar i-am promis că îi voi reînvia moştenirea, şi asta fac. Uitându-se urât la Sheetal, sări în picioare, conchizând: Şi nicio stea trişoare nu mă va opri!

Se întoarse pe călcâie şi dispăru. Nimeni nu mai spuse nimic după aceea.

19

SHEETAL ŞTIA CĂ AR FI TREBUIT SĂ ADOARMĂ cu o oră în urmă, dar nu se putea linişti, nu când Priyanka făcea gălăgie în camera alăturată. *Ce făcea* acolo?

Era o adevărată enigmă cum Minal, care se culcase când Sheetal era încă la cină, putea dormi nestingherită. *Cine are nevoie de companie?* se gândi ea, rănită. Nici măcar nu apucase să-i spună lui Minal despre cum fusese inspirată. Sau – îşi ţinu respiraţia – să o întrebe dacă îi inspirase vreodată proiectele de artă. Era posibil, nu-i aşa?

Cuvintele aruncate de Priyanka înainte să plece o loviră din nou, străpungând-o ca nişte cârlige de pescuit Dar Sheetal nu îşi putea face griji pentru alţi oameni care încercau să-şi ajute familiile. Chiar dacă ştia exact cum e.

Pulsul ei bubuia necontenit Mai rămăseseră două zile. Două zile până la aniversarea ei. Două zile până când trebuia să câştige concursul pentru familia ei.

În camera alăturată, Sachin şi Jürgen începuseră să flirteze. Zgomotos. Sheetal făcu ochii la fel de mari ca ai personajelor din benzile desenate japoneze. Tot ce ştia să spună în germană era *ich liebe dich* şi *Rotweinkuchen,* dar, ca şi în cazul scrierilor în sanscrită din bibliotecă, ea înţelegea fiecare cuvânt sugestiv şi, în plus, mai făceau şi alte lucruri în afară de a vorbi.

Cineva chiar trebuia să le spună stelelor despre izolarea fonică. Care era cuvântul în germană pentru *greţos?*

— Unii dintre noi vor să doarmă! strigă ea, bătând puternic în ambii pereţi, dar zgomotele nu se opriră.

Oftând înfrântă, Sheetal se afundă cu capul în pernă. Furia ei cedă în faţa unui sentiment mai delicat, mai trist. Lăsându-şi garda jos, ea retrăi clipele de la cină, indiferenţa lui Dev şi felul în care

nici măcar nu se uitase la ea, iar stomacul i se întoarse pe dos, simţindu-se la fel de rău ca atunci când trăise momentele pentru prima oară.

Pe zei, ce dor îi era de el! Nu era corect. Ardea, literalmente ardea de dorinţa de a-l întreba ce părere are despre toate astea. Să-l audă râzând de cât de serioşi erau ceilalţi în privinţa concursului şi să-i dea pe furiş o pralină cu cireşe, aşa cum o făcea uneori la şcoală. Să-l întrebe ce simţise, mai exact, atunci când îl inspirase.

Durerea îi zdrobea inima cu un pumn de fier. Oare el se gândea măcar la ea?

Nu mai voia să fie supărată pe el. Nu ar fi vrut să fie supărată nici pe buni. Voia doar ca toată lumea să nu mai ia decizii în numele ei. Chiar cerea prea mult?

Zăgazul care ţinuse totul sub control de când fugise din casa lui Dev, de când îl rănise pe tata, se sfărâmă, iar Sheetal dădu drumul unui întreg bazin de lacrimi în perna rece şi moale. „Fii asta! Nu fi asta! Fă asta! Nu face asta!” încercase. Încercase atât de mult! Şi tot îl băgase pe tata în spital.

Nu exista un loc pentru ea aşa cum era, stea *şi* muritoare? Doar Sheetal?

Dacă exista, nimeni nu îi spunea.

Nu era corect. Nimic din toate astea nu era. Plânse în continuare, umerii tremurându-i, până când perna se udă, până când ochii o usturară şi nasul îi curse, până nu mai putu să plângă.

În loc să fie atât de epuizată, încât să adoarmă instantaneu, ea rămase întinsă pe pat ca un butuc, alternând gândurile la tata şi oferta lui Rati, care îi vâjâiau prin cap. *Mi-nu-nat!*

La câţiva metri, Minal se întoarse şi murmură ceva, visând probabil la doamne de onoare înstelate, cu flori de iasomie în păr.

Sheetal se gândi să o trezească, dar apoi se răzgândi. Ce ar fi putut face Minal? Ea ştia foarte bine cine e. Nu trebuia să-şi facă griji pentru părul argintiu care respingea vopseaua sau focul argintiu care ţâşnea la întâmplare din palmele ei furnicânde.

Ea ştia unde îi e locul şi, în acel moment, Sheetal chiar o dispreţuia pentru asta.

În schimb, se ridică şi se duse la fereastră. Se uită la marele cer întunecat care domnea peste toate împrejurimile, ca un ocean infinit, privind nenumăratele stele scânteietoare, şi se rugă cu toată ardoarea de care era în stare. Cu palmele lipite de sticlă, se rugă şi se tot rugă, punându-şi dorinţe înflăcărate, care îi ieşiră printre buzele ca un cântec duios – o invocare a melodiei siderale.

Înotă în valurile strălucitoare ale nopţii, simţindu-le curgând prin ea cu fiecare respiraţie, hrănind-o. Îi plăcea atât de mult să cânte singură, fără ca nimeni să o asculte, nimeni să o judece!

Privindu-le, dincolo de fereastră, imaginea stelelor deveni limpede. Cele mai multe erau din afara curţii regale, stele obişnuite, dacă se putea spune aşa, dar şi curtea era prezentă. Sheetal îi recunoscu pe buni, bunul, pe Charumati, Padmini, Kaushal, chiar şi pe Rati.

Le admiră trăsăturile, expuse în toată splendoarea şi seninătatea lor. Urmări cu atenţie felul în care luminau în ceruri, atât ca persoane, cât şi ca mingi de flăcări.

Dacă întindea mâna, aproape că le putea atinge…

Cântecul lor veni spre ea treptat, tăcerea transformându-se în ceva mult mai însemnat. Ar fi putut fi şi ea printre ei, s-ar fi putut înălţa la locul ei cuvenit, în constelaţie. În cer. În cosmos, unde totul se născuse din jocuri de strălucire şi umbră, din foc şi îngheţ.

Aici, nu exista nicio durere, nicio dezamăgire. Fără prieteni înstrăinaţi, fără taţi pe moarte. Fără lipsă de încredere în sine.

„Alătură-ni-te!”

În acel moment de vis şi dans, Sheetal nu îşi dorea nimic mai mult.

Ridică o mână către ceruri. Cineva, nu era sigură cine, îi întinse mâna şi, odată ce degetele lor se întâlniră, Sheetal păşi printr-o uşă întunecată ca

noaptea. Ochii ei de muritoare se închiseră şi, când îi deschise din nou, ea devenise cerul însuşi.

Nu, nu era aşa. *Îmbrăcase* cerul, se învelise cu el, ca şi cum era o mătase pătată cu umbră. Dansă cu el, în el, învârtindu-se încet, atât de încet, o legănare aici, o piruetă lentă acolo. Se învârti şi pluti, se răsuci şi se cufundă, schimbă locul cu partenerii, iar şi iar.

Inspiră spiritul familiei, le cântă povestea. Carnea lor era carnea ei, pielea lor era pielea ei.

Aici nu se punea problema de a fi plăcut, ci doar de a aparţine.

Lumina, cântecul se împleteau prin ea, legând-o de nakshatra ei. Cu ochi luminescenţi, ea văzu spiritele stelelor trecând peste cer, iluminând preţ de milenii întregi. Văzu începutul şi sfârşitul şi se învârti pe lângă tot ce se întâmplase între cele două momente.

Stele se năşteau; stele mureau. Un soare se stingea; o gaură neagră ameninţa. Mai jos, pe tărâmul muritorilor, o regină cucerea; un nebun dobora un rege. Un artist picta; un asasin măcelărea. Cât de efemere, cât de scurte, aceste vieţi muritoare! Doar o clipă din durata de viaţă a unei stele.

Cu toate acestea, mocneau cu propriul lor foc, oamenii. Se dezlănţuiau cu pasiune şi creativitate, hrăniţi de praful stelelor, de măduva sclipitoare a oaselor de argint.

Oamenii aveau nevoie de stele, se gândi Sheetal în timp ce o privea pe mama ei pe orbită, iar stelele aveau nevoie de oameni. Toţi făceau parte din marele spectacol, spirala lentă şi continuă a creaţiei şi a distrugerii, şi toţi îşi jucau rolurile.

Şi, de la începutul timpurilor, stelele strălucitoare ardeau mândru în noaptea cea mai adâncă.

Când, în cele din urmă, cercul de mâini strânse îi dădu drumul, se trezi odihnindu-se lângă fereastra din dormitorul palatului.

Era încă noapte şi stelele se roteau încet deasupra, aşa cum zisese şi buni în turul lor prin palat. Dar Sheetal nu se simţea bine. Acesta nu era

trupul ei, această creatură firavă şi umană. Se simţea ca un lucru uriaş îndesat într-o cuşcă prea mică.

Deja amintirea cu acel… ce? Eveniment? Ritual? Oricare ar fi fost cuvântul, amintirea deja începea să se şteargă, aceasta micşorându-se, aplatizându-se pentru a se încadra în hotarele minţii ei muritoare. Deja gâtul i se uscase de sete, iar trupul, îmbibat de transpiraţie, urla după un duş şi haine curate. Avea nevoie să doarmă.

Nu voia să facă nimic din toate astea. Voia să se extindă din nou, să fie acel enorm spectacol ceresc alcătuit doar din lumină şi din cântec, care se învârtea în eternitate fără judecăţi sau emoţii umane – sau fire de păr cu vârfurile despicate.

Sheetal îşi trecu mâinile stângace prin părul strălucitor, dar încâlcit. Cine mai auzise de o stea cu părul urât? Tocmai ce îşi tunsese vârfurile, şi acum iar i se despicaseră.

„Dar dacă te-ai transforma de tot în stea?" îi sugeră o voce din cap, mică şi stridentă în comparaţie cu cântecul cerului. „Ai putea arăta ca Charumati."

Se feri de acea voce. Nu era vorba despre păr. Era vorba despre stabilitate, despre armonia de la acel nivel cosmic. Acolo, sus, toţi făceau parte din dansul lent şi senzual.

Acolo, sus, totul avea sens.

Chipul lui Rati îi apăru în minte, şi Sheetal ştiu că nu avea să îi accepte niciodată oferta, nu dacă ar fi însemnat să lase toate astea în urmă.

Dar nu avea să renunţe nici la a fi om. Avea să găsească o modalitate de-a le avea pe toate.

Mâinile o furnicară şi le lăsă să se încălzească fără teamă.

20

VITRALIILE DIN CAMERA BUNICILOR LUI SHEETAL erau un amestec de constelaţii şi lotuşii lunii, într-o paletă de nuanţe de albastru ca penele păunului, argintiu şi negru. Lumina lor se revărsa pe mobilierul sculptat din abanos, un birou rafinat şi rafturi din cositor acoperite cu pergamente şi flori albastre şi argintii. Ar fi trebuit să fie un loc primitor, mai ales după cina din seara anterioară.

Totuşi, în această dimineaţă nu era chiar atât de primitor. Sheetal, cu gâtul înţepenit şi îndurerat de la dormitul pe pervazul ferestrei, făcea tot posibilul să pară măcar pe jumătate alertă. Cumva, după o baie rapidă care nu îi ajutase deloc muşchii prea încordaţi, urmată de rutina obişnuită de îmbrăcat pe care Padmini refuza să o scurteze, ea venise aici. Putea fi considerat un miracol, nu?

Pentru tata, îşi zise în gând. Nimic altceva nu ar fi putut-o scoate pe uşă.

Capul o durea îngrozitor, pielea îi scânteia din cauza terminaţiilor nervoase prea sensibile şi-şi simţea tot corpul uscat, de parcă nu înghiţise două pahare mari de suc albastru de mango cu doar câteva minute în urmă. Plămânii, pe care şi-i solicitase la maximum în timpul repetiţiei de ieri, protestau ori de câte ori trăgea aer în piept. Ascultându-le pe Charumati şi pe buni contrazicându-se în privinţa instrumentelor, în vreme ce sfătuitorii lui buni încercau să adauge şi ei câte ceva, Sheetal simţi ţepuşe proaspăt ascuţite străpungându-i craniul. Copiii de la şcoală obişnuiau să vorbească despre mahmureala de după petrecere; dacă stomacul ei nu ar fi bolborosit după mâncare, ar fi spus că mai rău de-atât nu avea cum să fie.

Ospătarii aduseră în cele din urmă o gamă largă de feluri de mâncare, iar Sheetal se năpusti asupra dulceţii untoase a sheeroului cald aşezat în faţa ei. Grăsimi, zahăr şi aroma bogată a cardamomului –

când mânca griş îmbibat în unt avea senzaţia că e cuprinsă într-o îmbrăţişare.

Dar sheeroul deveni amar aproape imediat cum i se topi pe limbă. Rămăsese doar o zi întreagă de antrenament şi repetiţie. Una singură – şi se simţea de parcă ar fi fost lovită de o întreagă flotă de camioane. Cum să poată face asta?

Şi cu întreaga curte râzând de ea fără oprire.

Se săturase să fie disecată, să fie doar un specimen desfăcut şi împuns cu ace pe o masă de examinare. Cu siguranţă nu avea nevoie ca buni sau oricine altcineva să îi citească sentimentele şi să o judece. Sau, eventual, să o prindă dezbătând cu ea însăşi dacă să abandoneze sau nu concursul.

Bunul zâmbi şi luă cu mâna o bucată caldă de puran poli.

— Pari obosită, dikri. Cum te simţi?

Privindu-i chipul blând, ea se gândi că merită să încerce.

— Bunule, trebuie să existe o cale prin care să-mi ascund gândurile şi să nu le mai transmit întregii curţi. Mă înveţi cum?

— A te ascunde de melodia astrală este o aptitudine vitală, răspunse el. Mănâncă, pentru a căpăta energie, şi apoi vom începe!

Sheetal înfulecă atât prima bucată de lipie dulce umplută, cât şi pe cea de-a doua, oferită de bunul. Apoi, urmând indicaţiile lui, ea închise ochii şi *simţi* melodia sideralã, o mare infinită de note argintii. Emoţiile ei erau fire minuscule în tapiseria ei nemărginită, într-o sumedenie de nuanţe diferite, de la argintiu la azuriu, şi le putea trage pe fiecare în parte, adăugându-le şi scoţându-le din cântec, după bunul plac.

Cearta dintre mama şi bunica ei se estompă, la fel şi încercările insistente ale sfătuitorilor de a schimba subiectul.

— Este pur şi simplu o chestiune de ţesut şi de deşirat, o încurajă bunul.

Sheetal localiză firul proastei sale dispoziţii şi îl smulse din cântecul stelelor. O mică smucitură şi

acesta se îndepărtă în fundal. În jurul ei, melodia înstelată deveni o idee mai vioaie. Era la fel de iritată ca înainte şi încă îşi simţea capul ca şi cum cineva i-l strivise cu o nicovală, dar cel puţin acum, dacă o făcuse bine, toate astea aveau să dispară.

Bunul o privea cu atenţie. Ea aşteptă, împingându-şi un dinte cu limba. Oare funcţionase?

El zâmbi.

— Foarte bine! Simt doar speranţă.

Starea ei de spirit se lumină imediat şi îi zâmbi şi ea.

Succes! Fusese mult mai uşor decât se aşteptase – evident că merita un al doilea castron de sheero şi un al treilea pahar de suc albastru de mango.

— Aşadar, vom avea harpa de gheaţă, anunţă buni, făcând-o iar atentă pe Sheetal. Nitin, să o duci în camera de repetiţii a lui Charumati!

— Desigur, Onorată Matriarhă, zise secretarul lui buni, cu o plecăciune a capului.

Sheetal ciocăni uşor cu degetele în masă.

— Scuzaţi-mă, dar n-aş putea să sugerez şi eu un instrument? Ştiţi, din moment ce eu voi cânta?

Cu toţii o priviră de parcă nu se aşteptau să o vadă aşezată acolo.

— Ei bine, cânţi la harpă şi la dilruba, nu-i aşa? întrebă buni.

— Da, spuse Sheetal, dar încă nici nu am ales un cântec.

Expresia lui buni deveni sobră.

— Vă rog să ne lăsaţi singuri! le porunci sfătuitorilor ei.

Expresiile lor trădau o seamă de sentimente diferite, de la tulburare până la supărare.

— Sunteţi sigură? întrebă unul dintre ei. Mai sunt încă multe lucruri pe care nu le-am discutat, cum ar fi viitoarea recoltă de mure cereşti.

— Îţi apreciez îngrijorările, dar sunt sigură. Vom vorbi mai târziu.

Buni schiţă un zâmbet obosit, dar implacabil, şi, unul câte unul, ieşiră.

Scoase un trandafir de cristal dintr-o vază de pe masă şi îşi trecu degetele peste petalele lui faţetate.

— Eşti alături de noi de foarte puţin timp, beti, aşa că permite-mi să îţi explic: nu încurajăm fraternizarea cu muritorii, iar asta include şi adoptarea obiceiurilor lor. Aici ne bazăm pe înţelepţi şi pe buna lor judecată.

— Trebuie să înţelegi, completă bunul, că intenţia noastră este de a-ţi uşura calea spre succes.

— Apreciez asta! rosti Sheetal pe un ton mieros.

Era timpul să pună în practică un vechi truc, care o ajuta să o îmbuneze pe Radhikafoi – să fie umilă. Păcat că, de cele mai multe ori, se enerva prea tare şi uita să o facă.

— E clar că v-aţi gândit foarte mult când aţi planificat toate acestea, ceea ce apreciez cu adevărat, pentru că eu nu aş avea nicio idee de unde să încep. Dar, dacă este în regulă, aş vrea să îmi aleg singură instrumentul. Simt că îmi cunosc cel mai bine muzica.

Ridurile de pe fruntea lui buni se adânciră şi mai mult. Spre deosebire de Radhikafoi, ea nu părea deloc flatată.

— Presupun că ai dreptate, admise ea. Ce melodie vrei să cânţi, atunci – balada?

— Bhajanul.

După ce Priyanka măcănise ca o raţă, Sheetal nu era sigură că va mai putea cânta din nou acea baladă.

Şi, tocmai pentru că buni alesese harpa, Sheetal voia să facă exact contrariul.

— Atunci vei avea nevoie de o dilruba, spuse Charumati.

Se auzi o notă discretă de triumf în cuvintele ei, de parcă Sheetal ar fi înscris încă un punct în competiţia care se purta între buni şi ea.

— Da, zise Sheetal, păstrându-şi vocea neutră. Pot vedea opţiunile?

Bunul râse şi o bătu pe mână.

— Va trebui să ai încredere în alegerea noastră! Sunt sigur că vei fi mulţumită de rezultat.

Să aibă încredere în ei? Da, sigur. Scânteile îi aprinseră sufletul, iar mâinile începură s-o furnice. Cum ar fi trebuit să aibă încredere în ei acum, că ştia că închiseseră porţile dintre lumi?

— De fapt, replică ea, am o întrebare.

Bunul clătină din cap.

— Spune!

Sheetal îşi apăsă mâinile pe agendă pentru le opri din tremurat.

— Spuneaţi să nu fraternizăm cu muritorii. La ce vă refereaţi, mai exact?

Gâtul i se strânse când ceva îi sfâşie palmele. Ridică mâinile de pe copertă şi văzu urme de arsuri. Două urme de arsuri, în forme de mâini.

Totul scăpa de sub control. La fel ca atunci când îl arsese pe tata.

Buni, bunul şi Charumati făcură un schimb priviri preocupate. Buni îşi reveni prima, expresia întunecându-i-se.

— V-am spus că ar fi trebuit să se întoarcă la noi mai devreme. Cum să-şi revendice vreodată locul printre noi, dacă până atunci se va arde singură? Ar fi trebuit să înveţe cum să-şi mânuiască flacăra cu mult timp în urmă!

Să-mi revendic locul? Sheetal îşi privi propria palmă, de parcă ar fi fost un lucru ciudat, pe care cineva i-l altoise pe încheietura mâinii. Gâtul ei refuza să se descleştеze şi focul şuiera prin ea, furios, înfometat.

Charumati înconjură masa şi îi strânse mâinile lui Sheetal, ca să le oprească din tremurat.

— E fiica mea. O voi ajuta eu. Lăsaţi-o în pace!

Când buni vorbi din nou, vocea ei fu ca un fulger liniştit:

— Crezi că ceea ce ai făcut te-a afectat doar pe tine, beti? Tu trebuia să fii succesoarea mea, trebuia să punem din nou stăpânire pe curte, şi ai irosit totul pe un muritor!

Lumina lui Charumati biciui aerul ca nişte limbi de foc.

— Şi niciunul dintre eforturile mele de a mă revanşa nu a fost pe placul tău, nici măcar faptul că mi-am părăsit viaţa pe Pământ – că mi-am părăsit soţul, *fiica –,* pentru a mă întoarce şi a ne ajuta casa.

— *Şi eu* sunt muritoare, mormăi Sheetal, amintindu-şi ce citise despre modul în care buni închisese Sala Oglinzilor. Şi-a irosit mama timpul şi cu mine?

După ce împărtăşiseră legătura dansului cosmic, după ce simţise întregul univers unificat, nu ar fi putut suporta să o audă pe bunica ei spunând asta. Dar avea nevoie să ştie adevărul.

Fruntea brăzdată a lui buni se înmuie într-un zâmbet afectuos.

— Ce fel de întrebare este asta, dikri? se minună ea, iar lumina stelară izbucni cu putere dinspre ea. Eşti, şi vei fi mereu, Sheetal a noastră.

Melodia astrală vibra de tensiunea pe care Charumati nici măcar nu se obosea să o ascundă. Şi de propria-i tensiune, îşi dădu seama Sheetal. Răspunsul lui buni era potrivit, dar nu-i spusese ce voia să ştie de fapt.

Înainte să se gândească cum să reformuleze întrebarea, buni puse înapoi floarea în vază.

— Fiindcă tot vorbim despre asta, e important să înţelegi că există limite şi valori la care trebuie să aderăm. Apoi, îndreptându-şi privirea spre Charumati, conchise: Tradiţiile există pentru a ne păstra integritatea.

Gura lui Charumati se strâmbă într-o parodie a unui zâmbet.

— Mamă, poate ar trebui să schimbăm subiectul?

— Ceea ce tu ai făcut, fiica mea, sublinie buni, fiecare silabă ascuţită şi rece ca ţurţurii, a adus dezonoare întregii noastre case, încălcarea tabuului ne-ar fi pus în pericol viitorul dacă n-aş fi inventat o modalitate de a-l transforma în avantaj pentru noi…

— Nu mai este un tabu!

— Eşti prinţesa unei case regale. Nu poţi pur şi simplu să-ţi urmezi capriciile…

— Încetaţi! porunci bunul, a cărui sclipire amabilă din privire fusese înlocuită de o expresie ca de fier. Încetaţi, amândouă! Avem acum alături de noi acest copil frumos şi sănătos, şi aici se termină această dispută! Ea are nevoie de îndrumarea noastră. Să lăsăm trecutul acolo unde îi e locul!

Împinse o farfurioară cu dulciuri spre Sheetal.

— Să nu te sperii, beti! Toate familiile au ocazional neînţelegeri. Alungă aceste cuvinte urâte din mintea ta şi priveşte doar înainte!

Dar Sheetal nu-şi putea privi decât mâinile, aceleaşi mâini pe care le acceptase în sfârşit cu doar câteva ore în urmă şi despre care se întreba pe cine aveau să mai rănească.

✶

Cumva, Sheetal ajunse la cursul de etichetă. Luă loc lângă Kaushal în capătul celălalt al mesei din bibliotecă şi desfăcu un sul, gata să ia notiţe, sârguincioasă. Din păcate, instructorul, o stea de vârstă mijlocie care arăta ca şi cum i s-ar fi potrivit foarte bine un sacou de tweed şi papion, ţinuta unui profesor muritor, îi nimici planul, pălăvrăgind încontinuu despre maniere şi decenţă, cu detalii chinuitoare – strălucind pe tot parcursul cursului.

Se prefăcu că adoarme şi începe să sforăie, iar Kaushal abia îşi putu ascunde rânjetul. Nu îi luă mult să reducă lecţia instructorului la trei lucruri de bază: unu, trebuia să izbutească să urmeze exemplul lui Minal şi să poată sta de vorbă cu toată lumea. Mult. Doi, trebuia să îmbrace orice plângere în termeni politicoşi. Trei, trebuia să-şi ascundă adevăratele sentimente în melodia astrală, cu excepţia cazului în care împărtăşea sentimente pozitive. Dacă stelele arătau emoţii negative, puteai fi sigur că erau supărate şi voiau să ştii asta.

Ca, de exemplu, în timpul convocării de ieri-dimineaţă.

Sheetal se foia pe scaun. Era interesant să înveţe de câte ori ai voie să refuzi un cadou, până să fii nevoit să-l accepţi – de cinci ori –, dar cum o ajuta

asta acum, când ar fi putut să exerseze la dilruba? Fineţurile momentului perfect şi ale modului de a complimenta ţinuta cuiva nu ar fi impresionat curtea. Doar muzica ei ar fi făcut-o. Ca să nu mai vorbim că ea trebuia să-şi dea seama cum să nu incendieze toate lucrurile din jur.

Fiecare minut pe care îl irosea aici era un minut în care nu făcea niciunul dintre cele două lucruri.

Două zile. Palmele o furnicau, aşa că strânse stiloul mai tare în mână, hotărâtă să rămână calmă. Ei bine, două zile dacă nu arunca totul în aer mai întâi.

Kaushal o înghionti pe sub masă. Surprinsă, ridică privirea din sulul pe care desena imagini cu dilruba ei.

— Plictiseala ta e evidentă, şopti el. Strălucitoare ca o reclamă de neon a muritorilor.

Deloc surprinzător, instructorul nu mai vorbea şi se uita încruntat la ea.

— Se pare că încă nu stăpâneşti un aspect-cheie al etichetei fundamentale a curţii, ceea ce mă determină să îţi pun la îndoială şi restul competenţelor.

Ceilalţi elevi se încordară, iar Sheetal se înroşi toată. Dar găsi firul nerăbdării sale în melodia siderală şi îl smulse din ea.

— Mai bine acum?

Instructorul dădu din cap aprobator şi reluă cursul.

Cursul se încheie în cele din urmă, iar Sheetal ţâşni afară ca o rachetă. Dar Kaushal şi Urjit îi răsăriră în cale.

— Mâncarea aceea muritoare, zise Urjit, cum se numea? Chevdo?

Sheetal dădu din cap.

— Apreciez că ai împărţit-o cu mine!

— Şi? întrebă, prompt, Kaushal.

Urjit scoase un sunet enervat.

— Îmi cer scuze pentru remarca deplasată de ieri!

Sheetal uitase cu totul despre asta.

— Nu-ţi face griji!

Încercă să îi ocolească, dar Urjit întrebă, jenat:

— Mai ai cumva mâncare din aceea?

— Nu, dar s-ar putea să am alte gustări. O să caut.

Sheetal se prefăcu a nu observa felul în care se lumină chipul lui Urjit, căldura strălucind argintiu în jurul său, până când îşi dădu seama şi o înăbuşi.

— În fine, trebuie să plec. Urmează alt curs.

Kaushal o însoţi spre ieşire.

— Chiar a apreciat acel chevdo, la fel ca şi mine. Mi-a amintit de copilărie.

— Mă bucur! mormăi Sheetal, recapitulându-şi mental programul pentru restul după-amiezii. Hei, ce ştii despre vânătorii de stele?

— Foarte puţin. De ce întrebi?

Ea ridică din umeri.

— Fără motiv.

— Ascultă, ar trebui să ştii că şi mie mi-a luat câtva timp până mi-am putut controla puterile. E un proces dificil pentru aceia dintre noi care au început astfel. Totuşi, cu timpul devine cu mult mai simplu. Kaushal se împunse cu un deget, adăugând: Totul devine mai simplu.

Dar Sheetal nu avea nevoie de compasiunea lui. Voia doar să plece.

— Nu voi rămâne aici, sublinie ea, aşa că nu contează.

— A! făcu el, dezumflându-se vizibil. Atunci, presupun că nu.

21

— M-AM GÂNDIT SĂ REPETĂM AICI ASTĂZI, spuse Charumati, deschizând uşa către apartamentele ei. Zâmbetul ei enigmatic strălucea la fel de puternic ca lumina cozilor împletite care i se revărsau pe spate.

Nedumerită, Sheetal îşi urmă mama înăuntru. Nu-şi putu opri zâmbetul când văzu nuanţele care ieşeau din schema obişnuită de culori siderale de argint, negru şi albastru. Erau lucruri mărunte – tuşe discrete precum o pernă stacojie, un compendiu de basme verde, o farfurie cu bomboane mov –, suficient încât să arate că Charumati nu uitase timpul petrecut pe Pământ.

— Hei, eu ţi-am făcut asta! îşi aminti Sheetal, ridicând farfuria cu bomboane.

O sculptase la orele de artă din clasa a II-a şi apoi cioplise două potcoave interconectate pe lateral, înainte de a emaila totul cu un lac strălucitor, vineţiu.

Ceva în pieptul ei se înmuie. Credea că tata o aruncase din greşeală.

— Întotdeauna am preţuit-o, zise Charumati, atingând cu buzele obrazul lui Sheetal. Vino! Dilruba ta te aşteaptă înăuntru.

Trecură prin încă un set de uşi din spatele apartamentelor lui Charumati şi ceea ce văzu acolo o făcu pe Sheetal să uite orice altceva.

Lotuşii lunii înfloreau din apele cristaline ale iazului, proiectând în aer un alb argintiu familiar. La fel ca în multe camere pe care le văzuse Sheetal în palat, cerul nopţii servea drept tavan, făcând apa să strălucească ca şi când ar fi fost împânzită de diamante.

— Ai un *iaz?* se minună Sheetal, scoţând un fluierat.

— Fiecare nakshatra are propria sa recoltă de lotuşi ai lunii, răspunse Charumati, strălucind de

mândrie. Este ceea ce muritorii ar putea numi „proprietate pe malul apei”.

O liniște deplină o învălui pe Sheetal în timp ce îngenunchea lângă iazul nemișcat ca șoapta apei noaptea pe țărm. Simți tensiunea scurgându-i-se din mușchi și cum bătăile inimii îi încetinesc în același timp cu melodia astrală. Gura i se curbă într-un zâmbet visător.

Charumati o îndemnă să se apropie de un spalier complet acoperit cu trandafiri îmbobociți albaștri, negri și argintii, nu departe de marginea apei. În spatele urechii îi pâlpâia un boboc de lotus al lunii, iluminând dilruba simplă din lemn de lângă ea. Arăta exact ca o regină sclipitoare a florilor, așteptând să i se facă o serenadă.

Mama mea, basmul, cugetă Sheetal, și poate că era datorită lotușilor lunii, sau poate că era doar obosită, dar nu mai găsi furia pe care o simțise în dimineața aceea.

Inhalând parfumul ceresc al florilor, începu exercițiile de încălzire, ba exersă până și stupidul tril din buze, dându-și toată silința. Își sprijini dilruba pe coapsă, iar Charumati îi împinse umerii înapoi.

— Stai dreaptă! o mustră ea.

Sheetal apropie arcușul de corzi și se gândi la bhajan. Era o superbă dedicație în versuri, compusă în secolul al XVI-lea de poeta mistică Mirabai pentru a-și celebra dragostea pentru Lordul Krishna, dar când Sheetal gustă în tăcere versurile și încercă acompaniamentul, știu că nu era ce trebuia.

Dacă avea să câștige acest concurs – dacă avea să-l salveze pe tata –, nu putea alege o melodie la întâmplare. Trebuia să-și tragă energia din propria-i angoasă, din propriul sentiment de tulburare, ca să cânte o piesă care să-l facă pe ascultător să simtă ceva.

Și cunoștea exact melodia potrivită, melodia pe care tata i-o pusese de nenumărate ori după ce plecase Charumati. Cântecul pe care i-l cântase mama ei când își luase rămas-bun. Sheetal nu ar fi

trebuit să fie acolo – Charumati o pusese deja în pat pentru ultima oară –, dar se dăduse jos şi se strecurase în dormitorul lor, unde obişnuia să meargă atât de des pentru alinare. Mama ei lăsase uşa întredeschisă.

Sheetal nu înţelesese pe deplin că Charumati îi părăsea până când nu o auzise cântând vechea piesă a compozitoarei Lata Mangeshkar, „Tu Jahan Jahan Chalega". Sheetal se uitase cu părinţii ei la suficiente filme vechi de la Bollywood ca să înţeleagă hindi şi chiar un pic de urdu, aşa că, atunci când mama ei, strălucitoare în întuneric, îşi lipise obrazul de al tatei şi fredonase cum, indiferent de direcţia în care avea să se îndrepte el, umbra ei avea să fie întotdeauna cu el, şi că nu trebuia să o jelească, pentru că lacrimile aveau să fie mereu acolo pentru a le opri pe ale lui, Sheetal înţelesese totul.

Şi când Charumati cântase acele cuvinte, ea începuse să plângă.

— Ai grijă de Sheetal a noastră! şoptise ea, sărutând lacrimile tatei.

Sheetal fugise în camera ei înainte să audă răspunsul tatei. Mami nu putea să plece. Nu. Era un vis urât. Se îngropase sub pături şi numărase formele plutitoare pe interiorul pleoapelor până când adormise în cele din urmă.

Când se trezise, a doua zi dimineaţă, erau doar ei doi în casa cea mare. Doar ea şi tata.

— Nu poţi împiedica o stea să urce la cer, chakli, încercase el să-i explice, cu ochii roşii înconjuraţi de cercuri vineţii.

Sheetal refuzase să-l creadă. Nimeni nu o făcuse pe mama ei să plece, dar mama ei alesese oricum să o facă.

Uneori se întreba dacă melodia fusese un blestem. Tata îi spusese că muzica lui Charumati îi adusese de fapt împreună – muzica ei şi un dans lent într-o parcare goală.

— Gata, dikri? o întrebă acum Charumati.

Toată vechea durere, abandonul zdrobitor, pierderea de neimaginat, ameninţau să o învăluie cu totul pe Sheetal, să o înece, ignorând complet lotuşii lunii. Se lăsă pradă acestor sentimente, lăsându-le să o poarte în cântec. Arcuşul ei trecu peste corzile dilrubei, evocând un sunet melancolic, plin de durere. Ca o renunţare. Durerea se revărsă în poezia superbă, o iubită implorându-şi iubitul să nu renunţe la viaţă doar pentru că trebuiau să se despartă.

Sheetal îşi aminti în detaliu tăcerea tatei şi propria ei singurătate. Îndoiala ei de sine – cu ce greşise, oare? Îşi aminti cât de tăcută şi de goală era casa lor fără inima sa, de parcă nimeni care locuia acolo nu avea să mai respire vreodată.

Umbra mea, cântă ea, versurile stârnind tot ceea ce suprimase cu atâta străduinţă, *umbra mea.*

Ultimele note ale dilrubei se terminară, iar Sheetal deschise ochii. Nici nu-şi dăduse seama că îi închisese. Gâfâia, fiind transpirată toată. Lăsă jos arcuşul şi trase în piept o gură de aer uriaşă.

Charumati îşi dusese mâinile subţiri la inimă. O privea pe Sheetal cu ochii mari şi îndureraţi.

— Acest cântec!

Sheetal se sprijini de spalier, privind-o cu atenţie pe această femeie atât de familiară, dar, totodată, o străină, eterica prinţesă stelară a poveştilor fermecate, graţioasă şi magică. Expresia facială a mamei nu se potrivea cu şovăiala din vocea ei când pronunţase cuvântul *cântec.*

Sheetal simţi o plăcere mică şi meschină, care se potrivea cu vocea mică şi meschină ce îi şoptea că ştiuse că o va răni pe Charumati. Şi că-şi dorise asta.

Ar fi vrut ca Charumati să sufere la fel cum o făcuse şi ea să sufere pe Sheetal. S-o facă să-i pară rău.

Arcuşul i se puse din nou în mişcare, coardele dilrubei şi melodia astrală punându-i mamei ei întrebarea pe care Sheetal nu o putea rosti. *Cum m-ai putut lăsa în urmă? Eşti* mama *mea!*

Muzica era o ambuscadă, o acuzaţie, o pledoarie. O zdrobi pe Charumati ca un tsunami.

Mama ei îşi şterse o lacrimă. Era un gest atât de uman, încât, deşi mama ei era chiar aici, lui Sheetal îi lipsea atât de mult, că simţea că se va rupe în două.

— Am vrut să ai o viaţă frumoasă cu tatăl tău.

Charumati îşi desprinse lotusul din spatele urechii şi i-l oferi lui Sheetal.

— Nu am vrut, nu am putut să te privez de acest lucru. Chiar dacă a însemnat că trebuia să te privesc de departe.

Melodia stelelor îi cânta durerea, crudă şi goală.

Ţinând lotusul aproape, Sheetal se întrebă către cine se îndreptau stelele pentru sfaturi înţelepte.

— Dar cu tine cum rămâne?

Charumati alese un boboc de trandafir albastru de pe spalier şi începu să le rupă petalele, de parcă se juca *mă iubeşte, nu mă iubeşte.*

— Sheetal, faptul că te-am lăsat în urmă a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Tatăl tău a înţeles tot timpul că avem un timp limitat împreună. Aruncă petalele în aer, apoi continuă: Dar cum aş fi putut să-ţi spun aşa ceva? Cum ţi-aş fi putut cere să alegi?

— Ce vrei să spui? întrebă Sheetal cu prudenţă, cu palmele arzându-i, frica îngheţată cântând în vene note subţiri şi înalte.

— Nu te-aş fi părăsit niciodată dacă aş fi avut de ales. Dar nu am avut. Fiecare stea, indiferent dacă este sau nu din casele regale, are o latură care… Charumati o bătu uşurel pe Sheetal în plexul solar, adăugând: Nucleul tău. Îl simţi, nu?

Zona de sub degetele mamei ei străluci, de parcă cineva i-ar fi aprins acolo un soare argintiu.

— Da.

— Aceasta este partea din tine care luminează întunericul. Suntem întotdeauna conectate la poziţiile noastre pe cer, chiar dacă ne mişcăm şi vorbim şi trăim. Charumati rupse contactul dintre ele şi apucă tivul sariului ei, apoi completă: Nu poţi

sta departe de el, nu atât de mult cât am stat eu. Începeam să mă dezintegrez.

Tata spusese ceva de genul acesta, îşi aminti Sheetal. Furia ei izbucni.

— Dar… dar… nici măcar nu te-ai întors vreodată să vezi ce fac!

Stânjeneala lui Charumati influenţa negativ cântecul stelelor.

— Am fost naivă, răspunse ea. Mătuşa ta m-a convins că nu aveai să te integrezi niciodată printre muritori dacă te tulburam mereu cu prezenţa mea.

Radhikafoi era cea care o ţinuse departe? Sheetal îşi înfipse degetele în propriul lotus al lunii, cioplind semiluni cu unghiile în petalele lui, la fel cum vorbele mamei ei îi străpungeau inima.

— Pe zei! De ce se amestecă mereu în *toate?* De ce nu mă lasă în pace?

— Îţi vrea binele. Charumati ridică o mână pentru a împiedica obiecţiile lui Sheetal, adăugând apoi: Voia doar să te protejeze, la fel ca şi mine. Nu o învinovăţesc pentru asta.

— Ei bine, eu da, spuse Sheetal, hotărând că nu avea s-o ierte niciodată pe Radhikafoi. Nu. Aş fi putut să te am aproape în toţi acei ani, în loc să…

Nu mai continuă. Nu existau cuvinte care să explice cum se simţise să fie abandonată. Nedorită. Singură, fără nimeni care să o ghideze.

Charumati îşi plecă privirea.

— Nu voi înceta niciodată să regret că te-am părăsit. Nu. A fost cea mai mare greşeală din viaţa mea.

Ochii lui Sheetal se înceţoşară de lacrimi. Nu ştia cât de mult tânjise să audă asta.

— Nu a fost în regulă! Ai greşit, mamă, şi poate că nu te voi ierta niciodată.

Mama ei rămase nemişcată.

— Chiar crezi asta?

— Nu! Nu ştiu. Am crezut că am lăsat asta în urmă, dar… nu e aşa. Adică, zici că nu ţi-e ruşine de mine, dar m-ai părăsit. Sheetal trase de pieliţa

zdrenţuită, ruşinea înfierbântând-o, dar până la urmă completă: Aveam… aveam nevoie să-mi fii mamă!

Distanţa dintre ele era la fel de mare ca o galaxie şi la fel de microscopică precum un foton. Cum ar fi putut simplele cuvinte să o străbată?

— Of! făcu Charumati, jucându-se cu un fir de păr strălucitor. Dar dacă aş putea fi aici pentru tine acum?

Sheetal trecea prin prea multe straturi de furie şi trădare pentru a-i răspunde şi, sub toate acestea, se strângea un sentiment ce o făcea să se înfioare şi pe care nu voia să i-l dezvălui nimănui, cu atât mai puţin persoanei care îi făcuse rău.

Se gândi la cuvintele mamei sale. Nu erau un leac. Cu siguranţă nu aveau să rezolve totul.

Dar poate, spuse acel sentiment ce o făcea să se înfioare, acea parte care nu încetase niciodată să ducă dorul mamei ar fi putut fi un început.

Charumati o prinse pe Sheetal de mâini, lotusul fiind ca un felinar între ele.

— Nu pot schimba trecutul, dar aş vrea să îţi spun ce ne aduce viitorul. Aşteptă până când Sheetal dădu din cap ca să adauge: Te vei întoarce acasă cu sângele nostru. Sunt sigură de asta. Dar să vorbim despre ce se va întâmpla după acel moment.

Sheetal se încruntă.

— Ce?

— Bunica ta intenţionează să închidă încă o dată porţile dintre lumi. Nu vrea să mai tolereze interacţiunea dintre stele şi muritori. Mai rău, a convins multe stele că are dreptate.

— Stai, nu vrea să mă mai vadă? Credeam că mă vrea aici.

— Din contră, fiica mea, răspunse Charumati, dându-i drumul la mâini. Ea te-ar ţine aici definitiv.

Având în vedere că Sheetal presupusese deja asta, confirmarea presupunerii nu avea dreptul să o mai înţepe atât de tare. Îşi îngropă nasul în petalele mătăsoase ale lotusului lunii.

— Cu toţii am văzut răul pe care muritorii şi-l provoacă reciproc. Sora ei mai mică, mătuşa mea, a

fost agresată de unul dintre ei. Cu toate acestea, cred că am conceput…

— Ia stai o clipă! Sora ei?

Nici nu era de mirare că buni refuzase să discute despre ea.

— Ojasvini, da.

Chiar şi consternarea lui Charumati părea un lucru delicat.

— Omul acela ticălos a închis-o pe biata mea mătuşă şi i-a vândut sângele pentru bani.

Viziunea lui Dev o năpădi pe Sheetal, amintindu-i fiecare detaliu oribil. Nu putea fi doar o coincidenţă.

— Primul vânător de stele. L-am văzut.

Cât de dureros şi trist – soarta lui Ojasvini fusese atât de îngrozitoare, încât aproape nimeni nu mai vorbea despre ea, nici măcar cărţile de istorie. Să trăieşti doar în acea amintire cumplită…

Charumati îşi înclină capul, părul ei împrăştiind lumină argintie peste iarba întunecată.

— Ai văzut?

Sheetal se uită la apa iluminată de stele. Tot ce credea că ştie se transformase într-un caleidoscop intern, piesele căzând una peste alta şi formând imagini complet noi. Avusese o străbătuşă. Străbunul lui Dev şi Jeet îi cunoscuse şi torturase străbătuşă. Care erau şansele?

Astronomice, desigur – un joc de cuvinte pe care tata cu siguranţă l-ar fi apreciat. Dar iată-le aici, cântecul sideral ridicându-se şi sclipind în jurul lor ca praful de stele. Cu cât mai puţine detalii cu putinţă, îi explică modul prin care ajunsese la acea amintire.

— A! dădu Charumati din cap impasibilă. Unirea inimilor. Este un act revelator, unul intim.

Expresia ei prea atotcunoscătoare o făcu pe Sheetal să-şi dorească să verse. Nici măcar lotuşii lunii nu i-ar fi putut alunga greaţa.

Lovi cu pumnul pământul afânat.

— Ăăă, ne putem întoarce la mătuşa ta, te rog?

— Buni şi-a salvat sora, dar Ojasvini n-a mai fost niciodată la fel. În cele din urmă a părăsit curtea, iar

durerea lui buni s-a transformat în ură faţă de muritorii care au permis o astfel de violenţă.

Zâmbetul mamei ei era oricum, numai fericit nu.

— Aşa că înţelegi de ce nu i-a picat prea bine să încalc interdicţia de a interacţiona cu muritorii.

Sheetal trebuia să recunoască faptul că probabil şi ea şi-ar fi dorit să închidă porţile, să fi fost în locul bunicii.

Dar nu avea de gând să o lase pe buni să o facă acum.

— Ce s-a întâmplat cu omul acela? Te rog să nu-mi spui că a trăit fericit până la adânci bătrâneţi!

Lui Charumati îi scăpă un râs ca un clinchet de clopoţel.

— Nicidecum. Bunica ta şi-a făcut, să zicem, dreptate – cu acelaşi cuţit pe care îl folosise el împotriva lui Ojasvini.

Uimitor! Nu te puneai cu buni. Sheetal era în aceeaşi măsură speriată şi impresionată.

Charumati îşi flutură mâna, făcând să zdrăngănească brăţările.

— Cu aproximativ un secol în urmă, Casa Revati a convins Casa Dhanishta să redeschidă porţile care separau lumile noastre, pe motiv că păstrarea tărâmurilor separate făcea mai mult rău decât bine. Însă adevăratul motiv era să o supere pe buni. Aşa cum l-au ales acum pe Jeet drept campion. Buni este hotărâtă să anuleze decizia Casei Dhanishta.

— Deci, cum o oprim?

— Aşa cum spuneam, am conceput un plan.

Charumati îşi întinse un picior lung, până când degetele i se scufundară în apă.

— Abilităţile noastre de a inspira sunt puternice. Împreună, casele noastre ar putea pune capăt autodistrugerii muritorilor. Aşa că spune-mi, dikri, ce-ţi doreşti pentru lumea ta? Ce ai schimba?

Cuvintele ei erau o adiere uşoară de departe, dar notele din cântecul stelelor răsunau limpede, chiar hotărâte.

Ce ar schimba Sheetal? Atât de multe lucruri! Pentru început, ar pune capăt războaielor. Şi

foametei. Şi…

— Le-am întâlnit pe câteva dintre femeile cu care lucrează mătuşa ta.

Durerea străpungea vocea lui Charumati.

— Le-am văzut cicatricile, atât pe cele trupeşti, cât şi pe cele spirituale, cauzate de abuzul pe care l-au îndurat. Imaginează-ţi dacă bărbaţii şi femeile care au provocat acele abuzuri ar fi purtat această lumină în inimile lor. Imaginează-ţi dacă întreaga lume muritoare ar face-o. Imaginează-ţi dacă toată lumea şi-ar atinge cel mai înalt potenţial şi toţi oamenii ar fi în siguranţă şi buni unul cu celălalt. Buni nu ar mai avea niciun motiv să închidă porţile acelei lumi.

Fiori reci coborau pe coloana vertebrală a lui Sheetal.

— Ar fi ca o magie.

— Bingo! râse Charumati. Tatăl tău m-a învăţat acest cuvânt la una dintre primele noastre întâlniri. De-ar fi toţi muritorii la fel de dulci şi de atenţi ca el!

O lume plină de oameni ca tata. Sheetal şi-o putea imagina perfect, până în cele mai mici detalii. Nu spre acest ţel ar trebui să aspire societatea mondială? Pace şi armonie? Compasiune şi bunătate? Generozitate şi distribuire egală a resurselor?

— Dar nu-i putem *obliga* să fie aşa, argumentă ea. Nu? Cum ar rămâne cu liberul-arbitru?

— Dacă ai vedea un animal furios atacând un copil, nu ai interveni?

Charumati îşi întinse palmele şi benzi de lumină stelară se desprinseră învârtindu-se din ele, către tufişurile de pe spalier. Acestea înfloriră drept răspuns, petalele desfăşurându-se precum rugăciunile.

— Se comportă aşa pentru că nu ştiu nimic mai bun. Dacă s-ar trezi din somn, nu ar mai face-o.

Desigur că Sheetal interveni:

— Vorbeşti despre iluminare.

Charumati se aplecă şi sărută tâmplele lui Sheetal. Lipsa ei de răbdare ţinută în frâu se revărsa între ele.

— Da. Şi, mai presus de toate, tu, fiica mea, ai fi în siguranţă. Liberă să te deplasezi între tărâmuri, după bunul plac şi fără să te ascunzi. De când te-ai născut, nu am visat la nimic altceva.

Să-i aibă şi pe tata, şi pe mama, Pământul şi Svargalokul. Să nu mai fie nevoită să se ascundă. Părea prea frumos ca să fie adevărat.

Dar dacă nu era?

Sheetal îşi scufundă propriile picioare în apa rece şi ascultă tonurile schimbătoare ale cântecului sideral, strălucirea ei în vene din acel moment, precum şi seninătatea neîncetată a dansului cosmic.

— Cum ar funcţiona acest plan al tău, dacă ai nevoie de susţinerea întregii curţi pentru a-l pune în aplicare? Nu este ca şi cum buni şi bunul s-ar aşeza şi ar spune: „Bine, du-te şi încalcă poruncile noastre. N-avem nimic împotrivă."

— În termeni practici?

Charumati închise ochii, iar cântecul stelelor se *deschise* către Sheetal ca un film. Ca membră a nakshatrei conducătoare, mama ei ar căuta voluntari din generaţiile mai tinere, cele care au rămas curioase, precum Kaushal şi Beena, chiar şi Padmini. Ar selecta recruţi din fiecare nakshatra, le-ar vorbi despre timpul ei petrecut pe Pământ şi le-ar reaminti că menirea stelelor este dintotdeauna să meargă liber printre muritori, inspirându-i spre măreţie.

Aceşti recruţi ar trece de la o ţară muritoare la alta, folosindu-şi praful de stele, flacăra de argint, pentru a trezi oamenii aflaţi la putere şi pe cei din jurul lor. Acei lideri ar începe apoi să facă schimbări, care să servească de fapt binelui omenirii.

După aceea, Charumati şi-ar conduce delegaţia înapoi la Svargalok, unde ar prezenta rezultatele planului ei şi ar atrage restul curţii de partea ei pentru a ajuta la iluminarea maselor. Lăsaţi fără o

justificare bună pentru a păstra lumile separate, buni şi bunul nu ar avea de ales decât să cedeze.

Iar tărâmul muritorilor s-ar despături ca un lotus al lunii, dezvăluind bijuteria din centrul său.

Sheetal căzu pe spate, ameţită. Părea ca un vis împlinit, dar mai mult decât atât, simţea convingerea mamei sale, dragostea ei, nevoia ei de a-i oferi lui Sheetal o lume în care să fie în siguranţă.

Şi ea voia asta.

— Asta, dikri, o informă mama ei pe un ton glumeţ, este puterea inspiraţiei unei stele. Să o îngenuncheze chiar şi pe fiica mea.

Ridică arcuşul lui Sheetal şi i-l întinse.

— Acum, de la capăt. Un instrument nu este nimic fără instrumentistul său şi încă avem un concurs de câştigat.

— Bine, şefa! râse Sheetal.

Charumati răspunse cu o singură notă, la fel de pură ca vântul sărutând un clopoţel de cristal.

22

EPUIZATĂ, DAR RADIIND, SHEETAL SE STRECURĂ pe intrarea din spate în camera comună şi se repezi la masa cu gustări. Îşi umplu gura cu nuci şi dulciuri. Ce antrenamente solicitante – oricât ar fi mâncat, era mereu flămândă!

Charumati îi ceruse să cânte melodia de încă cinci ori, oprindu-se la fiecare câteva secunde pentru a-i critica poziţia, tempoul, chiar şi emoţia.

— Încearcă cu mai multă melancolie şi mai puţină dorinţă de a sfâşia în bucăţi întregul cosmos.

Sheetal cântase până când începuse să o doară gâtul. Ciupise coardele dilrubei până ce arcuşul se umezise cu transpiraţie.

Cu toate acestea, nu putea să-şi alunge din minte imaginea lui Ojasvini – străbătuşa ei – închisă în cuşca vânătorului de stele. Sau imaginea cuţitului său sfâşiindu-i pielea. Se gândea doar la cum buni plecase să îşi aducă înapoi acasă sora mai mică şi găsise *acea imagine.*

Chiar atât de rău ar fi fost să umple inimile muritoare cu lumină şi să facă lumea un loc mai bun? Oare umanitatea nu merita asta?

Dar Sheetal?

Îndoială înflori undeva în adâncul propriei inimi, dar ea o ignoră. Nu era ca şi cum oamenii făceau acum alegeri bune, căci altfel nu ar fi trebuit să se lupte cu sărăcia, schimbările climatice şi ameninţarea războaielor nucleare.

Oricum, acum era vorba despre viaţa *ei.* Despre şansa ei de a avea ceea ce ar fi trebuit să aibă întotdeauna. O familie – o familie întreagă.

De data aceasta, un valet stătea la fântâna de cristal. Sheetal avu grijă să zâmbească, în timp ce el îi întinse o ceaşcă cu nectar de mure cereşti, după care îşi mută privirea de la ea.

Ă, bine! îşi zise ea în gând în timp ce înghiţea băutura.

Două mâini o apucară de umeri, făcând-o să se întoarcă şi să-şi verse băutura pe sari.

— Ce…?

— Unde ai fost? aproape că strigă Minal. Ei cred că ai furat marionetele Pryiankăi!

Padmini începu să tamponeze pata azurie. Sheetal doar se încruntă.

— Nu am furat nimic.

— Da, *eu* ştiu asta. Hai să plecăm de aici.

Minal îi făcu semn spre ieşire, dar o agitaţie în mijlocul camerei o opri.

— Prea târziu, şopti Padmini.

Ceilalţi campioni şi însoţitorii lor dădură buzna înăuntru, conduşi de Priyanka, cu părul ţepos sălbatic şi cu o expresie tăioasă de-a dreptul criminală.

— Acolo e!

Când escortele ei încercară să-i spună să tacă, ea le dădu la o parte şi se proţăpi în faţa lui Sheetal.

— Dă-mi-le. *Înapoi!*

Minal şi Padmini o protejară pe Sheetal din ambele părţi.

— Las-o în pace! o avertiză Minal.

Sheetal îi atinse braţul.

— E în regulă. Mă descurc.

Nectarul îi liniştise stomacul, potolindu-i nervii. Se întoarse către Priyanka.

— Dacă ai ceva să-mi spui, vino aici şi spune-mi! Nu muşc.

Priyanka se apropie de Sheetal până când ajunseră aproape nas în nas. Rubinul din nara ei sclipea, o stea pitică gata să explodeze.

— Chiar ai crezut că nu ne vom da seama că tu ai fost?

— Eşti sigură că cineva ţi-a luat marionetele? întrebă Sheetal, sorbind din băutură. Adică, toată noaptea *ai* bubuit prin cameră; poate că le-ai rupt?

— Scuză-mă, domnişoară Eu Sunt o Stea şi Nici Nu ar Trebui să Fiu Aici, dar unii dintre noi trebuie să exerseze!

— Uite, îmi pare rău că ţi-au dispărut marionetele, dar nu eu le-am luat. De ce crezi că aş fi făcut-o?

Priyanka schiţă o grimasă.

— Ai fost văzută ieşind din camera mea.

Din fericire pentru Priyanka, Sheetal nu putea trage cu flăcări din ochi.

— Minciuni! Nu am intrat *niciodată* în camera ta. Întreab-o pe Minal.

— Sigur? Ai fost cu ea în fiecare secundă? întrebă Sachin şi, bineînţeles, Minal nu putu spune da.

Sheetal îl săgetă cu privirea, dorindu-şi cu adevărat să fi putut trage cu lasere din ochi.

Jeet se furişă lângă Priyanka. Umbre întunecate îi înconjurau ochii. Îşi trecu o mână prin claia de păr creţ.

— Ţi-am acordat prezumpţia de nevinovăţie, spuse el, agitat, zigzaguri argintii luminându-l.

Se întâmplă atât de repede, încât Sheetal aproape că ratã momentul.

Schimbă o privire uluită cu Minal. Ce se întâmplase?

Înainte de a putea spune ceva, Jeet îşi reluă tirada:

— Când toată lumea a spus că nu-i corect ca tu să fii aici, ţi-am luat apărarea. Am spus că nu e vina ta că părinţii tăi sunt cine sunt. Dar acum te-ai apucat să sabotezi oamenii şi încerci să-i cucereşti pe cei din casa mea?

Chiar şi Leela părea deranjată. Leela, singura campioană care fusese bună cu Sheetal.

— Bhai, nu a făcut asta. Dev, care venise în spatele lui Jeet, îl trase de braţ, încercând să-i atragă atenţia, şi insistă: Nu îi stă în fire.

Dar Jeet nici măcar nu se uită la el.

— Să-i cuceresc pe cei din Casa ta? repetă Sheetal.

Unul dintre însoţitorii lui Jeet ridică o pungă de plastic, cu câteva firimituri, iar ea râse, fără să se poată abţine.

— Chiar crezi că pentru că mi-a părut rău de Urjit şi i-am dat o gustare, încerc să, ce, să-l întorc împotriva ta?

Era cel mai stupid lucru pe care-l auzise vreodată.

— Ce e în *neregulă* cu voi?

— Sheetal, murmură Minal. Nu pune la suflet!

— Sunt sigur că nu ai făcut-o, spuse Priyanka cu voce tare. Aşa cum nu mi-ai furat nici marionetele.

— Jeet, Priyanka, potoliţi-vă amândoi! interveni Dev. Exageraţi.

Sheetal izbuti să afişeze un calm pe care cu siguranţă nu îl simţea. Capul încă o durea ca şi cum cineva i l-ar fi trecut printr-un robot de bucătărie, iar acest lucru nu făcea decât să înrăutăţească situaţia.

— Uite, pentru ultima oară, nu ţi-am furat eu marionetele alea tâmpite şi nici nu am ales să fiu aici.

— Pe bune, Sheetal, sări Sachin, credeam că suntem prieteni aici!

Continuă să arunce priviri spre Jeet, apoi spre Priyanka şi înapoi spre Sheetal, de parcă nici n-ar fi înţeles de fapt ce se întâmpla între cei trei.

Voia să-l pocnească. Mâinile ei s-ar fi bucurat să i se supună, dacă le-ar fi lăsat, aşa că îşi menţinu privirea asupra Priyankăi.

— Nu am timp pentru asta. Pare că toţi credeţi că am venit aici ca să vă scot din joc sau mai ştiu eu ce, dar eu nici măcar nu ştiu cum funcţionează toate lucrurile astea, bine? Lăsaţi-mă în pace!

Fir-ar! Nucleul ei se aprinsese şi flăcări argintii îi sclipeau în palme. Îşi strânse mâinile în pumni, dar asta nu avea să ţină lucrurile sub control prea mult timp.

Atât Minal, cât şi Padmini o urmăreau cu o agitaţie mută. Şi ele îi văzuseră mâinile. La fel ca toate stelele care priveau în tăcere. Super, un alt lucru pentru care toată lumea să o bârfească!

Sheetal începu din nou să transpire intens. Era ridicol. Nici măcar nu făcuse nimic.

— Ce ziceţi să ne liniştim cu toţii, poate să bem ceva? sugeră Dev. Îl înghionti pe Jeet, care se

îndoise de spate, şi adăugă: Hei, omule, eşti bine? Frigi.

Jeet mormăi:

— Nu mă simt prea bine.

Sachin se repezi spre el.

— Hai să te ducem înapoi în cameră, spuse el.

Dev dădu din cap, privind pentru o ultimă oară spre Sheetal, înainte de a-l ajuta pe Jeet să se ridice. Ochii lui întunecaţi erau cuprinşi de tristeţe când se uită la ea.

Inima lui Sheetal rămăsese blocată la privirea aceea, aşa că nu o observă pe Priyanka apropiindu-se din ce în ce mai mult, până când Priyanka se lovi în mod intenţionat de ea, împingând-o în Padmini.

— Fă bine şi returnează-mi marionetele cât încă mai poţi, trişoareo!

Rânjete răutăcioase. Tachinări. Senzaţia aceea neplăcută de-a fi lăsată pe dinafară şi lipsită de apărare. Oare Sheetal se întorsese la liceu?

Se aprinse brusc, orbindu-i cu strălucirea ei. Toată lumea tresări, chiar şi celelalte stele, iar cineva ţipă. Ar fi putut fi Sachin; nu putea spune cu certitudine.

— Nu ţi-am luat eu marionetele alea tâmpite!

Chiar şi Priyanka făcu un pas înapoi, cu ochii mari, înainte de a se holba din nou.

— Trişoareo! repetă ea. Ce cauţi aici, până la urmă?

Sheetal se cuprinse strâns cu braţele, încercând să oprească înţepăturile de electricitate care-i trosneau prin corp. Avea senzaţia că flacăra interioară i se transformase în fulger, electrocutând-o din interior spre exterior.

Tocmai ce dovedise vorbele Priyankăi. *Bravo ţie, Sheetal!*

Minal o apucă de încheietură, întrerupând curentul. Sheetal expiră, uşurată. Slavă zeilor pentru Minal!

— Grea confruntare! zise Minal, zorind-o spre ieşirea din spate. Cum te simţi?

Sheetal vru să-i povestească despre Charumati, despre planul ei de-a o opri pe buni, despre oferta lui Rati. Despre modul în care Dev o ignorase aseară. Cuvintele se amestecară laolaltă şi o împiedicară să mai poată vorbi clar.

— Totul se întâmplă prea repede! răspunse ea, gata să plângă. Trebuie să-l văd pe tata.

Minal dădu din cap şi o prinse de braţ.

— Vin cu tine. Te aştept afară, dar… Ai dormit? Pari epuizată.

— Nu chiar, recunoscu Sheetal.

— M-am gândit eu. Minal o conduse mai departe, cu o expresie serioasă pe chip, şi adăugă: Sheetu, nu poţi face asta. Dacă nu ai grijă de tine, bineînţeles că nu vei putea să-ţi controlezi lumina. Promite-mi că vei dormi la noapte!

Sheetal se chinuia să găsească un răspuns. Cum să-i explice despre dansul cosmic? Minal nu ar fi putut să înţeleagă. Nimeni n-ar fi putut.

O copleşi un val de dor de casă. Tot ce îşi dorea era să fie din nou cu tata, chiar dacă tot ce putea face acum era să-l privească printr-o oglindă şi să-şi amintească de ce făcea toate acestea.

— Voi încerca, fu de acord în cele din urmă, pentru că ce altceva mai era de zis?

✶

Sala Oglinzilor era, din fericire, goală şi tăcută, cu excepţia sunetelor argintii ale cântecului stelelor. Sheetal îngenunche în faţa unei oglinzi în formă de floare şi privi faţa cenuşiu-maronie a tatei printre tufele spinoase de tuburi, şi urmări urcarea şi coborârea uşoare a pieptului său slab. Bătăile inimii ei se sincronizau cu ale lui, transformându-se într-un zumzet, într-o mantra a trezirii.

Aerul din jurul oglinzii sclipea şi spera că tata o va simţi.

Sheetal îi cânta încet tatălui ei adormit. Îi povesti totul despre Svargalok, despre mama ei şi despre Rati, despre concurs, dorindu-şi în tot acest timp să poată face mai mult. Dorindu-şi să poată merge la el

chiar acum, cu picătura de sânge în mână, şi să-l trezească.

Oare el şi-ar fi dorit ca Sheetal să accepte oferta lui Rati?

Se rugă să o ierte, pentru că nu putea. Nu acum.

Sheetal nu ştia când se întâmplase, dar focul din interiorul ei sfâşiase toate acele tachinări precum o sabie, transformându-le în oţel. Minal avusese dreptate; avea nevoie să le arate tuturor ce putea face. Şi ei înseşi, mai cu seamă.

Ba nu, ştia. Dansul cosmic trezise ceva în ea, ceva pe care nu mai voia să-l nege. Era pe jumătate om, sigur, dar era şi pe jumătate stea.

Mâine, îşi promise. *Mâine, voi veni acasă şi te voi salva.* Şi apoi, pentru că ruşinea de a întârzia îi stătea ca un bolovan în stomac, adăugă cu voce tare:

— Te iubesc, tati!

Îşi verifică programul pentru a vedea ce urmează. O altă sesiune de repetiţii. Bun! Avea nevoie de toată pregătirea pe care o putea primi. Mai rămăseseră doar câteva ore până la ziua ei de naştere.

— Bună, fată muritoare! strigă cineva din prag.

Sheetal ridică privirea şi dădu peste Rati. De ce nu o împiedicase Minal să intre? Imaginile cu ea umplură toate oglinzile când intră în cameră, o femeie-stea elegantă, îmbrăcată într-un sari albastru cu argintiu atât de vibrant, încât strălucirea lui se contopea cu cea a părului prins în coc.

— Ar fi trebuit să-mi accepţi oferta.

— Având în vedere că încă nu mi-ai dat un motiv concret ca să am încredere în tine, am să-ţi ofer un refuz categoric.

Sheetal încercă să treacă pe lângă ea, dar Rati îi blocă drumul.

— Poate n-ai să mă crezi, dar nu vreau să te implic într-un lucru pentru care tu n-ai nicio vină.

Vorbea cu bunătate şi aproape că o făcu pe Sheetal să creadă că vorbea serios.

— Nu vrei să mă asculţi?

Sheetal oftă şi îşi încrucişă braţele.

— Cum reuşeşti să mă tot găseşti? Zici că mă pândeşti.

— Dacă tu tot continui să-ţi afişezi emoţiile în faţa întregii curţi, chiar pot fi condamnată eu pentru neglijenţa ta şi pentru faptul că-ţi răspund?

Rati zâmbi şi-şi înfăşură în jurul degetului unul dintre fasciculele de lumină stelară care-i încadrau faţa.

— Poate că n-ar fi rău să acţionezi cu mai multă prudenţă pe viitor; nu ştii niciodată cine s-ar putea să asculte.

Blestemându-se în sinea ei, Sheetal îşi localiză sentimentele în cântecul stelelor şi le smulse. Făcu un efort deosebit pentru a găsi şi jena faţă de mustrarea lui Rati – oare de câte ori avea să mai uite să se protejeze? – şi o smulse din rădăcini.

— Uite, nu am de gând să plec. Voi câştiga acest concurs.

— Nu-şi face griji, fată! Nu are nimeni timp pentru zbaterile interioare ale fiicei lui Charumati.

— Atunci, *tu* de ce eşti interesată?

Rati se aşeză pe un divan din apropiere, uitându-se prin tot cosmosul, de parcă s-ar fi aşteptat să fie servită cu struguri şi un paj să-i facă vânt cu un evantai.

— Am convingerea, spuse ea, accentuând fiecare silabă, că îţi lipsesc informaţiile de care ai nevoie pentru lua decizii conştiente cu privire la acţiunile tale. Doresc să îndrept această scăpare.

Sheetal îşi făcea de lucru cu o cosiţă. Vârfurile se simţeau netede, nu despicate. Când Padmini o îmbrăcase mai devreme, făcuse probabil un fel de magie cosmetică pentru a-i ascunde vârfurile despicate.

— Poţi măcar să te grăbeşti? Am multe de făcut.

— În cea mai mare parte a vieţii, eu şi mama ta am fost de nedespărţit. Ştiam la perfecţie ce gândea cealaltă, aşa cum numai cei mai adevăraţi prieteni pot.

— Şi ce s-a întâmplat?

Rati aşteptă o clipă înainte să răspundă.

— Una dintre activităţile noastre preferate era să ne uităm la voi, muritorii. Vizitam Sala Oglinzilor cât de des puteam şi, împreună, făceam planuri secrete să coborâm în lumea voastră după majorat.

— Bine…

— Cu timpul, am găsit amândouă muritori pe care doream să îi cunoaştem, aşa că am ales o dată şi am stabilit modul în care aveam să ne strecurăm pe lângă gărzi. Deşi poarta era deschisă, nimeni nu putea să plece fără consimţământul Onoraţilor Matriarhă şi Patriarh ai fiecăruia. Părinţii mei erau de acord, dar ştiam că părinţii lui Charumati nu ar fi fost niciodată, aşa că trebuia să ne mişcăm foarte discret. Ziua fatidică a venit, iar eu şi Charumati ne-am apropiat de gărzi. Eu aveam să le distrag atenţia, în timp ce Charumati se furişa pe lângă ele, după care o urmam şi eu.

Când chicoti, lui Rati îi lipsea orice urmă de veselie.

— Toate planurile sunt bune în teorie, dar aplicarea lor este adesea mai tulbure decât te-ai fi aşteptat. Se pare că nu am minţit suficient de bine, pentru că gărzile m-au reţinut. Totuşi, mama ta a fugit pe lângă ele şi a scăpat.

Ascultând-o, Sheetal simţi o compasiune plină de reticenţă. Părea tipul de lucru pe care l-ar fi făcut şi ea cu Minal, dar Minal nu ar fi lăsat-o niciodată în urmă.

— Îmi pare rău, dar n-a fi trebuit să treci peste asta până acum?

— Fată naivă! o mustră Rati. Aş fi trecut peste, dacă povestea s-ar fi încheiat acolo. Dar nu aşa s-a întâmplat. Niciodată nu o mai văzusem pe bunica ta atât de supărată. Nu a putut să o pedepsească pe Charumati, aşa că m-a pedepsit pe mine, făcându-mă de ruşine în faţa casei mele, susţinând că i-am corupt preţioasa fiică şi că am convins-o să încalce restricţia de a se însoţi cu muritorii.

O flacără argintie îi înconjură trupul ca un halou, dar în melodia astrală se auzeau doar clinchete şi zornăieli.

— Aş fi îndurat totul fără crâcnire. Cu toate astea, când mama ta nu s-a întors, mi s-a retras titlul de prinţesă. Bunica ta a insistat să se întâmple acest lucru, iar părinţii mei nu au găsit nicio altă modalitate de a-i domoli mânia. La urma urmei, chiar *avusesem* de gând să încalc regulile.

Aşadar, de aceea Rati nu avea diademă. Iar acum era silită să o vadă pe Charumati fiind în continuare prinţesa nakshatrei sale.

Era îngrozitor. În locul ei, probabil că şi Sheetal ar fi vrut să-i facă pe toţi să plătească.

Dar nu era în locul lui Rati şi nu-şi putea permite să se implice.

— Îmi pare foarte rău să aud asta, spuse ea, dar, aşa cum ai subliniat şi tu, nu e vina mea. Aşa că te rog să nu mă implici în acest meschin plan de răzbunare!

Expresia lui Rati se întunecă precum cerul nopţii fără stele.

— Ascultă-mă bine! Ţi-am dat şansa să pleci. Ai ales să nu o accepţi, iar acum orice vină pentru ceea ce va urma va cădea pe umerii tăi. Nu te mira dacă nu va fi pe gustul tău, hoaţă de marionete!

Cu o singură mişcare, se ridică şi ieşi graţios din cameră.

✶

Când Sheetal ajunse pe hol, Rati dispăruse. În schimb, acolo le găsi pe Minal şi pe Padmini, cu pătrate de ţesătură neagră simplă în poală şi mosoare de aţă colorată, aşezate ordonat pe masa joasă din faţa lor.

— Sunt destul de sigură că Rati tocmai ce m-a ameninţat, le anunţă Sheetal cu răsuflarea tăiată, după care le rezumă discuţia cât de repede putu.

— Of, Sheetu, îmi pare rău! spuse Minal. Nu eram atentă. Nici măcar nu am observat-o.

Ei bine, cugetă Sheetal un pic iritată, *dacă nu ai fi dispărut ieri la bibliotecă, ai fi ştiut că trebuie să rămâi cu ochii pe ea.*

Dar nu era corect să gândească asta. Minal nu era bodyguardul ei.

Padmini începu să pună deoparte materialele.

— Mă bucur că nu ai acceptat oferta ei. Vrajba lor este veche şi avem nevoie să rămâi aici, cu noi.

Simţind deja remuşcări, Sheetal schimbă subiectul:

— Ce faceţi voi aici, oricum?

Minal întinse un ac înfăşurat cu aţă albastră.

— Padmini mă învaţă cum să brodez! Ştii cât de mult îmi place să fac lucruri de mână.

Sheetal, care ştia, de asemenea, cât de mult evita Minal orice lucru care avea fie şi cea mai mică legătură cu cusutul, ridică din sprâncene.

— Ştiai că Padmini creează toate ţesăturile pentru nakshatra ta? rosti iute Minal. A ţesut această aţă din vânturile nopţii.

— Super! se arătă de acord Sheetal. Aşadar, ce faceţi?

— Încercăm să realizăm o pană de păun, îi explică Padmini.

Sheetal se uită cu suspiciune la bucăţelele încâlcite de aţă de pe pânza lui Minal. Nu semănau deloc cu penele de pe cea a lui Padmini.

— Înţeleg, minţi ea. Arată bine!

Padmini îi făcu cu ochiul, lăsându-şi degetele să le atingă pe ale lui Minal sub pretextul că-i netezea pătratul de ţesătură.

— Toată lumea trebuie să înceapă de undeva. Sunt sigură că următoarea ta încercare va fi mult mai reuşită.

— O, cu siguranţă! spuse Minal, deşi se uită cu jenă la cocoloaşele ei de aţe. De ce să ne oprim la o singură pană? Data viitoare putem să facem un păun întreg.

— E bine să visezi, sau cel puţin aşa se spune la televiziunile voastre de muritori, o tachină Padmini. O bătu uşor pe Minal pe nas, apoi se ridică şi se scuză că trebuie să plece, adăugând în final: Sheetal, nu uita că următorul punct pe agendă este o sesiune de repetiţii.

Imediat cum plecă, Sheetal o împinse pe Minal cu umărul.

— Un palat plin de lucruri uimitoare de explorat, şi tu te-ai gândit: „Azi am chef să brodez, lucrul pe care îl urăsc cu toată fiinţa mea.”

— Hei, protestă Minal, trebuie să-mi ocup timpul cu ceva!

— Te rog! Am văzut cum ţi-a făcut cu ochiul.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Minal îşi trecu un deget peste penele mutilate, mimând iscusit inocenţa şi completând: Nu fac decât să adun informaţii pentru tine.

— Vai, dar ce sacrificiu nobil! Sunt sigură că nu strică şi că-i frumoasă.

— Crezi? făcu Minal, aruncându-i o privire şireată. Nu observasem. Totuşi, e drăguţ că aşa ţi se pare.

Sheetal se încruntă, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Scuipă tot! Care-i faza cu voi?

— OK, bine! cedă Minal, foindu-se pe scaun. Vorbim ori de câte ori putem. E atât de frumoasă, de inteligentă şi de drăguţă, şi mai şi iubeşte moda. I-am arătat câteva dintre desenele mele din telefon. Făcu o pauză pentru a trage aer în piept, apoi îi dădu mai departe: Şi e o soră foarte bună. Cred că o parte din ea îşi doreşte în secret să fie rebelă – n-ai zice, la cum respectă toate regulile –, dar trebuie să aibă grijă de fratele ei, aşa că îşi ascunde această dorinţă.

Sheetal râse. Nu o mai văzuse niciodată pe Minal aşa.

— Ştiam că ţi-a picat cu tronc, dar…

— Ştiu, ştiu, dar, Sheetu, m-a dus în livadă, sub stele! Vocea lui Minal deveni visătoare: Totul strălucea, şi ne-am aşezat sub un copac şi am mâncat mango albastru.

— Şi?

— Poate că ne-am şi sărutat… Minal îşi întinse gâtul ca să se uite la cer, concluzionând apoi: Chiar îmi place de ea! Foarte mult. Şi ea mă place.

Minal aproape că sclipea, atât era de fericită. Era un alt motiv pentru care Sheetal trebuia să rămână aici şi să ducă lucrurile la bun sfârşit.

— Ar fi chiar fraieră să nu te placă.

Şi, dacă era să fie sinceră, lucru pe care îl sublinie inima ei, mai avea şi un al treilea motiv: îşi dorea foarte mult ca Dev să o audă cântând.

Îşi ţinuse muzica secretă atâta timp! Gândul că acum nu mai trebuia, că el avea să audă în sfârşit ce putea ea face, că îi venea şi lui rândul să fie vrăjit, în timp ce vocea ei avea să se înalţe şi să se scufunde, săvârşind o vrajă a stelelor, îi făcu sângele să o ia la goană prin vene. Gândul la ochii lui privind-o, plin de uimire, era ca un balon care se ridica în interiorul ei, făcând-o să devină din ce în ce mai uşoară. Umplând-o cu un val de bucurie.

Doar că balonul se sparse. Era prea târziu, ca toate celelalte lucruri. Erau aproape despărţiţi şi, oricum, dacă singurul motiv pentru care îi păsase vreodată de vocea ei – de ea – era pentru că ştia că e pe jumătate stea?

Nu vru să se mai gândească la asta. O durea prea tare.

— Nu ştiu ce să fac în privinţa lui Rati, dar pot dovedi că nu eu am luat acele păpuşi. Trebuie să aflăm cine a făcut-o. Trebuie să fie în camera cuiva, nu? întrebă ea. Cu excepţia cazului în care le-a ascuns o stea, dar hai să ne prefacem momentan că asta nu e o opţiune.

Spera cu adevărat că nu aşa stăteau lucrurile – oricare dintre delegaţiile chemate aici avea suficiente motive să o facă, iar ea nu ar fi aflat niciodată.

— Şi nu e ca şi cum mi-am irosit timpul învăţând cum să brodez pene.

Un zâmbet se ivi pe chipul lui Minal, făcându-i umbra albastră să strălucească.

— E posibil ca Padmini să-mi fi spus că ştie unde sunt cheile de rezervă ale tuturor camerelor campionilor…

— Excelent!

Sheetal îşi împreună degetele şi chicoti ca un răufăcător din desenele animate. Nu spusese Minal că Padmini îşi dorea în secret să se răzvrătească?

— Prin urmare, nu trebuie decât să o conving să le ia pentru noi.

Minal ridică din sprâncenele perfect pensate.

— Întotdeauna mi-am dorit să fiu spioană.

23

EXACT CUM PLANIFICASE SHEETAL, PADMINI veni să le ia la nici două secunde după ce ea şi Minal se aşezaseră în sala de mese. Padmini nu trebuia să se prefacă că era supărată; abia dacă acceptase planul lor.

— Nu-mi spune că ai uitat să mergi la croitori pentru măsurători? Au avut amabilitatea să-şi facă timp pentru tine şi, cu toate acestea, îi faci să te aştepte. Vino!

Sheetal scoase un pufnet de exasperare care nu era chiar fals. După trei ore de repetiţii de voce şi de dilruba care îi lăsaseră tot corpul îndurerat şi încă o jumătate de oră încercând s-o convingă pe Padmini s-o ajute, ar fi putut înfuleca toate farfuriile cu mâncare pe care ospătarii i le aduceau acum. Să adulmeci tot acel buchet de arome – condimentele intense, sărate, promisiunea unei supe de linte cremoase şi aromate şi a unor puri prăjite, parfumul delicat al biryaniului cu nouă legume presărat cu caju şi stafide – şi să fii nevoită să laşi totul în urmă? Normal că stomacul îşi striga revolta prin crampe de durere.

Sachin şi Priyanka chicoteau cu însoţitorul lui Sachin, în mod evident bucurându-se din plin de locurile din primul rând la spectacolul reprezentat de mustrarea lui Sheetal. Cu toate acestea, Jeet încă nu părea în apele lui, iar Leela şi însoţitorul ei ignorară politicos toată reprezentaţia.

Dev nu era prin preajmă, lucru pentru care Sheetal era cât se poate de recunoscătoare.

— Dar încă n-am apucat să mâncăm… se plânse Minal, pe un ton un pic apăsat.

— Nu avem timp, interveni Padmini. Haideţi!

În cazul în care vreo stea îi asculta cântecul sideral, Sheetal îşi exageră un pic iritarea. Ba chiar îngădui să i se vadă şi enervarea vădită. Nu aveau decât să creadă că se simte intimidată.

— Of, *bine!*

Se uită înapoi la festinul de care se bucurau ceilalţi campioni, apoi o urmă pe Padmini până la ieşire.

— Amintiţi-vă, le spuse Padmini, că mergem doar acolo pentru a fi văzute. Răspundeţi la întrebările lor, dar evitaţi să vă lăsaţi antrenate în discuţii mai detaliate.

Era încordată, iar Sheetal se întrebă dacă încă mai voia să renunţe la planul lor.

— Când ies înapoi din cameră cu cheile, mă urmaţi îndeaproape.

Următoarele minute se transformară într-un soi de ceaţă neclară, în vreme ce Padmini le conduse cu iuţeală pe holurile bogat ornamentate. La început, Sheetal evită să întâlnească privirile stelelor pe lângă care treceau. Dacă se dădea de gol? Sau, mai rău, dacă o făcuse deja?

Dar Padmini profită din plin de faptul că erau în centrul atenţiei, vorbindu-le cu entuziasm despre potenţiale idei legate de stil şi despre disponibilitatea mătăsurilor speciale, asigurându-se astfel că toţi cei pe lângă care treceau înţeleg încotro se îndreptau ele. Era mult mai pricepută la şiretlicuri decât ar fi crezut Sheetal iniţial şi chiar părea că se distrează.

Ajunseră la atelierul croitorilor. Semăna cu o tarabă de ţesături de la Piaţa de Noapte, dar la o scară mult mai mare, şi urma paleta tricromatică a stelelor. Sariuri atârnau de pe suporturile prinse de tavan precum covoarele persane, strălucitoare şi sclipitoare; războaie de argint zumzăiau în timp ce ţeseau, împletind fire din nori şi raze de lună; mese încărcate cu suluri în diferite tipare şi schiţe de modele. Dintr-un şifonier deschis se revărsau gheme de aţă argintii, albastre şi negre. Stele de toate sexele se agitau, trăncănind în timp ce se plimbau pe-acolo.

Aici lucra Padmini? Sheetal vru să se urce în coşuri şi să-şi îngroape faţa în ţesăturile desprinse dintr-un basm. Lângă ea, Minal părea gata să explodeze de bucurie.

Padmini aduse vorba despre vieţile stelelor, despre oamenii pe care îi cunoşteau şi despre grijile lor că nu aveau să termine toate ţinutele pentru buni şi familia ei la timp pentru balul de mâine sau despre entuziasmul lor faţă de concurs. Menţionă în treacăt cât de mult îşi perfecţionase Sheetal abilităţile şi îi asigură pe ceilalţi că erau în grafic cu pregătirile.

Se simţea bine, cântecul sideral reflectând atmosfera caldă şi confortabilă şi, chiar dacă toată treaba cu această vizită era doar un truc, Sheetal nu se putu abţine să-i pară rău după universul paralel în care aceasta ar fi fost viaţa ei.

— Că tot vorbeam de program, trebuie să fac rost de acele materiale despre care v-am povestit.

Padmini plecă, lăsându-le singure pe Sheetal şi Minal.

Unii croitori erau precauţi şi păstrau distanţa, dar alţii, precum Beena în bibliotecă, păreau că sclipesc de nerăbdare.

— Nu pot să cred că avem o astfel de oportunitate! O, Sheetal, vei străluci la bal ca o adevărată prinţesă!

— Sigur! răspunse Sheetal nedumerită, căci nu înţelegea ce căuta Beena aici.

Dar nu se mai gândi la Beena şi îşi imagină cum Dev avea să o vadă aranjată, apoi lăsă bucuria de a-şi alege ţinuta pentru bal să pătrundă în melodia astrală. Alibiul trebuia să fie credibil, nu?

O, nu! Se strâmbă, nemulţumită. Lăsase să pătrundă şi o parte din ceea ce simţea pentru Dev. Nu avea nevoie să le ofere chiar *atâtea* detalii.

Lângă ea, Minal punea întrebări despre diferitele ţesături şi răspundea la întrebări despre machiajul ei, aşa că, nu după mult timp, Beena şi prietenii ei o înconjurară.

Iar Sheetal se trezi iar lăsată pe dinafară. Simţi un junghi de invidie. Cum de putea Minal să fie mereu atât de *pricepută* la aceste lucruri?

Padmini reapăru în cele din urmă, legănându-se sub greutatea unui munte de ţesături atent pliate.

— Sunt sigură că multe dintre acestea vă vor fi pe plac!

Cheile. Sheetal se mai relaxă niţel. *Le-a luat.*

— Şi eu sunt sigură.

— Stai, lasă-mă să te ajut!

Ignorând protestele ei, Minal smulse jumătate de teanc din braţele lui Padmini.

— Ar trebui să mergem chiar acum să le vedem, sugeră Sheetal, care se ruga să nu fi sunat la fel de artificial pentru toţi ceilalţi precum îi sunase ei. Abia aştept!

Dar croitorii doar le urară seară bună când părăsiră atelierul. Minal şi Padmini se certau în legătură cu moda, în timp ce se grăbeau să se întoarcă în cartierul campionilor. Sheetal avu grijă să zâmbească şi să mai dea din cap din când în când, de parcă nu era îngrozită că cineva avea să-şi dea seama ce făceau cu adevărat. Sau, mai rău, să le surprindă în timp ce-şi puneau planul în aplicare.

Odată ajunse, Padmini le îndemnă pe Sheetal şi pe Minal să intre în camera lor.

— Nu mai pot fi văzută cu voi acum, le reaminti ea. Privi cu atenţie în stânga şi-n dreapta, înainte de-a lăsa teancul de ţesături pe şifonier, şi scoase un inel de chei, adăugând: Dacă veţi fi prinse, fratele meu va avea probleme, şi am muncit prea mult pentru a ne asigura un loc în casa noastră.

— Crede-mă, ultimul lucru pe care îl vreau este să fie rănit Kaushal, răspunse Sheetal cu sinceritate, căci ideea că cineva s-ar lua de fratele lui Padmini pentru că şi el fusese odată o jumătate de stea o făcea să-i fie rău.

Minal aruncă restul materialelor pe un scaun.

— Nu ne vor prinde. Dar dacă o vor face, vom lua toată vina asupra noastră. Te rog?

Padmini ezită, de parcă încă mai putea fugi cu cheile.

— Doar pentru că îmi amintesc cum a fost pentru fratele meu când a venit să locuiască printre noi. Onoraţii Matriarhă şi Patriarh au fost buni cu noi. Trebuie să mă revanşez pentru asta, atât cât pot.

Buclele ei de argint lungi sclipeau şi scânteiau când îşi scoase de pe deget inelul de chei şi li-l dădu.

Chiar şi de unde stătea, Sheetal îşi dădea seama că fiecare cheie era gravată cu simbolul nakshatrei corespunzătoare, la fel ca uşile din camerele campionilor.

În loc să ia cheile, Minal o prinse pe Padmini de mână. În timp ce şoptea cuvinte pe care Sheetal nu le auzi, îi aruncă un zâmbet şiret.

Padmini îşi coborî capul, dar nu înainte ca Sheetal să o vadă rânjind. Îndepărtă tandru una dintre şuviţele lui Minal şi o sărută pe obraz.

— M-am distrat de minune! şopti ea. Dar, te rog, ai grijă!

Doar aduni informaţii, nu? Sheetal nu o mai văzuse niciodată pe Minal atât de îndrăgostită. Era adorabil, într-un fel.

În timp ce Padmini porni spre ieşire, adăugă încet, încât numai Sheetal o putu auzi:

— Ai grijă cu emoţiile tale!

Sheetal se holbă în urma ei. *Grozav!* Fusese oare atât de neglijentă, încât observase şi altcineva în afară de Padmini?

Din nou serioasă, Minal împărţi cheile.

— Hai să ne despărţim şi să ne întâlnim înapoi în camera noastră.

Sheetal le alese pe cele pentru Casele Magha şi Revati.

— Bate la uşă mai întâi şi nu sta înăuntru mai mult de cinci minute. Gata?

Atunci o lovi ce aveau să facă – să intre în camerele altora şi să le scotocească prin lucruri. Se înfioră. Tata nu ar fi aprobat niciodată acest lucru. Sincer, nici ea.

Dar cineva încerca să o scoată afară din concurs şi aceasta era singura modalitate de a afla ce se întâmplase cu marionetele Priyankăi. Cum puteau şti sigur că aceasta nu inventase totul?

La un semn din cap al lui Minal, Sheetal se îndreptă spre hol şi bătu la uşa Priyankăi. Inima îi

bubuia năvalnic în piept. Dacă atrăgea prea multă atenţie şi o stea avea să vină vadă despre ce-i vorba – dacă Priyanka urma să intre…?

Oh, nu! – oare lăsase să-i scape şi această temere în cântecul stelelor?

Bunul nu-i spusese cât de greu era să-şi păstreze sentimentele ascunse şi departe de văzul lumii când era stresată. De exemplu, atunci când intra prin efracţie.

Nimeni nu îi răspunse la uşă şi nu se auziră paşi nici în cameră, nici pe coridor. Cu palmele pâlpâind, Sheetal răsuci cheia în broască.

Uşa se deschise şi dezvălui o cameră ca a ei, având inclusiv saltelele din nori, însă hainele erau împrăştiate pe toată podeaua, alături de farfurii şi pahare, iar cineva împinsese biroul în mijlocul camerei şi îl acoperise complet cu ustensile: un ciocan, o pensetă cu vârf ascuţit, sticle miniaturale cu vopsea, sârme şi pensule. În colţul de lângă pat, Sheetal văzu o husă de transport neagră, ca pentru instrumente, parţial deschisă, dar căptuşeala roşie a acesteia avea două goluri în formă de marionete.

În mijlocul mormanelor de şerveţele mototolite de pe comodă se afla o fotografie înrămată a unui bătrân cu mustaţă care făcea o marionetă Kathputli să danseze. Acesta trebuia să fie bunicul Priyankăi. Sheetal simţi un fior de compasiune pe care n-ar fi vrut să-l simtă. De ce trebuia să se întâmple aşa? *Ea* nici măcar nu îşi dorea premiul!

Avertismentul lui Padmini îi răsună în urechi şi Sheetal se grăbi să-şi alunge reacţia din melodia astrală. Exact asta îi trebuia acum: să fie dată de gol taman de mila pentru Priyanka, dintre toţi cei de-aici.

Aşteptându-se ca mâna unei stele să-i aterizeze pe umăr în orice clipă, verifică baia, pe sub paturi şi între cearşafuri. Chiar şi în trolerul Priyankăi. Nicio marionetă.

Cel puţin, se gândi ea, uşurată, *Priyanka nu minţea.* Aruncă o privire în hol pentru a se asigura

că nu vine nimeni, apoi încă una, înainte să se repeadă înapoi afară şi să încuie uşa în urma ei.

Minal tocmai ieşea din camera Leelei. „Nimic”, şopti ea.

Sheetal îi făcu semn că înţelesese şi bătu la uşa lui Jeet. Niciun răspuns, din nou. După ce inspectă holul în ambele sensuri, de două ori, introduse cheia în broască.

Apoi veni sunetul de care se temea: voci din depărtare. *Of la naiba!*

Când scoase cheia din încuietoare, uşa se deschise şi căzu grămadă în cameră, lovindu-se cu faţa de piciorul cuiva.

Se rostogoli pe spate şi-l văzu pe Dev, ghemuindu-se lângă ea, iar expresia lui, în lumina felinarelor înstelate, nu era deloc prietenoasă. Şuviţa de păr familiară îi căzu iar în ochi, făcându-l să pară şi mai încruntat, şi se trezi dorindu-şi să i-o poată da după ureche. Să se poată ridica şi să-i mângâie obrazul.

— Ce cauţi aici? o întrebă el, apropiindu-şi faţa de a ei.

Îi răspunse la întrebare cu o altă întrebare:

— De ce nu ai venit la cină?

— A, deci de asta ai dat buzna peste mine? făcu Dev, clătinând din cap. Chiar că eşti o adevărată figură!

— Deci crezi că asta e mai rău decât faptul că cineva încearcă să mă acuze pe nedrept de furt?

Sheetal voia să-l scuture. Să-l sărute. El întinse o mână, aproape mângâindu-i faţa, iar buzele o furnicară anticipând atingerea lui. Dar el îşi trecu în schimb mâna prin păr.

— Ce vrei să spun, Sheetal?

Nu-l putea lăsa să vadă cât de singură, cât de fraieră se simţea, aşa că se grăbi să se ridice şi să pună un pic de spaţiu între ei. Ce voia să-i spună? Că îi era dor de ea. Că şi el voia să o sărute.

— Tu să-mi spui, răspunse Sheetal în cele din urmă.

Se uită cu atenţie prin cameră. Două rucsacuri, o geantă de voiaj şi o valiză stăteau aranjate în colţ, deşi hainele pe jumătate împăturite se revărsau din geanta de voiaj. Putea să ghicească a cui era. Teancuri de cărţi ordonate, pixuri, caiete şi chiar şi o tabletă cu tastatură ataşată acopereau biroul din abanos. Nimic suspect la vedere.

Ocoli paturile şi întinse mâna spre mânerul argintiu al dulapului.

— Unde sunt păpuşile?

— Încetează! îi ceru Dev, trăgând-o înapoi.

Mâinile lui erau calde pe braţele ei şi, fără să vrea, ea tresări.

— De ce încerci să distrugi totul între noi?

Era aproape o pledoarie.

— *Eu?* strigă Sheetal, furia aprinzându-i focul interior.

Strălucirea argintie umplu camera. Nu o mai interesa să nu facă gălăgie.

— De ce nu îi întrebi pe *ceilalţi* de ce strică lucrurile?

Uşa se deschise încă o dată şi alte două persoane apărură în prag.

— *Ascunde-te!* şuieră Dev.

Sheetal se aruncă instinctiv la podea, lângă al doilea pat. *Rahat. Rahat, rahat, rahat!* Apucând marginea cuverturii, o trase în jos peste ea, pentru a-şi ascunde strălucirea până ce reuşea să o stingă.

Din fericire, Jeet era prea atent la musafira lui ca să observe ceva.

— Mulţumesc că m-ai ascultat! Apreciez sincer!

— *Eu* îţi mulţumesc că m-ai ajutat să căutam marionetele! spuse Priyanka cu o voce scăzută. Foarte drăguţ din partea ta!

Apoi Sheetal auzi paşi când intrară în cameră, urmaţi de plescăieli umede. Se înfioră toată, cuprinsă de dezgust. Din păcate, asta făcu şi ca pătura să-i alunece de pe faţă, oferindu-i o vedere perfectă asupra acţiunii.

— Aşadar, ce părere ai?

Tenta de speranţă din tonul lui Jeet îl făcea să pară mai tânăr. Ţinea în mână un caiet negru din moleschin.

— Aceasta e prima poveste pe care am vândut-o în mod oficial. Intenţia mea era să reprezinte o imagine brută a exploatării clasei muncitoare şi a pericolului lăcomiei corporaţiilor. Este, gen, monstrul care pândeşte din umbră, înţelegi?

Sheetal îşi dorea din tot sufletul să-şi astupe cu totul urechile cu pătura.

— A, clar! replică Priyanka. Chiar am rezonat cu temele poveştii. M-am simţit pălmuită – dar într-un sens bun.

Scoase un hohot de râs senzual şi înclină paharul de vin, făcând astfel ca lichidul palid ca gheaţa să se agite, în timp ce ea se apleca peste Jeet.

— În plus, de mare ajutor a fost şi sticla de vin găsită de tine.

De la locul lui de lângă perete, Dev mimă o tuse falsă, încercând să le dea de înţeles că „Sunt şi eu pe aici”.

— Ăăă, ce faceţi?

— Am ieşit la plimbare, răspunse Jeet cu glas neclar, în mod evident având deja la bord un pahar sau două. Dar tu unde ai fost? N-ai ajuns la cină.

— Da, eu… Dev se încruntă şi se apropie de el, zicând: Stai, eşti *beat?* Concursul are loc mâine!

— E doar vin de zmeură. Îi trece repede efectul.

Răsucindu-se uşor, astfel încât Priyanka şi Dev să nu vadă, Jeet răsturnă conţinutul unui mic flacon în paharul său cu vin. Apoi, întorcându-se spre ei, dădu pe gât tot ce-i mai rămăsese în pahar.

— Mă rog, poţi să petreci cu noi acum. Uite, Priyanka, e şi vărul meu aici!

— Nu prea am chef, replică Dev, cu gâtul şi umerii înţepeniţi, iar Sheetal îşi dădu seama că în mod intenţionat nu se uita în direcţia ei. Ce-ai zice să mergem la culcare?

Jeet îi ciufuli părul lui Dev.

— Relaxează-te, omule! E treaba mea să mă joc de-a fratele mai mare, nu a ta.

— Ne destindem şi noi puţin, interveni şi Priyanka, ciocnind paharul cu Jeet. O să concurăm mâine fără nicio problemă, la fel de odihniţi şi plini de energie.

Maxilarul lui Dev se mişcă, dar acesta nu mai zise nimic.

— Ascultă, continuă Jeet, ştiu că îţi plăcea de ea, dar fetele vin şi pleacă. Eşti în stare de mai mult de-atât, crede-mă!

Îl înghionti pe Dev un pic prea tare în umăr.

Sheetal îşi miji ochii. De parcă Jeet era vreo mare cucerire, cu personalitatea asta a lui fermecătoare!

— Despre asta crezi că-i vorba? întrebă Dev. Că sunt supărat din cauza lui Sheetal? Bhai, încerc să am grijă de *tine!*

— N-am nevoie s-o faci, spuse Jeet. Aş vrea doar să nu mă mai cicăleşti.

Priyanka îşi răsuci o buclă în jurul unui deget.

— Aşadar, unde e cartea aia pe care urma să mi-o arăţi?

Privirea sictirită a lui Dev îi dădu de înţeles lui Sheetal că văzuse deja mai mult decât suficient.

— Petreceri, dacă vreţi, dar eu trebuie să dorm! îi anunţă el pe un ton plat.

— Bine, mergem în altă parte. Înveseleşte-te, frăţioare!

Jeet lăsă pe birou paharul de vin gol şi luă în schimb o carte, folosindu-se de ea ca să ascundă în sertar flaconul pe care-l ţinea în palmă. Apoi o înconjură cu un braţ pe Priyanka şi porniră împreună, clătinându-se, spre baie.

Dar nu înainte ca Sheetal să zărească ce anume conţinea flaconul – un lichid argintiu sclipitor.

Mai văzuse aşa ceva, în amintirea lui Dev. Sânge de stea.

Lumina argintie a lui Jeet căpăta acum un sens. La fel şi pungile întunecate de sub ochi. Scobiturile din obraji.

Îl bea.

Ce spusese cartea din bibliotecă? Ceva legat de sporirea inspiraţiei?

Muritori! Mama ei avea dreptate; nu se puteau abţine. Chiar şi cei buni erau striviţi de tălpile celorlalţi.

Uşa băii se închise în urma lor. Sheetal şi Dev erau din nou singuri, aerul din jurul lor fiind încărcat de povara a tot ceea ce ştiau acum.

Sheetal se ridică în picioare şi porni direct spre sertar, înainte ca Dev să o poată opri. Degetele ei înhăţară flaconul şi apoi i-l dădu.

— Dev, şopti ea, astfel încât Jeet şi Priyanka să nu o audă, el… el bea asta.

Se uită fix la flacon, lumina argintie a acestuia pătându-i pielea, de parcă ar fi vrut să-l facă să dispară.

— Trebuie să-l iau cu mine, spuse Sheetal cât de blând putu. Trebuie să le arăt mamei şi bunicii mele.

— Nu!

Dev vârî flaconul în buzunar. Nu se uită la ea.

Sheetal oftă.

— Vezi, de aceea urăsc secretele! Te fac să crezi că oamenii sunt altfel decât sunt în realitate. Crezi că poţi avea încredere în ei.

Dev nu o asculta.

— Ar trebui să pleci. Trebuie să vorbesc cu vărul meu.

Cuvintele lui se amestecau ca şi cum rămăsese fără suflu şi, din expresia lui pierdută, Sheetal îşi dădu seama că abia mai rezista.

Sheetal simţea că i se frânge inima. Cunoştea prea bine cum se simţea Dev. Îl luă de mână.

— Îmi pare rău! murmură ea. Îmi pare doar… rău!

— A, da? îşi coborî privirea la degetele lor unite, apoi adăugă: Atunci, de ce ai venit aici?

Scoase un mic râset îndurerat.

— Felicitări! Acum Jeet o să fie dat afară în locul tău. Aşa că, vrei să pleci?

Străduindu-se să nu plângă, Sheetal plecă.

24

DIMINEAŢA CELEI DE-A ŞAPTESPREZECEA ANIVERSĂRI a lui Sheetal începu ca orice altă dimineaţa în Svargalok – aer curat, peisaje pitoreşti, atmosferă fermecătoare. Ea urmărea totul de la balconul din camera ei, întunericul incrustat cu stele cedând treptat locul grandorii de aur a Lordului Surya, în timp ce carul său, tras de şapte cai albi, îşi începea călătoria. Cerul albastru strălucitor care rămânea în urma lui era suficient de bogat pentru a fi mâncat la micul dejun, şi ea se încruntă la apariţia lui.

Ce mai zi de naştere! Astăzi era ziua în care trebuia să salveze viaţa tatălui ei.

Dacă nu l-ar fi ars, acum s-ar fi trezit, iar el ar fi fost în bucătărie, înălţând cu grijă un teanc de gofre cu fructe de pădure, îmbibate în sirop de arţar şi frişcă de vanilie. Ar fi primit o nouă biografie, poate bilete la film sau un card-cadou pentru o librărie, planuri pentru o excursie de o zi undeva, o nouă ţinută de chaniya choli sau salwar kameez de la Radhikafoi şi Deepakfua şi, desigur, o îmbrăţişare asociată cu acea veche glumă, despre cum în curând va fi mai înaltă decât tata dacă va continua să aibă zile de naştere.

Iar Minal ar fi venit cu o tiară de plastic stupidă, baloane cu sclipiri şi cinci sau şase cadouri frumos împachetate, pe care le-ar fi pus deoparte pe parcursul anului. Câteva dintre ele ar fi fost comice, dar cel puţin unul dintre ele ar fi fost făcut de ea însăşi, un unicorn sculptat în lut, o brăţară sau o cutie de trufe cu trandafiri şi zmeură. Sheetal îşi lăsă părul să-i cadă peste faţă ca o perdea. Nu numai că îi lipseau toate acestea, dar astăzi ar fi fost prima ei zi de naştere cu un iubit. Se străduí să-şi oprească bărbia din tremurat.

Nu-i spusese lui Minal despre fiola cu sânge de stea, pentru că ştia ce părere ar fi avut. Era acelaşi

lucru pe care l-ar fi spus Sheetal în locul *ei* – că trebuia să-l pârască pe Jeet cât mai degrabă.

Poate că o făcea să pară slabă, dar nu îi putea face asta lui Dev, nu când văzuse respectul din ochii lui sau îi auzise devotamentul din glas de fiecare dată când vorbea despre Jeet. Nu fără a le oferi şansa de a da explicaţii mai întâi.

Disperarea de pe chipul lui de aseară, pauza dintre cuvinte când îi ceruse să plece, o rodeau. Dacă îl pierduse definitiv?

Revino-ţi în fire! îşi porunci ea. *Ţi-au pregătit un adevărat bal de ziua ta!*

Nu ştia de ce vârsta de şaptesprezece ani era atât de specială pentru stele sau de ce asta o făcea adultă, dar nu se plângea. Poate că, odată ajunsă înapoi acasă, îi va putea spune lui Radhikafoi să n-o mai trateze ca pe un copil.

Soarele strălucea şi mai sus pe cer, de parcă ar fi vrut să-i facă în ciudă. OK, bine! Nici măcar magia nu putea face asta.

Sheetal se ridică şi vârî mâna după jurnalul ei din săculeţul de mătase, dorind să se scufunde în paginile pe care le citise de-atâtea ori, că ajunsese să le piardă şirul. Poveştile lui Charumati despre fecioara naga, despre diferiţii eroi şi eroine care îşi stabiliseră ţelurile şi apoi porniseră în lumea largă să şi le îndeplinească. Îşi dorea ca aceste poveşti să o încurajeze, amintindu-i că şi ea putea face asta.

În timp ce degetele i se încurcau în şnururile săculeţului, acesta îi alunecă din strânsoare şi dispăru sub pat. Deci, zi de naştere sau nu, avea să fie genul acela de dimineaţă. Îngenunche pentru a recupera jurnalul, iar degetele ei se loviră de ceva tare.

Simţi un gol imens în stomac. *Cred că glumeşti!*

— La mulţi ani, Sheetu! strigă Minal, repezindu-se la ea. Îmi pare rău că nu am putut să-ţi iau cadourile înainte să plecăm! Mă revanşez când ne întoarcem.

Sheetal arătă sub pat, de unde ieşeau două capete mici de lemn.

— Marionetele furate? Uite că au apărut.

Minal se aplecă să se uite mai bine. Urmă apoi un şir foarte expresiv de înjurături.

— La mulţi ani mie!

Sheetal nu mai simţise niciodată o asemenea furie, nici măcar atunci când Radhikafoi recunoscuse că ascunsese scrisoarea lui Charumati. Recuperă marionetele şi se ridică, flacăra arzându-i intens, până când camera se aprinse ca un quasar.

Minal îşi aruncă o mână peste ochi.

— Poţi să reduci un pic din intensitate?

— Îmi pare rău!

Sheetal ridică o clamă de păr de pe şifonier şi o puse la loc, simţind impulsurile nervoase ce-i străbăteau trupul atunci când încercă să-şi tempereze lumina.

Continuând să clipească, Minal luă marionetele de la ea.

— Măcar arată bine.

— Erau lăsate la vedere. Cineva a vrut să fie găsite. Ca să fiu eu învinovăţită. Cine mă urăşte atât de mult?

— Cred că, mai degrabă, cine te vede ca pe o ameninţare, spuse Minal. Cu siguranţă nu Leela. Sachin sau Jeet?

Sheetal clătină din cap.

— Priyanka? Nu, prea evident.

— Trebuie să fie cineva care are acces la chei sau, cel puţin, la o stea foarte descurcăreaţă, pe care n-o deranjează să încalce regulile. Cum e Rati. E drept că *mi-a spus* că nu o să-mi placă ce va face.

— Dar pe cine a…

Cineva bătu la uşă. Sheetal aproape că pică jos de spaimă. Minal împinse marionetele înapoi sub pat, cât de adânc putu.

— Domnişoară Sheetal? întrebă Padmini.

Bine, hai că nu-i atât de rău! îşi zise Sheetal în gând. Padmini le-ar fi putut ajuta să găsească o cale să rezolve această problemă.

— Intră!

Dar Beena fu cea care intră în cameră, cu un depozit întreg de cosmetice şi haine.

— Vai, este atât de emoţionant! Fugi la masa de machiaj, unde se grăbi să-şi descarce povara, după care continuă: Abia mi-am putut controla nerăbdarea. Este o mare onoare să fiu aleasă pentru a vă ajuta ca asistentă în toate aceste zile, domnişoară Sheetal, şi pe dumneavoastră, însoţitoare Minal!

Sheetal se străduia să nu-şi trădeze enervarea. Că doar Beena nu avea cum să ştie că le stătea în drum.

Padmini o urmă înăuntru, comportamentul ei supus contrastând total cu cel al Beenei, care era ocupată să umble prin sertare şi să se bucure de toate obiectele pe care le găsea.

Un sentiment de euforie lumină faţa lui Minal ca o lumânare.

— Bună!

Padmini însă îşi menţinea privirea plecată. Melodia ei astrală cântă îngrijorare, teamă chiar, înainte de a-şi ascunde emoţiile.

— I-am cerut Beenei să-mi preia azi sarcinile, întrucât este nevoie de mine în altă parte.

Încă strălucind, Minal încercă să-i atragă atenţia.

— Îţi aminteşti că e ziua lui Sheetal, nu? Ziua ei de naştere, aşa ai numit-o?

Dar Padmini doar mormăi ceva de neînţeles. Minal îşi muşcă buza, iar fericirea i se estompă. Sheetal nu putea decide dacă să o îmbrăţişeze pe Minal sau să ţipe la Padmini.

— Părul tău este destul de strălucitor astăzi, domnişoară Sheetal, remarcă Beena. O adevărată podoabă demnă de o stea!

— Îi poţi mulţumi lui Padmini pentru asta, spuse Sheetal, recunoscătoare pentru portiţă. Îi zâmbi lui Padmini, care păşi în faţa ei, şi adăugă: Deci, ce-i cu această cremă de păr magică şi de unde pot s-o cumpăr? Ieri mi s-a părut că nu mai aveam niciun fir despicat.

Padmini îi răspunse cu răceală:

— Eu n-am făcut nimic.

Teama se ivi într-un ungher ascuns al minţii lui Sheetal.

— Dar e imposibil!

Desprinse o şuviţă sclipitoare şi o înfăşură în jurul mâinii, astfel încât să i se vadă vârfurile. Erau la fel de netede şi de moi de parcă doar ce ieşise de la coafor.

— Nu le-ai tăiat când nu mă uitam, nu-i aşa?

— Cum aş fi putut să fac asta?

Padmini o prinse pe Sheetal de bărbie cu o mână şi i-o suci spre dreapta, apoi spre stânga, examinându-i faţa, dar fără să-i mai întâlnească privirea.

— Beena, nu va avea nevoie nici de mult machiaj.

— De ce nu? întrebă Sheetal.

Căută să-şi atingă coşul de mărimea nasului cât un glob al lui Rudolph, pe care Padmini i-l acoperise în ultimele două zile.

Dispăruse. La fel şi umflăturile mai mici din jurul bărbiei.

— Dacă asta e tot, te voi lăsa în grija Beenei, anunţă Padmini, întorcându-se să plece.

— Aşteaptă! Ne poţi lăsa o secundă singure, Beena? întrebă Minal.

— Cu siguranţă! răspunse Beena, care scotocea într-o cutie cu brăţări şi pe care acum o luă cu ea pe balcon.

— Padmini? zise Minal şi se apropie de ea, însă Padmini fixa încruntată podeaua.

Toată încrederea lui Minal trebuie să fi zburat pe uşă odată cu Beena şi cutia ei, căci acum se întoarse cu o expresie disperată către Sheetal, parcă şoptind: „Fă ceva!”

Ei bine, îşi dădu seama Sheetal, nu aveau nimic de pierdut în acest moment Aşa că aruncă bomba:

— Cineva a ascuns marionetele Priyankăi sub patul meu. Doar ce le-am găsit.

— Îmi pare rău să aud asta! spuse Padmini pe un ton dur.

— De ce eşti atât de rece cu noi? întrebă Sheetal tăios, sătulă de comportamentul ei de regină de gheaţă. Noaptea trecută ne dădeai cheile, iar astăzi nu ne mai ştii nici numele?

Padmini o privi în sfârşit. Buzele ei pline erau încordate, iar ochii ei nelumeşti, impenetrabili.

— Nu a fost singurul lucru care s-a întâmplat aseară.

Umilinţa din tonul ei nu lăsa nicio urmă de îndoială.

— Onoratul Patriarh m-a abordat aseară şi mi-a amintit cu blândeţe că toţi sunt cu ochii pe noi. Obligaţia mea este în primul rând faţă de casa noastră, şi trebuie să am grijă să nu mă apropii prea tare de vreun muritor.

Sheetal înţelese implicaţia: *Altminteri!* O, nu! Oare bunul îl ameninţase pe Kaushal?

— Nu înţeleg, spuse Minal. Am lăsat cheile unde mi-ai spus. Le-a găsit altcineva?

— Nu, e vorba despre fratele tău, nu-i aşa?

Cuvintele răsunaseră mai tare decât intenţionase Sheetal.

— Este totul în ordine?

Padmini scoase un pufnet iritat.

— Nu, domnişoară Sheetal, nu este. Văzându-te, ascultându-te, i-au revenit amintirile de muritor. Vocea ei se transformă într-o şoaptă: Credeam că trecuse deja peste toate acestea.

Toate alarmele din creierul lui Sheetal se declanşară.

— Peste ce?

Padmini rămase la fel de ţeapănă, de parcă altfel ar fi cedat.

— Kaushal tot zice întruna că vrea să se întoarcă pe tărâmul muritorilor pentru totdeauna.

Ce altceva mai putea merge prost?

— Dar eu nu i-am… E doar confuz.

— Se prea poate, fu de acord Padmini. Cu toate acestea, nu pot să risc. Dacă ar afla cineva despre visurile lui…

— Padmini, o imploră Minal, întinzând mâna spre ea, doar nu crezi că l-am fi lăsat vreodată să facă asta! După ce se termină concursul, vom sta departe de el, promit!

Ochii îi luceau de lacrimi şi vocea îi tremură când Padmini se îndepărtă cu o eleganţă rece în fiecare pas.

— Te rog doar să ne ajuţi să ducem marionetele înapoi în camera Priyankăi.

— Ştiu că îţi cerem prea mult, adăugă Sheetal, dar te rog să ne ajuţi pentru o ultimă oară! Vorbi în continuare, de parcă mai conta vreun pic: Mă mir că n-a bătut nimeni la uşă pentru a „demonstra" că sunt aici.

— Îmi pare rău, domnişoară Sheetal, dar fratele meu îmi este prea drag! Padmini deschise uşa, adăugând: Nu-i pot pune în pericol soarta pentru nimeni. Nu voi face aşa ceva.

Apoi plecă.

25

SHEETAL STĂTEA ÎN FAŢA SĂLII OGLINZILOR, rugându-se ca aceasta să fie decizia corectă. Avea la dispoziţie doar câteva minute, în timp ce Minal îi distrăgea atenţia Beenei cu întrebări despre ţinutele lor pentru această seară.

Nodul din stomac nu-i dădea pace. Dacă Padmini ar fi aflat ce făcea Sheetal, nu le-ar fi iertat niciodată pe niciuna dintre ele, la fel cum nici Sheetal n-ar fi iertat pe nimeni care ar fi pus-o pe Minal în pericol.

De ce oare buni şi bunul trebuiau să se comporte aşa? Nu era nimic în neregulă cu a fi pe jumătate om.

Se consolă cu ideea că încerca să creeze un viitor în care buni nu va mai putea şantaja jumătăţi de stele, pentru că acea stigmă stupidă nu ar mai exista. Eliminată de planurile geniale ale mamei sale.

Înainte de convocare, buni spusese că-l contacta pe bunul prin melodia astrală. Sheetal căută firul lui Kaushal în tapiserie şi trase ferm de el. Nu-l smulse cu totul, ca atunci când îşi îndepărta propriile emoţii, ci doar îi atrase atenţia. Spera că va funcţiona sau, dacă nu, măcar, îi va oferi un moment ca să-l verifice pe tata.

Repetă procesul de încă două ori, apoi intră în sală, ca să aştepte.

Toate oglinzile reflectau o fată cu părul argintiu moale, sclipitor, fulgerător, care îi cădea până în talie, cu pielea maronie şi netedă, atât de netedă, încât părea vopsită cu aerograful, de parcă cineva ar fi luat o spatulă de decorare în timp ce dormea şi i-ar fi netezit toţi porii. Stai – ochii ei deveniseră mai mari? Da, şi deveniseră maro-argintii, sclipind ca argintul viu.

Padmini avusese dreptate; această faţă nu avea nevoie de îmbunătăţiri suplimentare.

Sheetal coborî privirea. Unghiile ei neîngrijite deveniseră ovale perfecte şi chiar şi pieliţa ruptă de

la degetul mare drept era aproape vindecată.

Ceva o sâcâia – suspiciunea pe care încercase să o alunge de când cântecul stelelor îşi făcuse apariţia pentru prima dată la petrecerea lui Radhikafoi. De când vopseaua i se scursese din păr. Ceva uriaş, ceva ce o inunda, în acelaşi timp, cu groază şi uşurare.

Se transforma în stea, se catasteriza, exact aşa cum preziseseră surorile harpiste.

Pentru prima oară, mintea ei era goală.

Se privi fix în oglindă, urmărind-o pe această străină în care se transformase, până când crezu că nu mai rezistă.

Tată, rosti în gând, dorindu-şi să-l poată cuprinde şi cu mâinile, nu doar cu inima. *Tată.*

Oglinda cea mai apropiată şterse imaginea cu ea, înlocuind-o cu cea oribil de familiară a tatei în comă, în patul de la Terapie Intensivă. O asistentă îi verifică semnele vitale şi notă rezultatele, înainte de a-l lăsa singur. Dar era cel mai frumos cadou pe care Sheetal l-ar fi putut cere.

Tată, îi spuse ea, inspirând aroma imaginară a gofrelor de casă, ascultând şoaptele biografiilor pe care i le dăduse, visând la vizitele din trecut la muzeu. *Nu ştiu ce să fac. Nu e corect, iar tu nu eşti aici cu mine, şi chiar dacă te-aş putea salva, ce ne facem dacă nimic va mai fi la fel?*

Cea mai grea întrebare şuieră odată cu furnicăturile din mâinile ei, în flacăra care ardea în jurul ei. *Dacă nu mă mai pot întoarce la tine?*

Îi auzea ritmul constant al inimii şi, deşi nu-i oferea răspunsuri, se agăţă de sunet, apăsându-şi mâna de sticlă, de parcă l-ar fi putut atinge direct pe el.

Cântecul sideral se schimbă atunci, iar Sheetal ştiu înainte de a se întoarce că mama ei stătea acolo, împreună cu Kaushal. Îşi trase mâna înapoi.

Ei bine, încă nu se transformase complet în stea – nu cât timp lăsa în urmă amprente uleioase murdare. Cumva, asta făcea ca totul să fie şi mai rău.

— Mă schimb, nu-i aşa? Se răsuci spre mama ei şi continuă: Ştiai şi nu mi-ai spus nimic. De aceea m-ai vrut aici de ziua mea.

Abia atunci îşi dădu seama că tremura, ca un semnal de avertizare înainte ca un vulcan să erupă.

— Ştiai şi *nu mi-ai spus!*

Charumati şi Kaushal o priveau fără să spună nimic. Le simţi mila în cântecul stelelor, o văzu în ochii lor nepământeni. Ochi pe care acum îi avea şi ea.

— De aceea concursul are loc astăzi, nu-i aşa? Înainte să mă transform complet în stea, ca să mă poţi exploata în continuare.

Simţi cum corpul continua să-i tremure, tremurături pe care întregul cosmos ar fi trebuit să le simtă.

Cum de nu se destrăma palatul? Cum de oglinzile erau încă întregi, în locul unor miliarde de cioburi zimţate?

Charumati o cuprinse pe Sheetal în braţe şi începu s-o mângâie pe cap.

— Dikri, ai fi venit dacă ai fi ştiut?

— Nu, bineînţeles că nu! izbucni Sheetal, însă îmbrăţişarea era atât de liniştitoare, încât nu se putu abţine să nu-şi mai îndulcească niţel tonul. Adică, eu cred că ar fi trebuit să vin la un moment dat, nu? Nu de aceea ai spus că trebuie să pleci?

— Da, răspunse, simplu, Charumati. Locul nostru este în cer. Chiar şi corpurile noastre o ştiu.

Kaushal vorbi pentru prima dată:

— Tatăl meu era membru al acestei case şi s-a însoţit cu o femeie muritoare. Nu a durat mult până ce ea a fost copleşită de durere, iar eu am ajuns într-un orfelinat. Nu aveam cum să-mi ascund părul, aşa că trebuia să-l rad şi am dat foc la mult prea multe lucruri. Scoase un râset sumbru, adăugând: În scurt timp eram pe stradă, singur şi murind de foame.

— Până când te-a găsit mama, completă Charumati.

Vru să-i dea drumul lui Sheetal din îmbrăţişare, dar fata nu se îndepărtă.

— Nu am mai avut nicio intenţie să plec. L-am învinovăţit pe tatăl meu că m-a abandonat. Însă Onorata Matriarhă mi-a oferit o viaţă mult mai bună şi o soră, aşa că, în timp, am cedat. Kaushal îşi atinse colierul, după care continuă: Odată ajuns aici, m-am transformat în câteva zile. Sheetal, nu ai de ce să te temi. Oricum s-ar fi întâmplat.

— Te-au dat afară din orfelinat?

Sheetal şi-l imagină pe micul Kaushal, numai piele şi os, bătându-se cu copii mai mari pentru resturi, luând mereu bătaie, şi vru să se întoarcă în timp şi să-l salveze.

Charumati vorbi pe un ton plin de înverşunare, cu ochii pâlpâindu-i ca nişte bijuterii vii:

— Vezi? Dacă am ajuta omenirea să-şi atingă cel mai înalt potenţial, nimeni nu s-ar mai comporta aşa. Nimeni nu ţi-ar mai face rău nici ţie, nici altcuiva, fiica mea!

— Muritorii nu înţeleg, completă Kaushal. Se plimbă legaţi la ochi, gândindu-se doar la ei înşişi. Unii înţeleg compasiunea, dar sunt prea puţini.

Sheetal nu era de acord. Tata era un excelent exemplu de pasiune, amintindu-i mereu să se gândească la perspectiva celuilalt. Minal fusese alături de Sheetal în toate. Chiar şi lui Radhikafoi îi păsa în felul ei, altfel nu şi-ar fi dedicat viaţa pentru a le ajuta pe supravieţuitoarele violenţei domestice.

Dar mai erau şi Bijal şi Vaibhav de la şcoală. Mătuşa oncologă şi gaşca ei. StrăMoşul lui Dev, vânătorul de stele. Toţi cei care o făcuseră pe Charumati să simtă că trebuie să se ascundă. Kaushal nu greşea, nu complet.

Sheetal se desprinse din îmbrăţişarea mamei sale.

— De ce vrei să te întorci pe Pământ, atunci? Pentru că ţi-e dor de lucrurile pe care le-ai lăsat în urmă?

Kaushal şi Charumati schimbară priviri nedumerite.

— Presupun că ai vorbit cu sora mea, spuse Kaushal.

— Nu-i aşa de grozav, continuă Sheetal, prefăcându-se că nu-l aude. Eu ştiu cel mai bine.

Cuvintele aveau un gust ciudat în gura ei. Nu toate erau grozave, asta era sigur, dar mai erau şi lucruri minunate. Pădurile, parcurile de distracţii, tata, în primul rând.

— Atunci, de ce te tulbură atâta gândul transformării, fiica mea? întrebă Charumati, tachinând-o.

— Recunosc că păstrez o anumită fascinaţie faţă de progresele muritorilor.

Kaushal se uită într-o oglindă, iar o imagine cu promenada Marine Drive din Mumbai apăru, curbându-se în jurul unei mări albastre strălucitoare. Maşinile reprezentau un adevărat furnicar de-a lungul ei.

— Nu existau maşini sport pe vremea mea! Dar nu despre asta e vorba. Mama ta mi-a împărtăşit planul ei şi cred că are dreptate. Nu există niciun motiv pentru care muritorii să se chinuie astfel.

— Când vei primi diadema în seara asta, beti, interveni Charumati, te vei alătura casei noastre şi vom lucra împreună pentru a lumina umanitatea şi a le arăta lui buni şi lui bunul că nu există niciun motiv să închidem porţile. Zâmbi, conchizând: Dar mai întâi trebuie să participi la concurs.

Ia stai puţin! Sheetal nu făcea faţă tuturor informaţilor pe care le primise.

— Adică voi deveni stea, oricum ar fi?

Gata, cărţile fuseseră date pe faţă. Chiar dacă întreaga cameră se învârtea cu ea. Chiar dacă ce aflase părea a fi trădarea supremă.

— Da, răspunse Charumati. Toţii copiii din părinţi stele şi muritori se transformă când ajung la majorat. Îi cuprinse mâinile furnicânde ale lui Sheetal în ale ei şi continuă: De aceea nu te-am adus cu mine; am vrut să te bucuri de viaţa de muritor cu tatăl tău, cât mai mult timp.

Kaushal strălucea, luminând toate oglinzile cu sclipire argintie.

— Dar acum putem să mergem împreună printre muritori şi să le vindecăm lumea!

Salvează-l pe tata! îşi spuse Sheetal, controlându-şi firele de panică înainte ca acestea să se audă în melodia astrală. Ceea ce trebuia să facă pentru ca asta să se întâmple nu se schimbase. Restul putea fi desluşit mai târziu.

Nenumăratele reflexii ale lui Kaushal străluceau orbitor.

— Ştiu că şi alţii ni se vor alătura. Planul mamei tale e unul înţelept…

— Aşa cum a spus şi mama, îl întrerupse Sheetal, haideţi să trecem cu bine de concurs înainte să începem să recrutăm oameni. Şi ca să fac asta, am nevoie de ajutorul vostru.

Le explică problema cu marionetele, fără să le menţioneze despre dezaprobarea lui Padmini.

— Am nevoie ca acestea să ajungă înapoi în camera Priyankăi fără ca cineva să vadă. Doar dacă vreţi, bineînţeles.

Kaushal dădea deja din cap.

— Am să ajut Casa Pushya şi campioana sa cu orice ar avea nevoie.

Sheetal nu era chiar atât de sigură că acesta era un lucru bun.

✶

Consilierii, doamnele de onoare şi alţi însoţitori intrau cu toţii şi ieşeau din biroul lui buni şi bunul, evitând ospătarii care umpleau platourile pentru micul dejun la fiecare câteva minute. Sheetal, încercând să nu cedeze de fiecare dată când îşi amintea ce se întâmpla cu ea, îşi întorcea pe toate părţile sentimentele. Cel puţin acum ştia de ce stomacul ei se transformase într-o gaură neagră.

— Of, beti, spunea buni pe un ton entuziast, între discuţiile despre ornamente pentru scenă şi dispozitive de iluminat, ce bal minunat ţi-am pregătit pentru ziua ta de naştere şi ascensiunea la curte! Am aşteptat şaptesprezece ani pentru asta.

Părea atât de fericită, încât, preţ de un minut, Sheetal renunţă şi se scufundă într-un vis cu ochii deschişi, la fel de reconfortant ca o baie caldă cu bule. În el, ea crescuse aici fără trucuri sau presupuneri, doar cu magie şi ştiind cărui loc îi aparţine de fapt. Acum, în pragul ascensiunii ei la curte, stătea lângă mama şi bunica ei, cele trei voci şi inimile lor unindu-se mai degrabă în armonie decât în discordie, în timp ce vărsau borcan după borcan peste balustrada balconului, până când praful de stele ilumină pe toată lumea de pe Pământ cu lumină argintie, ajutându-i să creeze frumuseţe, artă şi inovaţie.

O străbătu un fior. Ura s-o recunoască, dar acea imagine începea să i se pară mai naturală decât cea în care se întorcea la liceu şi apoi la facultate, pentru a studia astronomie şi mitologie.

Pentru ce trebuia să studieze astronomia, melodia astrală, dansul cosmic, îi şopti flacăra interioară, când putea să fa toate acestea?

Buni bătu din palme pentru a atrage atenţia, reamintindu-i lui Sheetal unde se afla de fapt, şi le ceru tuturor să plece, mai puţin celor din familie. Ea dădu din cap spre Charumati, care o ajută pe Sheetal cu exerciţiile de încălzire. Deja nici măcar trilul buzelor nu o mai deranja.

Ceea ce era bine, pentru că altfel avea senzaţia că e pe punctul de-a se topi cu totul şi-a se transforma într-o baltă de… într-o baltă de ceva. Nu ştia în ce anume, însă terminaţiile nervoase îi trăsneau precum firele de curent rămase fără izolaţie, fiindu-i imposibil să stea locului.

Astăzi împlinea şaptesprezece ani şi se transforma într-o stea. Melodia astrală îi străbătea trupul, făcând parte din ea la fel ca sângele ei. Tot ce voia să facă era să o elibereze.

Bunul o întrerupse în momentul în care Sheetal începu să cânte.

— Menajează-ţi vocea, dikri, spuse el. Vei avea nevoie de ea în curând.

Buni strălucea, împrăştiind lumină argintie pe masa de abanos. Chiar şi şuviţele albe din cocul ei imaculat străluceau odată cu ea.

— Bine că mi-am adus aminte: trebuie să vorbim despre ceremonia în sine.

Sheetal încuviinţă din cap.

— Cu toţii se vor aştepta ca tu să te prezinţi cu eleganţă atunci când îţi va fi strigat numele. Să te ridici şi să urci pe podiumul unde Padmini te va inspira.

— Poate, jaan, şi-ar dori să aleagă ea cine o va inspira, sugeră bunul.

Buni dădu din cap în semn de aprobare.

— Să te ridici şi să urci pe podiumul unde te vor inspira fie Padmini, fie Beena, după cum vei alege. Am aranjat să ţi se aducă un instrument, dar acesta nu va fi dezvăluit decât la momentul potrivit.

— Pentru a creşte suspansul. Înţeleg.

Chiar dacă Sheetal nu mai cântase în public, înţelegea cu siguranţă meritele unui spectacol de calitate.

La fel cum Dev interacţiona cu publicul atunci când se afla pe scenă.

Bunul adoptă un ton mai serios:

— Şi pentru a te proteja. Ştim despre încercarea de a te incrimina pentru furtul marionetelor, beti, şi ţi-am asigurat camera împotriva intrărilor neautorizate.

— Staţi, ştiţi?

Sheetal ar fi trebuit să se aştepte la asta. Bineînţeles că aveau spioni.

— Ştiţi cine a făcut-o?

— Nu te mai deranja cu această chestiune, beti. Ne vom ocupa noi de asta. Vocea lui se mai îmblânzi: Mi-aş fi dorit să simţi că poţi veni la noi. Suntem familia ta şi este responsabilitatea noastră să te protejăm.

Sheetal se gândi la cuvintele bunului ei. Voia să le pună mai multe întrebări, dar dacă ştiau cine era vinovatul, ar fi putut şti şi că până la urmă Kaushal dusese pe furiş păpuşile înapoi în camera Priyankăi.

Sau cel puţin că fusese implicat cumva. Şi nu avea de gând să le reamintească asta.

Aşa că-şi muşcă limba. *Sper că nu ştiu şi această parte.*

— Mulţumesc! spuse ea în cele din urmă. Apreciez!

— Un astfel de act mizerabil trădează nesiguranţa făptaşului, ideea că simpla lui abilitate nu poate fi suficientă.

Buni vorbea încrezătoare, o maiestuoasă matriarhă ce-l binecuvânta pe cel mai tânăr copil al liniei ei de descendenţi.

— Totuşi, tu nu ai de ce să te temi.

— Absolut deloc, interveni Charumati. Odată inspirată, vei avea la dispoziţie o oră pentru a-ţi pregăti şi interpreta melodia. Să nu te grăbeşti; ora aceea va fi mai mult decât suficientă. Aşa cum făcuse şi buni în urmă cu câteva zile, îşi strânse mâinile în jurul unei singure flăcări de argint, apoi adăugă: Ai încredere în aceasta, în scânteia din tine.

Bunul umplu din nou ceaşca lui Sheetal cu suc albastru de mango, în timp ce buni oftă.

— Speram că tu vei putea deschide competiţia, spuse ea, că le-ai putea lăsa prima impresie, ca mai apoi să te odihneşti, în timp ce restul îndură povara nervilor prea încordaţi. Nu va fi aşa.

În ciuda nenumăratelor tale ameninţări şi încercări de mituire, vrei să spui. Sheetal îşi putea imagina ce încercase buni. Păcat că nu funcţionase nimic; să termine prima cu numărul ei şi apoi să se odihnească suna fabulos.

— Oricât ar părea de nedrept, spuse bunul, cu o expresie de amuzament în privire, nu suntem singura casă care îşi doreşte asta pentru campionul ei. Sorbi din suc şi adăugă: Pentru a împiedica manevre ascunse şi uneltiri spre obţinerea unei poziţii mai bune, Onoraţii Matriarhă şi Patriarh ai Casei Dhanishta vor extrage numele dintr-un bol de argint.

Buni pufni.

— Cel mai important lucru de reţinut este că orice vor face ceilalţi campioni este irelevant pentru tine. Eşti fiica unei mari nakshatra şi muzica îţi curge prin vene.

— Şi în curând, interveni şi Charumati, atingându-şi diadema înstelată, vei primi diadema ta. Abia aştept! Am aşteptat atât de mult să împărţim cu tine toate aceste bogăţii!

Melodia siderală răsună de mândria şi afecţiunea familiei sale, acompaniată de ornamente şi clopote de argint. Văzând zâmbetul blând al lui buni, deloc caracteristic ei, nodurile din burta lui Sheetal se destrămară, făcând-o să simtă o uşoară timiditate. Dar şi un pic de fericire.

Dincolo de tot orgoliul ei, lui buni *chiar* îi păsa. Şi Sheetal voia să îi pese.

— Este o binecuvântare pentru noi toţi, sublinie bunul, punându-şi mâna peste a ei. Bine ai venit acasă!

26

BUNI ŞI CHARUMATI O SUPUSERĂ PE SHEETAL altor două ore de repetiţii şi sfaturi de ultim moment, înainte ca bunul să o trimită în cele din urmă să se odihnească.

Mai avea de aşteptat trei ore şi număra secundele până când trebuia să găsească o soluţie ca să-l salveze pe tata. Inima lui Sheetal îi pompa foc prin vene, dar asta era tot ce putea face pentru a-şi controla senzaţia de anxietate.

— Du-te acum şi caută compania celor de vârsta ta! o îndemnă bunul, deschizând uşa spre coridor. Mai este timp până trebuie să fii îmbrăcată pentru bal.

Balul. Balul pentru ziua ei de naştere. Sheetal uitase aproape complet de el, făcându-şi griji pentru cu totul alte lucruri.

Cu un zâmbet îngăduitor, buni o conduse pe Sheetal afară din birou.

— Ah, uite, Meena e şi ea aici! De ce nu vă retrageţi în camera comună pentru câteva băuturi răcoritoare?

— Cred că vrei să spui Minal, o corectă Charumati, şi se strâmbă la buni când ea se întoarse cu spatele.

Sheetal nu era sigură că „Meena” era mai bine decât „cea pe care ai adus-o”, dar pur şi simplu nu mai putea adăuga încă o bilă la cele pe care deja le jongla cu greu. Avea să devină o stea până diseară. Mama şi bunica ei aveau fiecare planurile ei, însă Sheetal nu ştia ce să facă. Şi, mai presus de toate astea, trebuia să câştige un concurs celest în faţa unei întregi curţi de stele, cântând. A, şi unul dintre rivalii ei era vărul fostului ei iubit.

— A, da, Minal, aprobă buni, chiar înainte ca uşa să se închidă în spatele lui Sheetal.

Ieşi pe hol, unde o aştepta Minal, care auzise ultima parte a discuţiei lor.

Minal fiind cum era, păru neimpresionată, ba chiar amuzată.

— Deci? Cum a decurs micul dejun?

— A fost bine.

Sheetal nu vru să-i povestească chiar în acel moment cum *hei, nu mai sunt cu adevărat om.* Ştia că va trebui în curând, dar deocamdată avea nevoie de o şansă să-şi recapete răsuflarea. Pentru a se bucura de minunile acestui palat, pe care abia dacă apucase să-l vadă, darămite să-l înţeleagă cum trebuie.

— Putem să ne plimbăm?

Minal râni.

— Cum vrei tu, sărbătorito. Consider-o pe „Meena" la dispoziţia ta. Apoi adoptă tonul fals şi servil pe care îl folosise cu gărzile de la porţile palatului: V-aş putea însoţi într-un tur al regatului vostru, domniţă?

— A, dar cu siguranţă! spuse Sheetal cu cea mai arogantă voce pe care o putu produce, oferindu-i braţul. Scuzele mele pentru buni! E greu să reeduci bătrânele generaţii.

Minal râse.

La braţ, cele două se plimbară prin palat, dinspre bibliotecă spre sala comună, apoi ajunseră la grădinile cu flori nocturne şi la teatrul în care alte fiinţe cereşti interpretau diverse roluri la invitaţia stelelor.

Alungându-şi toate celelalte probleme din minte şi din inimă, Sheetal se lăsă absorbită de portretele, de statuile, de gravurile şi de stâlpii sculptaţi, de ţesăturile fastuoase şi de pardoselile cu modele, de tavanele care se deschideau spre firmamentul unde dansul cosmic se rotea la nesfârşit. Era ca o magie, ca un basm care prinsese viaţă.

Ce ciudat – toate acestea erau ale ei. De fapt, le împărţea cu celelalte stele de la curte, dar orişicât. Ale ei.

O parte a ei ştia întotdeauna că asta o aştepta. Nu avea de gând să rămână aici, nu cu tata aşteptând-o pe Pământ, dar faptul că ştia că ar fi *putut* îi făcea

inima uşoară şi pufoasă ca o brioşă cu apă de trandafiri.

Acesta era motivul pentru care nu acceptase oferta lui Rati. De ce nu putea.

Minal nu vorbi despre Padmini, iar Sheetal nu vorbi despre Dev, Jeet sau Charumati. Nu că ar fi avut timp – oriunde se duceau, stelele le opreau să le salute şi să-i ureze lui Sheetal noroc. Unele aparţineau nakshatrei ei, iar altele nu, dar toate pâlpâiau cu putere când le salutau. De nenumărate ori, Sheetal auzi mai multe variante de: „Minal mi-a spus ce cântăreaţă iscusită eşti, cât de inteligentă eşti şi de plină de spirit! Aştept cu nerăbdare să te susţin la concurs!”

În sala comună, câteva stele entuziasmate încercară chiar să le atragă pe Sheetal şi Minal în jocul lor de cărţi şi scoici. Minal le refuză politicos.

— Aş fi vrut să ne jucăm şi noi, dar Sheetal trebuie să se odihnească înainte de concurs.

— Altă dată! insistară stelele, înainte să le lase să plece.

— Te plac oamenii aici, remarcă Minal mulţumită după ce rămaseră din nou singure. Am avut eu grijă de asta.

Sentimentul de vină o rodea pe Sheetal. În timp ce ea se cufundase în autocompătimire, plângându-şi de milă pentru că cea mai bună prietenă ai ei se acomoda mult mai bine decât ea, Minal îi făcea campanie de publicitate.

Acea nuanţă urâtă de verde de invidie nu i se potrivea nimănui, mai ales ei. De acum înainte va avea mai multă grijă, îşi jură în sinea ei, apoi începu să-i povestească lui Minal despre discuţia ei cu Kaushal şi Charumati.

— Am ştiut mereu că vei ajunge aici, spuse Minal în cele din urmă, când se întoarseră în zona campionilor.

Se opri sub aplica de lângă uşa lor. Razele ei miniaturale străluceau cu flăcări argintii minuscule.

— Ai ştiut? se miră Sheetal, care fusese pregătită pentru aproape orice altă reacţie.

— Normal. Adică, uită-te la tine, adăugă Minal şi arătă spre ea cu degetul, făcând-o pe Sheetal să se uite instinctiv la propriul corp. Am auzit ce a spus Padmini. Nu s-a atins de părul tău. Şi nici nu te-a machiat. Dar nu a avut nevoie. Nu sunt proastă, Sheetu. Ştiu că te schimbi. În timp ce Sheetal încerca să găsească exact cuvintele potrivite, Minal adăugă: Cum ziceam, am ştiut dintotdeauna. Am sperat doar că voi fi şi eu acolo cu tine când se va întâmpla.

— Dar tu nu ar fi trebuit să fii rănită de nimeni!

Înţelegea de ce Padmini dăduse înapoi, dar Sheetal tot mai voia să o scuture ca să o trezească.

Gura lui Minal se transformă într-o linie subţire.

— A fost doar o scurtă aventură stupidă. Nu-ţi face griji pentru asta!

Doar că lui Minal de mult nu-i mai plăcuse aşa tare de cineva, poate chiar niciodată. Sheetal îşi alese cuvintele cu atenţie:

— Bine, dar ce zici de Kaushal…

— E ziua ta. Hai să vorbim despre *tine,* o întrerupse Minal. Doar pentru că te transformi într-o stea nu înseamnă că poţi uita de mine, mă auzi?

— De parcă aş putea!

Însăşi ideea o făcu pe Sheetal să râdă. Nu conta cât de mult avea să trăiască; aşa ceva nu avea să se întâmple niciodată.

— Bine. Ce părere ai de toată chestia asta cu steaua?

Sheetal întinse mâna spre clanţa de cristal argintie.

— Putem vorbi despre asta *înăuntru?* Adică, doar tu mi-ai spus că trebuie să mă odihnesc.

— Nu. Minal se lipi de perete, apoi adăugă: Asta-i casa mea acum. Sub acest corp de iluminat frumos. Nimic nu ne poate despărţi.

— OOOK.! Poate că *tu* eşti cea care are nevoie de un pui de somn…

În apropiere se auziră voci puternice, înăbuşite, dar furioase. În mai puţin de o secundă, Sheetal

identifică sursa – camera lui Dev şi a lui Jeet. Îi aruncă lui Minal o privire speriată.

Uşa se dădu de perete, iar Jeet dădu buzna pe hol.

— Nu-ţi băga nasul în asta!

Dev se repezi pe urmele lui, strigându-i numele. Era cel mai absurd gând, dar Sheetal nu se putu abţine să nu observe cât de bine arăta Dev în bleumarin. Cât de bine se potrivea în peisaj, în faţa zidurilor cu stele argintii.

Minal se foia, neliniştită.

— Ăăă, Dev, nu asta am…

Mârâitul lui Jeet o făcu pe Sheetal să dea înapoi. Făcu încă un pas când pielea lui străluci ca mercurul. De data aceasta nu mai exista nicio îndoială: lumina nu era nicio iluzie optică, nicio reflexie. Era chiar el. Strălucea.

— Sunteţi toţi la fel, vă bateţi joc de noi. Vocea lui era la fel de sumbră ca o stea moartă: *Merit* să fiu aici! Am muncit din greu. Am făcut tot ce mi-a cerut ea. Iar acum tot eu trebuie să renunţ? Niciodată!

Dev îi puse o mână pe umăr.

— Jeet, omule, calmează-te…

Jeet se smuci din strânsoarea lui.

— Nu mă atinge! Se apropie de Sheetal, continuând: Tu crezi că familia ta te place? Poate ar trebui să o întrebi pe bunica ta ce crede *cu adevărat* despre jumătăţile de stea.

— Ajunge! îi ceru Dev, interpunându-se între ei. Dacă eşti supărat pe Rati, bine, dar trebuie să te opreşti!

— Ştii ce? De ce nu rămâi afară dacă ştii atât de multe?

Jeet intră înapoi în camera lor şi trânti uşa atât de tare, încât peretele se clătină.

Minal se uită fix la el.

— Ce confruntare intensă!

Sheetal voia să se arate de acord, dar părea că Jeet absorbise tot aerul din hol.

— Se poate spune şi aşa, zise Dev.

Privirile li se întâlniră şi un şoc de înţelegere trecu prin ei, blând şi plăcut ca lumina stelelor.

— Ascultă, pot discuta ceva cu tine? Doar cu tine?

Înainte de a putea deschide gura, Minal o împinse spre el.

— Da, poţi vorbi cu ea. Doar cu ea, spuse Minal, zâmbind victorios în timp ce bătea uşor cu mâna în aplică. Acum ştii de ce nu-mi puteam lăsa prietena aici.

— Presupun că e un da? spuse Sheetal, uluită.

Trebuiau să discute mai târziu despre cum să lase oamenii să decidă singuri dacă vor să vorbească sau nu cu foştii iubiţi.

Dev o măsura din priviri de parcă acum ar fi văzut-o pentru prima dată, observând-o cu adevărat, şi ea îşi văzu flacăra oglindită în ochii lui întunecaţi.

— Bine!

Deodată, nu-şi mai amintea de ce era supărată pe Minal. Sau pe el.

— La mulţi ani, Sheetu! fredonă Minal, înainte de a dispărea în camera lor.

Sheetal era îngrijorată pentru Jeet, îngrijorată pentru Charumati, îngrijorată pentru tata, pentru concurs şi pentru picătura de sânge. Dar în acel moment, cu inima crescându-i datorită acelei priviri pătrunzătoare, toate acele lucruri se retraseră în fundal, precum nişte umbre în faţa soarelui.

Ea îşi încrucişă strâns braţele la piept. Chestia era că o singură privire, indiferent de câţi fiori i-ar fi trimis prin corp, nu putea să suplinească faptul că el încercase să se apropie de ea doar pentru a-l putea ajuta pe Jeet.

— Tu ai plănuit asta? îl întrebă ea cu răceală.

El dădu din cap, muşcându-şi buza.

— Pentru că vrei să vorbim?

— Da, răspunse el încet.

În acel cuvânt exista un univers de posibilităţi. I-ar fi fost atât de uşor să-l prindă şi să-l tragă spre ea! Inima o implora să facă exact asta. Să-i spună că nimic din ce se întâmplase între ei nu mai conta.

Dar conta. Sheetal se întoarse şi începu să meargă.

— Haide, atunci!

Dev porni după ea câteva secunde mai târziu şi cei doi rătăciră pe holul de marmură până când Sheetal găsi o cameră de zi liberă, cu un fotoliu pentru două persoane îmbrăcat în catifea.

Ce ironie! O canapea ar fi fost mai bună, dar se mulţumi şi cu fotoliul.

Se aşeză lângă Dev, mult prea conştientă de cât de aproape era de el. Nu se putea abţine să nu-i urmărească conturul bine definit al pometilor, felul în care îi fluturau genele lungi sau modul în care nasul său puternic se arcuia în jos spre vârf. Trupul ei îi dădea ghes să micşoreze cât mai degrabă distanţa dintre ei. Toate astea făceau să-i fie aproape imposibil să respire.

— Hai, vorbeşte! reuşi să îngaime.

Dev privea drept înainte.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta! Serios.

— Şi mie.

— Rati a stat pe capul lui încă de la început, dar când am aflat că bea acel sânge… Dev clătină din cap, apoi adăugă: Ce se întâmplă? Oare cum am putut să spun ceea ce tocmai am spus?

Sheetal strânse din buze, ca să nu îl întrerupă. Sau, după cum insinuă o parte perfidă a ei, ca să nu-l sărute.

El oftă.

— M-am gândit că dacă ar câştiga competiţia, ar fi bine pentru el. Ar vedea că şi el are ceva special. Am avut mereu grijă unul de altul. Iar acum…

Dev clătină din nou din cap şi o şuviţă de păr îi căzu în ochi.

— Dar… cum de nu ştie cât de *prostesc* e ce face?

Sheetal încuviinţă din cap. Nu avea suficientă încredere în ea însăşi ca să vorbească.

— Uite, îmi pare rău că i-am îngăduit să mă convingă să te cunosc. Se opri, apoi adăugă: Ba nu. Mă bucur c-am făcut-o! Îmi pare rău că nu ţi-am

spus că ştiu ce eşti. Şi chiar îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară!

Într-un final se întoarse cu faţa către Sheetal şi disperarea pe care ea o văzu acolo o zgudui.

— Nu-mi pare rău totuşi că te-am cunoscut! Doar că… mi-aş fi dorit să se fi întâmplat fără toate astea.

Încercă să şi-o imagineze pe Minal atât de disperată, încât să bea de bunăvoie sângele cuiva pentru a obţine ceea ce îşi dorea, în timp ce Sheetal nu ar fi putut face altceva decât privească ce se întâmplă. O făcu să se înfurie. O făcu să înţeleagă poziţia lui Dev mai mult decât voia să recunoască.

O crăpătură se ivi în dorinţa ei de împotrivire ca de gheaţă atent construită, şi chiar dacă ştia că nu trebuie, îşi puse mâna peste a lui.

Dev o prinse ca pe un colac de salvare, împletindu-şi degetele cu ale ei.

— Nu-l băga în seamă, bine? o rugă el. Jur că nu era aşa înainte! Dacă aş putea să-l fac să renunţe… Glasul îi ezită iar: Dar… dar dacă asta e problema? Dacă nu mai poate renunţa?

I se puse un nod în gât. Era o întrebare valabilă pentru toată lumea.

— Pe zei, mi-aş dori ca Rati să nu-l fi întâlnit niciodată! Ştiu că ea i-a dat sângele acela.

Rati. Dev nu ştia nimic despre propunerea ei. Sheetal îi făcu un scurt rezumat.

— Cel mai rău e că nu cred că o interesează cu adevărat să câştige Casa Revati. Rati vrea doar să-mi vadă nakshatra pierzând.

Asta îl făcu să fluiere.

— Ce loc de pomină!

Câteva secunde bune, niciunul nu mai zise nimic.

Dev îşi răsuci timid una dintre şuviţele ei strălucitoare în jurul degetului. Fâlfâitul de aripi se mută în stomacul lui Sheetal, o şoaptă de molii lunare de culoare verde-deschis, iar inima îi bătea acum în tandem cu acestea.

— Când Jeet mi-a povestit despre tine, zise el, nu erai reală. El era. Fuseserăm întotdeauna doar noi

doi, ştii? Mi-a fost uşor să-i spun că, sigur, o să văd dacă aflu ceva interesant.

Chiar şi acum, o durea să-l audă recunoscând. Se forţă să-l asculte în continuare.

— Dar apoi te-am întâlnit şi mi-am dat seama că nu pot distruge aşa ceva. Desfăcu şuviţa de păr din jurul degetului şi conchise: I-am spus că m-am răzgândit.

— Dar m-ai lăsat să te inspir, îi reaminti ea, tremurând.

Acolo era, îndoiala căzând ca un fulger între ei. Principalul motiv pentru care fugise înapoi acasă în ziua aceea.

Dev îi răsuci nasul în joacă.

— Fată-stea, singurul motiv pentru care am vrut să încep din nou să scriu piese a fost ca să ţi le pot scrie ţie.

Zâmbetul lui era amuzat şi jenat în acelaşi timp.

— Adică, da, a fost minunat să compun din nou. Credeam că mă blocasem de tot. Dar nu-mi pasă – nu merită să renunţ la totul pentru asta.

— Nici măcar un picuţ? Nu te cred!

— M-ai prins. Mi-a plăcut să mă inspiri. Mi-a plăcut foarte mult!

O senzaţie de uimire păru a i se întinde pe toată faţa, făcându-i ochii să scapere.

— Era acel sentiment că puteam face *orice.*

„Orice.”

Sheetal îi dădu drumul la mână lăsă mâna jos şi îşi dori să poată dispărea cu totul în modelele complicate ale podelei. Bineînţeles că lui îi plăcuse. Cui nu i-ar fi plăcut?

Dev îi duse un deget sub bărbie, săltându-i-o înapoi.

— Dar, după ce l-am văzut pe Jeet, nu mai vreau asta.

Ea se căznea să-şi recapete răsuflarea, care devenise parcă tot mai greoaie şi mai uşoară.

— Nu mai vrei?

— Nu. De data aceasta zâmbetul lui era sincer când conchise: Te vreau doar pe tine.

Ultima brumă de împotrivire din pieptul ei se dizolvă. *Şi eu te vreau doar pe tine.* Dar aşteptă.

— De ce nu, totuşi?

Dev arboră o expresie gânditoare.

— E comic, într-un fel; toată lumea crede că faci artă ca să te îmbogăţeşti, să devii faimos şi să laşi în urmă o moştenire, dar chiar aşa de bune sunt toate lucrurile astea?

— Păi, oricine vrea să fie băgat în seamă, nu-i aşa?

Cântecul sideral răsună în jurul ei, numai clinchete şi clopote, amintindu-i cât de băgată în seamă era aici.

— Dar tot timpul? Şi nu e ca şi cum lumea ajunge să te cunoască. Ci doar îşi imaginează cine cred ei că eşti. Venerează vedete.

Sheetal ridică din umeri. Nu avusese niciodată ocazia să se gândească la asta, dar dacă ar câştiga competiţia, numele ei va fi pe buzele fiecărui muritor până la sfârşitul istoriei. Îşi dorea ea asta?

Îşi dorea cineva asta, cu adevărat?

— Nimeni nu ar trebui să primească un premiu atât de mare, dar dacă ar trebui să aleg pe cineva de aici, aş alege-o pe Priyanka. Măcar ea ar face lucruri bune cu faima ei, spuse Dev.

— Priyanka? La cum s-a purtat cu mine? Cum să nu!

— Păi, ea e singură aici, în timp ce tu ai o întreagă familie care te sprijină, ca să nu mai vorbim de cea mai bună prietenă. Jeet mă are pe mine – sau cel puţin m-a avut. Dev păru foarte serios când zise: Imaginează-ţi cum te-ai simţi dacă ai fi singură. Probabil că şi tu ai spune lucruri stupide.

În cele din urmă o convinse pe Sheetal. El chiar nu voia asta.

Blândă ca o şoaptă, se întinse pentru a-i da şuviţa rătăcită după ureche. El se înfioră când încheieturile ei îi atinseră pielea.

— Nu trebuie să fii atât de pragmatic tot timpul! îl tachină.

Savurând senzaţia solidă a corpului lui, ea îşi îngădui să se liniştească, lipindu-se de el. Totuşi, Dev o strângea cu delicateţe, de parcă ea şi-ar fi luat imediat zborul de lângă el dacă măcar ar fi fluturat dintr-un deget.

După ce trecu un minut, el vorbi:

— Hei!

— Hei!

— Unde doarme o zână în pădurea fermecată?

— Nu! gemu Sheetal. O, nu! Te rog!

Dev rânji grotesc, larg şi cu gura deschisă ca un clovn.

— Pe salteaua ei din spumă cu memorie, fireşte! {49}

Aruncându-i cea mai fioroasă privire, lăsă lumina să-i iasă la suprafaţă.

— *Încerci* să scapi de mine?

El râse.

— Niciodată!

Îşi apăsă urechea de pieptul lui, ascultând cum îi bate inima. Bineînţeles că trebuia să plece în curând, dar, deocamdată, aceasta era singura muzică care o interesa.

— Am auzit că e ziua ta de naştere, spuse Dev. Dacă ţi-aş spune că am un cadou pentru tine?

Sheetal se lăsă pe spate pentru a-l privi. Pe zei, ce frumos era, cu rânjetul puţin strâmb şi gropiţa aceea din obraz!

— Aş fi foarte entuziasmată, dar apoi la fel de tristă când mi-aş da seama că nu ai nimic cu tine.

— De unde ştii? Pantalonii au buzunare.

Ea întinse mâinile.

Arată-mi atunci.

— Buzunarele sau cadoul?

Nici măcar nu se obosi să-i răspundă.

Dev zâmbi, apoi se uită în altă parte. Îşi şterse palmele pe pantaloni.

Are emoţii! Strânse din buze, nu cumva să zâmbească.

Apoi el deschise gura, iar ea uită cu totul de concurs, de tata, de toate.

Melodia era una nouă, dar recunoscu povestea pe care o spunea: era a regelui uman, Pururavas, care se îndrăgostise de Urvashi, o apsara din tărâmul ceresc, şi apoi fusese nevoit să o lase să plece.

Dar prin felul în care Dev o cântă, nu era nicio diferenţă între personajele din poveste şi oamenii care stăteau aici, acum. Doar o dorinţă de neînchipuit pentru o frumuseţe, o dragoste, care nu mai putea fi satisfăcută niciodată. Totul avea să fie mai anost, mai monoton, pentru tot restul zilelor bietului rege, în timp ce apsara îşi trăia viaţa mai departe, la infinit, ea fiind nemuritoare.

Inima mea era un deşert
Prin care ai mers ca ploaia
Chiar şi pământul s-a văzut zâmbind
Totul încolţind într-o grădină
Ţi-am scris numele în trandafiri

Inima mea era un deşert
Prin care ai mers ca ploaia
Acum norii se îndepărtează
M-ai lăsat în seceta mea
Acum doar lacrimile mele udă pământul

Pentru o clipă, Sheetal deveni cea care zbura departe de Dev pentru totdeauna, întorcându-se la adevăratul ei cămin din tărâmul ceresc.

Cântecul se termină, făcând-o pe Sheetal să se topească aproape cu totul.

— Asta a fost pentru mine?

Dev încercă în mod clar să nu râdă.

— Da, asta dacă nu cumva cunoşti o altă fată-stea, a cărei zi de naştere e azi.

— A fost… nici măcar… Uau!

Nu ştia dacă să se topească de tot mai întâi sau doar să-i sară în braţe.

El îşi frecă ceafa.

— Ţi-a plăcut? Adică, ăsta nu-i chiar genul meu de muzică, dar ştiu cât de mult iubeşti acele mituri vechi…

— Glumeşti?

Sheetal se aruncă în braţele lui. Cum de mirosea mereu atât de bine?

— Îl *ador!* Cel mai frumos cadou de ziua mea! Îl sărută de la obraz până la ureche, apoi adăugă: Sper din tot suflet că niciunul dintre ceilalţi campioni nu-i la fel de bun ca tine, căci altfel o să am mari probleme!

Bine, îşi spuse ea, ajunge cu *vorbăria!* Şi îi sărută bărbia.

Vocea lui Dev coborî o octavă.

— Nu. Asta n-o să se întâmple niciodată. Ochii lui devenită parcă şi mai închişi la culoare când o trase în poala lui şi îşi apropie gura de a ei, urându-i în final: La mulţi ani, fată-stea!

27

O MULŢIME DE DOAMNE DE ONOARE, CONDUSE de Beena, se năpustiră asupra lui Sheetal ca un stol de corbi hrăpăreţi, făcând-o să se simtă din cale afară de emoţionată. Camera ei nu fusese niciodată atât de aglomerată sau atât de ocupată, şi nu vedea nicio cale de scăpare. Sub îndrumarea lui buni, însoţitoarele îi făcură baie, îi unseră pielea şi îi pieptănară părul.

Sărmana Minal avea la dispoziţie doar o doamnă de onoare – pe Padmini, care pesemne că nu putuse să renunţe complet la datoria ei de asistentă. Erau singurele persoane tăcute din toată camera, ambele afişând zâmbete fragile.

Între timp, buni se tot foia în jurul lui Sheetal, spunându-le celorlalte doamne să acopere asta, să fixeze aia şi aşa mai departe. Păcat că nu reuşea să alunge emoţiile faţă de concurs din mintea lui Sheetal.

Mâine. În seara asta avea să concureze, iar mâine avea să primească picătura de sânge şi să plece acasă ca să-l vindece pe tata. Mâine, totul avea să fie mai bine. Trebuia să continue să-şi spună asta.

Îşi duse mâna la pieliţa de la deget, apucând-o, aproape smulgând-o. O, pe zei, nu mai cântase niciodată în faţa nimănui, cu excepţia părinţilor şi a lui Minal! Niciodată. Acum trebuia să meargă în faţa unei curţi pline de stele şi să se supună deciziilor unui juriu? Cum să fie suficiente aceste două zile de repetiţii?

Şi unde era Charumati? Mama ei ar fi trebuit să fie alături de ea.

Urmând instrucţiunile lui buni, doamnele de onoare o îmbrăcară pe Sheetal într-un veşmânt negru transparent, incrustat cu mici diamante şi tivit cu fundă argintie. Recunoscu materialul din noaptea în care sosise aici; mama ei purtase aceeaşi ţesătură.

— Aceasta este mătase de umbră, îi explică buni, un material rezervat exclusiv caselor regale. Vei

arăta ca un vis când vei cânta în seara asta.

— Super! exclamă Sheetal.

Exista o linie fină între emoţie şi panică. Până acum, ea încă se regăsea de partea care trebuia.

Dar exista şi posibilitatea să urce pe scenă în faţa tuturor şi să dea cu bâta în baltă. Să se facă de râs.

Bunica ei îi arătă o cutie de bijuterii emailată, ticsită cu coliere de argint şi platină, cercei, brăţări, inele pentru mâini şi inele pentru degetele de la picioare, cele mai multe împodobite cu diamante, safire sau onix negru.

— Tezaurul familiei noastre, o informă ea, iar astăzi îţi voi dărui prima ta moştenire preţioasă.

Atinse fruntea lui Sheetal în semn de binecuvântare şi alese un colier meenakari din platină, cu toate cele trei pietre şi cu cercei jhumka asortaţi.

— Acesta a fost perechea mea preferată când eram de vârsta ta, iar acum este a ta.

Era ca şi cum ai fi purtat cerul nopţii, asta dacă cerul ar fi fost format din pietre preţioase şi strălucire şi toate promisiunile incandescente ale nenumăratelor constelaţii. Sheetal nu ştia ce să spună.

— Uau, izbuti ea să rostească în cele din urmă, mulţumesc foarte mult, buni!

Buni îi răspunse cu modestie:

— Pentru ce să ne mulţumeşti? Eşti un copil al casei noastre. Cine altcineva să le poarte?

Dar gura ei se curbă într-un zâmbet plin de încântare.

Valul de afecţiune care o învălui pe Sheetal îi linişti temerile şi o ajută să-i întoarcă zâmbetul lui buni.

Buni se îndepărtă pentru a discuta cu Padmini, în timp ce sortau restul bijuteriilor. Minal se apropie iute de ea, arătând incredibil în rochia choli chaniya neagră cu argintiu şi încinsă cu o dupatta albastră.

— Sunt uimitori! şopti ea. Dar unde este mama ta?

— Şi eu aş vrea să ştiu, şopti Sheetal drept răspuns.

Apoi fură nevoite să tacă, în timp ce un nou grup de doamne de onoare le înconjurară într-un vârtej de accesorii de machiaj, creme şi cutii.

— Ce frumoase sunteţi! exclamă una dintre ele. Ce onoare e să fiu aleasă de Onorata Matriarhă pentru a vă pregăti pentru o seară atât de importantă!

O altă doamnă tampona pielea lui Sheetal cu o pensulă înmuiată în conţinutul unui mic vas de argint.

— Un strop de pudră de perle aici, puţină cremă din lumină acolo, iar luciul tău natural va fura privirile întregii săli.

Măcar Sheetal încă nu se transformase cu totul într-o stea. Tot era ceva.

Se feri de perii aspri ai pensulei, primind mai mult în glumă un reproş, în timp ce Minal compara diferite borcane.

— Ce este în astea?

Charumati apăru în prag, cu o expresie senină pe faţă şi o cutie albastră din sticlă în mâini.

— Iartă-mă că am întârziat! Mi-a luat mai mult decât mi-aş fi dorit vrut să-i ademenesc pe aceşti prieteni.

Un nod din pieptul lui Sheetal fu înlocuit de uşurare. Mama ei ratase deja atâtea ocazii importante, iar gândul că nu va fi aici nici pentru asta o tot chinuise.

— Iată-te! făcu buni, fluturând din nări. I-am prezentat deja lui Sheetal prima ei pereche de meenakari.

— Scuze, mamă! Aş fi vrut să o văd!

Charumati descuie cutia şi fluturi cristalini îşi luară zborul prin cameră, cu aripile transparente şi faţetate ca diamantele. Padmini îi ghidă spre Sheetal cu mişcări uşoare, până când se aşezară printre bijuteriile din părul lui Sheetal. Picioarele lor mici o gâdilau.

— De unde i-ai luat? întrebă ea surprinsă.

— Din seră. Există încă multe lucruri de văzut în palatul nostru. Charumati prinse câteva brăţări de iasomie neagră în jurul antebraţelor lui Sheetal, viţele lor de argint alcătuind spirale pe pielea ei. Când le inhală parfumul fermecător, Sheetal se înfioră.

— Eşti cu adevărat una dintre noi! o lăudă Charumati cu ochii înlăcrimaţi. Şaptesprezece ani. Vârsta majoratului.

Melodia stelelor făcu aerul să vibreze, pătrunzând în sângele lui Sheetal, care părea străbătută de mai multe emoţii deodată: mirare, încântare şi chiar o urmă de îngrijorare, înainte de a dispărea toate.

„Una dintre noi."

Acesta ar fi trebuit să fie un moment frumos, ceva desprins dintr-o poveste. Fiica de mult pierdută se reunise cu familia ei şi era sărbătorită printr-un bal. Dar nu se putea linişti. Deja se transforma; dacă nu mai voia să plece acasă după aceea?

Dacă nu mai putea?

Beena o conduse la o oglindă imensă, a cărei ramă neagră era gravată cu imagini complicate ale diferitelor nakshatre.

— Eşti o prinţesă!

Avea dreptate. Lumina stelelor o înconjura pe Sheetal ca o aură şi, dacă ar fi existat vreodată o îndoială cu privire la moştenirea ei, acum nu mai exista. Lanţul subţire de argint de-a lungul liniei părului, tika atârnată, colierul şi cerceii candelabra împreună cu cercelul cu diamant din nas, ca să nu mai vorbim de părul ei strălucitor, presărat cu fluturi în cocul jos, toate capturau şi reflectau lumina ei, transformându-i trăsăturile în cele ale moştenitoarei legitime a lui buni.

— Fiica mea, şopti Charumati, cu mâna la gură. Fiica mea frumoasă!

Minal aplaudă cu entuziasm.

— Eşti superbă, Sheetu!

Văzându-şi acum reflexia în oglinda cu margini aurite, aranjată de către însoţitoare şi îmbrăcată cu magia croitorilor, Sheetal trebuia să le dea dreptate.

Buni şi Charumati stând lângă ea. Trei generaţii de femei-stea, toate luminate cu magie şi putere. De parcă ar fi ieşit direct dintr-un basm. De parcă Sheetal încă ar fi fost în el.

Flacăra interioară i se aprinse, trimiţând căldură şi note muzicale care îi curgeau prin vene. Buzele i se deschiseră, iar din gât erau gata să-i iasă cuvinte pregătite să se preschimbe într-un cântec. *În curând.*

— Hai la bal, Cenuşăreasă-desi! spuse Minal, apoi îi făcu o poză cu telefonul. Dar nu-ţi dăm pantofi de cristal. Cât de tare te-ai tăia dacă s-ar sparge unul?

Lui Sheetal îi plăcea mult felul în care mătasea din umbră îi contura formele şi aura strălucitoare din jurul corpului său. Putea lumina cerurile. Putea inspira naşterea poveştilor.

Beena o înghionti.

— Bravo! Ai voie să te bucuri de asta. La urma urmei, ţi-am pregătit o ţinută potrivită pentru o regină.

— Într-adevăr, dikri.

Charumati îndreptă tika lui Sheetal, iar aceasta nu se putu abţine să nu râdă.

— Bine, bine!

Avea să-şi facă griji mai târziu pentru concurs. Până la urmă, *chiar* era ziua ei, şi nimeni nu mai dăduse vreodată o petrecere imensă, fără restricţii, în cinstea ei. Cu siguranţă nu Radhikafoi, care păstra lucrurile discrete când venea vorba de Sheetal.

— Balul va fi splendid, spuse buni, îndemnându-le pe doamnele de onoare să plece. Vom lua masa şi vom dansa împreună în curtea centrală.

Sheetal se mai uită o dată la reflexia ei. Fata cu piele maronie şi cozi împletite argintii din faţa ei o privea înapoi, puternică. Delicată şi invincibilă ca mătasea de păianjen. Încrezătoare în sine. O urmă de foc de stele mocni în ochii ei ca la un semnal.

— Cred, spuse Sheetal, schimbând un zâmbet cu fata aceea din oglindă, că e timpul să merg să mă bucur de petrecerea mea.

✶

Luminile albastre transformau întreaga curte într-un spectacol de vis, de la candelabrul de cristal, la felinarele cu bijuterii şi până la multitudinea de oaspeţi, totul colorat în verde-păun şi cobalt şi lapislazuli. Unii purtau sariuri care cădeau în pliuri perfecte, alţii, sherwani şi kurta, la fel de elegante şi de delicat brodate, iar alţii purtau ceva cu totul necunoscut şi fin, ţesăturile lor în nuanţa abanosului sau mercurului fiind stropite cu azuriu. Lumânări în pahare-mozaic erau presărate ici-colo, arzând cu flăcări argintii precum lumina stelelor.

Balul era tot ce şi-ar fi putut imagina Sheetal, imaginea splendorii siderale. Argintul strălucea peste tot, de la cele douăzeci şi şapte de perechi de tronuri de pe podeaua în formă de semilună, până la sclipirile diamantelor ce pluteau în aer ca praful de stele. Dar nu se aştepta la grădina strălucitoare plină de flori nocturne înflorite – iasomie, liliac, cerceii doamnei şi lotusul lunii, aceeaşi floare pe care i-o lăsase mama ei. Florile serveau drept ring de dans, ridicându-se la loc după ce erau călcate.

Buni şi echipa ei făcuseră o treabă cu adevărat fabuloasă. Sheetal aproape că nu mai recunoştea locul în care avusese prima repetiţie.

De pe podium, buni şi bunul zâmbeau radios spre curte.

— În numele Casei Pushya, bine aţi venit la sărbătoarea zilei de naştere a lui Sheetal, campioana Casei Pushya! Vă invităm să mâncaţi, să dansaţi şi să vă bucuraţi!

Lui Sheetal nu-i scăpă faptul că bunul nu spusese nimic despre natura sau majoratul ei, evitând problema spinoasă a eligibilităţii sale la concurs. Se lăsă în voia melodiei astrale pentru a evalua reacţia celorlalţi.

Curiozitatea şi bucuria o învăluiau într-o spirală argintie. Aşa cum spusese şi Minal, nu toată lumea era împotriva ei. Era plăcut să ştie acest lucru.

Ceilalţi erau suficient de inteligenţi pentru a-şi păstra sentimentele ascunse.

— Lumina ta, murmură Charumati, iar Sheetal îşi proiectă lumina argintie în afara corpului.

Fluturii din părul ei, care rămăseseră complet nemişcaţi până acum, făcând-o să uite cu totul de prezenţa lor, se treziră din nou la viaţă. *Ca moliile atrase de flacără.* Trebuia s-o ţină minte, ca să i-o spună mai târziu lui Dev. Merita cu vârf şi îndesat.

Oaspeţii aplaudau şi o felicitau. Sheetal absorbea totul ca un burete. Pentru prima oară, nu trebuia să se ascundă. I se părea grozav să fie văzută. Ba mai mult, să fie sărbătorită. O făcu să uite, preţ de o secundă, că nu va dura mai mult de o seară.

— Du-te! o îndemnă bunul zâmbind. Bucură-te, copilă!

În timp ce Sheetal se îndepărta, ea observă apsarele cu coroanele lor aurii, yaksha[{50}] în tunici din frunze, naga cu cozile ondulate solzoase şi musculoase – toate dansând şi petrecând. Pentru prima oară, probabil că era cea mai puţin ciudată persoană din încăpere.

Gandharva cântau pe scena unde în mod normal stăteau cei cincizeci şi patru de Onoraţi Înaintaşi, muzica lor fiind sălbatică şi rapidă. Îi amintea lui Sheetal de dansurile garba[{51}] de pe Pământ, doar că acest cântec era şi el străbătut de melancolie. O incursiune în lumile din legende, ca aceasta. Voia să-l soarbă cu totul.

Şi mai erau încă atât de multe de văzut, atât de multe de gustat!

Unul dintre pereţi era acoperit cu mese pline cu mâncare, mai multă decât Sheetal şi-ar fi putut imagina că se putea mânca, delicatese precum ceea ce văzuse la Piaţa de Noapte: petale de lotus al lunii confiate, mici foietaje argintii cu umplutură de mure de gheaţă, presărate cu cardamom şi şofran, bucăţi de vise cristalizate, rulate în fistic mărunţit.

Bomboane acoperite cu fondant albastru-păun şi argintiu înconjurau un tort mare, cu mai multe etaje,

ornat cu vârtejuri de argint şi bijuterii albastre şi verzi, modelate pentru a arăta ca nişte pene. Un păun din vată de zahăr, cocoţat pe nivelul superior, îşi deschidea şi închidea coada, cu ochii din bomboane clipind şi rugându-se pentru ploaie: „Me-aao, me-aao!”

Acest tort, această muzică, această sărbătoare, toate erau pentru ea. Doar pentru ea! Sheetal vru să cuprindă totul într-un glob de zăpadă, pe care să-l scuture şi la care să se uite uimită, bucurându-se de reflexiile luminii ce jucau înăuntru.

Muşcă dintr-o bomboană. O cremă floral mătăsoasă i se revărsă pe limbă şi, pentru o clipă, fu purtată pe spatele unor lebede enorme care zburau prin cer, fiecare formată din nori cumulus în mişcare. Pentru o clipă, ea *fu* lebăda, îndrăzneaţă şi liberă.

Apoi se întoarse în încăpere, printre luminile albastre şi oaspeţii care se învârteau. Se îndepărtase, cumva, de mese şi acum stătea în faţa unui şir de carafe din cristal umplute cu vin strălucitor de mure de gheaţă şi cu un lichid auriu care trebuia să fie amrit, nectarul ceresc. Era tot ce şi-ar fi putut dori să încerce, tot ce-ar fi putut să o ajute să-şi uite necazurile.

— Permite-mi să îţi torn un pahar! se auzi un glas.

Sheetal ridică ochii şi văzu o dakini{52} cu pielea stacojie ce părea purpurie în luminile albastre. Chiar şi aici, avea pieptul dezgolit şi un şir de cranii în jurul gâtului. Dakini ţinea o ceaşcă sus, iar zâmbetul ei era ca o suliţă.

— Consideră-l un gest de bunăvoinţă din partea colegului tău campion, Sachin!

Sheetal ştia puţine despre dakini; la fel ca apsara, erau dansatoare din ceruri, dar, spre deosebire de apsara, erau şi războinice care păzeau cu ferocitate calea iluminării. Deşi unele erau cunoscute pentru compasiunea lor, privirea arzătoare a acesteia o puse pe gânduri.

— Nu vreau, mulţumesc!

— Dar ce sărbătoare este asta, dacă oaspetele de onoare nu bea în cinstea iniţierii lui? întrebă dakini.

Sheetal simţi mirosul de amrit, băutura preferată a Lordului Indra. Îi cânta cu puterea muzicii stelelor, trezindu-i dorinţe ascunse. Bineînţeles că voia să o încerce, să o simtă pe limbă, să-i lingă urmele de pe buze.

Dar nu în seara asta, şi cu siguranţă nu dacă fusese trimisă de Sachin.

Căută cu privirea prin încăpere, până când îl zări alături de Jeet şi de Priyanka. Jeet spuse ceva, iar Sachin ridică din umeri şi privi în altă parte.

La câţiva metri de ei, Minal şi Padmini discutau amândouă cu oameni pe care Sheetal nu îi recunoştea, dar nici cei mai neatenţi spectatori nu puteau rata privirile sugestive pe care şi le aruncau la fiecare cinci secunde. Era dureros să le privească.

— Scuzaţi-mă! spuse Sheetal şi se îndreptă în direcţia lor.

Dar, înainte de a ajunge la ele, Beena o chemă, insistând să danseze. Când se uită înapoi, mulţimea o înghiţise pe Minal. Sheetal se lăsă condusă pe ringul de dans, învârtindu-se şi răsucindu-se, ca un punct într-o masivă constelaţie alcătuită din creaturi extraordinare. Se simţea ca şi cum înota în interiorul unui safir stelar.

Pe scenă, gandharva cântau pe ritmuri lungi, hipnotice, care deveneau din ce în ce mai alerte, iar pe podea se formaseră două cercuri mari, orientat unul spre celălalt. Sheetal îşi ocupă locul în cercul interior, prinzând de mâini o pari[53]. Aripi pluteau în spatele ei, modelate cu acelaşi tip de vitraliu ca al libelulelor. În învolburarea de albastru, Sheetal nu-şi dădea seama ce culoare aveau, deşi sclipeau în luminile care pluteau prin cameră.

Ridică privirea şi le văzu pe Leela şi pe Kirti zâmbind spre ea din cercul exterior, ţinând fără niciun efort pasul cu dansul.

— Eşti pregătită pentru concurs? întrebă Leela. Abia aştept să te aud cântând!

— Mulţumesc! Abia aştept să-ţi văd pictura! strigă Sheetal drept răspuns, dar loviturile tobelor îi înghiţită cu totul răspunsul.

În plus, dansatorii o îndepărtau acum pe Leela, cercul lor mutându-se la stânga lui Sheetal, în timp ce celălalt cerc se deplasa spre dreapta ei. Îi văzu din nou pe Priyanka şi pe Jeet, înainte ca un grup de apsare să se mute în centrul cercului interior şi să înceapă să se învârtă, fiecare mişcare a mâinilor şi a picioarelor lor semănând cu felul în care se desfăceau florile.

Aşa ar fi stat lucrurile dacă aş fi crescut aici, se minună Sheetal. Mâncând lucruri direct dintr-un catalog de visuri. Trăind mereu în cântecul sideral. Fără să cunoască vreodată chinul de a se trezi balonată şi cu crampe la stomac, gata să-şi smulgă propriile intestine. Să nu fie nevoită să aibă de-a face cu lucruri precum taxe şi şoferi beţi şi ţevi care îngheaţă în mijlocul iernilor cu temperaturi sub zero grade, în New Jersey.

Să nu afle niciodată că mama ar putea pleca sau că tata ar putea muri.

Nu putea concepe toate aceste noutăţi, erau prea copleşitoare şi ciudate. În acelaşi timp, o făceau să-şi dorească să plângă şi să cânte. Nu ar fi vrut să se termine niciodată. Mâine avea să se întoarcă la tata, pentru a găsi o modalitate de a trăi pe Pământ chiar şi ca stea, dar în seara asta dansă.

Se răsuci, bătând din palme şi aplecându-se înainte şi înapoi. Apsarele îşi foloseau corpurile pentru a crea imagini frumoase, transformându-şi degetele în lotuşi, fiecare mişcare a şoldurilor lor spunând o poveste. Sheetal nu ar fi putut spera vreodată să concureze cu ele şi nici nu voia. Voia doar să se uite la ele, la rudele ei serpentine şi înstelate şi încântătoare, şi să soarbă din sentimentul de apartenenţă.

Aripile pariei se deschideau şi se închideau, şi nimănui nu părea să-i pese de spaţiul ocupat, care îi

obliga pe oameni să se lovească unul de celălalt. De cealaltă parte a lui Sheetal, Beena dansa cu o energie plină de graţie, mult mai agilă decât fusese vreodată Sheetal.

Charumati se apropie, cu diadema înstelată aşezată deasupra podoabei argintii, prinsă cu câteva inele lejere, şi cu bijuteriile ei strălucind în urechi, la gât, la încheieturi şi pe degete. Ea zâmbi, superbă ca o aură de cristal care împodobea plinătatea lunii târzii de toamnă, şi întinse mâna cu delicateţe.

Melodia stelelor porni din inima lui Sheetal urcând spre gât, din nucleu până la vârful degetelor. Eliberă mâna pariei şi o prinse pe a mamei sale.

Ca răspuns, paria plecă, lăsând un spaţiu gol pentru Charumati. Continuară cu dansul albastru sclipitor, care devenise şi mai rapid, şi mai sălbatic.

Sheetal nu avea nicio idee dacă dansaseră câteva minute sau ore întregi. Fiecare bătaie a pulsului îi stârnea un ecou în piept, în sincron cu tobele gandharvelor. Când bunicii ei veniră la dans, bucuria prezenţei lor îi făcu trupul să vibreze. Nucleul ei arse şi mai luminos, şi mai fierbinte. Se învârtea, sălta în sus, aplauda şi se legăna.

Dintr-odată, Kaushal o răsuci, iar ea râse, lăsând să dispară totul în afară de muzică şi mişcare.

— Eşti surprinzător de pricepută la asta! ţipă el.

Simţindu-se din nou complet umană, Sheetal scoase limba la el.

— Ce? Era un compliment!

În spatele lui, Sheetal o văzu pe Padmini urmărindu-i. Lumina ei se estompă şi pâlpâi, alarmată.

Kaushal se întoarse să vadă la ce se uita Sheetal.

— Ascunde-mă!

Dar Padmini se apropia deja la ei. Îl prinse pe Kaushal de umeri şi îl scoase din cerc.

— Ţi-am spus să rămâi în apartamentele noastre!

— Poate că am avut alte planuri, răspunse Kaushal, smucindu-se din mâna ei.

Padmini îşi duse o mână la gură. Ochii ei sclipeau, umezi.

— Ştiu că te-a ajutat. Cum ai putut să-i ceri asta?

— Îmi pare rău! începu Sheetal. Nu am vrut…

— Şi apoi să-l etalezi aşa!

— A fost alegerea mea! se răsti Kaushal. Cred în planul lui Charumati.

Padmini dădu să-i răspundă, dar apoi, prin furtuna schimbătoare de albastru, Sheetal îl văzu pe Jeet apropiindu-se de masă cu anturajul său – inclusiv cu Dev.

Tot corpul i se lumină, înăuntru şi în afară, iar rânjetul îi acoperi obrajii. Dev îi zâmbi şi el, un zâmbet intim care o încălzi până în vârful degetelor de la picioare.

Rati se servi cu o tartă de mure de gheaţă.

— Te-ai decis? întrebă ea dezinvolt, de parcă discutau dacă să se alăture rândurilor de dansatori.

— Ţi-am zis că nu o fac, răspunse Jeet, privind-o pe Sheetal, apoi luând o felie de tort. Grozavă petrecere! Presupun că e util să ai o familie aici, care să cureţe după tine şi să te scoată în evidenţă, înainte să te trimită la un concurs la care nu ai dreptul să participi. Cum e? Serios, chiar vreau să ştiu.

— Omule, las-o moartă! interveni Dev. Deja eşti nesimţit!

Jeet se încordă.

— Super! După tot ce am făcut pentru tine, aşa-mi răspunzi?

— Nici măcar nu te mai cunosc. Nu te poţi întoarce la felul în care erai?

— *Ăsta* sunt. Vocea lui Jeet ar fi putut îngheţa un întreg lac: Un om care vrea să câştige. Am crezut că şi tu vrei asta.

Rati dădu rămăşiţele tartei sale unui însoţitor din apropiere.

— Într-adevăr. Atunci, hai să continuăm cu chestiunea în cauză. Îl privi cu atenţie pe Kaushal şi continuă: Scena asta e la fel de bună ca oricare alta, iar tu ne poţi spune totul despre iubirea Eshanei faţă de răzgâiaţii jumătate stea.

— Nu-l amesteca şi pe el în asta! strigă Padmini, punându-se în faţa lui Kaushal.

— Bine, spuse Sheetal, îmi spune cineva ce se întâmplă? De ce tot vorbeşti despre bunica mea?

Numai de atât fusese nevoie; vraja se ridică, farmecul balului spărgându-se ca un balon de săpun. Acum, suspiciunile cărora până mai deunăzi nu le dăduse ascultare îi dădeau târcoale ca nişte vulturi: buni închizând porţile. Buni pregătindu-i un bal pentru a-i sărbători majoratul, transformarea. Rati împingând-o să se confrunte cu buni.

— Da, strigă Rati, cine doreşte să-i spună lui Sheetal despre scumpa ei Onorată Matriarhă şi sora ei, Ojasvini?

Deşi i se puse un nod în gât, Sheetal se strădui să pară plictisită.

— Ce-i cu ea? A locuit aici. Şi ce dacă?

Zâmbetul lui Rati se lăţi până deveni toxic, o muşcătură de viperă.

— Că bine zici!

Celelalte stele se opriseră din dans şi acum se uitau în direcţia lor. Inclusiv buni şi bunul. Minal şi Charumati se repeziră spre Sheetal, expresia lui Charumati părând un amestec de spaimă şi un fel de aroganţă.

— Rati, o atenţionă ea, chiar vrei să faci asta?

— Ajunge! ceru buni, cu spatele drept şi capul sus.

— Ce? Mint? întrebă Rati, cu ochii mari şi nevinovaţi.

— Du-te! murmură bunul către buni. Aproape a venit timpul să înceapă concursul.

Jeet se apropie de Sheetal.

— Ştii, unii dintre noi chiar au nevoie de această şansă. Te-ai gândit vreodată la asta?

Râsul lui dispreţuitor nu putu ascunde tonul sumbru al întrebării sale. Pentru o secundă, sub pielea întunecată şi ochii umbriţi, Sheetal îl zări pe băiatul vulnerabil şi plin de speranţă pe care îl ştia Dev.

Ba chiar îi fu milă de el. Până când acesta spuse:

— Îţi baţi joc de familia mea, când probabil că ar fi trebuit să te deranjezi să-ţi cercetezi mai bine propria istorie.

Sheetal îşi smulse din nou pieliţa, simţind o oarecare linişte în durerea familiară. Pe piele se ivi o picătură de sânge. Era încă roşu.

— Vino, Sheetal! o îndemnă buni încet, dar hotărât. Şi tu, Rati! Vrei să vorbeşti? Hai să vorbim!

Charumati puse o mână pe spatele lui Sheetal şi o împinse înainte. Tremurând, Sheetal o urmă pe buni în afara curţii.

28

SHEETAL ÎŞI ÎNFIPSE UNGHIILE ÎN PALME, aşteptând ca buni să spună ceva. În faţa ei, Rati domina oarecum familiara cameră de zi, făcând imposibil uitatul în altă parte.

— Suntem atât de mândri de tine, dikri! începu buni. Eşti o comoară pentru nakshatra şi familia noastră!

Nu zâmbea, dar lumina argintie îi îmbrăcă pielea.

— Am pregătit o picătură de sânge pe care să i-o duci tatălui tău. Va fi a ta în seara asta.

— La fel ca şi diadema, adăugă Charumati, când te vom premia după concurs.

— Ăăă, mulţumesc, spuse Sheetal, dar la ce… la ce…

Cum ar fi trebuit să o întrebe pur şi simplu pe bunica ei ce ascundea?

— Ce este, beti? întrebă blând buni.

— Spune-i, Eshana! şuieră Rati. Sau îi voi spune eu!

Buni îşi aţinti ochii scânteietori asupra ei.

— Tu! Prea mult timp ai fost un ghimpe în coasta mea! Chiar crezi că nu ştim că ţi-ai hrănit campionul cu propriul tău sânge, o sfidare flagrantă a regulamentului?

Aerul din cameră deveni ca de gheaţă, sau cel puţin aşa i se păru lui Sheetal.

Stai puţin! *Buni* ştia? Se simţea ca şi cum fusese azvârlită pe fereastra palatului în noaptea infinită şi oricât de tare s-ar fi zbătut, nu avea nimic de care să se ţină.

Zâmbetul trufaş al lui Rati rămase la locul său, dar un muşchi din obraz i se zbătea.

— Ce acuzaţie ciudată! contracară ea. Doar pentru că nu vrei să îţi arăţi adevăratul chip de ipocrită egoistă.

— E foarte uşor să jigneşti! Mai greu e să crezi că poate nu toată lumea din nakshatra ta îţi este la fel de loială pe cât ţi-ai dori, spuse buni. Şi, Rati, cât

de neglijentă, cât de arogantă ai fost, hrănindu-l atât de repede! Era mai bine dacă îl hrăneai treptat!

— Nu poţi dovedi nimic, se împăună Rati.

Buni însă doar râse.

— O simplă analiză a sângelui muritorului şi vom avea toate dovezile de care avem nevoie.

Rati dădu din cap, făcând să-i sclipească bijuteriile din păr.

— Nici măcar atunci nu vei putea dovedi că eu am fost, asta dacă s-a întâmplat cu-adevărat ceva. Oricine i-ar putea da sânge unui amărât de muritor.

Mai ales unuia atât de disperat ca Jeet. Sheetal văzu chipul deznădăjduit al lui Dev şi simţi cât de dezamăgit se simţea în sinea lui. Cum de putuse Rati să îi facă aşa ceva unui om?

— Şi să furi marionetele pentru a ne sabota campioana?

Condescendenţa din întrebarea lui buni ar fi putut face şi o statuie să se ruşineze.

— Chiar ai crezut că va funcţiona?

Acum Sheetal vedea doar roşu în faţa ochilor, stacojiul sângelui ei uman. De ce se deranjase Rati să-i ofere acel târg, dacă oricum n-avea de gând să-l onoreze?

— Din nou, nu poţi dovedi nimic. Rati căscă, plictisită, apoi adăugă: Dacă am terminat cu visatul cu ochii deschişi, putem trece la subiectul care ne interesează? Spune adevărul, renunţă la concurs şi te voi cruţa!

— A, dar nu mi-ai fost tu singura prietenă din casa ta, rosti Charumati pe un ton rece, sau singura care s-a destăinuit unor urechi gata să o asculte. Avem toate dovezile necesare pentru a demonstra că i-ai dat sânge; s-ar părea că unii membri din nakshatra Revati se tem de consecinţele trucului tău jalnic.

Dacă Rati îşi dădea seama că fusese încolţită, o ascundea foarte bine, lăsând doar scepticismul să se arate. Sheetal trebuia să recunoască că era impresionată; în locul lui Rati, ea ar fi fost acum o băltoacă pe podea.

— Dacă te aştepţi să îngenunchez în faţa voastră, te înşeli amarnic!

— Oricum ar fi, continuă calm Charumati, ca şi cum era înconjurată de un iaz plin de lotuşi ai lunii, nu îţi voi permite niciodată să-i faci rău fiicei mele din dorinţa ta de-a te răzbuna.

— Se pare că ne aflăm într-un impas, interveni buni. Dacă încerci să ne expui, fii sigură că îţi vom întoarce favoarea. Asta dacă, între timp, nu te va da de gol nesăbuinţa cu care ţi-ai drogat campionul. Poate că au mai rămas câţiva care nu i-au remarcat starea, dar încă nu e timpul pierdut.

Rati prinse marginea mesei, şi atât masa, cât şi cântecul stelelor vibrară de mânia ei.

— Chiar crezi că poţi face orice vrei, nu-i aşa? Să calci în picioare pe cine doreşti, doar ca să-ţi atingi obiectivele demonice?

— Rati… începu Charumati.

— Amândouă sunteţi nişte monştri. Blestem ziua în care te-am numit prietenă! Rati îşi reveni cu un efort vizibil şi continuă: Indiferent ce crezi despre mine, măcar ai decenţa să-ţi retragi campioana nelegitimă din concurs. Ne-aţi luat deja totul!

— Poate că ar trebui să te preocupe propriul tău campion? Concursul va începe în scurt timp, îi sugeră buni cu o voce blândă.

— Nu?

Expresia lui Rati deveni dură, iar gura i se transformă într-o lamă de sabie curbată.

— Bun, atunci! Am să îi spun eu – şi întregii curţi. Fie ca cea mai bună casă să câştige!

Cu ochii înotând în lacrimi, Charumati o luă de mână pe Rati.

— Nu face asta, scumpa mea prietenă! Nu mi-am dorit niciodată să suferi atât de rău după ce am plecat, şi voi regreta mereu că nu m-am întors mai repede după tine! Asta a fost marea mea greşeală.

— Da, a fost! izbucni Rati, împingând-o. M-ai abandonat şi nici măcar nu ai privit înapoi!

În vreme ce pornea spre uşă, o privi pe Sheetal în ochi şi, în loc de derâderea pe care Sheetal ar fi

aşteptat-o, tot ce văzu fu milă.

— Nimic din toate astea nu e din vina ta şi totuşi tu va trebui să suporţi consecinţele.

Apoi Rati plecă.

Sheetal încerca să adune bucăţile de informaţie. Uau! Erau multe de procesat. Se concentră la cel mai urgent lucru.

— Buni, dacă ştiai despre Jeet, de ce i-ai lăsat să scape basma curată?

Buni o privea cu o expresie greu de citit.

— Ce-ai fi vrut să fac, beti? El nu e responsabilitatea noastră. Casa Revati ar fi trebuit să aibă mai mare grijă de el.

— Dar nu-ţi *pasă* de el? Nu putem face nimic?

— Este revoltător, este crud şi probabil că muritorul va avea de suferit, dar nu îţi face griji pentru el! spuse buni. Cu sânge sau fără sânge, el nu poate concura cu melodia din inima ta. Şi, odată ce Casei Revati va fi eşuat să ne conteste autoritatea, Rati nu va mai avea altă opţiune decât să renunţe.

Vorbea exact precum Charumati când îşi dezvăluise planul pentru trezirea muritorilor.

— Mamă, protestă Sheetal, nu poţi pur şi simplu să ignori asta!

— Bunica ta are dreptate, răspunse Charumati, deşi expresia ei era una preocupată. Nu trebuie să intervenim. Cel mai bun lucru pe care îl putem face acum este să participăm la concurs.

Lui Sheetal nu-i venea să creadă ce aude. Jeet era o persoană. Cum de nu înţelegeau asta?

Cum de erau ele aceleaşi fiinţe sclipitoare din dansul cosmic? Cele care cunoşteau legătura lor cu restul universului şi cu tot ce se afla în el?

„Poate că ar trebui să o întrebi pe bunica ta ce crede cu adevărat despre jumătăţile de stea.”

Cuvintele ei ţâşniră cu viteza luminii:

— Nu îl poţi răni pe Kaushal doar pentru că a fost pe jumătate stea, la fel ca mine!

— Of, beti, eu nu aş irosi timpul nostru preţios pentru repetiţii cu probleme din trecut…

— *Nu!*

Silaba aceasta unică răsună în toate colţurile încăperii.

— Spune-mi! Trebuie să ştiu că el va fi bine!

— Nu intenţionez să-i fac rău, răspunse buni, încruntându-se. Rati caută să provoace probleme oriunde merge. Nu trebuie să asculţi la ea. Se ridică, adăugând: E timpul să-ţi primeşti binecuvântările.

— Dar ce s-a întâmplat cu Ojasvini? Despre ce adevăr vorbea Rati?

Buni înălţă bărbia.

— Asta aparţine trecutului şi e tot ce trebuie să ştii.

— Buni! aproape că ţipă Sheetal. O să ies curând în faţa tuturor şi o să câştig un concurs pentru casa noastră. Ai putea măcar să-mi răspunzi la întrebare. De ce nu e şi ea aici?

Încruntătura frunţii lui buni se adânci şi mai mult.

— Nu. Acum!

O ciupi de nas în joacă şi închise ochii.

— Nu mai insista! şopti Charumati. Vom discuta mai târziu, îţi promit!

Tot ceea ce Sheetal controlase, toată furia, dezamăgirea şi angoasa ei se ciocneau ca o cremene de oţelul cântecului stelelor. Nenumărate scântei sclipiră şi se împrăştiară în toate părţile, aprinzând singurătatea şi ruşinea de ani de zile, până când explodă, inima ei fiind un incendiu violent de furie.

Se săturase să fie mutată ca o piesă de şah, aproape toată lumea din viaţa ei hotărând ce e bine şi ce nu, ce ar trebui să ştie şi ce ar trebui să facă.

Sclipirea argintie a stelelor curgea prin ea, luminând toate locurile umbrite şi cerându-i să o ghideze spre exterior.

Nu, nu încă.

Să ţină totul sub control, să-şi ascundă furia în melodia astrală, era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată, dar reuşi.

Mai întâi trebuia să-l salveze pe tata.

Uşa camerei se deschise şi un şir de clopoţei răsună. Un amestec de mândrie şi afecţiune se aşternu pe elegantul chip al lui buni, făcându-l să

pară mai liniştit. Padmini, Beena şi Minal stăteau într-un şir drept, ţinând fiecare în mână un clopoţel de argint. În spatele lor totuşi, bunul avea trei.

— Vino! o îndemnă el. E timpul, adăugă el, întinzându-le lui buni şi lui Charumati clopoţeii rămaşi.

— Deja?

Emoţiile nu-i dădeau pace lui Sheetal, alăturându-se furiei care fierbea deja înlăuntrul ei.

Padmini şi Beena sunară din clopoţei, îşi uniră palmele în faţa ochilor şi se dădură la o parte din calea ei.

— Să arzi cu vitejie în cea mai adâncă noapte! îi ură buni sunând din clopoţel, apoi îngenunche pentru a atinge picioarele lui Sheetal.

— Să arzi cu vitejie în cea mai adâncă noapte! îi ură şi bunul, sunând din clopoţel şi repetând gestul.

— Să arzi cu vitejie, fiica mea, orice s-ar întâmpla! îi ură Charumati, sunând din clopoţel şi sărutând-o apoi pe frunte pe Sheetal.

Minal sună şi ea din clopoţel, apoi o îmbrăţişă pe Sheetal.

— Să înceapă spectacolul! Fă-i praf!

Buni strânse clopoţeii şi, cu viteza luminii, îi înşiră pe o ghirlandă, pe care bunul o atârnă deasupra uşii.

— Victorie campioanei noastre! Victorie fiicei noastre!

Deşi era supărată, Sheetal le simţea în continuare dragostea ca pe fluturii cristalini care încă băteau din aripi în părul ei. Se agăţă de acest sentiment, hrănind-şi focul furiei cu dezamăgire, compasiune şi speranţă.

— Să începem!

29

DANSURI INVIZIBILE CÂNTAU, APELUL LOR RITMAT îndemnând curtea să acorde atenţia cuvenită.

În acelaşi timp, diferiţii membri ai celor douăzeci şi şapte de case se ridicară pentru a-şi întâmpina conducătorii, cu braţele ridicate în semn de salut, de parcă erau vrăjiţi. O mare de stele, învârtindu-se prin marea curte. Nu rămăsese nici urmă de lumină albastră şi, de asemenea, şi mesele fuseseră strânse, ca şi cum scurta sărbătoare a lui Sheetal nu existase niciodată. Chiar şi grădina dispăruse.

Cei cincizeci şi doi de Stimaţi Matriarhe şi Patriarhi care nu participaseră la bal urcară acum pe scena în formă de seceră, îmbrăcaţi în veşminte negre împletite cu fire argintii şi albastru perlat, care străluceau ca aripile unui cărăbuş în zbor. Fiecare dintre ei purta o coroană de stele, similară cu cele pe care le purtau Charumati şi buni, amintind de cea pe care Sheetal avea să o primească peste doar câteva ore.

Deci aceştia erau liderii celor douăzeci şi şapte de nakshatre, cugetă ea, în timp ce stătea în faţa scenei lor. Erau magnifici. Erau înspăimântători.

Încercă să se liniştească, să nu se uite la bunicii săi aflaţi printre ei, dar eşuă lamentabil.

— Luaţi loc! porunci matriarha Casei Dhanishta, iar publicul se aşeză.

Ceilalţi Onoraţi Înaintaşi o urmară, ocupându-şi locurile în semicercul tronurilor aflate la marginea unei enorme oglinzi de formă ovală care cu siguranţă nu fusese acolo înainte.

— Bun! Să începem! rosti bătrânul patriarh al Casei Dhanishta. Case concurente, conduceţi-vă campionii şi însoţitorii lor la oglinda de vizionare! Însoţitori, îi puteţi urma.

Sheetal îl privi ţintă. Iată steaua care în curând va renunţa la tronul său pentru a se transforma într-o supernovă şi, în cele din urmă, într-o gaură neagră!

Împreună cu Minal şi cu Charumati, se apropie de oglinda de vizionare. Într-o parte, vizavi de semicercul Onoraţilor Înaintaşi, erau aliniate cinci corturi cu mese negre şi argintii şi scaune tapiţate albastre, cu steagurile fiecărei nakshatre ridicate deasupra fiecărui cort. În faţa lor se afla o estradă aşteptând campionii. Pe cealaltă parte era masa lungă a juraţilor, neocupată.

— Juraţii sunt deja la locul lor, îi explică Charumati. Dar sunt ascunşi.

Totul aducea cu un bâlci medieval. Sheetal trase de un fir deşirat al sariului. În mod normal, ea ar fi fost în public, nu gata să fie disecată pentru distracţia celorlalţi.

Încă avea timp să fugă…

Nu! îşi impuse, păstrându-şi chipul tatei în minte. Nu, nu va mai fugi.

Campionii, însoţitorii şi ajutoarele celorlalte case concurente îşi ocupară şi ei locurile. Leela şi Kirti stăteau liniştite între conducătorii Leelei, cu mâinile încrucişate în poală, în timp ce, la polul opus, nori de energie plină de furie păreau să se adune deasupra zonelor ocupate de Priyanka şi Sachin. Cei doi se uitau unul la celălalt, iar Jürgen îşi ţuguie buzele a dezaprobare. Toţi purtau culori deschise – portocaliu ca dovleacul, roz ca al fructelor de pădure şi verde-smarald –, ceea ce o făcea pe Sheetal să se simtă şi mai chinuitor de conştientă de cât de mult semăna cu o stea îmbrăcată aşa.

Priyanka şi Sachin îşi îndreptară privirile dispreţuitoare spre ea, de parcă ar fi ştiut la ce se gândea şi erau întru totul de acord. Sheetal îşi feri privirea. Bine că Priyanka nu ştia că o văzuse în camera lui Jeet!

În tot acest timp, Jeet, într-o kurta cenuşie care îi făcea pielea palidă să pară şi mai bolnăvicioasă, purta în şoaptă o discuţie aprinsă cu Rati.

Bucuria pe care Sheetal o simţi când îl văzu aşa probabil că o făcea să pară o persoană rea. În fine. *Chiar* îi părea rău pentru Jeet, dar spera în acelaşi timp că şi ei se certau.

Dev, care se ţinea cât mai departe de Rati şi de vărul său, îi atrase atenţia şi rămase cu ochii aţintiţi în ai ei. La fel ca o stea, purta negru şi argintiu şi, la fel ca o stea, era încântător. Simţi un gol în stomac, căci teama de scenă şi nerăbdarea se amestecaseră, transformându-se parcă într-o minge. O, pe zei, avea să o audă cântând! O, pe zei!

Ce se întâmpla dacă se bloca, la fel ca la repetiţie? Îşi aminti din nou cum Dev îi spusese că îşi dorea să-l facă pe Jeet să renunţe. Şi ea îşi dorea asta. Îşi dorea să-i facă pe toţi să renunţe.

Onorata Matriarhă din nakshatra Dhanishta zâmbi, gura, încadrată de riduri adânci, arcuindu-i-se şi schiţând un gest ce transmitea căldură.

— Puteţi începe!

Onorarii Matriarhe şi Patriarhi care o susţineau îşi ridicară apoi în aer braţele scăldate în lumina stelelor.

Oglinda de vizionare începu să licărească. O imagine apăru în adâncimea ei iluminată, înainte de a fi proiectată în aer. Înfăţişa platforma care fusese amenajată şi toţi campionii adunaţi în jur, ca un fel de hologramă futuristă.

Onoratul Patriarh ridică o mână, împrăştiind vraja care acoperea masa lungă şi dezvăluind completul de juraţi.

Pe măsură ce patriarhul Casei Dhanishta le anunţa numele, fiecare se ridica: cinci stele din nakshatrele care nu se aflau în concurs şi un bărbat de vârstă mijlocie, care le spuse că e profesor de istorie a artei.

— Uimiţi-mă! îi îndemnă el. Tehnica şi meşteşugul îşi au locul lor, dar ceea ce îmi doresc cu adevărat este emoţia. Mişcaţi-mă! Faceţi-mă să *simt* ceva!

Bunul îi spusese lui Sheetal că juratul muritor urma apoi să fie convins că această noapte fusese doar un vis plin de detalii, dar votul său rămânea vital. Se simţi cuprinsă de fiori. Dacă talentul ei nu era suficient?

Aceste ultime zile nu i se păruseră cu adevărat reale. Avuseseră loc atât de multe pregătiri, atâtea distrageri care o ţinuseră ocupată! Dar acum, adevărul o lovi: concursul începea cu adevărat. Trebuia cu adevărat să-l câştige – după un antrenament amărât de doar două zile – pentru a-i salva viaţa tatălui său.

Brusc, se simţi de parcă se afla iar lângă patul lui, inspirând aerul de la Terapie Intensivă şi ascultând bătăile slabe ale pulsului lui. *Tată! Of, tată!*

Onorata Matriarhă conducătoare bătu puternic din palme, făcând curtea să amuţească.

— O scurtă recapitulare: fiecărui campion i se va acorda o oră pentru a-şi duce la bun sfârşit prestaţia. În acest timp, aceştia nu trebuie deranjaţi din niciun motiv. Sunteţi bine-veniţi să vă arătaţi sprijinul, dar faceţi-o în tăcere!

— Iar acum, anunţă Onoratul Patriarh conducător, să trecem la treabă!

Vârî mâna în bolul de argint de pe suportul dintre tronul său şi cel al Onoratei Matriarhe şi scoase o hârtie neagră.

Sheetal îşi ţinu respiraţia. Se ruga să fie ea. Avea să moară de-atâta emoţie.

— Vă rugăm să-i uraţi bun venit primei noastre campioane, Priyanka Chauhan din Casa Magha! Ea va interpreta un spectacol de păpuşi, folosind marionetele pe care şi le-a creat singură.

Pe platformă, Priyanka întinse braţele în faţă şi-şi pocni degetele. Îi aruncă lui Sachin o altă privire mortală peste umăr. Sheetal se încruntă. Ce se petrecea?

Una dintre însoţitoarele Priyankăi asamblă o scenă din lemn pictat care îi venea până la brâu. La fel ca înainte, oglinda de vizionare proiecta în aer o versiune mărită a scenei. O altă stea din anturaj stătea în faţa ei, cu degetele desfăcute.

Lumină era proiectată din mâinile acelei stele în Priyanka, făcând-o să strălucească. Ochii îi luceau ca nişte lacuri luminate de lună şi, cu un gest teatral, desfăcu cortina roşie de catifea, apoi îngenunche în

spatele scenei, astfel încât doar marionetele ei să se poată vedea. Erau două, o prinţesă şi soţul ei tigru, care se putea metamorfoza. Cumva, Priyanka aranjase marioneta astfel încât, cu o simplă răsucire a încheieturii mâinii, tunica lungă a soţului se ridica pentru a dezvălui tigrul ascuns şi devenea chiar pielea dungată a animalului.

Sheetal nu se uitase cu prea mare atenţie la marionete când le găsise în camera ei, dar acum era evident de ce Priyanka intrase în panică după ce dispăruseră. Erau extrem de sofisticate, capabile să transmită o multitudine de emoţii şi trăiri cu cele mai subtile mişcări, iar controlul Priyankăi asupra lor o făcu pe Sheetal să-şi ţină respiraţia. Gândurile ei haotice – imediat venea rândul ei, of, pe zei, imediat venea rândul ei, *dacă nu reuşea dacă nu putea ce avea să se facă of pe zei* – încetiniră când se văzu ea însăşi absorbită în lumea creată de Priyanka şi de marionetele ei.

Prinţesa, o doamnă înverşunată care îşi purta regatul în sac pentru a-l proteja de un vrăjitor sinistru, cutreiera ţara cu soţul ei, în căutarea nedreptăţii. În fiecare zi, perechea salva un sat sau elimina un conducător nemilos, ori doar se asigura că toată lumea avea suficientă mâncare.

Întâlneau hoţi, stăpâni imorali, chiar şi maeştri cruzi, şi îi învingeau pe toţi. Însă cea mai mare ameninţare la adresa regatului, vrăjitorul lacom, încă se ascundea în umbră.

— Amuzant! mârâi tigrul. Se spune că stiloul este mai puternic decât sabia, dar când vine vorba de rezolvat lucruri, parcă mai bine te descurci cu o lamă ascuţită şi cu un set bun de gheare.

Prinţesa îşi ridică sabia.

— Trebuie să le vorbeşti oamenilor pe limba pe care o cunosc.

La sfârşitul fiecărei zile, cuplul reaşeza regatul, desfăşurându-l ca pe un joc de societate, pentru a se bucura de un festin cu familia regală, a se plimba prin grădinile de trandafiri şi a dormi liniştiţi în patul mătăsos din palatul lor.

Când tigrul căzu victimă otrăvii vrăjitorului, obligând prinţesa să-i ofere regatul vrăjitorului în schimbul unei vrăji de vindecare, curtea plânse. Când apoi îl păcăli să-i înapoieze regatul, curtea se înveseli. Când tigrul, acum sănătos, îl sfâşie pe vrăjitor în bucăţi sângerânde, eliberând în cele din urmă regatul de tirania sa, curtea răcni de bucurie.

Folosind doar dialogul şi gesturile perfect sincronizate, Priyanka obligase întreaga curte a stelelor să se arate preocupată de soarta unei perechi de marionete din lemn neînsufleţite. Tot publicul o ovaţionă în picioare.

În timp ce însoţitoarea ei demonta scena, Priyanka şi marionetele ei făceau plecăciuni adânci. Un zâmbet mândru îi apăruse pe chip. Era greu de învins şi o ştia.

— A fost uimitor! şopti Minal.

— Da.

Sheetal trebuia să concureze cu *asta?*

În timp ce juraţii mâzgăleau notiţe în pauza de zece minute, ea îi aruncă o privire lui Jeet. Acesta afişa o expresie apatică, şi până şi Dev se uita la el cu reproş.

Sheetal o surprinse pe mama ei privind-o pe Rati. Rati înclină din cap şi-i întoarse privirea.

Pauza se încheie, iar Onorata Matriarhă alese următorul nume.

— Vă rog să-i uraţi bun venit celei de-a doua campioane, Leela Swaminathan din Casa Krittika. Ea va picta pierderea inocenţei.

O însoţitoare îi instală paleta cu vopsele, pânza şi pensulele pe scenă, în timp ce cealaltă o inspiră prin mişcări la fel de simple şi de precise ca Leela însăşi. Praful de stele o înconjura ca o coroană, iar Leela se aşeză la şevalet şi îngână o scurtă mantra către Sarasvati Devi, zeiţa vorbirii şi a cunoaşterii, protectoare a artelor.

Apoi, cu spatele la public, începu să picteze.

Stelele erau captivate, sorbind fiecare atingere a pensulei. Chiar şi Minal privea fascinată. Pentru Sheetal totuşi era tortură pură, chiar şi cu magia

derulării înainte, care permitea fiecărui artist să îşi finalizeze lucrarea în timpul alocat. Nu se putea gândi decât la propria interpretare şi la picătura de sânge pe care o aştepta de la buni, dar şi la încoronarea de după concurs, când avea să primească diadema înstelată şi să finalizeze transformarea în stea.

Dacă… dacă se transformase deja prea mult în stea ca să mai poată fi inspirată?

Dacă eşua, dacă pierdea, oare buni, aceeaşi persoană care crease o separare absolută între stele şi muritori, avea să-l mai ajute pe tata? Ce o împiedica să închidă porţile imediat după ce Sheetal avea să plece?

Se pare că Sheetal era încă îndeajuns de umană ca să transpire, pentru că era deja lac. Procedase oare greşit când nu acceptase oferta lui Rati?

Ar fi vrut să-i ia pe Minal şi pe Dev şi să-i roage să se gândească la ceva, să sublinieze detaliul atât de important la care ea nu se gândise. În schimb, trebuia să stea şi să aştepte, în timp ce Leela îşi analiza atent mişcările şi mângâia pânza cu pensula.

După ceea păru a fi o săptămână şi, simultan, nici măcar o clipă, Leela făcu un pas înapoi şi îşi evaluă pictura. Cu un semn din cap, lăsă pensula jos.

Când se îndepărtă, dezvăluind pânza publicului, Sheetal se simţi tăiată în două.

Acolo, cumva mult mai mult decât vopseaua roşie, neagră şi maro, era durere, furie. Era angoasa de a fi avut încredere şi de a fi fost trădată de prea multe ori, până când lumea rămăsese doar un carusel de coşmar. Pe pânză era înfăţişată o femeie sălbatică, cu părul în neorânduială şi murdar, cu ochi demonici, dezamăgiţi, dar şi cu o inimă muncită, sângerândă, care refuza să se oprească să mai bată. Şi să mai spere, în adâncul sufletului, acolo unde conta cel mai mult.

Era atât de superb, atât de hidos, încât Sheetal aproape plânse.

Uitaţi, vru ea să le spună mamei şi bunicii şi Beenei şi lui Rati şi întregii curţi a stelelor. *Vreţi să*

înţelegi oamenii? Asta este ceea ce ne face pe noi – şi arta noastră – ceea ce suntem. Această alegere de a continua să ne ridicăm şi să încercăm din nou, în ciuda suferinţei, a nedreptăţii şi a disperării.

Avea să piardă asta după finalizarea transformării în stea?

— Este cu siguranţă intensă şi interesantă prin execuţia sa, şopti Charumati, totuşi, îmi aduce aminte de clientele mătuşii tale, de suferinţa care le-a adus la uşa ei. În loc să sărbătorim aceste emoţii, nu ar fi mai bine să le vindecăm cauza cu totul?

— Dacă ar fi atât de uşor! rosti Minal cu tristeţe.

Sheetal se uită la mama ei. Voia să o vadă, să o vadă cu adevărat, aşa cum artiştii vedeau culori şi contururi, şi nu ceea ce mintea lor le spunea că ar trebui să vadă. Strânse din ochi şi văzu o piele brună, forme voluptoase şi păr lung, şi pe cineva în ale cărei vene curgea esenţa argintie a stelelor.

Ceea ce nu văzu era o muritoare. Putea semăna cu femei ridicol de frumoase, dar Sheetal uitase cât de străine erau cu adevărat stelele. Partea umană a inimii ei tresări, dar până să-şi dea seama de ce, Onoratul Patriarh alese o altă bucată de hârtie.

— Vă rog să-i uraţi bun venit celui de-al treilea campion al nostru, Sachin Khanna din Casa Ashvini, ceru Onoratul Patriarh, ridicându-şi hârtia. Acesta va sculpta în mediul ales de el: obiecte metalice reciclate.

Poate că Sheetal putea fi măcar a patra?

Cu fruntea umedă, Sachin se ridică de pe scaun. Însoţitorul său îi oferi un prosop, pe care îl folosi pentru a-şi şterge transpiraţia. Pentru cineva ales de o întreagă casă de stele, nu părea prea încrezător.

Priyanka, ce până atunci murmurase furioasă cu însoţitorii ei, strigă:

— Nu-mi pasă! Le spun.

Se smuci din mâinile lor şi sări în picioare.

— Iertaţi-mă, Onoraţi Matriarhă şi Patriarh, dar acest om mi-a furat marionetele!

Sachin scoase un chiţăit.

Deci el era pionul lui Rati. Îl intimidase ea pe Sachin să o saboteze? Sau pur şi simplu fusese chiar atât de disperat?

Onoraţii Matriarhă şi Patriarh conducători cumpăneau la cuvintele Priyankăi.

— Atunci cum ai reuşit să participi la concurs? întrebă Onoratul Patriarh. Acelea nu erau marionetele tale?

Priyanka se încruntă.

— Ba da, dar…

— Ai dovada acestui furt?

Priyanka ignoră râsetele şi şuşotelile din public.

— Nu ştiu cine mi-a adus marionetele înapoi, dar nu a fost el. Nu-l puteţi lăsa să concureze. Arătă spre Jeet şi adăugă: întrebaţi-l pe Jeet; el este cel care l-a prins furând din nou.

Jeet le făcu cu mâna.

— L-am găsit strecurându-se cu caietul meu. I-am spus că dacă nu îi mărturiseşte Priyankăi furtul şi nu-i înapoiază marionetele, îl voi da de gol.

— Şi nu a făcut-o nici până acum, completă Priyanka.

Jeet zâmbi.

— Aşa că îl dăm acum de gol.

— Muritorule Sachin Khanna, rosti Onorata Matriarhă, este adevărat?

Sachin încremeni, apoi protestă:

— Nu… nu este corect. Aveam de gând să le pun la loc.

Jürgen se apropie şi se opri la un milimetru de el.

— Deci recunoşti că le-ai luat?

Sachin plecă capul.

— Da.

Jürgen rămase cu gura căscată, de parcă lui Sachin îi crescuse un al doilea nas.

— Ce-ai făcut?

Leela se ridică şi strigă:

— Am motive să cred că mi-a pus nisip în tuburile de vopsea. N-am spus nimic, pentru că nu puteam dovedi, dar cineva a făcut-o.

Jürgen clătină încet din cap, de parcă încerca să se trezească dintr-un vis oribil. Sachin îl prinse de braţ.

— Nu ştiam dacă puteam câştiga pentru tine! Am crezut că mă vei părăsi.

Urmară mai multe exclamaţii din mulţime, iar stelele din nakshatra lui Sachin îşi coborâtă privirile în podea. Chipul lui era un amestec de furie şi confuzie când se întoarse spre Jeet.

— Păpuşile dispăruseră deja când m-am dus să le iau. Ştii asta. Ce-ar fi trebuit să fac?

Lui Sheetal aproape că îi părea rău pentru el, numai că şi-o făcuse cu mâna lui. Dacă nu ar fi intervenit Kaushal, ar fi putut fi eliminată din concurs.

— Haide! rosti Jeet pe un ton leneş. Doar nu credeai că te vom ierta aşa de uşor! Ai încercat să ne sabotezi.

Sheetal îşi imagină sângele de argint curgându-i prin vene şi i se făcu greaţă.

— Nu! spuse Sachin. Ai zis că *ea*…

Onorata Matriarhă îţi aţinti un deget spre scenă.

— Te rog să păstrezi tot acest teatru pentru spectacolul real. Îţi poţi începe numărul, în vreme ce noi vom analiza această problemă.

În timp ce scoteau o serie de instrumente, Jürgen îi şopti lui Sachin ceva care îl făcu să-şi coboare bărbia în jos. Apoi Jürgen se întoarse înapoi în cortul lor. În acest moment, Sheetal nu era sigură că îi mai pasă dacă Sachin câştiga.

Steaua care îi însoţise din cortul Casei Ashvini se grăbi să-l inspire pe Sachin, apoi se retrase. Singur la masă, Sachin îşi puse ochelarii şi mănuşile de protecţie. Apoi sculptă. Sudă. Lipi. Bormaşina scârţâia şi scânteile zburau. O peliculă proaspătă de sudoare îi acoperea fruntea, dar nu se opri din lucru pentru a o şterge.

După o oră sau cinci ani – Sheetal n-ar fi putut spune cât timp trecuse –, Sachin îşi aşeză uneltele şi dezvălui o sculptură din marmură şi metal a unui bărbat alb cu joben din vremea victoriană, aflat în

faţa unui războinic indian care mânuia o ghioagă de aur. Sheetal îşi dădu seama dintr-o privire cât de frumos arăta, cât de bine transmitea senzaţia brută şi povestea. Merita o mulţime de aplauze şi felicitări.

Dar, la fel ca şi restul publicului, şi ea aştepta doar ca Onoraţii Matriarhă şi Patriarh să-şi comunice decizia.

În cele din urmă, Onorata Matriarhă vorbi:

— Cu siguranţă, problema furtului este dezamăgitoare, dar ai încercat cu bună-credinţă să returnezi marionetele. Aceasta a fost o măsură înţeleaptă de îndreptare a lucrurilor, pe care o felicităm.

Sachin, care rămăsese aplecat deasupra mesei, se îndreptă acum de spate şi îi zâmbi însoţitorului său. Sheetal răsufla tot mai iute. Urmau să-l ierte, era sigură.

— Cu toate astea, şirul de furturi şi tentative de sabotaj ne preocupă mult mai puţin decât motivaţia din spatele lor: nu pari să ai încredere în propria ta capacitate de a concura împotriva altor artişti. Slăbiciunea caracterului nu îţi face cinste nici ţie, şi nici Casei pe care o reprezinţi, rosti Onoratul Patriarh. Prin urmare, eşti descalificat.

Casa Ashvini fu cuprinsă de şoc. La rândul său, Sachin nu spuse nimic, dar ochii îi luceau. Nu răspunse când Jürgen îi întoarse spatele şi nici când ajutoarele îl conduseră jos de pe scenă.

30

CURTEA ERA CUPRINSĂ DE FREAMĂT, ÎN TIMP CE un grup de stele din nemulţumita nakshatra Ashvini se repezi pe scenă şi începu să se certe cu Onoraţii Matriarhă şi Patriarh.

Restul stelelor se ridicaseră de pe scaune şi discutau decizia pe tonuri de teamă sau furie, de parcă intenţionau să se bucure din plin de starea de încordare. Sheetal îşi aminti cum apsara spusese că nimic interesant nu se întâmplase aici de mult timp.

Atât de dezgustător, de parcă ar fi fost cu toţii demoni! Indiferent de ceea ce făcuse Sachin, el tocmai pierduse totul.

Onorata Matriarhă bătu din palme, cerând linişte şi curmând discuţiile.

— Vă rugăm să-l întâmpinaţi pe cel de-al patrulea campion al nostru, Jeet Merai din Casa Revati! El va compune şi va prezenta o poveste scurtă.

— Hai să vedem, mormăi Minal, iar Sheetal ridică ochii pentru a o urmări pe Rati urcând pe podium alături Jeet, pliurile sariului ei accentuându-i silueta graţioasă ca a unei statui, în vreme ce dispreţul îi mocnea în privire.

Sheetal se simţea amorţită. Se lăsase atât de absorbită de propriile temeri, încât uitase cu totul de Rati.

Toată curtea era atentă, inclusiv stelele din nakshatra Dhanishta. Şi nici nu era de mirare; în proiecţia din oglinda de vizionare, jocurile lui Rati emanau un adevărat fler de cineast.

Rati zâmbi, bucurându-se fără modestie de atenţie.

— Într-adevăr, campionul Casei Revati va spune curţii o poveste căreia nimeni nu-i poate rezista. Nu-i aşa, Jeet?

Jeet era vizibil neliniştit, dar aprobă din cap.

Ce avea de gând să facă? Sheetal se uită la Dev. Un muşchi îi zvâcni pe faţă. Poate că ar fi trebuit să

ia şi ei cu asalt scena.

— Îţi poţi ocupa locul, spuse Onoratul Patriarh conducător, şi să începi.

Nu! vru Sheetal să strige. *Să nu-şi ocupe locul! Să nu înceapă!* Nu îndrăznea să se uite la buni. Charumati o strânse de mână.

Rati nu mai aşteptă. Îl învălui pe Jeet cu atât de mult praf de stele, încât acesta se aprinse ca o cometă. Ochii îi ardeau ca nişte becuri fluorescente, iar degetele şi părul creţ se transformară în făclii. Sheetal era sigură că va leşina, asta dacă impulsul de inspiraţie nu-l va arde cu totul.

Dar lumina dispăru la fel de repede pe cât venise, şi Jeet se întoarse spre partea din faţă a scenei, lăsând mulţimea curioasă să-l privească. În cele din urmă, arboră un zâmbet larg, ironic, se aşeză la masa cu sulul şi călimara de cerneală pregătite pentru el şi începu să scrie.

Era bine că Charumati o ţinea de mână, căci Sheetal n-ar fi rezistat să nu-şi rupă pieliţele în bucăţi. În cortul său, Dev nu-şi găsea locul şi probabil că şi-ar fi dorit să aibă şi el ceva de rupt.

Trecură câteva minute. În mod normal, Sheetal nu se putea gândi la nimic mai plictisitor decât să se uite la cineva care mâzgăleşte cu cerneală pe hârtie, dar acum se ruga oricărui zeu care o putea asculta ca Jeet să nu termine niciodată, ca orice ar fi scris el să nu fie bun.

Padmini le oferi atât ei, cât şi mamei sale pahare cu suc albastru de mango, iar Sheetal îl înghiţi pe al ei. Era atât de însetată! Atât de înfierbântată şi de însetată!

Avea să termine vreodată? *Vă rog, nu-l lăsaţi să termine!*

După ceea ce părură a fi ore întregi, Jeet lăsă jos stiloul şi se ridică. Îşi drese glasul şi începu să citească cu voce tare:

— Într-o zi, cu mult timp în urmă, dar nu chiar atunci când lumea era rotundă în loc de plată, un bărbat ieşi să privească cerul prin noul telescop pe care i-l dăduse fratele său mai mare. Văzu o planetă

care îi făcea cu ochiul şi se întrebă ce era. Descoperise ceva ce nimeni altcineva nu avea? Părea că ceea ce vedea bărbatul era o planetă, dar cu cât o privea mai mult, cu atât începea să semene mai mult cu o femeie umană, firavă şi delicată, cu părul şi braţele lungi, dar foarte iute la mânie. Fraţii se certară pentru telescop, renunţând săptămâni la rând la somn doar pentru a se uita la ea. Vorbeau doar despre cum aveau de gând să o prindă şi să îşi facă propria emisiune de călătorii.

Scârbos! aprecie Sheetal în sinea ei. Lângă ea, Minal îşi dădu ochii peste cap.

— Planeta le putea simţi privirile aţintite asupra atmosferei ei, precum nişte furnici care se târau pe pielea umană, până când nu se mai putu gândi şi la altceva. Pământul ei se uscă şi crăpă şi suferi cutremure, avalanşe şi erupţii ca nişte pustule.

După toată acea vorbărie, asta era tot ce putea Jeet face? Lui Sheetal nu-i venea să creadă. *Acestea* erau scrierile care câştigau burse? Unde erau caracterizările şi descrierile?

Până şi publicul se foia neliniştit. Nimeni nu vorbea, iar melodia astrală încetase, dar Sheetal nu avea nevoie de ea pentru a-i spune când cineva se plictisea.

— În cele din urmă, punctul culminant veni, recită Jeet, cuvintele sale urcând dramatic, aşa cum fac punctele culminante, când ea sări din cer şi ateriză pe pământ cu un bubuit. Picioarele ei lăsară găuri mari în pământ, care, după prima ploaie, se transformară în iazuri. Acea noapte însă era una senină, atât de senină, încât fraţii se văzură nevoiţi să urmărească cum planeta se apropia tot mai mult de ei. „Hai, urmăriţi-mă şi acum!” pufni planeta, dar fraţii erau atât de preocupaţi să o privească, imaginându-şi averea care îi aştepta după ce aveau să-şi anunţe descoperirea, încât nu observară deloc mâinile ei uriaşe întinzându-se…

Sheetal îşi aruncă privirea spre Rati. Marele ei campion, cel menit să doboare nakshatra Pushya,

era un scriitor execrabil! Pesemne că se simţea groaznic de umilită.

Din cortul Casei Revati, Rati îl urmărea pe Jeet pe sub pleoapele lăsate. Când el o privi înapoi, ochii ei fulgerară, iar praful de stele îi ţâşni din degete atât de repede, încât Sheetal aproape că-l rată. Dar Jeet văzuse.

Se opri în mijlocul propoziţiei şi clipi de câteva ori. Buzele i se încreţiră şi el scutură puţin din cap. Pentru oricine altcineva, probabil părea că pierduse rândul.

Dev îşi rodea o unghie în timp ce-l privea pe vărul său. Indiferent de ce îi spusese lui Jeet, cu siguranţă încă îi păsa de el. Sheetal îşi dorea tare mult să-l poată salva de la ce avea să vină.

Rati doar aşteptă, încătuşându-l pe Jeet cu privirea ei ca pumnalul. Sheetal văzu momentul în care el cedă, închise ochii şi plecă uşor capul.

Când Jeet începu din nou, avea un ton complet diferit, unul mult mai lin:

— Am să vă ţes acum o poveste atât de rară, încât mulţi dintre curtenii prezenţi nici măcar nu o cunosc – adevăratul ei final rămas ascuns până în prezent. O puteţi considera istoria secretă a vânătorilor de stele.

Minal o strânse pe Sheetal de braţ suficient de tare ca să o învineţească. Dar ea abia băgă de seamă durerea. Rati îi avertizase.

„Am să o spun eu în faţa întregii curţi.”

Doar că îl folosea pe Jeet pe post de microfon.

Bunul şi buni coborâtă de pe scenă şi merseră pe platou, scăldaţi de un potop de lumină argintie.

— Linişte, băiete! porunci buni, în timp ce bunul îl privea ameninţător pe Jeet. Nu avem timp de glumele tale nesărate.

Sheetal îi aruncă o altă privire lui Dev. Acesta încremenise cu totul.

Jeet continua să recite, de parcă buni n-ar fi zis nimic, făcându-şi vocea să ajungă până în cele mai îndepărtate colţuri ale camerei.

— Aflând că muritorul Chandrakant furase sângele surorii ei, Ojasvini, scurgându-i zilnic esenţa vieţii până când ea aproape se stinsese, onorata matriarhă a Casei Pushya, Eshana, călători în lumea muritoare, căutând să se răzbune. Acolo, îl găsi pe Chandrakant şi îi luă viaţa cu acelaşi cuţit cu care el o rănise pe Ojasvini…

Sheetal simţi un gust acid în fundul gâtului. În jurul ei şi prin ea, cântecul stelelor vibra în semn de revoltă şi de sprijin pentru ce făcea buni. Cum îndrăznise acel muritor să fie atât de crud cu o stea?

Dacă Rati se aşteptase ca celelalte stele să o condamne pe buni pentru asta, de bună seamă că acum era foarte dezamăgită.

Trufaşă şi uşurată, totodată, Sheetal se uită spre Rati, vrând să îi vadă reacţia.

Zâmbetul crud de pe chipul lui Rati ar fi putut la fel de bine să fie o găleată cu apă rece ca gheaţa, la cum o ţintui pe Sheetal în loc. Era drept că povestea încă nu se terminase şi, din felul viclean în care Rati îl privea pe Jeet, orice plănuia să spună mai departe cu siguranţă avea să fie oribil.

Opreşte-te! îl imploră Sheetal neauzit pe Jeet. *Te rog, opreşte-te!*

— …dar nu înainte să renege copilul pe care îl născuse Ojasvini. Verişorul propriei sale fiice Charumati.

Cântecul stelelor explodă într-o mie de ţipete.

Copil? Sheetal ameţise cu totul. Existase un copil?

— E mai mult decât suficient! spuse bunul. Iroseşti timpul juriului.

— Ei, dar campionul meu are dreptul să-şi folosească tot timpul acordat! strigă Rati din cortul ei. Iar eu, una, tare mult aş vrea să aud şi restul poveştii.

Onorata matriarhă a Casei Dhanishta dădu din cap.

— Are dreptate. Continuă, muritorule Jeet Merai, dacă vrei! Buni strânse din buze de furiei dar nu putea face nimic.

— Deşi ar fi putut să-l aducă aici, povesti Jeet cu un exces de dramatism, Eshana abandonă bietul prunc, descendentul surorii sale, unei familii muritoare, fără să îi îndrume în vreun fel. Traumatizată de calvarul ei, Ojasvini nu mai putu protesta când sora ei îi smulse copilul din braţe. Cuprinsă de şoc, o însoţi pe Eshana la porţile Svargalokului. Dar în timp ce Eshana se pregătea să intre în palat, privirea tulbure a lui Ojasvini se limpezi.

„Nu-mi voi părăsi copilul”, spuse ea. „Trebuie să mă întorc după el.”

„Dar nu-l poţi aduce aici”, răspunse Eshana. „Nu când omul acela aproape că te-a omorât!”

„Curtea a acceptat întotdeauna toţi copiii noştri, cu sau fără sânge de muritor, şi i-a ajutat să devină stele complete”, spuse Ojasvini. „E de datoria noastră să facem acest lucru. Mai mult, el este fiul meu şi îl iubesc aşa cum l-am iubit cândva pe tatăl său.”

— Eshana ştia că are dreptate, totuşi nu putea suporta gândul că odrasla acelui muritor ar putea trăi printre stele.

„Nu vei face asta! Nu îţi permit!”

— Ojasvini se întristă.

„L-ai pedepsi pe fiul meu pentru păcatele tatălui său? Ei bine, eu nu o voi face. Spune-mi unde este!”

— Eshana refuză.

„L-am dat în grija unei familii de muritori. Asta e tot ce trebuie să ştii.”

— Ojasvini o imploră, ba chiar se aruncă la picioarele Eshanei, însă aceasta nu cedă. În cele din urmă, Ojasvini îi întoarse spatele, pentru a coborî încă o dată.

„Indiferent cât ar dura, îl voi găsi”, jură ea.

— Mândria excesivă a Eshanei îi depăşi compasiunea şi, deşi ştia că stelele nu pot supravieţui mult timp pe tărâmul muritorilor, îşi lăsă sora să plece. Era sigură că Ojasvini avea să se întoarcă în curând şi să îşi reia viaţa la curtea stelelor.

Ascultând, Sheetal se simţea din ce în ce mai rău. Oare buni ar fi abandonat-o şi pe ea?

Îşi tot răsucea una dintre brăţări. Mai rău, oare buni avea să închidă porţile în urma ei, imediat ce se termina concursul?

— Timpul trecu, dar Ojasvini nu se mai întoarse. Iniţial, Eshana dădu vina pe încăpăţânarea ei. Apoi trecu şi mai mult timp şi nici măcar inima ei dură nu mai putu îndura absenţa surorii sale. Eshana îşi alungă propriile supărări şi coborî pe tărâmul muritorilor, pentru a o căuta pe Ojasvini – şi pe pruncul pe care îşi dăduse seama că nu ar fi trebuit să-l renege niciodată. Dar nu îi găsi. Eshana aşteptase prea mult. Înainte ca Ojasvini să îşi găsească fiul, flacăra îi scăpase şi distrusese casa în care locuia, nimicindu-i atât familia adoptivă, cât şi pe el. Deşi, nu după mult timp, firmamentul începu să îi cheme înapoi inima sfâşiată, obligând-o să se întoarcă, Ojasvini ignoră nenumăratele lui chemări. Nu voia să plece fără fiul ei şi, astfel, se stinse şi ea încet.

Buni păru să se prăbuşească dintr-odată, fără a mai arăta ca o matriarhă înfricoşătoare, ci doar ca o bătrână cuprinsă de tristeţe. Firul ei din cântecul stelelor se destramă suficient cât să-i trădeze durerea, însă imediat îşi recăpătă controlul şi ridică iar capul.

— Cuprinsă de furie, Eshana ceru închiderea porţilor dintre tărâmuri, punând capăt oricărui contact dintre curtea stelelor şi muritori, încheie Jeet.

Expresia lui vagă se preschimbă în una de nedumerire, în timp ce privea în jos spre public, apoi se înfioră de groază când Rati se apropie de el.

— Tu m-ai făcut să spun asta! hârâi el, cuprinzându-şi gâtul cu mâinile ca şi cum ea l-ar fi sufocat cu o vrajă.

Poate că asta şi făcuse.

— Nici nu mi-am mai terminat de citit povestea.

— Răbdare! îi ceru Rati, fără să se sinchisească să-i arunce o privire.

— Prestaţia ta s-a încheiat, îl anunţă Onoratul Patriarh conducător. Vă rugăm să eliberaţi scena!

— Ce? Nu!

Jeet părea pe punctul de a exploda. Lumina argintie îi înota sub piele, iar mâinile îi tremurau.

— Spune-i, Rati! Spune-i că nu am terminat!

Rati îl ignoră.

— Ţi-am spus că cea mai bună casă va câştiga.

Buni pur şi simplu ridică din sprâncene.

— Haideţi, continuaţi! Sunt sigură că toată lumea de aici apreciază un spectacol bun. Apoi adăugă pentru Onoraţii Înaintaşi: Cu siguranţă, cu toţii vedeţi cu câtă lipsă de milă şi-a manipulat Rati campionul propriei case, mergând până acolo, încât l-a hrănit cu sângele ei. Doar nu credeţi cuvintele pe care ea i le-a pus în gură. Ea se foloseşte de această sfântă tradiţie pentru a-şi atinge propriile scopuri.

Curtea strălucea de la sclipirea stelelor, iar părul şi pielea lor erau splendide. Sheetal, căreia i se uscase de tot gura, nu se mai putea gândi decât la cum avea buni să scape basma curată.

Apoi Charumati se ridică şi străbătu scena, oprindu-se lângă părinţii ei şi Rati.

— Jeet spune adevărul. Acum vă voi oferi şi finalul poveştii.

Sheetal aproape pică de pe scaun.

Rati strălucea de parcă tocmai câştigase la loteria cosmică. Bunul se aplecă să-i şoptească ceva, dar Charumati îl ignoră.

— Când mama mea s-a întors de pe tărâmul muritorilor, spuse ea în faţa curţii, doar bunul ştia ce făcuse. Împreună, au ajuns la concluzia că, deşi natura faptei ei era una oribilă, crima ei nu fusese nejustificată şi dreptatea avea să fie săvârşită prin închiderea porţilor, pedepsind astfel ceea ce cu siguranţă fusese o eroare născută din pasiune. În schimb, buni s-a arătat de acord să se revanşeze.

Se mută în faţa lui buni.

— Dar nu ai făcut-o. Te-ai convins că separarea era singura modalitate de a vindeca ruptura creată

între popoarele noastre şi ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă pentru a o face permanentă.

— Am greşit să cred asta? întrebă buni. Făcu apoi un semn spre Jeet, adăugând: Acest muritor nu îşi doreşte sângele nostru?

Jeet îşi încrucişă braţele la piept şi le aruncă o privire tăioasă. Tremurăturile care îi străbăteau trupul deveneau tot mai puternice, însă Dev îl trase într-o parte.

— Şi ceilalţi – nu vor oare să ne fie alături doar pentru binecuvântarea pe care le-am promis-o?

Ochii lui Charumati aruncau văpăi argintii, iar corpul îi ardea, învăluit în lumina stelelor.

— Vorbeşti despre ţeluri egoiste. Şi totuşi, ai folosit-o pe fiica mea pentru a ţi-l atinge pe-al tău. Chiar şi acum, în loc să priveşti acest moment ca pe o oportunitate de a vindeca răni vechi, intenţionezi din nou să ne separi cu totul de umanitate. *Soţul* meu este muritor. *Fiica* mea, care stă în faţa ta şi îţi poartă sângele în vene, este pe jumătate muritoare. Şi totuşi, i-ai respinge la fel de uşor, la fel de nepăsător, ca pe nişte ghemotoace de praf măturate de pe podea.

— Ce prostii spui! făcu buni, strângând şi mai tare din buze.

— Nu sunt nici pe departe prostii, o contrazise Rati. Nu te interesează cine are de suferit, dacă te împiedică să-ţi atingi obiectivele.

Melodia stelelor se întrerupse, făcând să scânteieze nervii deja întinşi la maximum ai lui Sheetal, care pur şi simplu nu mai ştia ce să spună.

— Destul! mugi bunul, care acum strălucea şi el ca o torţă. Charumati, îi strici concursul propriei tale fiice!

— Dacă ţi-ar fi păsat de fiica mea, replică Charumati, nu m-ai fi obligat să mă întorc aici când ea era copil încă. Tu, tată, *tu* m-ai fermecat şi cicălit, pretinzând că ne răneam pe noi toţi rămânând pe Pământ. *Tu* m-ai asigurat că era spre binele tuturor.

O uşă mică se închise în interiorul lui Sheetal. El făcuse asta? Exista măcar *cineva* de partea ei?

Spre deosebire de focul ce mocnea în sală, cel al lui buni era controlat, abia vizibil pe faţa ei. Dar Sheetal o putea simţi cum spumegă.

— Te-am împiedicat noi să o aduci cu tine? Tu ai ales să o laşi în urmă.

— Ca să vă dau motiv să o întoarceţi împotriva tatălui ei, care nu avea decât dragoste pentru ea? Ca să îi reproşaţi moştenirea, până când doar ura i-ar mai fi rămas, pârjolindu-i sufletul?

Charumati scoase un râset uşor, dar era unul plin de dispreţ.

— Am făcut multe alegeri impulsive, dar aceea nu a fost una dintre ele.

Buni oftă zgomotos, permiţând întregii săli să-i audă supărarea.

— Şi ce crezi, mai exact, că rezolvi exprimându-ţi public această furie, copila mea?

— Mamă, răspunse Charumati, s-a dus vremea secretelor. Omenirea suferă şi depinde numai de noi să o vindecăm.

— Aşa crezi? spuse Buni sec.

Ce *făcea* mama ei? îi spusese lui Sheetal că vrea să strângă suficienţi susţinători înainte de a-şi pune planul în funcţiune. Confruntarea cu buni în public avea să-i dea peste cap planurile.

— Se pare că există anumite disensiuni în Casa Pushya, interveni Onoratul Patriarh al Casei Dhanishta cu o grimasă sardonică. Poate că ar trebui să vă gândiţi să vă retrageţi din concurs şi să vă rezolvaţi problemele personale în altă parte? Avem un concurs de finalizat.

Buni îşi uni palmele în faţa chipului.

— Cele mai profunde scuze, Casă Dhanishta! Nu vom mai deranja festivităţile.

Măcar buni îşi dădea seama că greşise? Înţelesese ceva din ce spusese Charumati?

Aşa cum Sheetal îşi deschisese inima către Dev, ea o deschisese acum şi pentru această femeie. Pentru bunica ei.

Şi apoi îl auzi, un mic, dar limpede acord de note în cântecul stelelor: vinovăţie.

Buni se simţea vinovată. Mândria pe care o simţise atunci în actul ei de răzbunare se transformase în regret şi autoincriminare. Sheetal îl zări doar pentru o secundă, dar asta era tot ce îi trebuia. Buni construise o întreagă ideologie, doar pentru a justifica o greşeală pe care o făcuse cu mult timp în urmă.

Fără să-i pese dacă o dădea afară din concurs, Sheetal se apropie de bunica ei.

— Buni, atât de mult l-ai urât pe acel bărbat, încât ai preferat să alungi copilul surorii tale, în loc să-l creşti ca pe al tău?

— Aproape că a ucis-o pe Ojasvini.

Buni stătea mândră şi înaltă.

— Dacă n-aş fi găsit-o în acel moment, cu siguranţă ar fi găsit-o el.

— Dar bebeluşul ar fi devenit o stea, la fel ca noi. Nu ar fi avut nevoie să-şi cunoască tatăl.

Buni clătină din cap.

— Nu cu acea pată în sânge.

— Pată?

Cuvântul îi înţepa buzele şi inima lui Sheetal, exact ca o toxină.

— Crezi că şi *eu* sunt pătată?

— Desigur că nu. Tu eşti a mea.

„A mea.”

— Crezi că l-aş uita pur şi simplu pe tata dacă m-ai ţine aici suficient de mult, nu-i aşa?

Vocea lui buni era plină de compasiune, dar hotărâtă:

— Bineînţeles că nu, Sheetal. Dar el va îmbătrâni şi va muri, iar tu vei rămâne. Nu simţi schimbările prin care treci chiar şi în timp ce vorbim? Nu vei fi niciodată cu adevărat mulţumită printre muritori. Inima ta ne aparţine, la fel ca şi tine.

— Deci nu vezi nicio problemă în a mă ţine aici cu forţa? izbucni Sheetal. În a le interzice tuturor să-mi dea sânge pentru a-l ajuta pe tata, ca să fiu nevoită să rămân şi să câştig acest concurs pentru tine? Ce fel de iubire e asta?

Probabil că o zguduise serios pe buni, căci aceasta făcu un pas înapoi.

Charumati îi aruncă lui Sheetal o privire cu subînţeles.

— Vezi? întrebă ea. Uite cum acţiunile unui singur muritor malign ne-au corupt curtea. Niciodată nu ar trebui să fii obligată să alegi. Meriţi să te mişti liberă între tărâmuri, aşa cum am făcut-o cu toţii odinioară.

Atât aerul, cât şi melodia stelelor se cutremurară sub greutatea protestului plin de dezgust. Sheetal auzi termenul de „iubitoare de muritori" aruncat cu dispreţ, nu doar o dată. Săgeţi invizibile o străpunseră, una după alta, provocându-i usturimi. Câţi dintre aceşti oameni, oamenii ei, erau de acord cu atitudinea lui buni?

Dar, în acelaşi timp, vârtejuri ezitante de curiozitate începură să se facă auzite, Urjit dând tonul. Sheetal îi găsi firul în cântecul sideral şi îşi simţi umerii lăsându-se. Măcar ajunsese la el.

— Ştiaţi că, după ce m-am întors la curte, i-am rugat pe părinţii lui Rati să-i restabilească titlul? M-au respins. Li s-a părut prea duşmănoasă, prea înverşunată. Charumati îşi tamponă ochii, apoi continuă: Nu putem rămâne aşa. Haideţi să privim înainte, să salvăm umanitatea şi să prevenim viitoarele suferinţe.

Kaushal se ivi lângă ea de parcă de mult ar fi aşteptat această şansă.

— Eu vreau să ajut. De fapt, mă ofer voluntar pentru a-mi relua viaţa printre muritori, ca parte din delegaţia care-i va trezi.

Geamătul lui Padmini străbătu mulţimea. Alergă pe scenă, urmată de Minal.

— Nu!

— Nu, fu de acord Minal. Am promis că nu voi lăsa să ţi se întâmple nimic. Valabil şi-n acest caz.

— Răbdare, Kaushal! îi ceru cu blândeţe Charumati. Apoi se adresă publicului: Adevărul, pe care atât de mulţi dintre noi dorim să-l ignorăm, este acesta: nu ne putem rupe de muritori. Noi

prosperăm coexistând cu ei. Este de datoria noastră să îi ajutăm şi pe ei să prospere şi să devină mai buni. Arătă spre Jeet, conchizând: Este de datoria noastră să îi inspirăm să fie mai buni.

— Să-l inspirăm chiar acum! sugeră Kaushal. Planul nostru ar fi mai credibil dacă am putea face o demonstraţie.

Dev se încruntă, sceptic.

— Eu zic că nu a funcţionat prea bine prima oară.

Sheetal şi-l aminti implorându-l pe Jeet să devină iar cel care fusese odată.

— Dev, şopti ea ştiind că risca, dar dacă l-am putea face bine pe Jeet? Dacă l-am putea face mai bun? Ai vrea să încerc?

Jeet râse cu cinism.

— Credeţi că *voi* ştiţi ce e mai bine pentru mine?

Nici măcar atunci când se certaseră Dev nu mai o privise ca acum, de parcă avea o soră geamănă malefică.

— Adică să te joci cu mintea lui, ca Rati? Nu, mulţumesc!

— Nu, adică să-l luminez. Să-l inspir să fie mai bun.

— De ce ar fi diferit? o provocă Dev. Nu, serios! Ai hotărî, într-o bună zi, că şi pe mine trebuie să mă repari?

Sheetal rămase fără grai. Uitase că mama ei se referise la toţi muritorii imperfecţi de pe Pământ, ceea ce însemna, desigur, fiecare persoană în viaţă, bună sau rea.

Dacă ar fi inspirat alegerile tuturor muritorilor, nimeni nu ar mai greşi vreodată şi oamenii n-ar mai avea niciun moment de îndoială. Suna frumos, dar…

Se forţă să şi-l imagineze pe Dev inspirat. Nu ar mai arde niciodată prăjiturile şi nu ar mai fi timid scriindu-i cântece. Ar face mereu doar ce trebuie.

Nu ar mai fi Dev.

Chiar şi Minal se uita fix la Sheetal, de parcă n-ar fi recunoscut-o.

— Ascultă-te şi tu! Trei zile aici şi vorbeşti deja despre controlul minţii?

Când punea problema aşa, suna incredibil de ridicol. Şi de arogant!

Inima lui Sheetal se fisură. Nu. În niciun caz! *Nu* era cu nimic diferit de jocurile lui Rati. Charumati făcuse ca planul să pară nobil, dar era doar o altă versiune de a controla sforile. Ar fi transformat muritorii în marionete şi, spre deosebire de Priyanka, Sheetal nu voia să fie păpuşarul nimănui. Nici măcar nu ştia cum să-şi împiedice propriile sfori să se încurce.

Strălucirea lui Minal era la fel de înfricoşătoare ca a lui Radhikafoi în timpul uneia dintre predicile ei.

— Nu ne poţi *ilumina,* Sheetu. Nu aşa funcţionează lucrurile.

Dev îşi trecu o mână peste faţă.

— Cum să ne întrebi aşa ceva?

Îngrozită, Sheetal se uită la palmele ei strălucitoare, apoi la mama ei. O văzu pe adevărata Charumati, steaua care venise pe Pământ în căutarea aventurii. Îngrijorare şi dragoste străluceau în acei ochi luminoşi ca pietrele preţioase. Sheetal ştia că Charumati o iubeşte, la fel cum ştia că mama ei vrea ca ea să fie în siguranţă.

Şi, din această cauză, se lăsase fermecată de măreţele ei planuri, fără să se oprească vreodată să le ceară părerea oamenilor pe care ar fi trebuit să îi ajute. Ca şi cum nu conta ce vor Minal, Dev sau tata. Ca şi cum deja renunţase la moştenirea ei muritoare.

Kaushal nu avusese pe nimeni care să-l iubească pe Pământ. Şi chiar dacă Charumati îl iubea pe tata, ea nu se integrase niciodată acolo, jos.

Sheetal însă, da. Ştia că oamenii care locuiau acolo meritau mai mult.

— Nu, spuse ea. Îmi pare rău! Se uită la mama ei, adăugând: Mamă, au dreptate. L-ai „salva” şi pe tata?

Expresia senină a lui Charumati se sfărâmă.

— Adică, aşa ar trebui, nu?

Mama ei se uita la ceva ce numai ea putea vedea.

— Eu…

— Nu e perfect. A greşit. A rănit oameni. Aşa cum ai spus şi tu, cu toţii o facem. Sheetal se întoarse către Kaushal şi concluzionă: Nu putem şterge greşelile oamenilor.

Şi nimeni nu i le putea şterge pe ale ei. Oamenii trebuiau să se descurce singuri, să ia propriile decizii, bune sau rele. Acele greşeli şi alegerea sau refuzul de a învăţa din ele ofereau vieţii – şi artei – profunzime, sens. Trebuia să existe o alegere.

Şi dacă a fi stea însemna că putea uita toate acestea, ei bine, trebuia să găsească o altă cale.

Înainte ca mama ei să poată protesta, Sheetal se adresă Onoraţilor Matriarhă şi Patriarh ai Casei Dhanishta:

— Sunt pregătită să cânt.

31

SHEETAL ŞI MINAL STĂTEAU PE PODIUM, LÂNGĂ oglinda de vizionare, unde un bărbat cu turban aşeză în faţa lor o dilruba din cristal negru şi cu corzi din argint strălucitoare, şi făcu un pas în spate. Buni îi pregătise ce-i mai bun, fără îndoială. Doar văzându-l, degetele lui Sheetal tremurau de nerăbdare, aprinzându-i flacăra interioară, arzând orice alt gând, orice teamă. Era un instrument demn de o zeiţă, una care îşi folosea muzica pentru a le arăta stelelor cum e să fii om, pentru a le deschide, în sfârşit, ochii…

O zeiţă! Sheetal îşi frecă palmele transpirate. Ea era doar o biată fată şi prea multe lucruri depindeau de numărul ei. Ce se întâmpla dacă îi alunecau degetele? Ce se întâmpla dacă i se rupea o coardă?

Dacă uita cum să cânte? Ar râde stelele de ea? Ar batjocori-o? Mai rău, oare propria-i familie ar mai asculta-o după aceea?

— Încearcă! murmură Minal. Vezi cum e.

Sheetal dădu din cap.

Chiar şi înainte de a testa corzile, ştia că sunt perfect acordate.

Notele îi răsunară în urechi, bogate şi înalte şi, mai presus de toate, inimaginabil de pure. Nectar pentru urechi, sunete muzicale create din noapte. Aceste corzi nu aveau defecte. Erau formate din lumină.

Toate temerile ei de eşec se topiră. Exista doar ademenirea muzicii – şi Sheetal.

Abia aştepta să cânte.

Când îşi ocupă locul, cântecul stelelor vibră, aşteptând-o. Toată lumea ştia că orice se întâmpla în seara asta, avea să schimbe totul.

În faţa cortului lor, Dev şi Jeet se certau. Jeet stătea îmbufnat.

— Taci, bhai! Eşti un văr de tot rahatul, ştiai?

Dev făcu un pas în spate. Deschise gura, se opri, apoi o deschise din nou.

— Poate că sunt, dar nu mai pot face asta. Îmi pare rău, omule!

— Deci aşa stau lucrurile. Alegi o fată în locul meu. Faţa lui Jeet era la fel de rece ca vidul dintre stele când adăugă: Ce fel de frate îmi eşti?

Sheetal vedea cum durerea îl otrăvea pe Dev, ca un venin. Ştia că nu e vina ei, dar o durea inima să-l vadă atât de rănit.

— Am discutat deja despre asta, rosti buni, venind în spatele ei. Băiatul acela muritor şi cei de teapa lui sunt irelevanţi. Concentrează-te, în schimb, la viitorul tău şi la viaţa ta aici.

Sheetal aproape că râse. Auzise buni vreo vorbă din ce spusese? Nu era de mirare că Padmini voia să-l ţină pe Kaushal departe de ochii lumii. Şi nici Charumati nu avea să renunţe.

Nu era suficient să spună nu. Discursurile măreţe nu erau de ajuns. Stelele aveau nevoie de ea pentru a le reaminti că omenirea e valoroasă, dar ea nu putea face asta din poziţia de campioană. Ce rost ar mai fi avut dacă asta doar le-ar fi demonstrat ceea ce credeau deja, că stelele sunt superioare?

Trebuia să mai existe o variantă. Nu mai avea mult până ce ziua ei de naştere se termina şi transformarea sa devenea completă.

Transformarea sa. Asta era!

Soluţia se aflase chiar în faţa ei. Era una drastică. Nu ştia dacă avea să funcţioneze.

Sheetal simţi un junghi de regret. Chiar era pe cale să renunţe la şansa de a fi văzută?

Da. Da, era.

— Iar acum, întâmpinaţi-o pe ce de-a cincea şi ultima noastră campioană, Sheetal Mistry din Casa Pushya! strigă Onoratul Patriarh al Casei Dhanishta.

Jeet încă fumega, dar însoţitorii săi îi spuseră în cele din urmă ceva care-l linişti.

— Vino, Sheetal! o îndemnă Charumati, atingându-i fruntea în semn de binecuvântare. Este rândul tău să străluceşti.

Totul avea un cost; important era doar cât erai dispus să plăteşti.

Cu pulsul bătându-i la viteză maximă, Sheetal se aşeză pe perna din spatele dilrubei. Îşi şterse palmele umede pe sari. Oare şi stelele aveau această problemă sau numai ea era norocoasa?

Până acum, nu acceptase cu adevărat că se transformă. Cumva, încă mai credea că ar fi putut rămâne aşa cum era, într-un echilibru precar între om şi stea.

Ce conta dacă cineva îţi cerea să alegi între mâini şi aripi, când aripile nu erau reale? Dar acum erau, iar ea trebuia să se descurce cu ele.

— Minal, întrebă ea cât putu de relaxată, mă poţi ajuta cu această coardă?

Minal, pe care nu o mai preocupase muzica din clasa a cincea, de când fusese gata să le spargă timpanele tuturor celor care se nimeriseră lângă ea.

— Ce se întâmplă?

— Spune-i lui Padmini să-mi aducă diadema, şopti Sheetal. Când vine să mă inspire.

— Ce?

— Spune-i să-mi aducă diadema.

Sheetal nu era sigură că are nevoie de diademă pentru planul ei, dar cu siguranţă era un simbol grozav.

Minal dădu din cap şi plecă.

Liniştindu-se în sfârşit, Sheetal aşeză cu atenţie gâtul dilrubei pe umăr.

Acel simplu contact îi inundă corpul cu muzică. O muzică ce-şi dorea să trăiască, să fie cântată, să plutească din inimă în inimă.

S-ar fi putut dizolva în ea. Ar fi putut, chiar şi acum, să cedeze. Dar nu o făcu; câteva urme de umanitate încă rămăseseră în ea, şi se agăţă de ele ca de o frânghie.

Curtea plină de stele o privea, aşteptând. Aşteptând ca ea să le uimească; aşteptând să se facă de râs.

Închise ochii, imaginându-şi că era inspirată. În propria minte, muzica plutea din ea pe corzi, notele răsunând într-o glosolalie metalică, ca o voce de om.

O poveste. Ea nu era altceva decât cuvintele unui basm, o istorisire care se întreţesea imperceptibil cu următoarea. Ea era războiul care ţesea tapiseria. Ea era tapiseria care unea toate lucrurile.

Înăuntrul ei era gol acum, lăsând loc doar pentru melodie şi armonie, game şi cântec. O parte îndepărtată a minţii ei observă că întreaga sală tăcuse, toate şoaptele înăbuşindu-se, dar această constatare nu mai avea niciun rost.

Sheetal îşi lăsă degetele să gliseze de-a lungul corzilor, păcălind instrumentul să-i predea secretele. Era un cântec de dragoste, o odă a viselor pe care o cântase odată într-o curte plină de iarbă verde şi margarete albe.

Muzica se aprinse în interiorul ei, cerând să fie eliberată. Acum înţelegea de ce buni şi Charumati o aleseseră campioană, de ce plănuiseră acest moment pentru când stătea în spaţiul dintre lumi. Stelele dădură glas melodiei siderale, însă numai Sheetal putea merge mai departe, creându-şi propria melodie.

„Pentru asta te-ai născut, fiica stelelor”, îi spuse cântecul stelelor. „Pentru a compune.”

Iar cântecul avea dreptate.

Renunţarea la acest moment avea să fie cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată.

— Opreşte-te! o imploră Charumati.

Sheetal deschise ochii, interiorul arzându-i, şi văzu întreaga curte uitându-se la mama ei. Se întâmpla. Avu suficient timp să gândească *mi-e rău,* înainte ca Padmini să apară în faţa ei, cu cutia în mână.

Îi simţi pe Minal, pe Dev, pe Padmini şi chiar şi pe Beena privind-o cu îngrijorare şi îi ignoră pe toţi. Era singurul mod în care ar fi putut face asta.

Înainte ca Padmini să poată întreba ce se întâmplă, Sheetal îi smulse cutia din mâini şi scoase diadema înstelată. Mama ei şi buni se repeziră amândouă spre ea, dar nu ajunseră la ea înainte să-şi pună diadema pe cap.

Şi apoi, în sfârşit, în sfârşit, în sfârşit, îşi dezlănţui focul.

Deodată, degetele o înţepau ca şi cum atingeau urzici invizibile. Gheaţă o străpunse, un pumnal al răcelii care îi stinse flacăra interioară, înainte să se aprindă din nou, umplând-o.

Se linişti apoi, devenind iar cântec în dansul cosmic care lega toate fiinţele, celeste şi pământene, prin timp şi spaţiu.

Camera căpătă o nuanţă argintie de la lumina stelelor. Lui Sheetal îi pulsau tâmplele în acelaşi ritm cu bătăile năvalnice ale inimii.

Îşi prinse limba între dinţi, durerea familiară liniştind-o. Iniţial, această flacără, ignorată şi ţinută atâta timp sub control, îl arsese pe tata. Aşa că se gândise că ar putea-o folosi pentru a-i vindeca pe toţi ceilalţi. Dar flacăra aşteptase întotdeauna să o transforme.

O voce veni de departe, puternică şi trădând panică:

— Sheetal, dikri, ce-ai făcut?

Era caldă, atât de caldă! Creierul îi bubuia de atâta căldură. Cântecul se repezi prin ea şi în jurul ei, discordant, strident. O durea atât de tare! Dar îl ţinu aproape, studiindu-i firele individuale, analizându-le înţelesul.

— O, nu! rosti altcineva.

Minal.

Sângele lui Sheetal se învolbura, în flăcări. Pielea îi ardea atât de îngrozitor, încât voia să-şi zgârie faţa doar pentru a opri durerea!

Era furie în cântec, mânie, dispreţ şi ură vădită. Se simţea ca o lavă, înfulecând totul în cale înainte să se răcească şi să devină piatră. Potopul său de furie şi răutate aproape o doborî.

Aceasta era o mânie foarte veche, împletită chiar în ţesătura curţii stelelor, iar Sheetal nu putea da vina pe nimeni pentru că o simţea. Nu ar fi putut niciodată să şteargă ceea ce făcuse strămoşul lui Dev.

Dar nu toată lumea îşi dorea răzbunare. Nu toată lumea credea că vechiul tabu trebuia lăsat moştenire viitoarelor generaţii. Îi auzi pe Padmini şi pe Kaushal, plini de afecţiune şi îngrijoraţi pentru siguranţa ei.

Sheetal se concentră asupra acestui lucru, ignorând restul. Era sigură că urma să fie despicată în două: chemarea constelaţiei, a familiei, în nakshatra sa, şi sângele ei care chiar acum se preschimba într-o nouă nuanţă, o nouă substanţă.

Fiecare stea îşi dădu mâna în dansul cosmic, înconjurând-o. Jumătatea ei muritoare se supuse cu uşurinţă, plecându-se în faţa jumătăţii stea, care strălucea argintiu şi suficient de fierbinte pentru a topi orice i se opunea.

Celulele ei se transformară din carne în lumină, în timp ce nucleul ei ardea de parcă urma să o mănânce de vie. Simţi cum timpul se schimbă din scurtul dans al frunzelor de la ramură la sol, al fetei muritoare, în vastul spectru al existenţei unei stele.

De nicăieri, tata îi apăru în minte – râsul, inteligenţa, dragostea lui. Amintirile pluteau în jur: prima lor lecţie de astronomie, când o învăţase despre quasari şi stele neutronice, şi glumise despre nivelul de radiaţii pe care îl producea ea. Expresia lui mândră ori de câte ori discutau despre biografiile pe care i le dăduse să le citească. Momentul în care îl văzuse întins în patul de la Terapie Intensivă, rănit chiar de ea. *Nu.* Nu avea să renunţe la tata. Nici acum, niciodată.

Staţi! ţipă Sheetal. *Nu vreau asta! M-am înşelat.*

Teroarea crea găuri negre în ea, în timp ce încerca să scape. Dar nu avea cale de scăpare, prin urmare, continuă să cânte. Cântă şi tot cântă, cu vocea evadându-i din lanţuri şi dizolvându-i-se în lumina stelelor. Îşi cântă dragostea, sfidarea. Cântă singură. Era un cântec pe care nimeni altcineva nu-l putea auzi, un cântec de foc, de transformare.

Continuând să cânte, îşi rupse pieliţa de la degetul mare şi o picătură de sânge încă uman se ivi.

În timp ce se arunca şi se prăbuşea prin cosmosul din interiorul ei, îşi îndreptă atenţia asupra acelei mărgele roşii. *Asta sunt eu.* O înfipse în adâncul inimii sale ca pe un ţăruş şi o învălui cu dragostea ei pentru tata, pentru Radhikafoi şi pentru familia ei, pentru Minal şi pentru Dev. Orice urma să se întâmple cu ea, acea parte avea să fie mereu acolo.

— Sheetal! răsună vocea lui buni în noapte. Opreşte-te!

Dar era prea târziu. Strălucirea lui Sheetal inundă universul, în timp ce îşi revendica locul în nakshatra Pushya.

Când deschise ochii, stătea lângă oglinda de vizionare şi ştiu imediat că totul era diferit. Strălucea mai puternic, se simţea mai eterică… Îşi dădu seama cum cântecul stelelor, pe care credea că îl auzea atât de distinct înainte, fusese înfundat, disonant, ca un apel video cu semnal prost. Acum îl auzea într-o perfecţiune nealterată, fiecare notă reprezentând un miracol.

Şoaptele şi murmurele se intensificară, până când părură să şuiere în jurul ei ca nişte vipere.

Sheetal văzu înţelegere apărând în ochii căprui ai bunicii sale.

— Beti! spuse buni, un vulcan de durere şi furie, care clocotea sub stratul ei exterior de calm. Nu poţi face asta!

Sheetal trebuia să se simtă victorioasă. În schimb, se simţea doar tristă şi epuizată. Şi încă nu terminase.

Minal îi aruncă o privire nesigură.

— Te simţi bine? A fost…

Sheetal îi răspunse cu un zâmbet forţat, apoi se confruntă cu sutele de perechi de ochi şocaţi. Cu sângele strălucindu-i în vene, nu se putea ruga decât să fi făcut ceea ce trebuia.

— Da, sunt bine, îi răspunse ea lui Minal. Ba da, pot, îi răspunse lui buni. Ai jurat că dacă învinge nakshatra noastră, voi putea căpăta sângele. Nu ai spus cine trebuie să câştige pentru noi.

Charumati scoase un râset de pură încântare.

Uitând de restul curţii, uitând de şoaptele acesteia, Sheetal se întoarse spre băiatul care bătuse un drum atât de lung pentru a-şi susţine vărul – dar şi pentru a o sprijini pe ea. Lucrul pe care urma să i-l ceară era atât de important, încât nu l-ar fi învinuit dacă ar fi refuzat-o.

— Îmi cânţi?

Spre meritul său, Dev păru mai degrabă sceptic decât orice altceva.

— Vrei ca *eu* să concurez.

— Da. În calitate de campion al meu.

Lângă ei, Jeet pufni.

— Îl întorci pe vărul meu împotriva mea? Ăsta-i planul tău?

Sheetal tresări. Uitase complet că mai era şi el acolo.

Dev îi aruncă o privire lui Sheetal, cu ochii lui căprui-închis şi mai blânzi în noua ei viziune, apoi la Jeet. Strânse tare din buze.

— Bine! O să cânt.

Ceva ascuţit sclipi în strânsoarea lui Jeet.

— Ba nu! N-ai să mă trădezi aşa!

— Stai, bhai, ce faci? făcu Dev, repezindu-se spre el. Ai luat-o *razna!*

— Nu te băga! izbucni Jeet, ferindu-se. M-aţi trădat. Amândoi.

Minal apucă cuţitul, dar el o împinse.

— Ce? o ironiză el pe Sheetal, strângând în mână lama lucitoare. Doar n-ai crezut că Dev te va salva!

Şi, onorând tradiţia întunecată a strămoşului său, el o înjunghie.

32

SHEETAL SE UITĂ LA BURTA EI SÂNGERÂNDĂ, LA lichidul argintiu care ţâşnea din rană. Câteva secunde mai târziu, agonia o lovi şi o făcu să scoată un ţipăt ascuţit, exact în momentul în care Dev îl imobiliza pe Jeet, ajutat de paznicii care se repeziră din culise.

Ochii lui Jeet erau aţintiţi asupra sângelui. Ranchiuna dispăruse din ei, fiind înlocuită cu nevoie disperată.

— Dă-mi doar o picătură, şuieră el. Încă mai pot câştiga!

Padmini, Charumati şi buni o înconjurară pe Sheetal.

— Of, dikri! se văită Charumati, aplecându-se pentru a examina rana. Of, fiica mea! Nu am vrut niciodată asta.

— Nici eu, spuse buni.

Prin cântecul stelelor, care acum se ţesea în jurul ei ca o plasă, Sheetal simţi cum buni aduna magie vindecătoare.

Jeet se eliberă din mâinile lui Dev. Se repezi în faţă şi Sheetal strigă, dar el nici măcar nu se uita la ea. Nu la faţa ei, cel puţin.

În următoarea clipă, el stătea îngenuncheat în faţa ei, strângând sângele care se adunase ca mercurul la picioarele ei.

— Jeet! îl imploră Dev, exprimându-şi toată suferinţa în acel nume.

Înainte ca cineva să-l poată opri, Jeet îşi linse degetul. Inima lui Sheetal se umplu de repulsie şi de milă. Nimeni nu ar fi trebuit să bea sânge de stea. Niciodată. Iar Jeet fusese ademenit în această capcană. Trebuia să-l ajute.

În ciuda durerii, îl apucă de braţ, cel care ţinuse lama, şi îl ridică în picioare. Apoi se aprinse.

Se aprinse; mocni; *arse.* Strălucirea ei argintie creştea din ce în ce mai mult, până când ardea la fel ca buni, orbitoare şi puternică precum o supernovă.

Dev se împletici înapoi şi Minal îşi ascunse faţa după umărul lui Padmini. Charumati şi bunul se prinseră de mâini, în timp ce buni o urmărea cu o atenţie de şoim.

Strălucirea aproape insuportabilă a lui Sheetal albi toate celelalte lucruri din sală. Albă, orbitoare, dar opusul zăpezii. Lumină pură, căldură pură.

Flacăra izvorî din ea în Jeet, dar de data aceasta, spre deosebire de ce se întâmplase cu tata, ea o controla. O dirija ca pe un cântec: tonul, tempoul, gama. Jeet păli în faţa ciudatei lumini argintii, în timp ce ea scotea din el sângele stelar furat.

Tânărul gemu. Sheetal ştia că simte fiecare secundă a flăcării, o simţea pătrunzându-i prin oase şi în măduvă în căutarea fiecărei picături, iar ei nu-i păsa. Nu avea decât să sufere. O merita din plin.

Sângele furat se ridică în jurul lui într-o aureolă de fum şi scântei, atât de strălucitoare, încât nimeni nu o putea rata. Curtea începu să strige, iar Sheetal izbutea cu greu să-şi mai distingă propriile gânduri. Pentru prima dată, se simţea întreagă.

În acelaşi timp, simţea că avea să leşine, rana ei începând din nou să mustească de sânge.

— Gata! strigă ea, dându-i drumul lui Jeet, iar el căzu jos, gâfâind. Vedeţi ce a păţit muritorul din cauza tuturor acestor jocuri de putere?

Cu o expresie detaşată, de parcă se îndepărtase de tot ceea ce se întâmplase, Dev întinse flaconul pe care îl luase din sertarul lui Jeet, iar oglinda de vizionare îl mări de un milion de ori.

— Asta.

— Nu uitaţi, Rati i-a dat acel sânge! strigă Sheetal pentru a se face auzită de întreaga curte. Şi nici măcar n-a trebuit să se roage de ea prea mult.

Melodia siderală deveni adâncă şi urâtă, cu note de bas flămânde acolo unde ar fi trebuit să se audă clar. Îi înconjură furioasă, devenind un adevărat asalt interior. Onoraţii Matriarhă şi Patriarh conducători păreau furioşi.

Totuşi, Rati părea doar amuzată, un zâmbet viclean alunecându-i pe faţă. Dispăru în public,

probabil pentru a părăsi curtea cât mai putea. Ei bine, obţinuse ceea ce-şi dorea – văzuse Casa Pushya dezonorată în public.

Atât Charumati, cât şi buni se apropiată de Sheetal, iar ea făcu instinctiv un pas îndărăt.

— Stai liniştită, copilă! îi ceru buni. Încercăm să te vindecăm.

— Copilă? râse Sheetal. Credeam că sunt adult acum?

O simţi mai degrabă decât o văzu pe Charumati ţinând-o, când buni o prinse de mână.

— Ţine-te bine, beti!

Sheetal se lăsă, nesigură, în braţele mamei sale. Dar, câteva secunde mai târziu, ea o strânse puternic pe Charumati, zbătându-se, în timp ce buni o inunda cu căldură, cu radiaţii, cu putere.

Când buni termină, rana dispăruse, pielea recăpătându-şi perfecţiunea.

Sheetal se simţea minunat, de parcă ar fi putut să se zboare prin univers şi să nu se mai oprească niciodată. Sau să-l sărute pe Dev ore în şir. Sau să mănânce toate lucrurile peste care sărise la bal.

În timp ce Charumati ţinea de mâner cuţitul însângerat şi îl incinera, buni înainta spre Jeet.

— Ce înseamnă asta?

Mânia ei abia controlată o făcea pe Sheetal să arate ca nişte tăciuni pe cale să se stingă de tot prin comparaţie.

— Dai buzna în curtea mea şi îmi răneşti familia? Chiar credeai că vei reuşi?

Sheetal îi privi pe buni şi pe Jeet, iar furia ei dispăru la fel de repede pe cât venise, lăsând în urmă doar tristeţe. Durerea care îi lega. Cât de uşor putea apărea durerea necontrolată, o alegere greşită transformându-se într-un lanţ de alegeri greşite de-a lungul secolelor, fiecare hrănind-o pe următoarea.

— Chiar mă urăşti, nu-i aşa? îl întrebă ea.

— Mi-ai furat singura şansă, răspunse Jeet răguşit. *Tu* ce crezi?

Ea se întoarse spre buni şi Charumati.

— Sincer? Cred că a sosit timpul să punem capăt ranchiunei.

Cu toate acestea, bunica ei îl privea amenințător pe Jeet, care rămăsese la fel de țeapăn.

Tonul ei rămase însă la fel de ostil, de tăios ca sârma ghimpată:

— Acest băiat muritor va fi transformat într-o gaură neagră și aruncat în cerul nopții. Soarta lui va fi să petreacă veșnicia sorbind în zadar tot ce îl înconjoară, mereu însetat după lumina care nu-l va putea încălzi vreodată.

Mulțimea fremăta, șocată. Chiar și bunul părea tulburat, însă nu spuse decât:

— Cum dorești, soția mea.

Sheetal dădu aerul afară, nemulțumită. Iar o lua de la capăt buni, luând decizii în locul celorlalți.

— Nu!

Mulțimea începu să se foiască pe scaune.

— Înțeleg, spuse ea, strălucind cu tot focul pe care îl putea aduna. Chiar înțeleg. A făcut un lucru oribil, oribil și, într-un fel, vreau și eu să-l înjunghii, cum m-a înjunghiat el. Dar nu mai putem continua așa.

Charumati o atinse pe braț.

— Te-a rănit, fiica mea.

— Și de aceea, eu sunt cea care va hotărî ce i se întâmplă.

Sheetal îngenunche înaintea lui Jeet, care tresări. E drept că făcuse niște lucruri extrem de îngrozitoare, dar nu era nici pe departe singurul, și avusese și ajutoare. Nu avea să o lase pe buni să ignore culpabilitatea stelelor și să arunce toată vina pe el.

Aceasta era povestea lui Sheetal, iar o crimă de basm merita o pedeapsă de basm.

— Nu-ți face griji, nu am să te rănesc. Nu e nevoie, nu când stelele îți vor întoarce spatele. Și știi ce înseamnă asta? Gata cu inspirația. Ai vrut să devii legendă? Ghinion! N-ai decât să suferi pe veci în anonimat.

El păli.

— Şi, adăugă buni, ca să nu fie mai prejos, deşi aceasta era tradiţia, *ţie* nu îţi vom şterge memoria. Îţi vei aminti fiecare moment. Voi avea eu grijă.

Sheetal voia să se opună – era mult prea dur; ceilalţi concurenţi nu aveau să-şi amintească vreodată că fuseseră aici şi nu era suficient că el nu avea să mai fie inspirat niciodată? Însă tonul nemilos al lui buni arăta clar că, dacă Sheetal ar fi insistat, buni ar fi revenit la planul iniţial. Măcar aşa, Jeet putea continua să trăiască.

Aşa că, deşi o durea să se gândească la cum avea să-l afecteze pe Dev, Sheetal acceptă.

— A, continuă ea, şi dacă încerci să ridici un cuţit ca să răneşti pe cineva vreodată, acesta va ricoşa şi te va tăia pe tine. Probabil că mai bine stai departe de cuţite.

Ea, de fapt, nu avea puterea de a face asta, desigur, dar Jeet nu avea cum să ştie acest lucru.

— Nu poţi face asta, scuipă el. Mă aflu sub protecţia Casei Revati.

Sheetal mătură aerul cu braţul, pentru a cuprinde toată curtea.

— Vezi cumva Casa Revati aici sus, susţinându-te? Nu? Atunci cred că nu te mai protejează.

— Eşti o impostoare, îi zise el. Ai ajuns atât de departe prin noroc şi ăsta n-o să te ţină prea mult.

Sheetal lăsă cuvintele să treacă peste ea ca spuma mării. Poate că valul era deranjant, dar, în cele din urmă, spuma avea să se dizolve.

— Încă poţi repara lucrurile cu Dev. Doar, ştii, fii mai bun!

Expresia lui Jeet se aspri când întâlni chipul afectat al vărului său. Îl privi ţintă, rece ca o noapte de iarnă, apoi se întoarse.

Onorata Matriarhă conducătoare, care observase totul de pe scenă, dădu din cap, în semn de aprobare.

— O soluţie excelentă! Luaţi muritorul de aici! le ceru ea paznicilor. E timpul pentru deliberarea juraţilor. Se uită întrebător la Sheetal, adăugând: Trag nădejde că ai înţeles că după ce ai renunţat la

mortalitatea ta te-ai descalificat din rolul de campioană?

— Da, dar staţi niţel!

Sheetal inspiră foarte adânc, aspirând forţa din cântecul sideral în timp ce o învăluia în note.

— Încă nu am terminat.

Buni şi Charumati avuseseră dreptate cu un singur lucru. Acesta era sângele ei, dreptul ei din naştere. Aceasta era ea.

Cu spatele drept, se adresă curţii:

— Eu, Sheetal Mistry, din nakshatra Pushya, îl numesc pe muritorul Dev Merai drept campionul meu. El vă va cânta astăzi o compoziţie originală.

Spera că fusese suficient de elocventă.

Publicul icni, uimit, trimiţând valuri de încântare şi consternare prin cântecul stelelor, amestecat cu bucurie pentru neaşteptatul scandal. Jeet închise ochii, înainte ca paznicii să-l târască afară.

— E ridicol! exclamă buni. Doar ce ai devenit majoră!

Sheetal auzea voci din public care erau de acord, care o susţineau pe buni şi poziţia ei cu privire la separarea tărâmurilor.

— Şi? întrebă onoratul patriarh al Casei Dhanishta. Vom accepta această decizie, dar nu puteţi cere să vă aşteptăm.

— *Eu* refuz să accept această decizie, anunţă buni.

— Stai jos, Eshana, o avertiză Onoratul Patriarh conducător. Îl vom asculta pe campionul lui Sheetal. Trebuie să mărturisesc că sunt intrigat.

— Ce spuneai, dikri? întrebă Charumati, cu gura zvâcnind ca şi cum şi-ar fi ascuns un zâmbet, în timp ce privirea lui buni ameninţa să ardă de vie întreaga curte.

Pentru tata! îşi zise Sheetal în gând. *Şi pentru mine!*

Dacă nu se împotrivea acum, avea să meargă întotdeauna în urma oamenilor care credeau că ştiu mai bine decât ea, indiferent dacă era vorba de Radhikafoi, de buni sau chiar de mama ei.

Rămânând în umbrele lor, în loc să strălucească de propria ei lumină.

— Fă-o, Sheetu! şopti Minal. Orice ai de gând să faci.

Dev o privea cu încredere în ochi.

— La semnalul tău, fată stea, şopti el.

Sheetal caută adânc în sine după sentimentul care venise odată cu răsturnarea borcanului cu praf de stele, după sentimentul de-a inspira o altă persoană, precum şi după amintirea de-a fi inspirată. Inima i se aprinse, iluminând în timp ce îi pompa cântecul înstelat prin vene. Palmele şi tălpile picioarelor o înţepau.

Oare avea să funcţioneze? Nucleul ei arunca scântei de îndoială. Poate buni avea dreptate şi *chiar* era prea tânără.

Nu. Era meritul ei.

În timp ce flacăra îi scălda corpul într-un val de putere, putând concura cu însuşi Lordul Surya, Sheetal îşi proiectă inspiraţia către Dev cu forţă maximă.

Energia trecu în Dev şi dispăru. Dar, în loc să se simtă epuizată, Sheetal se simţea şi mai vie.

Da.

Pentru o secundă, Dev păru că fusese curentat. Apoi zâmbi.

Şi apoi începu să cânte.

✶

Ultimul vers al cântecului plutea prin sală, atât de strălucitor, de plin de durere şi de rezonant, încât, pentru o lungă clipă, nu mai mişcă nimeni.

Inima lui Sheetal era ţăndări. Dev i-o smulsese practic din piept şi i-o măcinase, transformându-i-o într-un terci. Melodia aceea, acea *mărturisire,* trebuie să fi fost cel mai frumos lucru pe care îl făcuse vreodată, capodopera sa, în care îşi adunase toate trăirile din săptămâna anterioară, alegând să nu ascundă nimic şi, în schimb, să ofere totul drept cadou: de la ziua în care o întâlnise, până la cea în

care aproape o pierduse de tot şi până unde se aflau acum, fiecare cuvânt fiind învăluit în dragoste.

Iar *ea* îl inspirase.

Sheetal se înfioră. Versurile, simpla forţă a vocii lui, încă reverberau prin curte, întipărindu-se chiar şi în minţile celor mai înverşunaţi dintre detractorii Casei Pushya.

Dar ce aveau să spună juraţii? Ar fi putut fi părtinitori sau pur şi simplu ar fi putut avea gusturi proaste.

Iar celelalte nakshatre, cele de care aparţineau juraţii stele, nu aveau niciun motiv de iubire la adresa Casei Pushya.

Notele finale ale lui Dev, pline de durere, de speranţă, se estompară până când mai rămase doar liniştea. Aruncând o privire în jur, Sheetal zări lacrimi care scânteiau pe mai multe feţe decât putea număra. Cel puţin nu era singura care plângea.

Charumati şi bunul păreau neliniştiţi, însă buni îşi păstra expresia ca de piatră. Melodia astrală nu trăda nimic din adevărata ei stare mentală, în vreme ce Dev cobora împleticindu-se de pe scenă şi se îndrepta spre cortul Casei Pushya.

Of, buni! Haide! Ştiu că te-a emoţionat. Sunt sigură.

Părând ameţit, Dev se lăsă pe scaunul suplimentar pe care Beena îl aşezase lângă Sheetal.

— Cum a fost? şopti el, cu frumoşii lui ochi luminând din interior.

— Tu…

Ea clătină din cap.

— Nu pot.

Juraţii se retrăseseră în spatele cortinei de invizibilitate pentru a delibera. Fără să-şi dea seama, Sheetal începu să-şi roadă pieliţa. Aşadar, transformarea în stea nu schimbase chiar totul.

Dacă nu câştigau, îşi aminti ea, măcar făcuse tot posibilul. Amândoi îşi dăduseră silinţa. Văzu degetele lui Dev întrepătrunse cu ale ei, fără să-i pese deloc când el o strânse prea tare.

Câteva minute mai târziu, juraţii reapărură, conduşi de omul muritor.

— Am ajuns la o decizie.

Ţinând strâns mâna lui Dev, Sheetal bloca totul în afară de cuvintele juratului.

— Fiecare spectacol a fost o operă de artă, zâmbi el. Nici măcar nu eram sigur că vom putea alege un câştigător. Cu toţii ar trebui să fiţi mândri.

Hai, îl îndemnă ea în gând, *treci mai departe!*

— Dar, din păcate, a trebuit facem o alegere şi este plăcerea mea să anunţ câştigătorul acestei competiţii: Dev Merai, cu piesa sa cântată din inimă!

Aplauzele bubuiră prin toată curtea, amestecate cu strigăte de mulţumire şi mormăituri de dezamăgire. Sheetal ar fi putut ţipa. Reuşise, reuşise, *reuşise!* El câştigase!

Dev părea uluit. În faţa tuturor, o ridică pe Sheetal de pe scaun şi o învârti în aer.

— Nu-mi vine să cred!

— Mie, da.

Rânjind, Sheetal îi răspunse învârtindu-l şi ea la rândul ei. Minal o cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă, în timp ce Padmini şi Beena improvizau un cerc în jurul lor, dansând şi ele. Câteva dintre stelele mai tinere din Casa Pushya, inclusiv Kaushal, se repeziră din tribune şi li se alăturară.

Fosta Matriarhă conducătoare bătu scurt din palme, aducând la tăcere întreaga curte.

— Multe felicitări Casei Pushya pentru victoria sa de astăzi! Casa Pushya va urma Casa Dhanishta la conducere ca viitoare domnitoare a curţii noastre.

Până şi buni trebuia să se bucure pentru asta.

Împreună cu restul casei şi cu prietenii ei, Sheetal începu să aplaude. Pielea ei emana flacără argintie, părul îi sclipea şi-i lucea, iar mintea i se învârtea. Erau atâtea de făcut, atâtea de planificat! Mai întâi, desigur, trebuia să ajungă acasă şi să-l salveze pe tata. Nimic nu avea să o împiedice. Şi acum, îşi dădu seama, răsuflând cu mare greutate, nici măcar nu avea nevoie de sângele altcuiva pentru a o face.

Buni n-ar mai închide porţile în cazul acesta. Dacă ar face-o, ar prinde-o pe Sheetal pe Pământ, lăsând-o să ardă precum Ojasvini.

— Iar acum, anunţă fostul Patriarh conducător, e timpul să îi oferim câştigătorului binemeritatul său premiu. Muritorule Dev Merai, te rog să te apropii de podium!

Doar prea târziu, mult prea târziu, cu golul din stomac mai mare ca oricând, îşi aminti Sheetal că premiul pentru câştigarea concursului trebuia să meargă la cineva. Premiul pe care Dev nu şi-l dorise niciodată.

Iar din privirea îngrozită de pe chipul lui, şi el îşi amintise.

Buni şi bunul purtară o întreagă discuţie dintr-o singură privire şi, când Sheetal verifică cântecul stelelor, cei doi îşi ascunseseră sentimentele în spatele unei faţade pline de bucurie. Orice credea buni despre modificarea planurilor şi despre dezvăluirea secretului, nici prin cap nu i-ar fi trecut vreodată să le lase să scape în afara propriei familii. Zvonurile nu aveau decât să se răspândească; nu avea să se deranjeze să le împiedice.

Nu, avea să se răzbune în moduri mai subtile. Euforia lui Sheetal se transformă în acreală precum laptele expirat.

— Cât de norocoşi suntem că dorinţele noastre au ajuns să coincidă, rosti buni în timp ce se apropia de Dev ca o panteră gata de atac. Cu siguranţă, nakshatra Pushya nu poate decât să-şi onoreze campionul şi victoria sa, oferindu-i premiul.

— Nu am nevoie de niciun premiu, spuse el grăbit. Daţi-i-l Priyankăi! Sau şi mai bine, păstraţi-l voi. Eu doar i-am ţinut locul lui Sheetal. Ca un profesor suplinitor. Nimeni nu recompensează profesorii suplinitori.

— Nu, rosti buni pe un ton mătăsos ca un şuierat de şarpe, insist! Ai câştigat competiţia şi am fi nişte gazde foarte rele să îţi refuzăm acest lucru.

— Mamă? încercă Sheetal.

Mama ei îi schiţă doar un zâmbet firav.

— Onorata Matriarhă are dreptate. Este prevăzut în regulament: premiul trebuie acordat câştigătorului.

Următoarele cuvinte ale lui buni veniră ca o şoaptă pe care doar cei mai apropiaţi o auziră:

— Să vă fie clar: băiatul muritor va obţine ceea ce a câştigat – renume etern. Ceea ce tu, fata mea, l-ai ajutat să câştige.

— Buni, te rog! o imploră Sheetal. Te rog, nu-i face asta!

Buni doar râse. Când vorbi, vocea ei fu mai imperioasă decât o auzise vreodată Sheetal:

— Eşti tânără, Sheetal. Atât de tânără! Încă nu ştii ce nu ştii. Dacă trebuie să elimini acest mugure al revoltei din organismul tău şi să mai rătăceşti niţel prin lumea muritorilor, eu pot aştepta. Vindecă-ţi tatăl. Bucură-te de timpul petrecut cu el. Am avut eoni la dispoziţie să învăţ ce-i răbdarea.

Împreună cu bunul, îl prinseră de mâini pe Dev, care era complet şocat.

— Dar nu uita că ceea ce este o viaţă pentru un muritor este doar o clipire pentru o stea şi, pe măsură ce te vei maturiza, vei descoperi că bătăliile nu se câştigă într-o singură zi.

Apoi îl conduseră pe scenă, pentru a-i oferi premiul. Charumati se apropie de Sheetal.

— A prelua puterea este un lucru, a o păstra e cu totul altceva, spuse ea. E ca şi cum ai încerca să ţii în mână apă sau nisip; în cele din urmă, se va revărsa prin crăpături şi în mâinile celor dornici să îl prindă.

Cu diadema înstelată aşezată pe cap, Sheetal se întrebă dacă ar putea fi acesta momentul potrivit pentru a afla cât vin de mure îngheţate ar putea bea înainte să se îmbete.

PARTEA A TREIA

Fii smerit, căci eşti făcut din pământ.
Fii nobil, căci eşti făcut din stele.

– Necunoscut

DISCURSUL MAMEI MELE A FOST ÎN EGALĂ MĂSURĂ plin de strălucire, dar şi întunecat, pâlpâind când clar, când obscur. Purta în păr diamante, afişându-le ca pe nişte răni căpătate în război. Am văzut flacăra care ardea înăuntrul ei, flămândă şi luând formele secretelor.

Am văzut cum acele forme o diferenţiau pe mama mea de mama ei, cum construiau golfuri şi le umpleau cu ape otrăvitoare. Am văzut cum aceleaşi ape ameninţau să ne scufunde pe toţi.

M-am întins înapoi în iarbă şi mi-am desfăcut braţele, înfigându-mi degetele în pământ pentru a-mi aminti de mine. Apoi am pornit spre cer şi am ars, ca să mă transform. Dar totuşi inima mea, cu amintirile sale umane înrădăcinate adânc înăuntru, a rămas sub stăpânirea mea.

Şi păstrând-o aşa, având mare grijă de ea, am învăţat cum să fac ca acea flacără să fie doar a mea.

– DIN JURNALUL LUI SHEETAL

33

CHARUMATI ŞI RADHIKAFOI STĂTEAU DE AMBELE părţi ale patului de spital, privind-o pe Sheetal. Doar bipurile ocazionale ale maşinilor întrerupeau tăcerea, în timp ce tata continuă să doarmă. Totul depindea acum de ea.

Sheetal îi lăsă în jos gulerul halatului de spital şi întinse mâna după acul de siguranţă sterilizat din buzunar.

Simţea deja diferenţa şi nici măcar nu se înţepase încă.

Sângele ei nu fusese suficient înainte, dar pornise în călătorie de dragul tatei, concurase pentru el, ba chiar se sacrificase pentru el şi, pe parcurs, devenise ceea ce trebuia.

Îşi înţepă carnea degetului mare şi gemu când simţi durerea. Se ivi picătura de sânge, argint pur, fără măcar o singură tentă de stacojiu.

Sheetal lăsă picătura să cadă. Ateriză pe pieptul tatei, inundând camera sterilă cu lumină de stea argintie, care se răspândi pe pielea lui.

Iar tata se lumină, intens, ca flacăra unei stele. Nucleul lui Sheetal îl imită, cântând o poveste de vindecare. Pentru o clipă, strălucirea fu atât de puternică, încât ea nu mai văzu nimic altceva.

În spatele ei, Radhikafoi strigă:

— Ce s-a întâmplat? E bine?

Strălucirea se estompă.

Trecură două bătăi de inimă, apoi trei.

Mai multe alarme sunară când tata se ridică din pat, cu chipul întinerit cu zece ani. Părea suficient de sănătos şi de puternic pentru a alerga la maraton. Dar cel mai important, arăta din nou ca tata.

— Ce-am pierdut?

Sheetal îl îmbrăţişă strâns, iar el îi răspunse la îmbrăţişare la fel de ferm. Se simţea atât de real, de uman, cu toată transpiraţia, necazurile şi bucuriile pe care le aducea mortalitatea. Gâtul i se încleştă în timp ce-i asculta pulsul, numărând bătăile şi

asigurându-se că nu se opresc înainte de a-i da drumul.

Radhikafoi îl prinse şi ea imediat de mână şi şi-o lipi de piept, în dreptul inimii.

— Ai reuşit, beta, spuse ea. Chiar ai reuşit.

Atunci tata o observă pe Charumati, ai cărei ochi erau mari de uimire şi umezi de lacrimi. Un spectru întreg de emoţii se citea în expresia lui, de la neîncredere, la tristeţe şi speranţă, în timp ce ea îşi smulse eşarfa legată în jurul capului. Părul îi căzu liber, sclipind şi strălucind la fel ca lumina stelelor.

— Gautamul meu, jeevansaathi-ul meu, murmură ea, cuvintele ei răsunând ca un cântec. M-ai aşteptat.

— Şi aş face-o din nou, răspunse el. Nu ai îmbătrânit nici măcar o zi, Charu jaan, nu ca mine.

Ea râse, iar Sheetal se întrebă cum era posibil ca o fiinţă omenească să îi audă glasul şi să creadă despre ea că e orice altceva decât pur şi simplu magie.

— Prostii, eşti la fel de încântător ca în ziua în care ne-am întâlnit! Poate şi mai încântător!

Atât Sheetal, cât şi Radhikafoi se traseră reticente îndărăt, în timp ce Charumati se apropie de capul patului.

— Avem multe de vorbit, dragostea mea, spuse ea, delicat ca un secret, iar tata dădu din cap şi îi prinse mâinile gingaşe în ale lui.

Sheetal o urmă pe Radhikafoi şi închise uşa în urma lor.

— Sunt mândră de tine, beta! rosti brusc mătuşa ei. Ar fi trebuit să-ţi spun despre scrisoare mai devreme.

— Ăăă, mulţumesc!

Sheetal se simţea foarte timidă şi jenată. Nu vorbeau aşa. Niciodată. Era stânjenitor, dar şi frumos.

— Să nu crezi că asta înseamnă că nu eşti încă înscrisă la cursul PSAT. Am aranjat să recuperezi zilele în care ai lipsit.

Era ceva ciudat la felul în care Radhikafoi o privea, aproape de parcă se aştepta ca Sheetal să se contrazică cu ea şi să plece.

De parcă îşi făcea griji că Sheetal nu mai avea nevoie de ea.

Orele sunau şi mai plictisitor, după trei zile în care fuseseră înconjurate de stele. Dar, uneori, dragostea venea în cele mai ciudate forme. Sheetal îşi ascunse zâmbetul.

— Nici prin vis nu m-aş fi gândit!

— A! Foarte bine! Radhikafoi scotoci în poşeta ei enormă până găsi un baton de ciocolată, apoi i-l dădu lui Sheetal, îndemnând-o: Uite, mănâncă! Vei avea nevoie de energie pentru a mă ajuta să le distrag atenţia, ca mami şi tati să poată vorbi.

Deloc surprinzător, o armată de medici şi asistente alergau spre camera tatei. Sheetal dădu din cap spre Radhikafoi, înfulecă batonul de ciocolată şi se pregăti să păzească uşa.

Mâine avea să se ocupe cu treburi ale casei şi biografii de citit, taţi cu care să ia cina, mătuşi pe care să le surprindă cu canapele celeste de aur. Momentan însă, Sheetal se întorsese în Piaţa de Noapte cu Minal, care nu pregeta să-i ceară să o însoţească la o sesiune de cumpărături magice. Până acum, găsise o rochie din flori sălbatice şi o faţă de masă care genera la comandă produse de patiserie complicate.

Sheetal cântă o singură notă, înaltă şi clară. Ca răspuns, apăru Padmini, ţinând în mână o harpă de cristal negru cu corzi argintii.

Vanita şi Amrita se grăbiră să mângâie harpa şi să-i testeze corzile. Când atinseră instrumentul, cristalul scoase un sunet asemănător cu cel scos de vânt într-o seară geroasă.

— Daaaaaa! şuieră Vanita, cu perdeaua ei lungă de păr alb evidenţiind verdele auriu al ochilor. Aţi învăţat să auziţi cu urechi moarte de muritor.

— Cântă cu noi un cântec, unul de râs şi lacrimi înstelate, adăugă Amrita, dinţii ei scânteind în lumină şi părul negru fluturându-i printre coardele harpei, după care împinse un scaun spre Sheetal.

Întuneric în lumină; lumină în întuneric.

Sheetal se aşeză pe scaun şi îşi sprijini harpa de cristal de coapsă. Aruncă o privire spre cer, unde familia ei sclipea printre atâtea alte stele, cu ochii aţintiţi la ea. Toate cântau, toate îi împrumutau magia lor. Padmini îi zâmbi, sclipind şi ea, şi se cuibări mai aproape de Minal.

Degetele lui Sheetal mângâiau şi ciupeau corzile, iar vocea ei se revărsă în valuri, spunând povestea fetei care, deşi practic era stea, încă avea inima pe jumătate muritoare şi nu şi-ar fi dorit nimic altceva. Surorile harpiste i se alăturară, notele lor ţesându-se împreună cu ale ei într-o pânză care, pe durata cântecului, se aşternu peste întreaga Piaţă şi o captivă cu totul.

Când ajunseră la final, vânzătorul de condimente dădu din cap.

— Exact cum cântă cerurile însele.

Toţi ceilalţi murmurau în semn de aprobare.

— Fată stea! strigă o voce familiară, şi fiecare fir de păr de pe braţele şi gâtul lui Sheetal se ridică la fel de drept ca gărzile de la porţile palatului Svargalok.

O auzise, în sfârşit.

Tot trupul i se încordă. Probabil că nu urâse cântecul, dar dacă ar fi făcut-o? Sau dacă nu se ridicase la nivelul aşteptărilor lui? Dev ieşi din umbră, cu o mână ascunsă la spate. Ea nu-i putu citi pe chip ce părere avea despre cântec.

— A fost coadă lungă.

— Vai! exclamă Amrita. Un străin înalt, întunecat, misterios!

Vanita îi făcu lasciv cu ochiul.

— Chiar la timp să te salveze de ceva primejdios?

— Nu, mă pot salva şi singură, îi răspunse Sheetal. Sperând să pară degajată, dădu din picior şi

îl întrebă pe Dev: Deci, mi-ai găsit îngheţata care să nu-mi provoace groază?

Dev scoase la iveală o variantă picurândă a unuia dintre conurile înalte de treizeci de centimetri pe care Sheetal le văzuse la prima ei vizită la Piaţa de Noapte.

— Îngheţata cu bezele în formă de stele mi s-a părut destul de inofensivă. Ca să nu mai spun potrivită.

Îi oferi conul cu turnul său de cupe rotunjite argintii, albastre şi violet.

Luă o gură imensă. De ce nu spunea nimic despre melodie?

Surorile harpiste priveau încântate.

— Spuneţi-ne povestea! În toată gloria sa! cântară ele.

Dev le salută, dând din cap.

— Mă bucur să vă cunosc, ă…

— Amrita şi Vanita, răspunse Sheetal, având gura plină cu cea mai delicioasă şi satisfăcătoare îngheţată pe care o mâncase vreodată.

Avea gust de minune amestecată cu vin, dacă vinul era cerul nopţii distilat într-un sirop gros.

— Deci? întrebă Minal. Ai auzit-o cântând?

Lângă ea, Padmini îşi acoperi zâmbetul cu mâna.

Sheetal o săgetă cu privirea.

— Minu! încetează!

— Păi, ai auzit-o? Murim de curiozitate!

Faţa lui Dev se înmuie când se uită la Sheetal.

— Niciodată n-am mai auzit aşa ceva. Zici că eşti… o stea. Doar aşa pot să descriu. E ca şi cum ai asculta cerul.

Ea zâmbi. Putea jura că e cel mai ciudat zâmbet din lume.

— Vaaaai, îi place! îl tachină Minal, stricând momentul. Ce drăguţ!

— Mulţumesc din nou pentru îngheţată! se grăbi Sheetal să adauge înainte să mai intervină şi altcineva. E foarte bună!

— Tipul de la stand m-a recunoscut şi a spus că nu trebuie să plătesc.

Dev nu părea prea încântat de situaţie. De când ajunseseră acasă, înregistrările on-Iine cu el cântând deveniseră virale şi nu dădeau niciun semn de oprire. Impresarii sunau şi trimiteau e-mailuri, fanii îi inundau căsuţele de mesaje de pe reţelele sociale, iar oamenii de pe stradă îl opreau pentru autografe.

Încercase chiar să scoată un cântec oribil, pentru a-i speria pe oameni – în mod deliberat, răguşit şi fals, cu versuri groaznice. Nu conta; voiau tot mai mult.

Sheetal îl compătimea. Dev avea să fie văzut, fie că voia sau nu. Şi, ca prietenă a lui, şi ea era la fel de expusă. Poate că secretul stelelor avea să iasă din nou la iveală, indiferent de ce credea buni despre asta.

Măcar aşa nu ar mai trebui să poarte această perucă stupidă. Chiar şi aici, în Piaţa de Noapte, nu găsise nimic care să-i mascheze părul.

— Îmi pare foarte rău! spuse ea pentru ceea ce părea a nşpea oară.

Dev nu răspunse. Nu putea să-l învinovăţească dacă era încă supărat. Măcar n-o părăsise.

Padmini rupse tăcerea:

— Deci, ştiţi cu toţii despre Centura lui Orion?

Sheetal dădu din cap.

— Da, de ce?

— Face degeaba umbră Pământului. Sheetal se uita fix la ea, iar Padmini rânji, adăugând: Când Dev m-a învăţat numele muritoare ale constelaţiilor noastre, a insistat să învăţ această glumă specială şi să o folosesc pentru a-i enerva pe toţi pe care îi întâlnesc.

Minal gemu.

— O, Doamne, e ca un virus! În curând întregul univers va fi infectat cu jocuri de cuvinte. Mulţumesc din suflet, Dev!

Dev gustă pe furiş din îngheţata lui Sheetal.

— Să fii sigură de asta!

Sheetal îl lovi cu cotul.

— Ia-ţi şi tu una.

— Poate mai târziu. Întinse mâna spre ea, întrebând-o: Vii la o mică plimbare?

Sheetal făcu semn către Minal şi Padmini, care erau prea ocupate să se uite una la cealaltă ca să îi observe.

— Cred că am putea merge până la Polul Nord şi înapoi, de bună seamă.

Mai mâncă din îngheţată, dar nu ar fi putut să termine acest monstru fără să intre în comă diabetică. Îi dădu conul Vanitei.

— E numai al tău.

Apoi îl luă de mână pe Dev, şi porniră amândoi de-a lungul uneia dintre aleile curbate dintre tarabe.

— Deci, întrebă Dev cu blândeţe, cum mai eşti?

— Cam cum eşti şi tu, recunoscu Sheetal. Adică, mă bucur foarte mult că tata e în regulă şi pare foarte fericit să o vadă pe mama. Dar ce se va întâmpla acum? Voi îmbătrâni superîncet? Dacă buni e atât de supărată, încât nu mă va asculta niciodată?

Nu fusese suficient să câştige concursul pentru nakshatra ei; Sheetal nu se mai putea preface că nu le aparţine cerurilor. Dar nici nu putea să lase în urmă tot ce era aici.

Şi asta însemna să îşi împartă viaţa între două lumi.

Nu mai adăugă că, dacă într-adevăr îmbătrânea încet, Dev avea să îmbătrânească mult mai repede decât ea, dar nici nu fu nevoie.

— Ne vom descurca, spuse el. Continuă să verifici Piaţa de Noapte, continuă să citeşti în cărţi vechi. Poate că există vreo vrajă sau ceva de genul acesta. Nu poţi fi prima stea care a vrut să rămână aici şi să-şi trăiască viaţa muritoare. În plus, buni a ta are nevoie de tine. Se va da pe brazdă.

Sheetal aşa spera. Buni arătase clar că nu avea să renunţe fără luptă, iar Sheetal era încă supărată că fusese tratată ca un pion, dar dorea să facă parte din familia ei de stele – şi asta însemna să găsească modalităţi de-a rezolva lucrurile.

În plus, cineva trebuia să fie acolo, pentru a-l ajuta pe Kaushal să le reamintească stelelor de ce contează omenirea.

Cât despre Charumati, ea chiar părea mândră de Sheetal.

Aşchia nu sare departe de trunchi, nu?

— Nu mă forţa să fac gluma obligatorie cu dorinţele şi stelele căzătoare! o ameninţă Dev.

Sheetal izbucni în râs.

— Bine, bine! Doar te rog să încetezi cu jocurile de cuvinte pentru cel puţin următoarele douăzeci şi patru de ore, bine?

— Fără promisiuni, spuse el. Oricum, Minal are dreptate şi sper să cânţi cu mine. Adică, o îngheţată mai înaltă decât tine ar trebui să merite cel puţin un duet, nu?

Sheetal încuviinţă din cap.

— Am să cânt. Ai veşti de la Jeet?

Jeet ignorase toate mesajele, apelurile şi e-mailurile lui Dev. Când familia lor încercase să intervină, Jeet îi avertizase să îşi vadă de treburi sau îi va ignora şi pe ei.

Nu era corect că ceilalţi concurenţi nu îşi aminteau nimic despre curtea stelelor sau despre concurs, însă Dev şi Jeet aveau să rămână cu aceste amintiri pe veci. Cel puţin Priyanka îşi ceruse scuze pentru că se îndoise de Sheetal, înainte de a părăsi curtea stelelor. La rândul ei, Sheetal promisese să facă tot ce putea pentru a ajuta familia Priyankăi.

Nu că Priyanka ar mai recunoaşte-o acum pe Sheetal.

Zâmbetul lui Dev se risipi.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Îmi pare foarte rău! spuse Sheetal din nou, dându-şi seama cât de inutil era chiar în clipa în care o zise.

— A fost şi decizia mea, îi reaminti el.

Se opriră în faţa unei tarabe luminate de flori de iasomie strălucitoare. Vânzătorul îi privea ţintă, ca şi cum încerca să-şi dea seama de unde îl cunoaşte pe Dev. Sheetal îi cuprinse repede faţa în mâini şi îl

sărută apăsat, de parcă el era aerul şi apa şi pământul care îi echilibrau focul, lăsând buzele să spună tot ceea ce nu izbuteau cuvintele.

Când se despărţiră, ea îi şopti:

— Ce ne facem cu toată chestia asta cu inspiraţia? Nu te pot inspira. Nu după tot ce s-a întâmplat.

— M-am tot gândit, zise Dev, plimbându-şi degetul mare peste mâna ei. Mai ştii cum mama ta l-a inspirat pe tatăl tău doar o singură dată? Ei bine, am întrebat-o despre asta şi mi-a spus că se poate controla.

Sheetal voia tare mult să creadă asta. Se gândi la visul lui Dev, la oamenii demni de milă care se distruseseră fizic, gândindu-se numai la munca şi la muzele lor. Care arseseră de la prea multă inspiraţie.

Dar tata nu fusese niciodată aşa. Singura flacără din el era flama care continua să ardă pentru soţia lui. Îi onorase memoria şi suferise de dor pentru ea, însă, cu toate astea, trăise în continuare.

O durea să se gândească la asta, dar poate că el nu îşi dorise niciodată mai mult de la cariera lui. Poate tot ce îşi dorise vreodată era să-şi petreacă zilele studiind cerul şi visând la stele.

— Continuă!

Dev fredonă câteva versuri din cântecul de la ziua ei de naştere.

— Nu ai observat că l-am scris fără ajutorul tău?

Sheetal nici măcar nu încercă să-şi ascundă îndoielile.

— De unde ştii totuşi?

— Nimic nu se compară cu inspiraţia unei stele. E un sentiment incredibil şi imposibil pe care îl sorbi până dispare. Nu există luptă. Nimic nu-ţi stă în cale. Asta îl face atât de captivant. Afişând un zâmbet sfios, adăugă: Să zicem doar că n-a fost uşor să scriu acea melodie.

— Bun, aşadar? Cum fac să nu te inspir dinadins?

— Ori de câte ori eşti aici şi îţi vine să faci asta, inspiră pe altcineva. Energia trebuie să curgă, e drept, aşa că, în loc să i te împotriveşti,

redirecţioneaz-o! Lumea este plină de oameni în pană de idei.

Ea se gândi la această variantă.

— Sună destul de simplu. Precum ceva ce ar spune tatăl meu.

— A fost ideea lui, replică Dev, întinzând mâna ca să se joace cu peruca ei. I-a spus mamei tale să o încerce şi a funcţionat.

Sheetal îşi smulse peruca şi o aruncă în geantă. La urma urmei, nu avea nevoie de ea aici, în Piaţa de Noapte.

— Trebuia să îmi închipui.

Dev îi răspunse lipindu-şi buzele de ale ei şi avu un gust mai bun decât orice îngheţată. Dulce, cald şi plin de strălucire. Lumina ei puternică, strălucitoare, în spatele pleoapelor închise.

Corzile harpei începură să cânte, umplând aerul cu ornamente strălucitoare.

— Am stat destul faţă în faţă!

— Ce ieşiri nesăbuite aici, în *lăcaşul* nostru!

Sheetal înţelese apropoul şi îi dădu drumul lui Dev, dar nu înainte să-şi dea ochii peste cap.

— Cred că suntem chemaţi înapoi.

— Să cântăm din nou? o întrebă Vanita când se întoarseră şi, judecând după pata de lângă gură, ea linsese bucuroasă tot ce rămăsese din conul de îngheţată.

— Poate un cântec despre mama ta? întrebă Amrita, lingându-şi buzele.

Sheetal nu voia să ştie ce mâncase *ea.*

Se uită de la Dev la Minal, pe care o pufnea râsul, la Padmini, care se uita la ceruri, şi zâmbi. Mâine aveau să livreze canapele şi să cineze cu taţii, să se ocupe de veri şi de bunici supăraţi şi de cariere muzicale total neaşteptate, şi să afle cum să se descurce cu viaţa dintre lumea magică şi cea a oamenilor.

Acum însă, avea prieteni care o vedeau pe Sheetal – pe adevărata Sheetal – şi o harpă de cristal strălucitoare.

— Păi, mai ştiu câteva poveşti…

MULŢUMIRI

Se spune că ai nevoie de un întreg sat pentru a creşte un copil sau pentru a publica o carte, iar eu vreau să confirm că sunt întru totul de acord cu această afirmaţie. Mulţumiri din inimă merg către:

Primii cititori, Amy Bai, Casey Blair, Roshani Chokshi, Rosamund Hodge, Jessica Kormos, Justine Larbalestier, Claire Legrand, Anna-Marie McLemore, Caitlyn Paxson şi Jennifer Walkup, care au citit ceea ce era o sămânţă ce se străduia să încolţească şi i-au oferit îngrăşământul necesar.

Nova Ren Suma şi atelierul Djerassi din vara anului 2015. Nova, laudele şi sugestiile tale m-au încurajat să sap mult mai adânc.

Vinod Mishra, pentru că mi-a povestit despre nakshatre. Danielle Friedman şi Kunal Thakrar, pentru că ne-au ajutat să înţelegem cum arată o unitate de terapie intensivă şi ce l-ar fi putut aduce pe tatăl lui Sheetal acolo.

Vashti Bandy, B. A. Bamett, Victoria Sandbrook Flynn, Annaka Kalton, Jocelyn Koehler, Claire Legrand, Jennifer Mace, Anna-Marie McLemore şi Renee Melton, pentru ideile şi încurajările voastre de nepreţuit din timpul anilor de revizuire şi rescriere. Sunt atât de bucuroasă să vă pot numi prieteni şi să citesc şi lucrările voastre!

Patrice Caldwell, o adevărată susţinătoare a perspectivelor diferite. Ai făcut atât de multe lucruri pentru a mă ajuta să ajung aici, şi îţi voi fi întotdeauna recunoscătoare!

J. Koyanagi, pentru iubire, discuţiile din inimă şi punctul de vedere clar. Cindy Pon, pentru că a insistat că va veni şi ziua mea şi pentru că este una dintre prietenele mele cele mai dragi şi scriitoarele mele preferate. Karuna Riazi, pentru că nu s-a îndoit niciodată de mine, pentru că a citit atâtea fragmente şi mi-a amintit mereu că amândouă putem şi trebuie să ne folosim magia. Sukanya Venkatraghavan, pentru discuţii, dragoste şi cerceii cu Kali. Mikey

Vuoncino, pentru încrederea ta neţărmurită în mine şi poveştile pe care le am de spus, şi pentru sugestia motivului pentru care tatăl lui Sheetal a câştigat Premiul Nobel. Comunitatea *Sisterhood of the Moon,* pentru tonele de mitologie şi strălucire de-a lungul drumului. Sunteţi cei mai buni susţinători pe care această visătoare i-ar putea cere!

Majoretele mele, Jessica B. Cooper, Jennifer Crow şi Grace Nuth, pentru că au citit şi au strigat în gura mare despre cât de minunată e cartea, suficient de mult şi de tare, încât să mă ajute să trec peste momentele de cumpănă, când eram gata să arunc totul la gunoi.

Diana DeVault, tu, binecuvântare cu părul ca un curcubeu! Aş fi renunţat cu mult timp înainte dacă nu ai fi fost acolo cu dragostea ta, cu entuziasmul tău ferm şi cu îmbrăţişările tale excelente!

Lindsey Márton O'Brien, pentru dragostea şi credinţa ta şi pentru bijuteria strălucitoare de website pe care mi-ai făcut-o, şi Asma Kazi, pentru că ai extras Piaţa de Noapte din imaginaţia mea şi ai folosit-o drept fundal al acelui site.

Terri Windling, pentru cultivarea unei astfel de comunităţi de artă mitică incluzivă, într-o perioadă în care nu vedeam poveşti ca aceasta nicăieri, şi pentru că ai crezut că vocea mea era esenţial să se facă auzită.

Holly Black, Experta în Poveşti. Un pahar cu vin de mure îngheţate şi un bilet în primul rând la concursul celest de artă pentru tine. Dacă găsesc vreodată acele clame din nori, ale tale sunt.

Laini Taylor, pentru frumosul tău citat cu „Stele" din *Laini's Lady* şi pentru că m-ai inspirat cu propriile tale poveşti încântătoare şi dragostea faţă de fantezie.

Neil Gaiman şi Charles Vess, pentru splendidul vostru roman ilustrat *Pulbere de stele,* care a inspirat *Fiica stelelor* („Ştiu, voi scrie o poveste despre o fată a cărei mamă este stea într-o constelaţie hindusă!").

Organizaţia We Need Diverse Books, pentru că mi-a acordat premiul inaugural Walter Dean Myers Grant în timp ce revizuiam o versiune timpurie a acestei cărţi, şi regretatul Walter Dean Myers, un susţinător al incluziunii şi reprezentării reale în mass-media. Cu toţii meritǎm să ne spunem poveştile – cu propriile noastre voci.

Minunata agentă, Beth Phelan, pentru stilul tău editorial direct, pentru cunoştinţele tale în afaceri şi pentru bunătatea ta – şi către întreaga agenţie Gallt & Zacker, pentru că îi pasă atât de mult de clienţii săi. La cât mai multe cărţi împreună!

Strălucitul meu editor, Stephanie Stein, care mi-a acceptat viziunea şi m-a ghidat cu cantităţi inimaginabile de praf de stele, înţelepciune şi sprijin pentru a o crea. Această carte este ceea ce este datorită ţie. Meriţi o întreagă masă de dulciuri astrale şi o excursie la Piaţa de Noapte, pentru că eşti cel mai bun editor din lume!

Charlie Bowater, pentru coperta a cărei imposibilă frumuseţe îmi taie respiraţia. Ai adus-o pe Sheetal la viaţă într-un mod la care nici nu am îndrăznit să visez. Şi lotusul acela al lunii!

Corina Lupp, pentru coperta incredibilă care mă farmecă de fiecare dată când o văd. (Designul titlului! Detaliile în filigran! Este atât de superbă!)

Louisa Currigan, Kadeen Griffiths, Jessica Berg, Vanessa Nuttry, Michael D'Angelo, Shannon Cox, Deanna Hoak, Mary Ann Seagren şi toţi ceilalţi oameni încântători de la HarperCollins pentru tot ceea ce aţi oferit spre a face din această carte un obiect magic pe care oamenii să îl poată ţine în mâini. Ce echipă uimitoare! Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!

Iubitul meu soţ, Ed, care nu s-a oprit din a mă sâcâi să termin această carte ori de câte ori îmi venea să renunţ. Şi uite ce s-a întâmplat; am vândut-o. Poate că ar trebui să te ascult mai mult, nu?

Profesorul meu, Shankara, al cărui Adevăr îl port în suflet. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!

Şi nu în cele din urmă, Devi, care mă împinge mereu să înfloresc. Fie ca toţi să ne dorim să fim lumina din lume, prin artă şi compasiune!

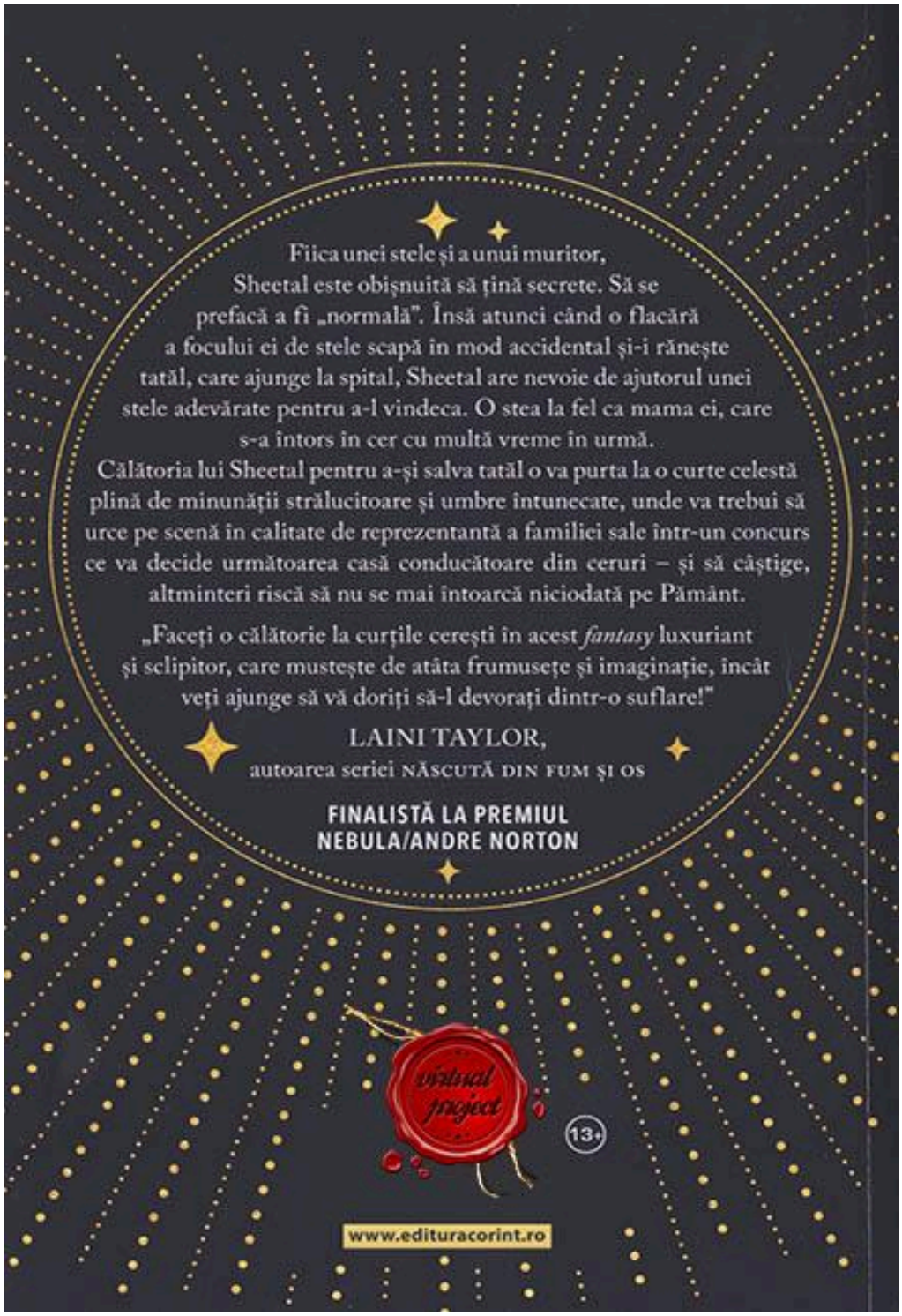
Fiica unei stele și a unui muritor,
Sheetal este obișnuită să țină secrete. Să se
prefacă a fi „normală". Însă atunci când o flacără
a focului ei de stele scapă în mod accidental și-i rănește
tatăl, care ajunge la spital, Sheetal are nevoie de ajutorul unei
stele adevărate pentru a-l vindeca. O stea la fel ca mama ei, care
s-a întors în cer cu multă vreme în urmă.
Călătoria lui Sheetal pentru a-și salva tatăl o va purta la o curte celestă
plină de minunății strălucitoare și umbre întunecate, unde va trebui să
urce pe scenă în calitate de reprezentantă a familiei sale într-un concurs
ce va decide următoarea casă conducătoare din ceruri – și să câștige,
altminteri riscă să nu se mai întoarcă niciodată pe Pământ.
„Faceți o călătorie la curțile cerești în acest *fantasy* luxuriant
și sclipitor, care mustește de atâta frumusețe și imaginație, încât
veți ajunge să vă doriți să-l devorați dintr-o suflare!"
LAINI TAYLOR,
autoarea seriei NĂSCUTĂ DIN FUM ȘI OS
FINALISTĂ LA PREMIUL
NEBULA/ANDRE NORTON
virtual project
13+
www.edituracorint.ro

{1} Oscar Wilde – *Lady Windermere și evantaiul ei,* în *Teatru,* Editura Pentru Literatură Universală, București, 1967 (n. red.).

{2} Comunitate cu origini în subcontinentul Indian, de regulă de proveniență din India, Pakistan si Bangladesh (n. tr.).

{3} Port tradițional din Asia Centrală și de Sud, compus din șalvari și bluză lungă sau tunică (n. tr.).

{4} Curs de pregătire pentru examenul de final de liceu (n. tr.).

{5} Artist cunoscut de la Bollywood (n. tr.).

{6} Autor și ilustrator de benzi desenate, din Japonia (n. tr.).

{7} Limbă indo-ariană nativă din statul Gujarat din India (n. tr.).

{8} Gen de muzică clasică originar din India (n. tr.).

{9} Din mitologia hindusă: spirit feminin al apei și al norilor, cunoscut pentru pasiunea pentru dans (n. tr.).

{10} Din mitologia hindusă: Zeul Soare (n. tr.).

{11} Zeița imnurilor vedice din sanscrită, fiind personificarea Mantiei Gayatri, o serie de rugăciuni rostite în cadrul a diverse ceremonii hinduse. Aceasta este adesea reprezentată stând pe un lotus și având cinci capete (n. tr.).

{12} Grup de femei care aveau grijă de vaci și care întruchipau dragostea necondiționată pentru zeul Krishna (n. tr.).

{13} Destin (n. tr.).

{14} Din mitologia hindusă: ființe mitice, pe jumătate oameni, pe jumătate cai. Sunt cunoscute în special ca fiind muzicieni iscusiți, care fac parte din corul celest (n. tr.).

{15} Din mitologia hindusă: spirite malefice, care obișnuiau să le facă rău oamenilor și să le posede corpurile (n. tr.).

{16} Din mitologia Asiei de Sud: personaj demonic feminin, adesea descris ca fiind fantoma unei ființe impure (n. tr.).

{17} Din mitologia hindusă: zeul iubirii (n. tr.).

{18} Din subcontinentul Indian: fantoma unei persoane decedate (n. tr.).

{19} Apelativ pentru femeile căsătorite, echivalentul titlului „Doamnă” (n. tr.).

{20} Din mitologia hindusă: demon cu abilitatea de a se transforma în alte animale și creaturi (n. tr.).

{21} Din mitologia hindusă: zeul tunetului, al furtunii și al războiului, respectiv soția acestuia, zeița frumuseții (n. tr.).

{22} Instrument cu corzi, folosit în muzica populară punjabi (n. tr.).

{23} Festival al primăverii sărbătorit de hinduși, printre alte religii. Participanții se stropesc cu apă și pulberi colorate (n. tr.).

{24} Constelații astrologice (n. tr.).

{25} Creion dermatograf negru (n. tr.).

{26} Punct colorat pictat pe frunte, purtat de femeile din Asia de Sud (n. tr.).

{27} Din mitologia hindusă: una dintre cele mai venerate zeități, care protejează împotriva obstacolelor fizice și materiale (n. tr.).

{28} Din mitologia hindusă: zeița războiului, a puterii și a ocrotirii (n. tr.).

{29} Din mitologia hindusă: creaturi ce au înfățișare de șarpe, fie integral, fie în combinație cu trăsături umane (n. tr.).

{30} Din mitologia hindusă: spirit al apei și al norilor, cunoscut pentru pasiunea pentru dans. Echivalentul masculin al unei apsara (n. tr.).

{31} Familia instrumentelor cu corzi, din subcontinentul Indian (n. tr.).

{32} Bluză tradițională din zona subcontinentului Indian, de regulă strânsă pe corp și croită astfel încât să lase la vedere abdomenul (n. tr.).

{33} Decorațiune de perete din cultura indiană (n. tr.).

{34} Nisip colorat, folosit la crearea desenelor și modelelor pe pământ (n. tr.).

{35} Formulă tradițională de salut, care denotă respect. Este însoțită de împreunarea mâinilor și plecarea capului (n. tr.).

{36} Din mitologia hindusă: zeița timpului și a morții (n. tr.).

{37} Din mitologia hindusă: creatură mitică sub formă de vultur, care îl însoţeşte pe post de animal de tracţiune pe zeul hindus Vishnu (n. tr.).

{38} Formulă amicală de a se adresa unui bărbat (n. tr.).

{39} Desert indian, constând din aluat prăjit și însiropat (n. tr.).

{40} Cântec religios (n. tr.).

{41} Port tradițional din subcontinentul Indian, folosit de miresele musulmane (n. tr.).

{42} Palton bărbătesc, purtat la ocazii speciale (n. tr.).

{43} Un dans tradițional socio-religios, întâlnit la diverse festivaluri hinduse și petreceri (n. tr.).

{44} Băț folosit în timpul dansului (n. tr.).

{45} Termen de afecțiune, echivalentul lui „dragă” (n. tr.).

{46} Din mitologia hindusă: zeu și adept al lui Rama, unul dintre avatarurile zeului Vishnu (n. tr.).

{47} Unul dintre alfabetele folosite la scrierea unora dintre limbile din India (n. tr.).

{48} Gustare americană, care se mănâncă în special la focurile de tabără, făcută din bezea coaptă la foc, ciocolată și biscuiți (n. tr.).

{49} În original, *Sealy queen mattress,* joc de cuvinte intraductibil bazat pe omofonia dintre *Sealy* (brand american de saltele) și *Seelie* („zână”).

{50} Din mitologia hindusă: spirite binevoitoare sau malefice, custozii comorilor îngropate în pământ sau la rădăcinile copacilor (n. tr.).

{51} Dans tradițional indian, specific statului Gujarat (n. tr.).

{52} Din mitologia hindusă: spirit sacru, feminin, adesea înfățișată goală, drept semn al corectitudinii și al adevărului (n. tr.).

{53} Creatură mitologică similară unei zâne (n. tr.).

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI
1
2
3
4
5
6
7
8
PARTEA A DOUA
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
PARTEA A TREIA
33
MULȚUMIRI

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 3
1 6
2 18
3 30
4 37
5 53
6 68
7 81
8 97
PARTEA A DOUA 101
9 106
10 112
11 119
12 126
13 141
14 154
15 166
16 175
17 194
18 205
19 212
20 217
21 226
22 238
23 252
24 263
25 270
26 280
27 293
28 307
29 313

30 324
31 339
32 347
PARTEA A TREIA 358
33 360
MULŢUMIRI 370